

THE NARRINAI FOUR HUNDRED

Translated by

Dr. A. DAKSHINAMURTHY

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்

INTERNATIONAL INSTITUTE OF TAMIL STUDIES

சென்னை - 600 113

THE NARRINAI FOUR HUNDRED

Translated by
Dr. A. Dakshinamurthy

உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்
International Institute of Tamil Studies
C.P.T. Campus, Tharamani,
Chennai - 600 113

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title of the Book	:	THE <u>NARRINAI</u> FOUR HUNDRED
Translator	:	Dr. A. Dakshinamurthy, B.A.(Hons.), B.Ed.,M.Phil.,Ph.D., Principal, Senthamizh Kalloori, Madurai Tamizh Sangam, Madurai.
Publisher	:	International Institute of Tamil Studies C.P.T. Campus, Chennai - 600 113.
Publication No	:	388
Language	:	Tamil & English
Edition	:	First
Year of Publication	:	2001
Paper Used	:	18.6 kg TNPL Super Printing
Size of the Book	:	22 x 14 cms
Printing type Used	:	10 point
No. of Pages	:	838 + xviii
No. of Copies	:	1000
Price	:	Rs. 175/-
Printing	:	United Bind Graphics 101-D, Royapettah High Road Chennai - 600 004
Subject	:	Translation of <u>Narrinai</u>

Published with the Financial Assistance given by the Directorate of Tamil Development Govt. of TamilNadu under the scheme of "Grants for Good Translation works"

Dr. S. Ramar Ilango

Director

International Institute of Tamil Studies

Taramani, Chennai - 600 113.

FOREWORD

Dr. A. Dakshinamurthy was born in Neduvakkottai, Mannargudi Taluk, Tiruvārūr district, Tamil Nadu in 1938 as the son of Late K. Aiyasami Neduvandar and Late Rajammal Aiyasami. He had his initiation and growth in Tamil studies under Tamil luminaries like Dr. T.P. Meenakshi Sundaram and Mahavidwan S. Dhandapani Desikar. He has to his credit 30 years of collegiate service. He took his Ph.D., in Sangam literature under the able guidance of Dr. A.M. Parimanam, Head of the Department of Tamil, A. Veeraiya Vandayar Memorial Sri Pushpam College, Poondi, Tamil Nadu. He has to his credit nearly 50 research papers and a scholarly book entitled 'Tamilar Nakarikamum Panpatum'. This work is popular both among the students and teachers of the Universities of Tamil Nadu. His work entitled 'The poems of Bharathidasan-A translation' (1990) was recognised by the Govt. of Tamil Nadu for an award during the centenary celebration of the poet in 1991. The credit of translating into English all the 400 verses of the Akanāṇūru for the first time goes to this author. His translation of the Abirami Anthathi by Abirami Pattar and also the translation of the sacred hymns of Saint Kulasekara Alwar appeared in the Senthamizh, renowned magazine of the Madurai Tamizh Sangam. It is noteworthy that he is also the first scholar to attempt a faithful translation of the Nārīṇai, another sangam anthology.

The Institute is happy to publish his English translation of the Narrinai which is a definite contribution to help the larger public of the academic all over the world have access to the wealth of Tamil literature.

The Institute wishes to place on record the encouragement and inspiration extended by Hon'ble Minister Thiru T. Krishnan, Minister of Tamil Development and Culture towards this venture and we express our thanks also to Dr. M. Rajendran, the Director of Tamil Development, for having made the grant available.

We also wish to thank Thiru S. Ramakrishnan, I.A.S. Secretary, Tamil Development - Culture and Religious Endowment Department for his undaunted support.

We also thank United Bind Graphics for printing this book neatly in time.

SCHEME OF TRANSLITERATION

அ	-	a	க்	-	k	க்க	-	kk
ஆ	-	ā	ங்	-	ñ	ச்ச	-	cc
இ	-	i	ச்	-	c			
ஈ	-	ī	ஞ்	-	ñ			
உ	-	u	ட்	-	ṭ			
ஊ	-	ū	ண்	-	ṇ			
எ	-	e	த்	-	t			
ஏ	-	ē	ந்	-	n			
ஐ	-	ai	ப்	-	p			
ஒ	-	o	ம்	-	m			
ஓ	-	ō	ய்	-	y			
ஒள	-	av	ர்	-	r			
			ல	-	l			
			வ	-	v			
			ழ	-	ḷ			
			ள	-	ḷ			
			ற	-	ṛ			
			ன	-	<u>n</u>			

INTRODUCTION

Tamil is one of the ancient languages of the world. Among the Dravidian languages, Tamil is unique in having a continuous history of literature at least for 2000 years. The earliest Tamil work now extant is *Tolkāppiyam*, a treatise on Tamil phonology, morphology, syntax and poetics. The earliest literature that has come down to us goes by the name the *Caṅkam* literature, based on a tradition that the Pāṇṭiyan line of rulers patronised three academies one after the other in their capitals namely *Tenmaturai*, *Kapātapuram* and the modern city of *Maturai*. The *Cankam* literature is believed to have been authored by poets who were attached to the third academy which flourished at *Maturai* from 300 B.C. to 300 A.D. The poems composed by the poets were later compiled and made into nine collections. They are called the *Eṭṭuttokai* (eight anthologies) and the *Pattuppāṭṭu* [Ten idylls]¹ An American Tamil Scholar, G.L. Hart III rightly considers this literature as one among the finest poetry ever written.²

Another scholar A.K. Ramanujan, a world - renowned translator observes as follows: "In their antiquity and in their contemporaneity, there is not much else in any Indian literature equal to these quiet and dramatic Tamil poems. ----- . These poems are not just the earliest evidence of the Tamil genius. The Tamils, in all their 2000 years of literary effort, wrote nothing better."³ One can find the influence of these excellent poems in the literary production of the subsequent periods.

These poems (2381) deal with two different themes namely 'Akam' and 'Puram'. The former means that which is interior and deals with love in its purest form. The latter means that which is exterior and deals with all else. This two fold division is peculiar to Tamil.

The theme of love dealt with in Akam is not in relation to any particular man or woman. It is love that is universal in its sweep. The ancient poets took care that even by suggestion the lovers are not to be identified. The Tamil tradition prohibits the

mentioning of the names of the hero and the heroine. The love celebrated here is ideal and so, should remain anonymous. It is thus the cosmic element is preserved by lovers who are anonymous and who yet are ubiquitous.

On this aspect, the observations of Prof. T.P. Meenakshi sundaranar are as follows:

“It is something divine or something in unison with the scheme of Nature..... the love which continues through many births. There is a communion of two lives or souls..... man’s and woman’s. As one poet puts it, like the fabulous bird with two heads but one body, the lovers have one life but two bodies. Their hearts beat in unison, their minds think alike, their bodies suffer and die alike at the same time. This life works for the common weal in ever expanding circles till the summum bonum is covered and realised..... Ordinary personality is transcended and therefore, that ultimate experience is not anything limited or personal. Therefore, it is not described in terms of any one individual, mentioning his personal name.”⁴

These observations of the learned professor are presented in contemporary idiom by A.K. Ramanujan thus:

“The dramatic persone for Akam are types, such as man and woman in love, father-mother, girl friends etc., rather than historical persons. Similarly landscapes are important than particular places. The reason for such absence of individuals is implicit in the word Akam; the interior world is archetypal, it has no names of persons and places except, now and then, in the metaphors. Love in all its variety (with important exception)..... love in separation and union, before and after marriage, in chastity and in betrayal..... is the theme of Akam.”⁵

The Akam poems are highly conventional. They are based on well-established and strict literary tradition, the knowledge of which is a basic necessity to understand and appreciate the poems. The rules related to these conventions are mentioned in the third book of the Tolkāppiyam. The great grammarian divides the Tamil

country into four distinct geographical regions and each one of them is a world by itself. They are the pastoral, montane, riverine and littoral regions which are presided over by Lord Tirumāl, Lord Murukan, Lord Indira and Varuṇā respectively. There is also a fifth division, the waste land, temporary in nature. These regions are called Mullai, Kurīñci, Marutam, Neytal and Pālai. These are the names of plants peculiar to the respective regions. These are also called Tīṇais. These names, by extension of meaning denote the land, the love-life of the people and also the poetry that deals with it.

The sevenfold division

According to Tolkāppiyar, the theme of love is sevenfold. They are 1. Kaikkīlai. 2. Kurīñci. 3. Mullai. 4. Marutam. 5. Neytal. 6. Pālai. 7. Peruntīnai. Of these, Kaikkīlai is unrequited love and peruntīnai is mismatched love. The other five are compositly called Aintīnai (the five tīṇais) and Anpin Aintīnai (the five structured on true love.)

In this idealised drama of life, the hero and the heroine are supposed to be equal in all respects. The points of equality are tenfold according to the Tolkāppiyam. Such a lad and a lass are believed to meet quite unexpectedly and fall in love with each other by the scheme of Nature or God. This coming together of lovers is known as Natural union (Iyarkaippuṇarcci) or Divine union (Deivappuṇarcci).

The love life of such ideal pair is described in five thematic divisions. They are as follows;

1. Puṇartal - Secret union of the lovers.
2. Pirital - Separation and the suffering associated with it.
3. Iruttal - Patient waiting of the heroine for the return of the hero.
4. Irānkāl - Feeling of despair of the woman in the absence of the hero.
5. Ūṭal - The love-quarrel between the lovers.

These five are called the Uripporuḷ in Tamil tradition. This is the basis of Akam poetry. Though these aspects are common to all the tiṇais, convention links a particular Ūripporuḷ to a particular tiṇai or geographical unit. According to convention, the following is the distribution.

1. Kuṛiñci - Mountain - Secret union.
2. Mullai - Forest - Patient waiting of the wife.
3. Marutam - Plain - Love quarrel.
4. Neytal - Coastal region - Mood of despair
5. Pālai - Waste land - Separation of lovers and the suffering associated with it.

The elopement of the lovers also is part of the Pālai theme. Though the lovers are together, their minds are experiencing a sort of fear that the elders may, at any moment confront them and separate them. In the poems about elopement, the grief of the mother of the girl is portrayed in a touching manner. These reasons may, to some extent justify the inclusion of this theme in Pālai division.

The Akam triad

According to Tolkāppiyam, there are three aspects which are very basic to Akam poetry. These are called 1. Mutal Poruḷ 2. Karupporuḷ and 3. Ūripporuḷ.

The Ūripporuḷ is the emotional content of the poem without which no Akam poetry can come into existence. The geographical division (Nilam-land) and the element of time namely the six seasons of the year and the six parts of the day are included in the Mutal poruḷ. The natural as well as the social aspects of the various regions constitute the Karupporuḷ. They are the aspects like the deity, food-stuff, animals, birds, plants, music, drum, occupation etc.,

The observation of Prof. T.P. Meenakshisundaranar about the above three aspects is worth mentioning here.

“The hero and the heroine with the story of their love form the basic theme of poetry - that which belong to poetry itself - Ūriporuḷ. The land and the season and the time of the day forming a space, time continuum are the bases on which the drama unfolds - the Mutal Poruḷ. This is the backround. The details like flora etc., enumerated form the blooming totality of the world, the living backround - the karupporuḷ.”⁶

The observation of A.K. Ramanujan is also in point.

“..... the systematic symbology depends on the association between these two aspects (Karu and Uri). They are distinct, yet copresent. They require each other; together they make the world. Mutal and Karu, first things and Native elements are seen as the objective correlatives, or rather the correlative objectives, of human experience. It is also significant that in the Tamil system, though gods are mentioned, they are only part of the scene; they preside, but as natives of the landscape”⁷

Akam Characters

The characters of the Akam poetry are limited. The hero and the heroine are the main characters. The confidante of the heroine occupies the next place of importance. The other persons are the friend of the hero, the parents and brothers of the heroine, the charioteer of the hero, the aides, pāṇan, pāṭiṇi, vēlan, hetaira, pārappān, dancer, bystanders, village folk and other minor characters. The roles of these persons are detailed in the Tolkāppiyam. Some of these characters are not vocal. But their ideas are referred to by the other characters. The father and the brother of the heroine remain mute participants. There is almost no mention of the parents of the hero. More details about these conventions can be gleaned from the III book of the Tolkāppiyam.

The two phases of love - life

Akattinai has two distinct phases. They are 1. Kaḷavu (Premarital) and 2. Karupu (marital). So long as the love-affair remains unknown to the society at large, it is called kaḷavu. The

close associates of the lovers are an exception. When it becomes a public affair, it is treated on a par with marital love. Tradition divides this phase into three aspects, thematically. They are 1. The providential meeting of the lovers, 2. Their subsequent meetings in the same place and 3. Their meetings in secret during the day or night with the aid of their friends.

The lovers generally meet in the millet field where the heroine looks after the crops. In the case of the littoral region, the heroine is engaged in guarding the dry-fish.

The part played by the confidante of the heroine during this period is significant. It is through her the lovers gain union. Her major objective is to hasten the lovers' wedding. She consoles the heroine when she becomes sad when the lover is absent or when he is away in a foreign land, in quest of wealth needed for the wedded life; she serves as the prop for the heroine. When parents detect symptomatic change in their daughter's physique or deportment, they are prone to attribute it to some divine interference. Normally the Vēlan (priest) ascribes it to Lord Murukan and so the mother arranges for a ritualistic dance namely *veriyāṭṭu* in their house. Where the hero feels that the parents of the heroine will not give the heroine in marriage to him, he tries to get her by making their relationship public through his attempt to ride on an artificial horse wrought of palmyra stems.*

This act of the hero is called *Maṭalēṛutal*. It helps to enlist the support of the elders who will intervene and help him secure the hand of his beloved. Normally the hero will not actually ride on such a horse, but he will simply say that he will have to resort to that way.

Pressurisation results in the disclosure of the facts by the heroine. This is known as *Aṛattoṭu Nirral*. (getting poised in virtue). According to tradition, the heroine discloses the truth to her friend and she conveys it to the foster mother. She in turn will pass on

* Tradition prohibits this practice in the case of women.

the message to the mother of the heroine and she in turn will inform the men of her family.

It is to be noted that Kaḷavu always culminates in Karpu (wedlock) and no breach of trust mars Akattiṇai. When the lovers feel that they may not get the consent of the parents of the heroine, they plan to elope. The companion of the heroine renders all help to them. They quit the village in secret and celebrate their wedding elsewhere.

The word Karpu means many kings. It means learning, chastity of woman and also the phase in love-life. This phase covers the following aspects. 1. The marriage itself. 2. The joyous married life. 3. Love quarrels. 4. The resolution of such quarrels. 5. The separation of the hero for various reasons.

The marital phase of love is treated in the poems belonging to the Mullai, Pālai and Marutam divisions. The separation of the hero in quest of riches and the reaction of the heroine to such parting are treated in the Pālai poems. The hero's mental struggle while going in quest of riches, the hero giving up his proposed journey for the same reason, the feeling of the pining heroine in the absence of the hero, the consolation offered to the grieving heroine by her confidante and many such aspects are dealt with in the Pālai poems. The poems of Mullai division also deal with the feeling of the heroine at the advent of the rainy season which the hero marked for his return, and the words of consolation of the friend of the heroine. Many of the poems portray the feelings of the hero who returns in his chariot after completing his job in a foreign land. It is in the form of his address to the charioteer. There are also poems that express the feeling of the hero who abides in the martial camp, when he is unable to return even after the setting of the rainy season.

The Marutam poems introduce the wife in her sulking mood. The hero who abode in the house of his concubine comes back to his house before dawn. The wife or her friend suffers not his entry into the house. He never admits his guilt; the result is bouderie. He utilises the services of his wife's friend or a pāṇaṇ to

bring about reapproachment. Sometimes the child becomes the unifying factor and sometimes the guests. The Marutam poems show the great influence the hetaira enjoys with the hero. She is bold enough to challenge the wife as well as her rivals. The poets have not composed even a single poem depicting a direct confrontation between the wife and the concubine. The utterances are addressed to their friends to be overheard by the other parties. However this convention has been broken in Paripāṭal which is one of the eight anthologies (20).

It is to be noted that the poems belonging to the Kaḷavu phase outnumber those of the Karpu phase. A bare minimum of the content of the Akam genre is indicated above. A short list of works that will help the reader understand the age-old Tamil literary tradition is furnished hereunder.

- 1) The Tamil Concept of Love, V.Sp. Manickam, Madras, 1962.
- 2) The Treatment of Nature in Sangam Literature, M. Varadarajan, (Tirunelveli), 1957.
- 3) Landscape and poetry, Father Xavier Thaninayakam, (Asia Publishing House), 1966.
- 4) Tamil - A Bird's-Eye View, Prof. T.P. Meenakshisundaranar, (Madurai) 1976.
- 5) Poems of Love and War, A.K. Ramanujan, Delhi, 1985.
- 6) The Interior Landscape, A.K. Ramanujan, (Bloomington) 1967.
- 7) Kuruntokai an Anthology of Classical Tamil Poetry, M. Shanmugam Pillai and David Ludden, Madurai, 1976.
- 8) Tirukkovaigar, T.N. Ramachandran, (Thanjavur), 1989.

References

1. a Eṭṭuttokai (The eight anthologies)
 1. Narrinai
 2. Kuruntokai
 3. Ainkurunūru
 4. Patirruppattu.
 5. Paripāṭal.
 6. Kalittokai.
 7. Akanānūru.
 8. Puranānūru
- b. Pattuppāṭṭu (Ten Idylls)
 1. Tirumurukāruppaṭai
 2. Porunarāruppaṭai
 3. Perumpāṇāruppaṭai
 4. Cirupāṇāruppaṭai
 5. Mullaippāṭṭu
 6. Maturaikkāñci
 7. Neṭunalvāṭai
 8. Kuriñcippāṭṭu
 9. Paṭṭinappālai
 10. Malaipaṭukaṭām
2. G.L. Hart III, The poems of Ancient Tamils (Preface)
3. A.K. Ramanujan, The Interior Landscape, Afterword, p.235.
4. T.P. Meenakshisundaranar, Tamil - A Bird's Eye view.
5. A.K. Ramanujan, Poems of Love and War, (Afterword p.235)
6. T.P. Meenakshisundaranār, ibid,
7. A.K. Ramanujan, Poems of Love and War, Afterword, p.248)

A Note on the Narrīnai and its English Translations

The Narrīnai, otherwise known as Narrīnai Nānūru [Narrīnai of 400 verses on love-theme] is one of the eight anthologies of the classical period of the Tamils. It is understood as a collection of excellent love-poems. The Kuruntokai contains 400 verses whose length varies from 4-8 lines. The Neṭuntokai or Akanānūru contains 400 verses whose length varies from 13-31 lines. The Narrīnai occupies a middle position, its verses varying in length from 9-12 lines. This balanced nature in the length of the verses seems to be the reason for its present name. Another point also deserves our consideration. In the Kuruntokai, the descriptions relating to Nature and Society are rather brief. On the other hand in the Akanānūru or Neṭuntokai, the descriptions are more pronounced and lengthy. When compared to these two collections, Narrīnai treats these aspects in a balanced manner. This aspect also could have influenced the ancient scholars to call it Narrīnai - good collection.

This collection has 401 verses including an invocatory verse on Lord Tirumāl-Vishnu. Tradition says that one Pannāṭu tantān was the patron who caused the compilation and codification of this book. The name of the compiler is unknown.

No definite plan is noted in the arrangement of these verses, as noted in the Neṭuntokai. However we find that all the verses of the Neytal division, except verse number 216 have been assigned the serial numbers ending in zero like 10, 20, 30 and so on. The compiler seems to have tried to follow the Akanānūru at least in this tiṇai.

Publishers differ in giving the total number of the composers. While Pinnattūr Nārāyaṇacāmi Aiyar holds the number as 175, the publishers of the Murray Rajam edition hold it as 192. The difference obviously arises from the confusion relating to identification of the poets. Verse number 234 believed to have been lost for ever was by a stroke of luck discovered and consequently

added to this work. Verse number 385 is incomplete. Fifty six poems are anonymous. The distribution of verses under the five *tiṇais* is as follows: *Kuṛiñci* - 132, *Mullai* - 28, *Marutam* - 32, *Neytal* - 102 and *Pālai* - 106.

It is interesting to note that 19 poets are from Maturai, the capital of the *Pāṇṭiyas* where the *Tamīl Sangam* flourished. The poets are drawn from almost all the sections of the Tamil society. Many kings and women have contributed to this anthology.

Among the contributors, *Ulōccaṇār* and *Kapilar* stand foremost each contributing 20 verses. They are succeeded by *Paraṇar* and *Pālaipāṭiya Peruṇkaṭuṅko* with 12 verses and 10 verses respectively.

Coming to the translation of the verses of *Narriṇai*, S. Natesan is the first scholar who, in 1959 published his translation of selected verses of this collection. Nallāṭai R. Balakrishna Mudaliyar's 'The Golden Anthology of Ancient Tamil Literature (in three volumes)' also has some of the verses of this work in translation. G.L. Hart III, A.K. Ramanujan, P.N. Appusamy, Prof. Ponnaiah and A.V. Subramaniyan are the other scholars who deserve mention here. Among them, A.V. Subramaniyan deserves our admiration for his commendable work 'Narriṇai, an anthology of Amour' (1989).

But the author for his own reasons chose to be a transcomposer rather than a translator in the popular sense. [Refer to the appendix III of his work]. As the learned translator has added many things of his own and omitted several things found in the original, a faithful translation has become a felt need. Such a translation will enable the reader to have a fairly correct picture of the original.

As a translator, my vote is in favour of a literal translation. I have tried to be as faithful as possible to the original text. I have tried to translate even very minute details found in the original.

I have mostly followed the commentary of Pinnattūr Nārāyaṇacāmi Aiyar. However I did not fail to consult other scholars like Po.Vē. Somasundaranar and Avvai D. Doraisamy Pillai occasionally.

Regarding the names of plants I follow the method adopted by many translators of the classical poems. Thus I have retained most of the Tamil names with rare exceptions like sandal, jasmine, water lily, etc. A glossary is however provided which furnishes the English equivalents.

I have enumerated all the simple comparisons found in this collection. However for the convenience of the reader, the implied similes (ūḷḷurai uvamais) are explained at the end of the translations of the respective verses.

The Nārrīṇai is rich in material relating to socio-political conditions of the classical period. The reader can find many appendixes relating to almost all the important aspects of the Tamil society.

This work is the first translation of the Nārrīṇai in English, in the sense that it provides a fairly accurate and literal version of the original. This observation does not demean the work of Tiru A.V. Subramaniyan which is as he himself rightly calls 'A transcomposition'. I am alive to the shortcomings of my performance. They will be rectified in a future edition or by a competent scholar who will produce his own translation. If this translation evokes in the reader an abiding interest in the Nārrīṇai, then I should say that I have not laboured in vain.

Gracias

I profoundly thank from the depth of my heart Sekkizhar Adippodi Siva Sri T.N.R. who went through my translation with a fine-tooth-comb and rectified the flaws and blemishes in it. It is under his guidance my version took shape and remains look-at-able if not admirable.

This work owes its life to Dr. Ramar Ilango, Director, International Institute of Tamil Studies, Chennai. It was he who suggested to me this undertaking, encouraged me every now and then and unstintingly extended to me all help.

I also express my very sincere thanks to all the members of staff in charge of the publication division of the Institute for their valuable service in the successful completion of this work.

I should not forget to thank my wife Thirumathi Jeyakkurami who is a patient and powerful force in my house. I also thank my little daughter Selvi Alarmelmangai who is a bundle of dynamite very strangely and at the same time lovingly encouraged me in manifold ways.

Thanjavur
07-10-2000

A. Dakshinamurthy

நற்றிணை நானூறு

கடவுள் வாழ்த்து

‘மா நிலம் சேவடி ஆக, தூ நீர்
வளை நரல் பௌவம் உடுக்கை ஆக,
விகம்பு மெய் ஆக, திசை கை ஆக,
பசங் கதிர் மதியமொடு கடர் கண் ஆக,
இயன்ற எல்லாம் பயின்று, அகத்து அடக்கிய
வேத முதல்வன்’—என்ப—
‘தீது அற விளங்கிய திகிரியோனே.’

கடவுள் வாழ்த்து — பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்

THE NARRINAI FOUR HUNDRED

INVOCATION

The sages hail the Lord,
 The wielder of a disc-- flawless and resplendent--,
 As the first among Celestials,
 Whom the sacred Vedas glorify.
 The vast earth forms His sacred feet;
 The pure-watered sea wherein murmur the conch-shells
 Constitute His sacred garment;
 The Heavens and the directions
 Respectively constitute His body and hands;
 The cool-rayed moon and the sun are His sacred pair of eyes;
 He is the omnipresent Being
 Encompassing in His Self the entire Universe!
 (Let us sing His glory and win His grace!)

- Pāratampāṭiya Peruntēvaṇār.

நற்றிணை

1. குறிஞ்சி

நின்ற சொல்லர்; நீடுதோறு இனியர்;
என்றும் என் தோள் பிரிபு அறியலரே;
தாமரைத் தண் தாது ஊதி, மீமிசைச்
சாந்தின் தொடுத்த தீம் தேன் போல,
புரைய மன்ற, புரையோர் கேண்மை;
நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்
தம் இன்று அமையா நம் நயந்தருளி,
நறு நுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவவோ? செப்பு அறியலரே!

பிரிவு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது — கபிலர்

NARRINAI

1. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend who informs her of the proposed parting of the hero)

My friend,
Our lover ever stands by his word
And his sweetness grows as time passes by;
He never parts from my arms;
The lofty one's kinship is indeed lofty!
It is like the sweetest honey
Which the bees store up
On the sandal tree,
After having buzzed the cool lotus blooms!
He is indispensable to us
Like water to the world.
So, he, the merciful one who dreads
The loss of our fragrant forehead's charm
Will do nothing to grieve us.

- Kapilar

2. கபிலர்

அழுந்துபட வீழ்ந்த பெருந் தண் குன்றத்து,
 ஒலி வல் ஈந்தின் உலவைஅம் காட்டு,
 ஆறு செல் மாக்கள் சென்னி எறிந்த
 செம் மறுத் தலைய, நெய்த்தோர் வாய,
 வல்லியப் பெருந் தலைக் குருளை, மாலை,
 மான் நோக்கு இண்டு இவர் ஈங்கைய கரனே;
 வை எயிற்று ஐயள் மடந்தை முன் உற்று
 எல்லிடை நீங்கும் இளையோன் உள்ளம்,
 காலொடு பட்ட மாரி
 மால் வரை மிளிர்க்கும் உருமினும் கொடிதே!

உடன் போகா நின்றாரை இடைச் சுரத்துக் கண்டார் சொல்லியது—
 பெரும்பதுமனார்

2. PĀLAI

(The Wayfarers speak at the sight of the eloping couple)

This wilderness is dight with hills
 Which are immensely cool
 And which had grown from very great depth;
 The hills are rich in the strong and leafy date palms
 Which are assailed by the swift-blowing summer winds;
 Here are tiger-cubs, strong and heavy-headed,
 Which attack the wayfarers and get their heads stained
 With blood; their mouths are dripping with blood;
 As the evening sets in,
 These cubs look for deer in the forest
 Rich in ĩṅkai trees entwined with ĩṅṭai vines.
 How hard is the heart of this youth
 Who walks behind the soft-miened and sharp-toothed lass
 During this night!
 Indeed his heart is far harder
 Than the thunder-bolt
 That causes to roll huge boulders
 When heavy rains pour with violent winds!

- Perumpatumaṇār.

3. பாலை

ஈன் பருந்து உயவும் வான் பொரு நெடுஞ் சினைப்
 பொரி அரை வேம்பின் புள்ளி நீழல்,
 கட்டளை அன்ன இட்டு* அரங்கு இழைத்து,
 கல்லாச் சிறாஅர் நெல்லி வட்டு ஆடும்
 வில் ஏர் உழவர் வெம்முனைச் சீறுரார்ச்
 சுரன்முதல் வந்த உரன் மாய் மாலை
 உள்ளினென் அல்லெனோ, யானே—உள்ளிய
 வினை முடித்தன்ன இனியோள்
 மனை மாண் சுடரொடு படர் பொழுது எனவே?

முன் ஒரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் பின்னும் பொருள்
 கடைக்கட்டிய நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது — இளங்கீரனார்

வட்டு

3. PĀLAI

(The hero reflects on a past experience when his heart goads him to go in search of riches again)

It was the fearsome hamlet of the brigands,
 The tillers who plough with their bows and arrows.
 Beneath the shade dotted, of a neem tree
 With parched base, the young boys
 Of the brigands, with all their inborn zest,
 Were playing Vaṭṭu game, using
 The fallen Nelli berries
 In the squares drawn on the ground,
 Which resembled touchstones testing gold.
 On a sky-high branch of the tree
 Abode a female eagle, grieving
 After having hatched its eggs;
 Then set in the evening hour,
 With all its might to cause helplessness to us.
 At once, we thought of our beloved,
 Who is as sweet as the triumph of coveted accomplishment.
 This is the hour when our beloved,
 Lighting the glorious lamp at eve,
 Will stand bemourning our absence.

- Iṭaṅkīraṇār

4. நெய்தல்

கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்
நீல் நிறப் புன்னைக் கொழு நிழல் அசைஇ,
தண் பெரும் பரப்பின் ஒண் பதம் நோக்கி,
அம் கண் அரில் வலை உணக்கும் துறைவனொடு,
‘அலரே அன்னை அறியின், இவண் உறை வாழ்க்கை
அரிய ஆகும் நமக்கு’ எனக் கூறின,
கொண்டும் செல்வர்கொல்—தோழி! —உமணர்
வெண் கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,
கண் நிரை கிளர்க்கும் நெடு நெறிச் சகடம்
மணல் மடுத்து உரறும் ஓசை கழனிக்
கருங் கால் வெண் குருகு வெருஉம்
இருங் கழிச் சேர்ப்பின் தம் உறைவின் ஊர்க்கே?

தலைவன் சிறைப்புறத்ததானாக, தோழி அலர் அச்சம் தோன்றச் சொல்லி வரைவு
கடாயது,—அம்மூவனார்.

4. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands by the fence)

Friend,
 Our lover is the chief of a littoral domain;
 In his land, the fisherfolk live
 In their huts built amidst groves;
 They sailed on the tides for fishing
 And on their return rest beneath
 The dense shades of the murky-leaved Punnai trees;
 They dry their fishing nets that lay entangled
 And look for the opportune time
 To sail again on the waters, vast and cool.
 Will he, our lover,
 Condescend to take us with him,
 Should we let him know that life here
 Will be hard for us,
 Should our mother come to know
 Of the village gossip, linking us with him?
 Will he consent to take us with him
 To his hamlet, sweet to live in,
 And girt with murky creeks?
 Here the black-legged cranes that graze
 In the paddy-fields, are scared by the din
 Of the moving carts, laden with crystalline salt
 Along the long sandy tracts
 Where the salt-vendors travel
 Announcing aloud the price of salt and thus
 Cause the cattle resting on the way
 To rise and move away.

-Ammūvanār.

Latent Meaning:

- (1) The fisherfolk stay beneath the Punnai trees, drying their nets and wait for the favourable moment to go for fishing. Like them, the hero waits near the fence and looks for the opportune time and plans to meet his beloved.
- (2) The crane gets scared on hearing the noise of the salt-vendors. So also, the gossips of the village will be silenced on hearing the roar of the wedding drums.

5. குறிஞ்சி

நிலம் நீர் ஆர, குன்றம் குழைப்ப,
 அகல் வாய்ப் பைஞ் சுனைப் பயிர் கால்யாப்ப,
 குறவர் கொன்ற குறைக் கொடி நறைப் பவர்
 நறுங் காழ் ஆரம் சுற்றுவன அகைப்ப,
 பெரும் பெயல் பொழிந்த தொழில எழிலி
 தெற்கு ஏர்பு இரங்கும் அற்சிரக் காலையும்,
 அரிதே, காதலர்ப் பிரிதல்—இன்று செல்
 இகுளையர்த் தருஉம் வாடையொடு
 மயங்கு இதழ் மழைக் கண் பயந்த, தூதே.

தலைவன் செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.
 — பெருங்குன்றுர் கிழார்.

5. KURIN̄CI

(The companion of the heroine consoles her friend)

Friend,
 The clouds augured the rainy season
 And poured heavily and the earth received
 Abundant water; the mountain plants flourished;
 The wide pools became full
 With cool water and the plants in them grew well;
 The Narai vines - which the foresters
 Had cut short earlier, have sprouted afresh
 And entwined the cool, fragrant sandal trees.
 The clouds now make a southward movement.
 This is the chill dewy season
 That causes pain to the separated.
 The chances are far remote
 For our lover to part from us.
 The chill northerly will prevent
 Even the aides from going abroad!
 Besides, your grieving eyes which flood with tears
 Have sent a message to our lover
 To cause him give up his proposed journey.

- Perunkunrūrkilār.

Latent Meaning The creeper which was cut short by the hillsmen, flourish once again and spreads over the sandal tree.

Like the creeper, the heroine who grieves with the thought of her lover's parting will be relieved of her grief and enjoy his company.

6. குறிஞ்சி

நீர் வளர் ஆம்பல் தூம்புடைத் திரள் கால்
நார் உரித்தன்ன மதன் இல் மாமை,
குவளை அன்ன ஏந்து எழில் மழைக் கண்,
திதலை அல்குல், பெருந் தோள், குறுமகட்கு
எய்தச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே,
‘இவர் யார்?’ என்குவள் அல்லள்; முனாஅது,
அத்தக் குமிழின் கொடு மூக்கு விளை கனி
எறி மட மாற்கு வல்சி ஆகும்
வல் வில் ஓரி கானம் நாறி,
இரும் பல் ஒலிவரும் கூந்தல்
பெரும் பேதுறுவள், யாம் வந்தனம் எனவே,

இரவுக்குறிப்பாற் பட்டு ஆற்றானாய தலைவன், தோழி கேட்ப், தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது — பரணர்.

6. KURIN̄CI

(The hero speaks to his heart to be overheard by the heroine's friend during the tryst by night)

My beloved's hue is bright and charming
 Like the stalk of Āmpal that flourishes in water,
 Hollow and rounded, whose outer skin is peeled off;
 Her cool charming eyes are verily Kuvaḷai flowers;
 Her arms are fleshy and her forelap is charmingly speckled;
 If we get someone who will rush to her,
 Well in advance and inform her
 Of our homeward journey, she will never question
 Their bonafides; instead, she will turn mad
 With joy on hearing of our coming.
 My beloved has tresses which are dark,
 Dense and hanging low on her back!
 They smell sweet, even like the forest
 Of Ōri, the master archer,
 In whose domain,
 The bent-tipped and mellowed fruit
 Of the Kumil, growing hard by the path
 Serve as food to the young deer
 That frolick and play.

- Paraṇar.

7. பாலை

சூருடை நனந் தலைச் சுணை நீர் மல்கு,
 பெரு வரை அடுக்கத்து அருவி ஆர்ப்ப,
 கல் அலைத்து இழிதரும் கடு வரற் கான் யாற்றுக்
 கழை மாய் நீத்தம் காடு அலை ஆர்ப்ப,
 தழங்கு குரல் ஏறொடு முழங்கி, வானம்
 இன்னே பெய்ய மின்னுமால்—தோழி!
 வெண்ணெல் அருந்திய வரி நுதல் யானை
 தண் நறுஞ் சிலம்பில் துஞ்சம்
 சிறியிலைச் சந்தின வாடு பெருங் காட்டே.

பட்ட பின்றை வரையாது கிழவோன் நெட்டிடைக் கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிய,
 ஆற்றாளாய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.— நல்வெள்ளியார்

7 . PĀLAI

(The companion consoles the heroine saying that the hero will be back soon to wed her)

Friend,
 Aestival heat has caused this vast jungle
 To wilt away; here, the tiny-leaved sandal trees
 Grow in abundance;
 An elephant of speckled forehead
 Sleeps in the slope, fragrant and cool,
 After having eaten the silvery grains of bamboo;
 Now, lightning - flashes foretell
 Imminent rains; the rains
 Will fill to their brim, the wide pools
 Haunted by spirits; noisy cascades
 will drop down in the slopes,
 Rich in lofty clusters of bamboos;
 The wild streams, swift-flowing,
 Will carry with them huge boulders.
 The flood will be unfathomable
 Even to the bamboo-rods
 Used to row the boats
 And the waves will beat against the woods!
 (Our lover will arrive here eftsoon!)

- Nalveḷḷiyār

- Latent Meaning** (1) The pouring rain in the fading forest suggests that the hero will return soon to shower his grace on the grieving heroine.
- (2) The elephant sleeps peacefully after eating the grains. So also, the heroine who enjoyed union with her lover will sleep peacefully in the well-furnished bed.

8. குறிஞ்சி

அல்கு படர் உழந்த அரி மதர் மழைக் கண்,
 பல் பூம் பகைத் தழை நூடங்கும் அல்குல்,
 திரு மணி புரையும். மேனி மடவோள்
 யார் மகள்கொல்? இவள் தந்தை வாழியர்!
 துயரம் உறியினள் எம்மே; அகல்வயல்
 அரிவனர் அரிந்தும் தருவனர்ப் பெற்றும்
 தண் சேறு தாஅய், மதனுடை நோன் தாள்
 கண் போல் நெய்தல் போர்வில் பூக்கும்
 தின்ன தேர்ப் பொறையன் தொண்டி—
 தன் திறம் பெறுக, இவள் ஈன்ற தாயே!

இயற்கைப் புணர்ச்சி இறுதிக்கண் தலைமகளை ஆயத்தொடும் கண்ட தலைமகன் சொல்லியது.

8. KURIN̄CI

(The hero speaks to himself when he beholds his beloved's back in the midst of her mates, having had union with him)

The eyes of the young lass are cool, charming and streaked red;
They will torment any beholder!
Around her waist, she wears a swaying garment
Wrought of blooms and leaves.
She is young whose body shines like sapphire.
Whose daughter could she be?
I know not! Hail to her father!
She is the author of the grief I suffer now!
May her mother be blessed
With such wealth, equal to that of *Toṇṭi*,
The sea-port of *Porayan*, possessing strong chariots,
In whose domain the peasants harvest
And collect the paddy stalks,
And make heaps of the hay after threshing.
On these heaps of hay unfold,
Like so many eyes of women,
The *Neytal* flowers, whose beauteous and healthy stalks
Are stained with mud.

- *Anonymous.*

9. பாலை

அழிவிலர் முயலும் ஆர்வ மாக்கள்
வழிபடு தெய்வம் கண் கண்டாஅங்கு,
அலமரல் வருத்தம் தீர, யாழ் நின்
நல மென் பணைத் தோள் எய்தினம்; ஆகலின்,
பொரிப் பூம் புன்கின் அழற் றகை ஒண் முறி
சுணங்கு அணி வன முலை அணங்கு கொளத் திமிரி,
நிழல் காண்தோறும் நெடிய வைகி,
மணல் காண்தோறும் வண்டல் தைஇ,
வருந்தாது ஏகுமதி—வால் எயிற்றோயே!
மா நனை கொழுதி மகிழ் குயில் ஆலும்
நறுந் தண் பொழில், கானம்;
குறும் பல் ஊர, யாம் செல்லும் ஆறே.

உடன்போகாநின்ற தலைமகன் தலைமகட்கு உரைத்தது. —பாலை பாடிய
பெருங்கடுங்கோ

9. PĀLAI

(The hero speaks to his beloved during elopement).

O darling with lustrous teeth!
 I am relieved of all my bewildering anguish
 After having embraced your shoulders,
 Which are charming, soft and supple.
 This is very much like the active folk
 Who toil hard for a noble cause
 And are blessed with a darshan of their tutelary deity.
 Now you can adorn your beautiful breasts
 That glow with yellow spots with the fire-like shining leaves
 Of the Pūṅku tree whose flowers resemble fried grains.
 Should you meet with cool shades,
 You may abide there at your pleasure.
 In sandy region, you may play building toy-houses,
 Walk along with me freed of pain.
 There are groves, cool and odorous,
 On our path, where koels peck at mango buds.
 The path runs through hamlets
 Set close to one another.

- Pālaipāṭiya Peṇkatuṅkō

10. பாலை

அண்ணாந்து ஏந்திய வன முலை தளரினும்,
 பொன் நேர் மேனி மணியின் தாழ்ந்த
 நல் நெடுங் கூந்தல் நரையொடு முடிப்பினும்,
 நீத்தல் ஒம்புமதி— பூக் கேழ் ஊர!
 இன் கடுங் கள்ளின் இழை அணி நெடுந் தேர்க்
 கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணீஇயர்,
 வெண் கோட்டு யானைப் போஓர் கிழவோன்
 பழையன் வேல் வாய்த்தன்ன நின்
 பிழையா நல்மொழி தேறிய இவட்கே,

உடன்போக்கும் தோழி கையடுத்தது.

10. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero just before his elopement)

O chief of a fertile plain
 That glows with flowery groves!
 The victorious Cōla monarchs had a rich reserve
 Of toddy, sweet and intoxicating;
 They also had chariots, tall and richly-jewelled;
 Theirs was the unfailing army of spear-men
 Of Palayan, the lord of Pōr and the possessor of tuskers with
 Silvery tusks, to subdue the alien Konkas.
 Your words are equally unfailing
 In which my friend has immense faith!
 So I beseech you, chief!
 Do not forsake her, even when her breasts,
 Which are charming and upright now,
 Lose their strength and grow lax!
 Do not forsake her, even when her tresses
 Which are goodly, well-grown and gem-hued
 And which hang low on her golden body
 Turn grey and are gathered into a bun.

- *Anonymous*

11. பாலை

பெய்யாது வைகிய கோதை போல
 மெய் சாயினை, அவர் செய் குறி பிழைப்ப;
 உள்ளி நொதுமலர் நேர்பு உரை தெள்ளிதின்
 வாரார் என்னும் புலவி உட்கொளல்
 ஒழிகமாள, நின் நெஞ்சத்தானே;
 புணரி பொருத பூ மணல் அடைகரை,
 ஆழி மருங்கின் அலவன் ஒம்பி,
 வலவன் வள்பு ஆய்ந்து ஊர,
 நிலவு விரிந்தன்றால், கானலானே.

காப்பு மிகுதிக்கண் இடையீடுபட்டு ஆற்றாளாய தலைமகட்கு, தலைமகன்
 சிறைப்புறத் தானாகத் தோழி சொல்லியது.—உலோச்சனார்

II. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard by the hero who stands beside the fence)

Friend,
 Your body is splendour
 Like an unworn garland,
 As the inkling made by our lover
 Bore no fruit; think not
 That he will not come here,
 Dreading the slander of our neighbours.
 Look yonder! The moon floods with its light,
 The entire stretch of the sandy beach!
 It will help our lover ride his chariot
 Without crushing to death
 The crabs that frisk about.
 His charioteer will steer the chariot
 By pulling the reins,
 Wrought of leather-strips, most studiously,
 Taking care that the chariot-wheels
 Do not hurt the crabs
 That sport in the beach
 Full of fine sands
 Thrown ashore by the battering waves!

- Ūlōccanār.

12. பாலை

விளம்பழம் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசிப்
 பாசம் தின்ற தேய் கால் மத்தம்
 நெய் தெரி இயக்கம் வெளில்முதல் முழங்கும்
 வைகு புலர் விடியல் மெய் கரந்து, தன் கால்
 அரி அமை சிலம்பு கழீஇ, பல் மாண்
 வரி புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோள்,
 'இவை காண்தோறும் நோவர்மாதோ;
 அளியரோ அளியர் என் ஆயத்தோர்!' என
 நும்மொடு வரவு தான் அயரவும்,
 தன் வரைத்து அன்றியும் கலுழந்தன கண்ணே.

தோழி உடன்போக்கு அஞ்சுவித்தது.— கயமனார்

12. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero and insists on his giving up the proposed elopement)

Chief!

It was early dawn when the engulfing darkness
 Was taking leave; the noise of churning
 Echoed around the stumps
 Where curd was churned for butter
 In huge pots full to their brim,
 Setting in motion the churning rods,
 Whose stems had become worn out
 By constant pulling with cords.
 The mellow curd smelled like the wood apple fruit.
 My friend, under the cover of darkness,
 Removed her tinkling anklets and tried
 To leave them beside the well-bound ball
 Which she used to play with.
 Alas, her eyes suddenly turned tearful,
 Even beyond her control,
 Though she was all set to follow you,
 When she contemplated thus:

“Alas, my playmates are pitiable indeed,
 Pitiable beyond measure,
 For, they will be greatly anguished
 When they see these cast-away things!”

- Kayamaṇār.

13. குறிஞ்சி

எழா அய்யகலின், எழில் நலம் தொலைய
 அழாஅதீமோ, நொதுமலர் தலையே!—
 ஏனல் காவலர் மா வீழ்த்துப் பறித்த
 பகழி அன்ன சேயரி மழைக் கண்,
 நல்ல பெருந் தோளோயே! கொல்லன்
 எறி பொன் பிதிரின் சிறு பல தாஅய்
 வேங்கை வீ உகும் ஓங்கு மலைக் கட்சி
 மயில் அறிபு அறியாமன்னோ;
 பயில் குரல் கவரும் பைம் புறக் கிளியே.

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பிறறை ஞான்று, தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட தோழி
 தலைவி மறைத்ததற்குச் சொல்லியது.—கபிலர்

13. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine on the day following their natural union)

O friend whose arms are broad and comely!
 Your cool eyes are streaked red;
 They resemble the bloodstained darts
 Just pulled out by the millet-guards
 From the wounded animal's chest.
 The green-hued flocks of parrots
 Steal away the thick millet-ears.
 They are quite ignorant
 That they are watched by the pea-fowls in their nests,
 Built on the hill where the flowers of the Vēṅkai trees
 With small fruit are scattered on the ground
 Like innumerable sparks of fire
 When an ironsmith hammers red-hot iron!
 You do not rise from your seat
 And chase the parrots away.
 At least do not cause damage
 To your beauty, by weeping
 In the presence of strangers!

- *Kapilar.*

Latent Meaning The peacocks abiding in the nests strewn with Vēṅkai flowers are watching the parrots which steal away the millet ears. But the parrots think that the peacocks do not know their plundering.

Like this, the friend of the heroine watches the movements of the heroine. The heroine thinks that her friend is ignorant of her affairs.

14. பாலை

தொல் கவின் தொலைய, தோள் நலம் சாஅய,
 நல்கார் நீத்தனர் ஆயினும், நல்குவர்;
 நட்டனர், வாழி!—தோழி!—குட்டுவன்
 அகப்பா அழிய நூறி, செம்பியன்
 பகல் தீ வேட்ட ஞாட்பினும் மிகப் பெரிது
 அலர் எழச் சென்றனர் ஆயினும் — மலர் கவிழ்ந்து
 மா மடல் அவிழ்ந்த காந்தள்அம் சாரல்,
 இனம் சால் வயக் களிறு பாந்தட் பட்டென,
 துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சு பிடிப் பூசல்
 நெடு வரை விடரகத்து இயம்பும்
 கடு மான் புல்லிய காடு இறந்தோரே.

இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழிந்தது.—மாமுலனார்

14. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend who disparages the hero)

Long live my friend!
 Our lover now treads a wilderness
 In the domain of Pulli, who rides a swift-footed steed.
 His country has hill-slopes
 Rich in large-petalled Kāntaḷ flowers,
 Where a mighty bull-elephant is swallowed
 By a python, causing its loving mate
 Trumpet in intense grief!
 This trumpeting reverberates
 From the mountain-clefts.
 Though he parted from us
 Causing gossip in the village
 Louder than the din of the battle
 In which Cempiyaṇ, destroyed
 Kuṭṭuvaṇ's Akappa, and set ablaze.
 His domain during broad day,
 Yet his love for us is indeed limitless.
 He will shower his grace on us
 Once again, though he left us here alone
 Causing our former beauty fade away
 And our beautiful arms droop!

- Māmūlaṇār.

Latent Meaning A tusker is swallowed by a python at which its mate causes the mountain resound with its trumpeting.

Likewise, the gossip of the villagers at the sight of the heroine's pangs of separation will spread all over the village.

15. நெய்தல்

முழங்கு திரை கொழீஇய மூரி எக்கர்,
 நுணங்கு துகில் நுடக்கம் போல, கணம் கொள
 ஊதை தூற்றும் உரவுநீர்ச் சேர்ப்ப!
 பூவின் அன்ன நலம் புதிது உண்டு,
 நீ புணர்ந்தனையேம் அன்மைபின், யாமே
 நேர்புடை நெஞ்சம் தாங்கத் தாங்கி,
 மாசுஇல் கற்பின் மடவோள் குழவி
 பேஎய் வாங்கக் கைவிட்டாங்கு,
 சேனும் எம்மொடு வந்த
 நாணும் விட்டேம்; அலர்க, இவ் ஊரே!

வரைவு நீட்டித்தவழி, தோழி தலைமகற்குச் சொல்லி வரைவு கடாயது.—அறிவுடை
 நம்பி

15. NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend eftsoon)

O chief of a littoral domain!
 In your realm, the roaring waves
 Wash ashore abundant sand
 And make high heaps on the beach
 And the blowing winds lift the sand
 And cause films of dust fly in the air
 Resembling so many silken fabrics
 That flutter in the air.
 After having enjoyed my friend's charm
 Like that of the delicate flower's,
 You are not alive to its rare splendour!
 We readily fulfilled your desire.
 But we are now in trouble; our hearts are anguished;
 As a result we have forsaken our modesty
 Which had remained with us
 Right from our birth.
 Our loss is like a young mother's
 Of flawless chastity who stands robbed of her child
 When a ghoul snatches it from her!

- Arivūtainampi .

Latent Meaning A part of the sand washed ashore by the sea is lifted away and scattered by the blowing wind. So also the girls forsaken by the hero will be subjected to the derision of the village women.

16. பாலை

புணரின் புணராது பொருளே; பொருள்வயிற்
 பிரியின் புணராது புணர்வே; ஆயிடைச்
 செல்லினும், செல்லாய் ஆயினும், நல்லதற்கு
 உரியை— வாழி, என் நெஞ்சே!— பொருளே,
 வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
 ஓடு, மீன் வழியின் கெடுவ; யானே,
 விழுநீர் வியலகம் தூணிஆக
 எழு மாண் அளக்கும் விழு நிதி பெறினும்,
 கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி மழைக் கண்
 அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தனென்;
 எனைய ஆகுக! வாழிய பொருளே!

பொருள் கடைக்கட்டிய நெஞ்சினை நெருங்கித் தலைவன் செலவு அழுங்கியது
 — சிறைக்குடி ஆந்தையார்

16. PĀLAI

(The hero gives up his proposal to go abroad seeking wealth)

Hail my heart!
 If conjugal bliss weighs more with you,
 You are losing wealth; instead,
 If wealth weighs more, you are losing
 The bliss of conjugal union!
 The choice is left to your best judgment!
 But remember that wealth is
 As transient as the path made
 By a splashing fish
 On the surface of water in a tank
 Rich in unfading flowers.
 I will not follow you my heart;
 For, I have lost myself to the glances
 Of the eyes, cool and streaked red,
 Of my beloved, whose ears are adorned
 With heavy studs!
 With the entire sea-girt world
 For the reckoning measure,
 Even if I come by so much wealth
 I wil not deem it worthwhile
 If that is to be earned, parted from my beloved.
 May such wealth thrive!
 I am not after it at all!

- Ciraikkuṭi Āntaiyār.

17. குறிஞ்சி

நாள் மழை தலைஇய நல் நெடுங் குன்றத்து,
 மால் கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி
 அகல் இருங் கானத்து அல்கு அணி நோக்கி,
 தாங்கவும் தகைவரை நில்லா நீர் சுழல்பு
 ஏந்து எழில் மழைக் கண் கலுழ்தலின், அன்னை,
 'எவன் செய்தனையோ? நின் இலங்கு எயிறு உண்கு' என,
 மெல்லிய இனிய கூறலின், வல் விரைந்து,
 உயிரினும் சிறந்த நாணும் நனி மறந்து,
 உரைத்தல் உய்ந்தனனே—தோழி! —சாரல்,
 காந்தள் ஊதிய மணி நிறத் தும்பி
 தீம் தொடை நரம்பின் இமிரும்
 வான் தோய் வெற்பன் மார்பு அணங்கு எனவே,

முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.—
 நொச்சிநியமங் கிழார்

17. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend, pretending to address to a third person)

Our goodly and lofty mountain received
 Copious rains at early morn causing cascades
 To drop down like high sea waves
 Which rise and fall broken. Water stands
 Locked in every place in the forest,
 Big and vast. The cascades make
 My charming and cool eyes perforce grow tear-bedewed;
 Sighting this, our mother said to me,
 "What causes you weep so, my darling?
 Let me kiss your charming teeth!"¹
 These sweet and soft words of mother
 Caused me to forsake at once
 All my bashfulness, which is more precious
 Than my sweet life and I was
 About to speak the truth,
 That it was all owing to the chest²
 Of our lover, the chief of the sky-high mountain,
 Where the gem-hued beetles buzz
 The Kānta! flowers and hum sweetly
 Like the musical note from a Yā!
 But by sheer luck, I escaped exposure.

- Nocciniyamañ Kilār.

Notes

1. This rendering is literal.
2. It was in this locale, the heroine met the hero and fell a prey to his bewitching chest.

18. பாலை

பருவரல் நெஞ்சமொடு பல் படர் அகல
 வருவர் வாழி— தோழி!— மூவன்
 முழு வலி முள் எயிறு அழுத்திய கதவின்,
 கானல்அம் தொண்டிப் பொருநன், வென் வேல்
 தெறல் அருந் தாணைப் பொறையன், பாசறை,
 நெஞ்சம் நடுக்குறுஅம் துஞ்சா மறவர்
 திரை தபு கடலின் இனிது கண் படுப்ப,
 கடாஅம் கழீஇய கதன் அடங்கு யானைத்
 தடாஅ நிலை ஒரு கோட்டன்ன,
 ஒன்று இலங்கு அருவிய குன்று இறந்தோரே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது — பொய்கையார்

18. PĀLAI

(The Companion of the heroine consoles her grieving friend)

Friend,
 Our lover will be back here soon
 And will relieve you of all your suffering and anguish,
 Though he has gone beyond a hill
 From which cascades form a single stream
 Resembling very much the tusk
 Of an elephant, whose flow of must had ceased
 And whose fierceness of wrath had abated
 As a result of which the sleepless warriors
 Enjoy peaceful sleep
 Calmed like a waveless sea,
 In the military camp
 Of Porayan of victorious spear
 And an army which none can withstand.
Porayan was the lord of Toṇṭi
 Girt with groves, in whose door
 He had planted the strong and sharp tooth
 Of Mūvan whom he had vanquished!

- Poikaiyār.

19. நெய்தல்

இறவுப் புறத்து அன்ன பிணர் படு தடவு முதல்
 சுறவுக் கோட்டன்ன முள் இலைத் தாழை,
 பெருங் களிற்று மருப்பின் அன்ன அரும்பு முதிர்பு,
 நல்மான் உளையின் வேறுபடத் தோன்றி,
 விழவுக் களம் கமழும் உரவு நீர்ச் சேர்ப்ப!
 இன மணி நெடுந் தேர் பாகன் இயக்க,
 செலீஇய சேறி ஆயின், இவளே
 வருவை ஆகிய சில் நாள்
 வாழாளாதல் நற்கு அறிந்தனை சென்மே!

புணர்ந்து நீங்கிய தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது. —நக்கண்ணையார்

19.NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

Chief!
 Your littoral domain is rich
 In screwpine bushes
 Whose bases are broad and whose barks are scaly
 Like the skin of shrimps;
 Their thorny blades are verily the sword fish's.
 And the ripened buds resemble
 The tusks of huge elephants.
 They bend aside a little
 And look like so many heads of antelopes.
 Their sweet fragrance reminds us
 Of the scent emitted from an arena of festival.
 If you intend to return to your place,
 In your tall and belled-chariot,
 You may do so; but of this be sure.
 She might not have survived the days
 Of your separation at the end of which
 You promised to return.

- Nakkaṇṇaiyā

20. மருதம்

ஐய! குறுமகட் கண்டிகும்; வைகி,
 மகிழ்நன் மார்பில் துஞ்சி, அவிழ் இணர்த்
 தேம் பாய் மரையும் கமழும் கூந்தல்
 துளங்குஇயல் அசைவர, கலிங்கம் துயல்வர,
 செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசி, மறுகில்,
 பூப்போல் உண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கி,
 சென்றனள்—வாழிய, மடந்தை!— நுண் பல்
 சுணங்கு அணிவுற்ற விளங்கு பூணள்;
 மார்புறு முயக்கிடை ஞெமிர்ந்த சோர் குழை,
 பழம் பிணி வைகிய தோள் இணைக்
 குழைந்த கோதை, கொடி முயங்கலளே.

பரத்தைபிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன், 'யாரையும் அறியேன்' என்றாற்குத் தலைவி சொல்லியது; வாயிலாகப் புக்க தோழி தலைவிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம்.—
 ஓரம்பேர்கியார்

20. MARUTAM

(The heroine speaks to the hero who seeks entry into his house after a visit to his hetaira)

Chief!

Yesterday, your hetaira stayed with you
 And enjoyed slumber on your chest;
 She came, her disarrayed tresses fragrant with Maram flowers
 Which were buzzed by a swarm of bees,
 Dangling on her narrow back; her garments
 Slided and swayed, as she walked
 Swinging her hands decked with tinkling bracelets;
 Her khol-fed eyes, verily blue lilies,
 Whirled and her jewels glittered;
 Her breasts were speckled;
 As you had earlier closely hugged her
 Her ear-studs got crushed and grew lax;
 Sustained grief had caused her arms grow thin;
 Her garlands had faded;
 She resembled a liana as she walked
 Through the street after having enjoyed your embrace!
 We did witness your darling, so young a lass!
 May you live long with her!

- Ōrampōkiyār.

21. முல்லை

விரைப் பரி வருந்திய வீங்கு செலல் இளையர்
 அரைச் செறி கச்சை யாப்பு அழித்து அசைஇ,
 வேண்டு அமர் நடையர், மென்மெல வருக!
 தீண்டா வை முள் தீண்டி நாம் செலற்கு
 ஏமதி, வலவ, தேரே! உதுக் காண்—
 உருக்குறு நறு நெய் பால் விதிர்த்தன்ன
 அரிக் குரல் மிடற்ற அம் நுண் பல் பொறிக்
 காமரு தகைய கானவாரணம்
 பெயல் நீர் போகிய வியல் நெடும் புறவில்
 புலரா ஈர் மணல் மலிரக் கெண்டி,
 நாள் இரை கவர மாட்டி, தன்
 பேடை நோக்கிய பெருந்தகு நிலையே!

வினை முற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.— மருதன் இளநாகனார்

21. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer while returning from the battle-field)

Charioteer,
 Our warriors are exhausted
 After having travelled a long distance.
 Let them unbind their sashes
 And walk leisurely; let them rest
 And relax as they please and then
 Continue their homeward journey.
 But let us move fast
 Goad our horses which can gallop even without goading.
 Behold charioteer, the sweet and charming wild cock
 With feathers attractively speckled!
 It summons its mate with a crowing
 Like unto the coarse sound heard
 When milk is sprinkled on heated and melting butter,
 To feed it with the prey it had secured
 At dawn by scatching with its claws
 The wet sand, after the ceasing of the flow of rain-water
 In the vast and extending forest.

- Marutan Ilanākanār.

22. குறிஞ்சி

கொடிச்சி காக்கும் அடுக்கற் பைந் தினை
 முந்து விளை பெருங் குரல் கொண்ட மந்தி
 கல்லாக் கடுவனொடு நல் வரை ஏறி,
 அங்கை நிறைய ஞெமிடிக் கொண்டு, தன்
 திரை அணற் கொடுங் கவுள் நிறைய முக்கி,
 வான் பெயல் நனைந்த புறத்த, நோன்பியர்
 கை* ஊண் இருக்கையின் தோன்றும் நாடன்
 வந்தனன்; வாழி— தோழி!— உலகம்
 கயம் கண் அற்ற பைது அறு காலை,
 பீளொடு திரங்கிய நெல்லிற்கு
 நள்ளென் யாமத்து மழை பொழிந்தாங்கே.

* தை

வரைவு மலிந்த தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது.

22. KURINCI

(The heroine's friend joyfully announces that the hero comes with marriage proposal)

In our lover's domain, a she-monkey
 Steals away the heavy ears of fresh millet
 Which had ripened early on the slopes
 In the fields guarded by the hunters' daughters,
 And then moves to the hill-top
 With its mate and crushes the ears
 And gathers a handful of the grains
 And stores them in its wrinkled and curved pouch*
 And sits, its back exposed
 To the pouring rain,
 Like the woman, who, after a holy dip
 In the mouth of Tai*, takes her austere meal!
 Such an one has come here
 Just like the timely rain
 Pouring at midnight, to save
 The pregnant paddy crops
 Which are for long wilting
 For want of water
 And when every tank is dry.

- *Anonymous.*

* Within its mouth

* December - January

Latent Meaning The female monkey steals away the millet ears and stays with its mate, atop the hill.

It eats all grains and gets joyously dampened by the pouring rain.

Likewise, the joyful heroine should get united with her lover in wedlock, step into his house, perform well her wifely duties, enjoy the bliss of family life and support saints and others.

23. குறிஞ்சி

தொடி பழி மறைத்தலின், தோள் உய்ந்தனவே;
வடிக் கொள் கூழை, ஆயமோடு ஆடலின்,
இடிப்பு மெய்யது ஒன்று உடைத்தே; கடிக் கொள்
அன்னை காக்கும் தொல் நலம் சிதைய,
காண்தொறும் கலுழ்தல் அன்றிடும், ஈண்டு நீர்
முத்துப் படு பரப்பின் கொற்கை முன்துறைச்
சிறு பாசடைய செப்பு ஊர் நெய்தல்
தெண் நீர் மலரின் தொலைந்த
கண்ணே காமம் கரப்பு அரியவ்வே!

தலைவி துயர் ஆற்றாமை உணர்ந்த தோழி வரைவு கடாயது. —கணக்காயனார்

23. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

Unnoticeable indeed is the wilting
 Of my friend's arms as she tightens
 So well her bracelets, when she sports with her mates;
 Her fatigue is mistakenly attributed
 To her excessive indulgence in playing;
 Her eyes are ever in a spate
 And tears spoil her beauty
 Which her mother fostered with care;
 Even now, her eyes lack lustre..
 Not long ago they were like the comely Neytal blooms
 Endowed with leaves, small and green,
 And thriving in the clear water
 In the deep Korkai port, rich in pearls.
 Alas, it is these eyes
 Which know not to conceal her love!

- Kaṇakkāyaṇār.

24. பாலை

'பார் பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக் கோட்டு
 உடும்பு அடைந்தன்ன நெடும் பொரி விளவின்,
 ஆட்டு ஒழி பந்தின், கோட்டு மூக்கு இறுபு,
 கம்பலத்தன்ன பைம் பயிர்த் தாஅம்
 வெள்ளில் வல்சி வேற்று நாட்டு ஆர் இடைச்
 சேறும், நாம்' எனச் சொல்ல—சேயிழை!—
 'நன்று' எனப் புரிந்தோய்; நன்று செய்தனையே;
 செயல்படு மனத்தர் செய்பொருட்கு
 அகல்வர், ஆடவர்; அது அதன் பண்பே.

பொருட் பிரிவுக்கு உடன்பட்ட தோழியைத் தலைவி உவந்து கூறியது.

24. PĀLAI

(The heroine praises her friend who gave consent to the hero to go abroad seeking riches)

Dear one of well-wrought jewels!
You have done the right thing indeed
In agreeing to the proposal of our lover
Who plans to tread a wilderness,
Well-nigh impossible to penetrate
And reach a land where the wood-apple
Is the staple food of the people -
The fruits lie scattered
On the carpet-like green crops,
Having fallen from the high branches
Of the trees, whose roots run deep
Into the soil. Their branches are huge
And their scaly barks resemble wild lizards.
It is but natural for men
To go seeking wealth! It is wisdom
On our part to suffer it!

- *Anonymous.*

25. குறிஞ்சி

அவ் வளை வெரிநின் அரக்கு ஈர்த்தன்ன
 செவ் வரி இதழ் சேண் நாறு பிடவின்
 நறுந் தாது ஆடிய தும்பி, பசங் கேழ்ப்
 பொன் உரை கல்லின், நல் நிறம் பெறுஉம்
 வள மலை நாடன் நெருநல் நம்மொடு
 கிளை மலி சிறு தினைக் கிளி கடிந்து அசைஇ,
 சொல்லிடம் பெறாஅன் பெயர்த்தனன்; பெயர்ந்தது
 அல்லல் அன்று அது— காதலும் தோழி!
 தாது உண் வேட்கையின் போது தெரிந்து ஊதா
 வண்டு ஓரன்ன அவன் தண்டாக் காட்சி
 கண்டும், கழல் தொடி வலித்த என்
 பண்பு இல் செய்தி நினைப்பு ஆகின்றே!

தலைமகளைத் தோழி குறை நயப்புக் கூறியது. — பேரி சாத்தனார்

25. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the heroine to comply with the request of the hero)

In our lover's fertile domain,
 A beetle looks beautiful
 Like a touchstone with streaks of gold,
 After having waded through the fragrant pollen
 Of the Naravam flowers. The ruddy lines
 On it resemble the streaks of lac
 On the back of a comely conch-shell.
 The flowers diffuse their pleasant smell
 Which is felt even from a far off place.
 Yesterday, he, in our company chased away
 The flocks of parrots from the well-grown crops
 Of the tiny-grained millet.
 He left from here, after a brief stay with us,
 Having no chance to speak out his mind.
 It is in no way painful to us.
 Now I recall to my mind
 My shameful act of tightening
 My slipping bracelets, on the sight
 Of his ever-handsome appearance!
 He is like the bee which indiscriminately buzzes
 All flowers, failing to choose the right kind,
 Driven by a desire for honey!

- Pēricāttan̄r.

Note : The confidante speaks as if she has fallen in love with the hero. It is merely a technique permitted in the Akam literature by way of advising the heroine to reciprocate the love the hero to the heroine.

26. பாலை

நோகோ யானே; நெகிழ்ந்தன வளையே—
 செவ்வி சேர்ந்த புள்ளி வெள் அரை
 விண்டுப் புரையும் புணர் நிலை நெடுங் கூட்டுப்
 பிண்ட நெல்லின் தாய் மனை ஒழிய,
 சுடர் முழுது எறிப்பத் திரங்கிச் செழுங் காய்
 முடமுதிர் பலவின் அத்தம், நும்மொடு
 கெடு துணை ஆகிய தவறோ?— வை எயிற்று,
 பொன் பொதிந்தன்ன கணங்கின்,
 இருஞ் சூழ் ஒதி, பெருந் தோளாட்கே.

தலைவி பிரிவு உணர்ந்து வேறுபட்டமை சொல்லி, தோழி செவு அழுங்குவித்தது.
 — சாத்தந்தையார்

26. PĀLAI

(The companion of the heroine succeeds in causing the hero give up his proposal to leave for a distant land)

Chief!

It is painful to see

The slipping of my friend's bangles;

The yellow speckles on her body

Shine like inlaid gold;

Her arms are wide, her teeth are sharp,

And her tresses are dark.

Is it O chief, the wages of her sin ---

The sin of having followed you

When you trod the wasteland,

Rich in bent-trunked jack trees,

Whose fruits were dry, owing

To the fierce heat of the sun?

She so followed you, to partake

In your suffering! Remember sir,

She came with you,

Even forsaking her mother's home

With hill-like granaries of paddy, all filled to the brim

And bearing counting marks on their outer side!

- Cāttantaiyār.

27. நெய்தல்

நீயும் யானும், நெருநல், பூவின்
நூண் தாது உறைக்கும் வண்டினம் ஒப்பி,
ஒழி திரை வரித்த வெண் மணல் அடைகரைக்
கழி சூழ் கானல் ஆடியது அன்றி,
சுரந்து நாம் செய்தது ஒன்று இல்லை; உண்டு எனின்,
பரந்து பிறர் அறிந்தன்றும்இலரே—நன்றும்
எவன் குறித்தனள்கொல், அன்னை?— கயந்தோறு
இற ஆர் இனக்குருகு ஒலிப்ப, சுறவம்
கழி சேர் மருங்கின் கணைக் கால் நீடி,
கண்போல் பூத்தமை கண்டு, 'நூண் பல
சிறு பாசடைய நெய்தல்
குறுமோ, சென்று' எனக் கூறாதோளே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுநீஇயது:—குடவாயிற் கீர்த்தனார்

27. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

My friend,
 After all we did nothing in secret;
 We only played yesterday, chasing away
 The swarms of bees that buzzed the flowers,
 Rich in pollen in the grove near the creek,
 Beside the shore with stretches of white sand
 Washed ashore by sea-waves.
 Had we done anything else, it would have come to light!
 What could be our mother's intent?
 She does not bid us pluck
 And wear the small Neytal blooms
 With tiny, dense and green leaves,
 Though she knows well
 That they have burgeoned on their
 Long stalks, even like our charming eyes,
 In every stream near the creeks
 Abounding in male sharks,
 Where cranes prey upon shrimps.

- Kuṭavāyil Kīrattana

28. பாலை

என் கைக் கொண்டு தன் கண் ஒற்றியும்,
 தன் கைக் கொண்டு என் நல் நுதல் நீவியும்,
 அன்னை போல இனிய கூறியும்,
 கள்வர் போலக் கொடியன்மாதோ—
 மணி என இழிதரும் அருவி, பொன் என
 வேங்கை தாய ஓங்கு மலை அடுக்கத்து,
 ஆடு கழை நிவந்த பைங் கண் மூங்கில்
 கோடு உயர் பிறங்கல், மலைகிழவோனே!

பிரிவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது; குறை நயப்படும்
 ஆம்.— முதுகூற்றனார்.

28. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine who grieves
seperated form the hero)

Our lover is the chief of a mountain
Of high peaks where sapphire-like streams
Drop down, shedding the golden flowers
Of Vēṅkai trees in the slopes,
Rich in long-noded green bamboos
That seem to pierce the swift-moving clouds.
Once, he took my hands and pressed them
On his eyes, and stroked my charming brows
Gently with his hands. He spoke
Kindly words with the affection of a loving mother.
Alas, now, he, even he,
Has turned wicked like brigands.

- Mutukūttanār.

29. பாலை

நின்ற வேனில் உலந்த காந்தள்
 அழல் அவிர் நீள் இடை, நிழலிடம் பெறாஅது,
 ஈன்று கான் மடிந்த பிணவுப் பசி கூர்ந்தென,
 மானற மாலை, வாங்குநர்ச் செகீஇய,
 புலி பார்த்து உறையும் புல் அதர்ச் சிறு நெறி
 யாங்கு வல்லுநள்கொல்தானே—யான், 'தன்
 வனைந்து ஏந்து இள முலை நோவகொல்!' என
 நினைந்து, கைந்நெகிழ்ந்த அணைத்தற்குத் தான் தன்
 பேர் அமர் மழைக் கண் ஈரிய கலுழ,
 வெய்ய உயிர்க்கும் சாயல்,
 மை ஈர் ஒதி, பெரு மடத்தகையே?

மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.— பூதனார்

29. PĀLAI

(The mother laments on the elopement of her daughter)

My daughter, soft-miened, extremely bashful
 And endowed with dark and glossy hair
 Used to heave deep sighs, if I loosened a little
 My embrace, fearing that her breasts,
 Tender and upright and adorned
 With drawings would grieve.*
 Her cool, large and tranquil eyes
 Would stream with tears.
 Can she tread now,
 The desolate and narrow paths
 Where during the hour of dusk,
 A tiger looks for the wayfarers
 To quell the acute hunger of its mate
 Which now stands guard to its cubs
 Delivered recently, in the parched forest,
 Shadeless and vast, where the Kānta! flowers
 Are caused to wilt by the aestival heat?

- Pūtanār

* Such drawing was known as Toyyl.

30. மருதம்

கண்டனென்—மகிழ்ந்! — கண்டு எவன் செய்கோ?—
 பாணன் கையது பண்புடைச் சீறியாழ்
 யாணர் வண்டின் இம்மென இமிரும்,
 ஏர்தரு தெருவின், எதிர்ச்சி நோக்கி, நின்
 மார்பு தலைக்கொண்ட மாண்இழை மகளிர்
 கவல் ஏழுற்ற வெய்து வீழ் அரிப் பனி—
 கால் ஏழுற்ற பைதரு காலை,
 கடல்மரம் கவிழ்ந்தெனக் கலங்கி, உடன் வீழ்பு,
 பலர் கொள் பலகை போல—
 வாங்கவாங்க நின்று ஊங்கு அஞர் நிலையே.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன், 'யாரையும் அறியேன்' என்றாற்குத் தோழி சொல்லியது.—கொற்றனார்

30. MARUTAM

(The heroine's friend speaks to the hero who returns from the hetaira's house)

Chief,
 The street resounded with the music of the pāṇās;
 The music sounded like the humming of the bees;
 Your favourite hetairas, all richly jewelled,
 Who had enjoyed in the past,
 The bliss of your embrace awaited your arrival
 With hot tears flooding their eyes
 Owing to pangs of separation.
 Each one of them kept pulling you
 Toward her, causing you
 Great embarrassment!
 I witnessed with my own eyes, chief,
 Your plight, which was so awkward,
 Like a wooden plank's in the mid-sea,
 Which all the victims hold
 Simultaneously, when a violent hurricane overtakes a vessel!
 Alas, what can I do?

- Korraṇār.

31. நெய்தல்

மா இரும் பரப்பகம் துணிய நோக்கி,
 சேயிறா எறிந்த சிறு வெண் காக்கை
 பாய் இரும் பனிக் கழி துழைஇ, பைங் கால்
 தான் வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉ, சுரக்கும்
 சிறு வீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே!
 பெரும் புலம்பு உற்ற நெஞ்சமொடு, பல நினைந்து,
 யானும் இணையேன்— ஆயின், ஆனாது
 வேறு பல நாட்டில் கால் தர வந்த
 பல உறு பண்ணியம் இழிதரு நிலவுமணல்
 நெடுஞ் சினைப் புன்னைக் குழுஞ் குல் வெண் குருகு
 உலவுத் திரை ஒதம் வெருஉம்
 உரவு நீர்ச் சேர்ப்பனொடு மணவா ஊங்கே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைவி வனபுறை எதிர் அழிந்தது.— நக்கீரனார்

31. NEYTAL

(The heroine speaks to be overheard by the hero)

This ford was immensely sweet --
 The ford, rich in tiny-flowered
 Nālai trees, where a small white sea-gull
 Observes well, the vast and dark seascape
 And secures a red shrimp from the creek,
 Cool and wide,
 After a thorough search from the creek
 And feeds its tender mate of slender legs.
 But it was prior to my kinship
 With the chief of the littoral land
 Where a white and primagravid heron
 Is scared by the noisy breakers.
 The heron is perched on a high branch
 Of a Punnai tree amidst
 The moon-like, glowing beach
 On which are unloaded endlessly,
 Manifold things from the vessels
 Driven by winds, from many a land.
 Behold my plight!
 My heart is assailed by intense grief
 caused by many a distressing thought.

- Nakkīraṇār

Latent Meaning The gravid heron perched on the Punnai branch gets scared by the noise of the sea waves. Likewise, the heroine, her heart full with the love for her lover is scared everytime she hears the harsh words of her mother.

32. குறிஞ்சி

‘மாயோன் அன்ன மால் வரைக் கவாஅன்,
 வாலியோன் அன்ன வயங்கு வெள் அருவி
 அம் மலைகிழுவோன் நம் நயந்து என்றும்
 வருந்தினன்’ என்பது ஓர் வாய்ச் சொல் தேறாய்;
 நீயும் கண்டு, நுமரொடும் எண்ணி,
 அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும்; மறுத்தரற்கு
 அரிய— வாழி, தோழி!— பெரியோர்
 நாடி நட்பின் அல்லது,
 நட்டு நாடார், தம் ஒட்டியோர் திறத்தே.

தலைவிக்குக் குறை நயப்புக் கூறியது.— கபிலர்

32. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to her friend)

Friend,
 The hills are dark like the hue of Tirumāl
 And from their tops cascade down streams, in hue like Balarāma.
 Such is the land of our lover!
 You refuse to understand my truthful words
 When I say that he grieves
 Greatly attracted by your charm.
 Think for yourself and discuss with your near kin
 And arrive at a decision.
 Doubt not his sincerity.
 The wise cultivate friendship
 After due deliberation.
 Once friendship is made,
 It is not subject to any scrutiny at all.

- *Kapilar*

Note: This verse carries a message on friendship. This reminds one of the couplet (791) of the Tirukkuraḷ.

33. பாலை

'படு சுடர் அடைந்த பகு வாய் நெடு வரை,
 முரம்பு சேர் சிறுகுடி, பரந்த மாலை,
 புலம்பு கூட்டுண்ணும் புல்லென் மன்றத்து,
 கல்லுடைப் படுவில் கலுழி தந்து,
 நிறை பெயல் அறியாக் குறைத்து ஊண் அல்லில்,
 துவர்செய் ஆடைச் செந் தொடை மறவர்
 அதர் பார்த்து அல்கும் அஞ்சுவரு நெறியிடை,
 இறப்ப எண்ணுவர் அவர் எனின், மறுத்தல்
 வல்லுவம் கொல்லோ, மெல்லியல்! நாம்?" என
 விம்முறு கிளவியள் என் முகம் நோக்கி,
 நல் அக வன முலைக் கரை சேர்பு
 மல்கு புனல் பரந்த மலர் ஏர் கண்ணே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகளது குறிப்பு அறிந்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது. — இளவேட்டனார்

33. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero)

Chieftain,

"His hamlet in the hill-side is wrought of stubborn glebe;
 It is extensive and fissured;
 Here the brigands of soiled garments
 And blood-stained darts
 Take the muddy water, at sun-set
 From the rocky well in the commonyard,
 Which looks desolate; in that waste-land
 Where terror reigns supreme,
 The brigands look for wayfarers
 During mid-night, for, food has become scarce,
 Owing to failure of rains
 And persistence of drought.
 If our lover decides to travel
 Through this dreadful path,
 Can we forbid it?"

Thus spoke my friend, the while sobbing
 And looking at my face,
 When copious tears flowed down
 From her flowery eyes
 And dampened her beauteous breasts.

- Ilavc̣ṭṭanār

Latent Meaning Even like the brigands who await the strangers, pallor is waiting for the moment of the hero's parting to invade the heroine.

34. குறிஞ்சி

கடவுட் கற்சனை அடை இறந்து அவிழ்ந்த
 பறியாக் குவளை மலரொடு காந்தட்
 குருதி ஒண் பூ உரு கெழக் கட்டி,
 பெரு வரை அடுக்கம் பொற்பச் சூர்மகள்
 அருவி இன் இயத்து ஆடும் நாடன்
 மார்பு தர வந்த படர் மலி அரு நோய்
 நின் அணங்கு அன்மை அறிந்தும், அண்ணாந்து,
 கார் நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி,
 வேலன் வேண்ட, வெறி மனை வந்தோய்!
 கடவுள் ஆயினும் ஆக;
 மடவை மன்ற, வாழிய முருகே!

தோழி தெய்வத்துக்கு உரைப்பாளாய் வெறி விலக்கியது. —பிரமசாரி

34. KURIN̄CI

(The companion of the heroine stops the proposed frenzied dance)

Hail to you O Lord Muruka!
 In the domain of our lover,
 The celestial damsels wear garlands
 woven of the Kuvaḷai flowers
 And the blood-red bright blooms of Kānta!
 And joyfully dance to add to the charm of the hill,
 whilst cascades resound like well-tuned drums.
 The kuvaḷai plants of the sacred pool on the rock
 Burgeon beautifully and remain unplucked.
 The incurable illness which my friend suffers from
 Is in fact, the gift of the chest¹ of the hill-chief!
 In spite of your knowing,
 The fact that this is none of your making,
 You made your presence
 In the arena set for the frenzied dance
 To comply with the prayer of the Vēlan
 Who beseeched you, with his head turned above,
 Adorned with the wreath
 Wrought of the Kaṭampu blooms
 That unfolded during the rainy season!
 No doubt you are a god;
 Yet you had acted in ignorance.
 You are greatly ignorant indeed!
 May you flourish!

- Piramacāri.

(1) The word chest refers to the sweet embrace.

35. நெய்தல்

பொங்கு திரை பொருத வார் மணல் அடைகரைப்
 புன் கால் நாவல் பொதிப் புற இருங் கனி
 கிளை செத்து மொய்த்த தும்பி, பழம் செத்துப்
 பல் கால் அலவன் கொண்ட கோட்கு அசாந்து,
 கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்
 இரை தேர் நாரை எய்தி விடுக்கும்
 துறை கெழு மரந்தை அன்ன இவள் நலம்
 பண்டும் இற்றே; கண்டிசின் தெய்ய;
 உழையின் பேகாது அளிப்பினும், சிறிய
 ளெகிழ்ந்த கவின் நலம்கொல்லோ?— மகிழ்ந்தோர்
 கட்களி செருக்கத்து அன்ன
 காமம்கொல்?— இவள் கண் பசந்ததுவே!

மண மனைப் பிறறைஞான்று புக்க தோழி, 'நன்கு ஆற்றுவித்தாய்' என்ற
 தலைமகற்குச் சொல்லியது.— அம்மூவனார்

35. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during her visit to his house soon after the wedding)

In the region of Māntai with many a ford,
 There are stretches of sand, washed ashore,
 By the frothing waves; here, a dark and fleshy fruit
 With slender stalk of Nāval tree
 Is mistaken for its kind by a dragon-fly;
 Even as the fruit is buzzed by it,
 It is also tugged by a many-legged crab
 To come by the fruit.
 Unable to free the fruit
 From the crab, it now hums sweetly
 Which is like the melody of the Yāḷ
 The crab and the fly forsake the fruit
 And move away on the sight of a crane
 Arriving there, seeking its prey.
 This girl's charm is as great as
 That of this sea-port's.
 Chief, know that her charm was the same
 Even in the past! Then why do her eyes lose their charm now?
 Her eyes lost their charm even when you remained with her
 And showered your love on her when you wooed her.
 Is her loss owing to your loosning
 your grip on her, a trifle?
 Or is it a state of love, like the state of a person
 Fully drunk, when the liquor runs short?
 (Neither of either. It is because of your separation).

- Ammūvanār

Latent Meaning

The Fruit - Heroine;

The Fly - The confidante of the heroine;

The Crab - The unfriendly kin;

The Prey - Seeking crane - The hero.

The crab grips the fruit even while a fly buzzes it but later leaves it on the site of a crane this implies that the confidante supports the heroine but the kin confine her to their house but later they agree to give her in marriage to the hero.

36. குறிஞ்சி

குறுங் கை இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை,
 பூ நுதல் இரும் பிடி புலம்ப, தாக்கி,
 தாழ் நீர் நனந் தலைப் பெருங் களிறு அடுஉம்
 கல்லக வெற்பன் சொல்லின் தேறி,
 யாம் எம் நலன் இழந்தனமே; யாமத்து,
 அலர் வாய்ப் பெண்டிர் அம்பலொடு ஓன்றி,
 புரை இல் தீ மொழி பயிற்றிய உரை எடுத்து,
 ஆனாக் கௌவைத்து ஆக,
 தான் என் இழந்தது, இவ் அழுங்கல் ஊரே?

இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது.— சீத்தலைச் சாத்தனார்

36. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to her friend to the overhead by the hero during the tryst by night)

Our lover is the chief of a mountain
 Where a huge, murderous tiger
 Endowed with short forelimbs
 Fells a tusker of immense size,
 In the vast and watery forest
 And causes grief to its mate of beautiful forehead.
 If we have lost our charm as a result
 Of our trust in his plighted word,
 What loss has this dinsome hamlet suffered!
 Why should it indulge in ceaseless gossip
 During mid-night, believing as true
 The unworthy words uttered
 By the slanderous tongues of the village women?

-Cittalaiccāttanār.

37. பாலை

பிணங்கு அரில் வாடிய பழ விறல் நனந் தலை,
 உணங்குஊண் ஆய்த்து ஓர்ஆன் தெள் மணி
 பைய இசைக்கும் அத்தம், வை எயிற்று
 இவளொடும்செலினோ நன்றே; குவளை
 நீர் சூழ் மா மலர் அன்ன கண் அழ,
 கலை ஒழி பிணையின் கலங்கி, மாறி
 அன்பிலிர் அகறிர் ஆயின், என் பரம்
 ஆகுவது அன்று, இவள் அவலம்— நாகத்து
 அணங்குடை அருந் தலை உடலி, வலன் ஏர்பு,
 ஆர்கலி நல் ஏறு திரிதரும்
 கார் செய் மாலை வருஉம் போழ்தே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவின்கண் தோழி சொல்லியது.— பேரி சாத்தனார்

37. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero when the hero proposes to go abroad seeking riches before wedding)

Chief,
 It will spell good
 If you take this sharp-toothed lass
 With you through the barren land of extending landscape;
 The wilderness is hoary and exceptionally beautiful;
 Its entangled bushes are totally dry;
 Here, all the cattle had wilted
 For want of food; in this path
 Is heard feebly, the tinkling of the bell
 Tied to the neck of a lonely cow;
 If you lovelessly part from her,
 She will grieve like a doe
 Separated from its mate.
 She will bitterly weep and her eyes
 Will be in a spate;
 They will look like a pair of Kuṇḍalāi flowers
 Filled with water. When the evening sets in,
 During the rainy season,
 When the mighty and rumbling thunderbolt
 Moves about with fierce wrath,
 Making a right curve and severs
 The rare and fearful heads of snakes,
 It will be beyond my power to console her!

- Pēricāttanār.

38. நெய்தல்

வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்ப,
 பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர,
 இரும் பனந் தீம் பிழி உண்போர் மகிழும்
 ஆர் கலி யாணர்த்து ஆயினும், தேர் கெழு
 மெல்லம் புலம்பன் பிரியின், புல்லெனப்
 புலம்பு ஆகின்றே—தோழி! கலங்கு நீர்க்
 கழி சூழ் படப்பைக் காண்டவாயில்,
 ஒலி காவோலை முள் மிடை வேலி,
 பெண்ணை இவரும் ஆங்கண்
 வெண் மணற் படப்பை, எம் அழுங்கல் ஊரே.

தலைவி வன்புறை எதிர் அழிந்து சொல்லியது.— உலோச்சனர்

(The heroine speaks to her friend who consoles her)

- Ulōccanār.

39. குறிஞ்சி

சொல்லின் சொல் எதிர் கொள்ளாய், யாழ் நின்
 திருமுகம் இறைஞ்சி நானூதி கதுமென,
 காமம் கைப்பிகின் தாங்குதல் எளிதோ?
 கொடுங்கேழ் இரும் புறம் நடுங்கக் குத்திப்
 புலி விளையாடிய புலவு நாறு வேழத்தின்
 தலை மருப்பு ஏய்ப்ப, கடை மணி சிவந்த நின்
 கண்ணே கதவ? அல்ல; நண்ணார்
 அரண் தலை மதிலராகவும், முரவு கொண்டு,
 ஒம்பு அரண் கடந்த அடு போர்ச் செழியன்
 பெரும் பெயர்க் கூடல் அன்ன நின்
 கரும்புடைத் தோளும் உடையவால் அணங்கே.

இரண்டாம் கூட்டத்து எதிர்ச்சியில் தலைவன் சொல்லியது:— மருதன் இளநாகனார்

40. மருதம்

நெடு நா ஒள் மணி கடி மனை இரட்ட,
 குரை இலைப் போகிய விரவு மணற் பந்தர்,
 பெரும்பாண் காவல் பூண்டென, ஒரு சார்,
 திருந்து இழை மகளிர் விரிச்சி நிற்ப,
 வெறி உற விரிந்த அறுவை மெல் அணைப்
 புளிறு நாறு செவிலியொடு புதல்வன் துஞ்ச,
 ஐயவி அணிந்த நெய்யாட்டு ஈரணிப்
 பசு நெய் கூர்ந்த மென்மை யாக்கைச்
 சீர்கெழு மடந்தை ஈர்—இமை பொருந்த,
 நள்ளென் கங்குல், கள்வன் போல,
 அகன் துறை ஊரனும் வந்தனன்—
 சிறந்தோன் பெயரன் பிறந்தமாறே.

தலைமகட்குப் பாங்கு ஆயினார் கேட்பப் பரத்தை சொல்லியது.— கோண்மா
 நெடுங்கோட்டனார்

40. MARUTAM

(The hetaira speaks to be heard by the kin of the heroine)

Long-tongued and bright bells sounded in the well-guarded
 mansion
 When beneath the pandal, thatched with the rustling coconut
 leaves
 And levelled with riversand, stood women of shapely jewels
 Waiting for the oracular words, even like those of great pāṇās
 Who would besiege the hero for gifts.
 On a soft couch, covered by a fragrant blanket,
 The new-born son slept beside the nurse; the comely wife of the
 hero
 Closed her eyes and slept with her jewels still moist.
 For, that day, she had applied oil to her person
 Before bathing; then after the bath, she underwent
 Fumigation caused by the burning of white mustard.
 It was at the hour of mid-night
 The chief of the fertile region abounding in wide fords
 Sneaked into the house, verily like a burglar,
 As a son that would bear the name
 Of his father was born.*

-Kōṇmā Neṭunkorranār.

* It is customary to name a son after his paternal grandfather.

41. பாலை

பைங் கண் யானைப் பருஉத் தாள் உதைத்த
 வெண் புறக் களரி விடு நீறு ஆடி,
 சுரன் முதல் வருந்திய வருத்தம் பையப்
 பாரம் மலி சிறு கூவலின் தணியும்
 நெடுஞ் சேண் சென்று வருந்துவர்மாதோ—
 எல்லி வந்த நல் இசை விருந்திற்கு,
 கிளர் இழை அரிவை! நெய் துழந்து அட்ட
 விளர் ஊன் அம் புகை எறிந்த நெற்றி,
 சிறு நுண் பல் வியர் பொறித்த
 குறு நடைக் கூட்டம் வேண்டுவோரே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி உலகியல் கூறி
 வற்புறுத்தியது. —இளந்தேவனார்

42. முல்லை

மறத்தற்கு அரிதால்— பாக! பல் நாள்
 அறத்தொடு வருந்திய அல்கு தொழில் கொளீஇய
 பழ மழை பொழிந்த புது நீர் அவல
 நா நவில் பல் கிளை கறங்க, மாண் வினை
 மணி ஒலி கேளாள், வாணுதல்; அதனால்,
 'ஏகுமின்' என்ற இளையர் வல்லே
 இல் புக்கு அறியுநராக, மெல்லென
 மண்ணாக் கூந்தல் மாசு அறக் கழீஇ,
 சில் போது கொண்டு பல் குரல் அழுத்திய
 அந்நிலை புகுதலின், மெய் வருத்துறாஅ
 அவிழ் பூ முடியினள் கவைஇய
 மடமா அரிவை மகிழ்ந்து அயர் நிலையே.

வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.— கீரத்தனார்

43. பாலை

துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்
 என்றுழ் நீடிய குன்றத்துக் கவாஅன்,
 ஓய்பசிச் செந்நாய் உயங்குமரை தொலைச்சி
 ஆர்ந்தன ஒழிந்த மிச்சில் சேய் நாட்டு
 அருஞ் சுரம் செல்வோர்க்கு வல்சி ஆகும்
 வெம்மை ஆர் இடை இறத்தல் நுமக்கே
 மெய்ம் மலி உவகை ஆகின்று; இவட்கே,
 அஞ்சல் என்ற இறை கைவிட்டென,
 பைங் கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்தலின்,
 களையுநர்க் காணாது கலங்கிய உடை மதில்
 ஓர் எயின் மன்னன் போல,
 அழிவு வந்தன்றால், ஒழிதல் கேட்டே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவனைச் செலவு அழுங்குவித்தது. —
 எயினந்தையார்

44. குறிஞ்சி

பொரு இல் ஆயமோடு அருவி ஆடி,
 நீர் அலைச் சிவந்த பேர் அமர் மழைக் கண்
 குறியா நோக்கமொடு முறுவல் நல்கி,
 மனைவியின் பெயர்ந்த காலை, நினைஇய
 நினக்கோ அறியுநள்— நெஞ்சே! புனத்த
 நீடு இலை விளை தினைக் கொடுங் கால் நிமிரக்
 கொழுங் குரல் கோடல் கண்ணி, செழும் பல,
 பல் கிளைக் குறவர் அல்கு அயர் முன்றில்,
 குடக் காய் ஆசினிப் படப்பை நீடிய
 பல் மர உயர் சினை மின்மினி விளக்கத்து,
 செல் மழை இயக்கம் காணும்
 நல் மலை நாடன் காதல் மகளே?

இற்செறிப்பின் பிறறைஞான்று தலைமகன் குறியிடத்து வந்து சொல்லியது. —
 பெருங் கௌசிகனார்

44. KURIN̄CI

(The hero addresses to his heart when his beloved is confined to her home)

My heart,
 My beloved, the daughter of the hills folk--,
 The eyes of hers--
 Reddened as she sported in the flowery stream
 In the company of her peerless play-mates.
 Her battling eyes were cool and large.
 She was easy of access to you,
 When she went to her house similing
 And casting on us her glances which conveyed
 No clear message to us.
 Henceforth, alas, she is rarely to be seen.
 She is the daughter of the hunting clan,
 Who wear wreaths of Kānta! flowers
 And take rest with their crowded kin
 In their foreyards; they watch the movements
 Of the rain-clouds, in the light of the glow-worms,
 Gathering on the top of branches
 Of the Ācini trees; watching the clouds,
 They plan the harvest of their millet crops
 Heavy with ears; their long stems will
 Stand stiff when the grains are harvested.

- Peruṅkōcikaṇār.

45. நெய்தல்

இவளே, கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி,
 நீல் நிறப் பெருங் கடல் கலங்க உள்புக்கு
 மீன் எறி பரதவர் மகளே; நீயே,
 நெடுங் கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்
 கடுந் தேர்ச் செல்வன் காதல் மகளே;
 நிணச் சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி,
 இனப் புள் ஒப்பும் எமக்கு நலன் எவனோ?
 புலவு நாறுதும்; செல நின்றீமோ!
 பெரு நீர் விளையுள் எம் சிறு நல் வாழ்க்கை
 நும்மொடு புரைவதோ அன்றே;
 எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே!

குறை வேண்டிய தலைவனைத் தோழி சேட்படுத்தது.

45. NEYTAL

(The companion of the heroine complains of incompatibility)

This girl is the daughter of the fisherfolk
Living in this small and pretty hamlet,
Close by the beach, who earn their living
By fishing in the sea, deep and blue.
You are the pet son of your affluent father,
The rider of swift-moving chariots,
And the chief of an ancient town,
In whose bazaar, flags are fluttering
Atop tall staves. We are no match to you;
We live by chasing away
The flocks of birds and protecting
The drying pieces of shark's flesh.
We smell badly! Do not approach us chief!
Our simple but sweet life is sustained
By the sea-products!
It is in no way a match to yours!
Your status is far superior to that of ours.

- *Anonymous.*

46. பாலை

வைகல்தோறும் இன்பமும் இளமையும்
எய் கணை நிழலின் கழியும், இவ் உலகத்து;
காணீர் என்றலோ அரிதே; அது நனி
பேணீர் ஆகுவிர்—ஐய!
பூண் அணி ஆகம் புலம்ப, பாணர்
அயிர்ப்புக் கொண்டன்ன கொன்றை அம் தீம் கனி,
பறை அறை கடிப்பின், அறை அறையாத் துயல்வர,
வெவ்வளி வழங்கும் வேய் பயில் அழுவத்து,
எவ்வம் மிகுஉம் அருஞ் சுரம் இறந்து,
நன் வாய் அல்லா வாழ்க்கை
மன்னாப் பொருட்பிணிப் பிரிதும் யாம் எனவே.

பிரிவு உணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி சொல்லியது.

46. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero who plans to go seeking riches)

You propose to tread a wilderness
 Thick with bamboo-clusters and hard to cross
 Where the well-ripened and sweet pods of konrai,
 Are tossed by the hot summer wind.
 They resemble the broken stems of yals
 Of the pāṇar of sweet melody;
 These strike against the rocks, swaying like
 The short sticks with which drums are sounded.
 You wish to part from my friend,
 Leaving her bejewelled bosom
 To languish in loneliness, all for garnering wealth,
 Which is so transcient and serves
 No useful purpose. Remember chief,
 Youth and pleasure vane each day,
 Like the shadow of an arrow
 Shot from a bow. It is hard to believe
 That you do not realise this truth.
 You do not seem to respect this,
 Though you are well aware of it.

-Anonymous

47. குறிஞ்சி

பெருங் களிறு உழுவை அட்டென இரும் பிடி
 உயங்குபிணி வருத்தமொடு இயங்கல்செல்லாது,
 நெய்தற் பாசடை புரையும் அம் செவிப்
 பைதல் அம் குழவி தழீஇ, ஒய்பென
 அரும் புண் உறுநரின் வருந்தி வைகும்
 கானக நாடற்கு, 'இது என' யான் அது
 கூறின் எவனோ—தோழி! வேறு உணர்ந்து,
 அணங்கு அறி கழங்கின் கோட்டம் காட்டி,
 வெறி என உணர்ந்த உள்ளமொடு மறி அறுத்து,
 அன்னை அயரும் முருகு நின்
 பொன் நேர் பசலைக்கு உதவாமாறே?

சிறைப்புமாகத் தோழி தலைமகளுக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது. —
 நல்வெள்ளியார்

47. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero who waits near the fence)

My friend,
 Our lover is the chief of a mountain
 Where a tiger kills a huge tusker
 Causing its dark-hued mate to grieve;
 It, out of limitless anguish, is unable to move about
 And so abides in a place, grieving all along
 Like those inflicted with grievous wounds--,
 The while embracing its calf with comely ears,
 Like the green leaves of Neytal.
 What harm will befall me, dear,
 If I meet him now and tell him,
 That your present anguish is his making?
 It is because, the frenzied dance
 Arranged in our house will be of no use,
 To remove the golden pallor on your body.
 The dance will be performed
 With goat-sacrifice on the behest of our mother
 In which the Vēlan will use the Kaḷaṅku*
 Mistaking your present grief
 For the work of Lord Murukan.

- Nalvelliyaṛ.

* A berrey used in divination. Small pieces of stone also were used instead of the berries.

48. பாலை

அன்றை அனைய ஆகி, இன்றும், எம்
கண் உளபோலச் சுழலும்மாதோ—
புல் இதழ்க் கோங்கின் மெல் இதழ்க் குடைப்பூ
வைகுறு மீனின் நினையத் தோன்றி,
புறவு அணி கொண்ட பூ நாறு கடத்திடை,
கிடினன்ன அம்பின் கோல் தொடி மறவர்
வடிநவில் அம்பின் வினையர் அஞ்சாது
அமரிடை உறுதர, நீக்கி, நீர்
எமரிடை உறுதர ஒளித்த காடே.

பிரிவு உணர்த்திய தலைவற்குத் தோழி சொல்லியது. — பாலை பாடிய
பெருங்கடுங்கோ

48. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the hero who disclosed his proposed plan to go abroad)

Chief,
 The forest was in full bloom
 Sending forth sweet fragrance;
 It wore a fresh look adorned with the Konrai flowers
 Of delicate petals; those umbrella-like flowers
 Are like the stars in the morning sky.
 All of a sudden, there came advancing,
 A band of brigands, who wore shoulder-bands;
 They made thundering noise
 While advancing towards us;
 When they aimed at us their sharp darts,
 You caused them take to their heels!
 But you hid yourself in the forest,
 At the sight of our kin (who followed us).
 How fresh is chief, that scene,
 In my mind! It is still preserved
 By mine eyes.

-Pālaipāṭiya Perunkaṭuṅkō.

49. நெய்தல்

படுதிரை கொழீஇய பால் நிற எக்கார்த்
 தொடியோர் மடிந்தெனத் துறை புலம்பின்றே;
 முடிவலை முகந்த முடங்கு இறாப் பரவைப்
 படு புள் ஒப்பலின் பகல் மாய்ந்தன்றே;
 கோட்டு மீன் எறிந்த உவகையர் வேட்டம் மடிந்து,
 எமரும் அல்கினர்; 'ஏமார்ந்தனம்' எனச்
 சென்று நாம் அறியின், எவனோ—தோழி!
 மன்றப் புன்னை மாச் சினை நறு வீ
 முன்றில் தாழையொடு கமழும்
 தெண் கடற் சேர்ப்பன் வாழ் சிறு நல் ஊர்க்கே?

தோழி தலைமகளை இரவுக்குறி நயப்பித்தது; சிறைப்புறமாகத் தோழி ஆற்றாமை வியந்ததாஊம் ஆம். — நெய்தல் தத்தனார்

49. NEYTAL

(The companion of the heroine prepares the heroine for the tryst by night)

"The ford looks desolate,
 Without the girls who sported
 On the shore, filled with silvery sand,
 Thrown ashore by the battering waves.
 We have spent the day-time
 Chasing birds away from stealing
 The doll-like shrimps of curved back
 which were drying in the sun.
 Our kith and kin are now confined
 To their huts, their hearts full of joy,
 For their success in netting the horned sharks.
 We are now under the strict vigil of our parents!"
 What is wrong, my friend,
 If we tell him thus and read his mind,
 Meeting him in his small and beautiful village
 On the cool beach, where the flowers
 Of the Punnai trees of dark branches
 That thrive in the commonyard,
 Smell sweet, together with the flowers
 Of the fragrant screwpine, flourishing in the foreyards of houses?

ytal Tattanār.

50. மருதம்

அறியாமையின், அன்னை! அஞ்சி,
 குழையன் கோதையன் குறும் பைந் தொடியன்
 விழவு அயர் துணங்கை தழுஉகம் செல்ல,
 நெடு நிமிர் தெருவில் கைபுகு கொடு மிடை
 நொதுமலாளன் கதுமெனத் தாக்கலின்,
 'கேட்போர் உளர்கொல், இல்லைகொல்? போற்றுக' என,
 'யாணது பசலை' என்றனன்; அதன் எதிர்,
 'நாண் இலை, எலுவ!' என்று வந்திசினே—
 செறுநரும் விழையும் செம்மலோன் என,
 நறு நுதல் அரிவை! போற்றேன்,
 சிறுமை பெருமையின் காணது துணிந்தே,

தோழி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது. —மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ

50. MARUTAM

(The friend of the heroine refuses admittance to the pāṇan who came as the messenger of the hero)

Friend,
 Our lover was going to participate
 In the Tuṇṇikai dance, enacted
 On the festival day; he was decked
 With ear-jewels, wreaths of flowers
 And fresh and small shoulder-bands;
 Out of my ignorance and also owing to the fear for you,
 I followed him (intending to catch hold of him).
 The man, who had now turned a stranger to us,
 Appeared very close to me, all of a sudden,
 In a curved spot of a long street.
 I shouted at him, "Is there no one
 To condemn you for your behaviour?"
 He reacted saying, "Your pallor is charming!"
 In spite of my knowing well,
 That he is one who commands
 Even the respect of his foes,
 I, out, of my ignorance,
 Did not hesitate to call him,
 A person devoid of all sense of shame!

- Marutam Pāṭiya Ilaṅkaṭuṅkō.

51. குறிஞ்சி

யாங்குச் செய்வாம் கொல்—தோழி! ஓங்கு கழைக்
 காம்புடை விடர் அகம் சிலம்ப, பாம்பு உடன்று
 ஓங்கு வரை மிளிர ஆட்டி, வீங்கு செலல்
 கடுங் குரல் ஏறொடு கனை துளி தலைஇப்
 பெயல் ஆனாதே, வானம்; பெயலோடு
 மின்னு நிமிர்ந்தன்ன வேலன் வந்தென,
 பின்னு விடு முச்சி அளிப்பு ஆனாதே;
 பெருந் தண் குளவி குழைந்த பா அடி,
 இருஞ் சேறு ஆடிய நுதல, கொல்களிறு
 பேதை ஆசினி ஓசித்த
 வீ ததர் வேங்கைய மலை கிழவோற்கே?

ஆற்றது ஏதம் அஞ்சி வேறுபட்டாள், வெறியாடலுற்ற இடத்து, சிறைப்புறமாச் சொல்லியது. —பேராலவாயர்

51. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend when her elders are busy arranging a ritual dance)

Causing echo in the clefts,
Which is thick with tall bamboo clusters,
And causing snakes roll out of pain
On every boulder, the mighty thunderbolts
Rumble and the clouds pour ceaselessly.
Now has come the Vēlan̄, spear in hand,
As if he were holding the lightning flash
Made straight; flowers will be worn
In my plaited hair during the sacrifice;
The accursed dance cannot be averruncated.
The one to be blamed is our lover-- the chief of a hilly realm
Rich in Vēnkai trees shedding their blooms
Where a huge tusker whose legs had smashed
A huge and cool Kuḷavi and whose forehead is stained
With dusky mire,
Destroys a young Ācīni tree.

- Maturai Pērālavāyār.

52. பாலை

மாக் கொடி அதிரற் பூவொடு பாதிரித்
 தூத் தகட்டு எதிர் மலர் வேய்ந்த கூந்தல்
 மணம் கமழ் நாற்றம் மரீஇ, யாம் இவள்
 சுணங்கு அணி ஆகம் அடைய முயங்கி,
 வீங்கு உவர்க் கவவின் நீங்கல்செல்லேம்;
 நீயே, ஆள்வினை சிறப்ப எண்ணி, நாளும்
 பிரிந்து உறை வாழ்க்கை புரிந்து அமையலையே;
 அன்பு இலை; வாழி, என் நெஞ்சே! வெம்போர்
 மழவர் பெரு மகன் மா வள்ளரி
 கை வளம் இயைவது ஆயினும்,
 ஐதே கம்ம, இயைந்து செய் பொருளே.

தலைமகன் செலவு அழுங்கியது. —பாலத்தனார்

52. PĀLAI

(The hero gives up his journey to a foreign land)

O my heart!
 From the tresses of my darling issues forth sweet fragrance
 As she wears the dusky flowers of Atiral
 And also the flowers of Pātiri,
 Whose petals shine like beaten gold.
 I now enjoy that fragrance
 Holding close to my chest,
 Her breasts adorned with yellow specks.
 Her sweet arms are now thrown
 Around my body and I am unable
 To emerge out of her clasp.
 But you ceaselessly contemplate the abiding in a distant land
 Much valuing profit-yielding effort.
 You are loveless to the core!
 Hail to you my heart!
 The wealth you intend to come by
 May be as great as the generosity
 Of bountiful Ōri, the lord of valiant fighters.*
 Yet it is too insignificant
 When compared to the bliss which I now enjoy.

- Nappālātānār.

* Ōri - He was one of the seven celebrated patrons. He was renowned archers and the Lord of the Kolli hills.

53. குறிஞ்சி

யான் அஃது அஞ்சினென் கரப்பவும், தான் அஃது
 அறிந்தனள்கொல்லோ? அருளினள்கொல்லோ?
 எவன்கொல், தோழி! அன்னை கண்ணியது?—
 'வான் உற நிவந்த பெரு மலைக் கவாஅன்,
 ஆர் கலி வானம்தலைஇ, நடு நாள்
 கலை பெயல் பொழிந்தென, கானக் கல் யாற்று
 முளி இலை கழித்தன முகிழ் இணரொடு வரும்
 விருந்தின் தீம் நீர் மருந்தும் ஆகும்;
 தண்ணென உண்டு, கண்ணின் நோக்கி,
 முனியாது ஆடப் பெறின, இவள்
 பனியும் தீர்வள், செல்க!' என்றோளே!

வரைவு நீட்டிப்ப, தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. — நல்வேட்டனார்

53. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to her friend at the hero's postponement of wedding)

Friend,
 What could be our mother's intention?
 Does it mean that she is aware of our affairs?
 Can it be any indication
 Of her love for us? Even as I concealed
 The matter from mother, for fear of her anger,
 She said unto me thus:
 "In the high mountain thick with tall trees,
 The thundering clouds started pouring
 And the midnight showers have produced
 Heavy flood in the wild and the pebbled streams
 Full of boulders; the freshes carry with them
 Dry leaves and bunches of flowers.
 Go with your friends and sport in the streams;
 Drink the sweet water and feel refreshed;
 Feast your eyes with the beautiful sights;
 It may even cure your friend's anguish.

- Nalvēttan̄ār.

54. நெய்தல்

வளை நீர் மேய்ந்து, கிளை முதல் செலீஇ,
வாப் பறை விரும்பினை ஆயினும், தூச் சிறை
இரும் புலா அருந்தும் நின் கிளையொடு சிறிது இருந்து—
கருங் கால் வெண் குருகு!— எனவ கேண்மதி;
பெரும் புலம்பின்றே, சிறு புன் மாலை;
அது நீ அறியின், அன்புமார் உடையை;
நொதுமல் நெஞ்சம் கொள்ளாது, என் குறை
இற்றாங்கு உணர உரைமதி—தழையோர்
கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்
தெண் திரை மணிப் புறம் தைவரும்
கண்டல் வேலி நும் துறை கிழவோற்கே!

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி. —சேந்தங் கண்ணனார்

54. NEYTAL

(The heroine speaks when she is afflicted with excessive love)

White heron of dusky legs!
 You are eager to graze with your kin
 In the curved creek and then wing away to your abode.
 I beseech you to rest here for a while with your kind
 Of spotless feathers which are fond of eating
 The stinking fishes; this short-lived evening
 Is painful to me; if you realise my plight,
 It is very kind of you, heron!
 Please do not be unconcerned like a stranger
 But report to my lover,
 My plight as you have witnessed here.
 My lover is the chief of the littoral domain
 Where the Kaṇṭal trees serve as fence
 And where the Nāḷal trees of rich foliage
 That are used for weaving garments for women,
 Lave the shining waves of the sea.

- Cētaṅkaṇṇāṇār.

55. குறிஞ்சி

ஓங்கு மலை நாட! ஒழிக, நின் வாய்மை!
 காம்பு தலைமணந்த கல் அதர்ச் சிறுநெறி,
 உறு பகை பேணாது, இரவின் வந்து, இவள்
 பொறி கிளர் ஆகம் புல்ல, தோள் சேர்பு
 அறுகாற் பறவை அளவு இல மொய்த்தலின்,
 கண் கோள் ஆக நோக்கி, 'பண்டும்
 இனையையோ?' என வினவினள், யாயே;
 அதன் எதிர் சொல்லாளாகி, அல்லாந்து,
 என் முகம் நோக்கியோளே; 'அன்னாய்!—
 "யாங்கு உணர்ந்து உய்குவள்கொல்?" என, மடுத்த
 சாந்த ஞெகிழி காட்டி—
 ஈங்கு ஆயினவால்' என்றிசின் யானே.

வரைவிடை மெலிவு ஆற்றுவிற்கும் தோழி தலைவற்குச் சொல்லியது. —பெருவழுதி

55. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the hero during the courting period)

Chief of the land with a stately mountain!
 Stop making false affirmations!
 You braved a jungle path, narrow and rocky
 And full of bamboo clusters
 During dark midnight, unmindful
 Of the hardships and embraced the bosom
 Of my friend -- the abode of the goddess of wealth--
 As you came wading through fragrant flowers
 To hug your beloved, the swarm of bees--
 The six-footed insects--that followed you
 Buzzed her arms also.

Our mother, with her angry eyes
 Beheld it and said unto her,
 "Darling, is this your experience
 In the past also?"
 Feeling a shock in her heart,
 And quite unable to offer a reply,
 My friend gazed at my face helplessly.
 When I was worried with the thought
 As to how she would tide over the situation,
 I suddenly said to mother:
 "Mother! It is because of these!"
 Pointing to the sandalwood pieces
 That were burning in the oven.

- Peruvaluti.

56. பாலை

குறு நிலைக் குரவின் சிறு நனை நறு வீ
 வண்டு தரு நாற்றம் வளி கலந்து ஈய,
 கண் களி பெறுஉம் கவின் பெறு காலை,
 எல் வளை ளெகிழ்த்தோர்க்கு அல்லல் உறீஇச்
 சென்ற நெஞ்சம் செய்வினைக்கு அசாவா,
 ஒருங்கு வரல் நசையொடு, வருந்தும்கொல்லோ?
 அருளான் ஆதலின், அழிந்து இவண் வந்து,
 தொல் நலன் இழந்த என் பொன் நிறம் நோக்கி,
 'ஏதிலாட்டி இவள்' எனப்
 போயின்கொல்லோ, நோய் தலைமணந்தே?

வரைவிடை மெலிவு ஆற்றுவிற்கும் தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது. —
 பெருவழுதி

56. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend who consoled her during the premarital period)

The short-trunked Kuravam trees
 Of tiny, tender shoots issue forth
 Sweet fragrance, as their blooms
 Are kindled by buzzing bees.
 The flowing breeze disseminates
 The sweet scent all over the jungle:
 This is a pleasant evening.
 Feasting the eyes of the onlookers.
 Now my heart has rushed to the place
 Where our lover who caused my bangles to slip, stays now.
 Does my heart now suffer with him there,
 Offering him counsel, to accomplish his mission?
 Does it intend to follow him
 On his homeward travel?
 Will it return here ill-treated by him?
 Will it go there again laden with grief
 Having missed me, unable to identify
 My charmless person, bedaubed
 Wholly with golden pallor?
 I know not what had betid.
 How can I this endure?

- *Peruvāḷuti.*

57. குறிஞ்சி

தடங்கோட்டு ஆமான், மடங்கல் மா நிரைக்
 குன்ற வேங்கைக் கன்றொடு வதிந்தென,
 துஞ்சு பதம் பெற்ற துய்த் தலை மந்தி
 கல்லென் சுற்றம் கை கவியாக் குறுகி,
 வீங்கு சுரை ஞெழுங்க வாங்கி, தீம் பால்
 கல்லா வன் பறழ்க் கைந் நிறை பிழியும்
 மா மலை நாட! மருட்கை உடைத்தே—
 செங் கோல், கொடுங் குரல், சிறு தினை வியன் புனம்
 கொய் பதம் குறுகும்காலை, எம்
 மை ஈர் ஒதி மாண் நலம் தொலைவே!

செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு கடாயது. —பொதும்பில் கிழார்

57. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine speaks to the hero importuning him to wed his beloved betimes)

O chief of a mountain!
 In your domain, a huge herd of wild cows
 Of bent horns, together with tender calves
 Rest beneath the Vēṅkai trees
 That dot the hill-side;
 A downy-headed she-monkey
 Finds the cattle sleeping;
 It silences its dinsome kin
 With the show of its hand
 And nears one of the cows,
 Presses its swollen teats
 And fills with its sweet milk,
 The hands of its young one strong
 Of inborn skill.
 Behold the vast field of red-stalked
 And bent-earned millet-crops!
 This is the proper time for harvesting
 The ripened ears of corn.
 (My friend will be staying at home
 After the harvest is over.)
 In that case, O chief, know that this girl
 Of dark and comely tresses
 Will be bereft of her great beauty!
 I am greatly bewildered on account of this!

- *Potumpil Kīlār.*

Latent Meaning:

Like the monkey that fearlessly approaches a cow at the opportune time and feeds its cub with milk, the hero should brave the harmful jungle path, fetch riches, wed her soon and protect her.

58. நெய்தல்

பெரு முது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்
 சிறுதோட் கோத்த செவ் அரிப்பறையின்
 கண்ணகத்து எழுதிய குரீஇப் போல,
 கோல் கொண்டு அலைப்பப் படைஇயர்மாதோ—
 வீரை வேண்மான் வெளியன் தித்தன்
 முரசு முதல் கொளீஇய மாலை விளக்கின்
 வெண் கோடு இயம்ப, நுண் பனி அரும்ப,
 கையற வந்த பொழுதொடு மெய் சோர்ந்து,
 அவல நெஞ்சினம் பெயர, உயர் திரை
 நீடு நீர்ப் பனித் துறைச் சேர்ப்பன்
 ஒடு தேர் நுண் நுகம் நுழைந்த மாவே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகன் போக்கு நோக்கி, தோழி மாவின் மேல்வைத்துச் சொல்லியது. —முதுகூற்றனார்

58. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during the tryst by day)

May these horses be beaten with sticks
 Like the sweet-toned drums whose visages
 Display the figures of sparrows,
 And suspended from the shoulders
 Of the richly jewelled lads of affluent families!
 The horses are yoked to the fleeting chariot
 Of the chief of the cool shore
 Of the deep sea of rising waves!
 They caused us to return
 With grief-laden hearts and exhausted bodies
 During the eventide which renders helpless
 The lonely ones -- the eventide,
 When minute dew-drops fall
 And when drums and white conch-shells
 Of Veḷiyan Vēṇmān are sounded
 And when rows of lamps are lit.

- Mutukurranār.

59. முல்லை

உடும்பு கொலீஇ, வரி நுணல் அகழ்ந்து,
 நெடுங் கோட்டுப் புற்றத்து ஈயல் கெண்டி,
 எல்லு முயல் எறிந்த வேட்டுவன் சுவல
 பல் வேறு பண்டத் தொடை மறந்து, இல்லத்து,
 இரு மடைக் கள்ளின் இன் களி செருக்கும்
 வன் புலக் காட்டு நாட்டதுவே—அன்பு கலந்து
 நம்வயின் புரிந்த கொள்கையொடு, நெஞ்சத்து
 உள்ளினள் உறைவோன் ஊரே; முல்லை
 நுண் முகை அவிழ்ந்த புறவின்
 பொறை தலை மணந்தன்று; உயவுமார் இனியே.

வினைமுற்றி மீள்வான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. —கபிலர்

59. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer during his homeward journey)

My beloved has boundless love for me;
Her heart never ceases to think of me;
She now abides in our village
Situate in a hard-soiled woodland;
Here, a hunter goes a hunting
During the day time and catches
The wild lizards, digs out striped toads,
And also the winged cochineal insects
From the tall columns of white ants
And then hunts a hare.
He makes a bundle of all these
And carries it home on his shapely shoulders,
Only to forget everything and sleep,
After getting intoxicated with abundant toddy.
She stayed all these days
With patience, in the pasture,
Where minute Mullai buds burgeon
Alas, her grief will be acute indeed!

- *Kapilar.*

60. மருதம்

மலை கண்டன்ன நிலை புணர் நிவப்பின்
 பெரு நெற் பல் கூட்டு எருமை உழவ!
 கண்படை பெறாஅது, தண் புலர் விடியல்,
 கருங் கண் வராஅல் பெருந் தடி மிளிர்வையொடு
 புகர்வை அரிசிப் பொம்மற் பெருஞ் சோறு
 கவர் படு கையை கழும மாந்தி,
 நீர் உறு செறுவின் நாறு முடி அழுத்த, நின்
 நடுநரொடு சேறியுயின், அவண்
 சாயும் நெய்தலும் ஒம்புமதி; எம்மில்
 மா இருங் கூந்தல் மடந்தை
 ஆய் வளைக் கூட்டும் அணியுமார் அவையே.

சிறைப்புறமாக உழவர்க்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —
 தூங்கலோரியார்

60. MARUTAM

(The companion indicates to the hero that the heroine is under the vigil of her elders)

O farmer!
 You till your land employing buffalo-bulls;
 You possess many a granary with plenty of paddy
 All looking tall like hills.
 Having spent a sleepless night,
 If you, during cool dawn,
 When darkness takes leave,
 Eagerly eat the big balls of cooked rice,
 Together with the huge and fleshy pieces
 Of the dark-eyed Varāl fish,
 And go to your watery field
 With your farmhands to plant the seedlings,
 Please take care, not to weed out
 The Pañcāy grass and the Neytal!
 They will serve as the bracelets
 And garment for our heroine
 Of dark and dense tresses.

- Tūṅkal Ōriyār.

61. குறிஞ்சி

கேளாய், எல்ல தோழி! அல்கல்
 வேணவா நலிய, வெய்ய உயிரா,
 ஏ மான் பிணையின் வருந்தினெனாக,
 துயர் மருங்கு அறிந்தனள்போல, அன்னை,
 'துஞ்சாயோ, என் குறுமகள்?' என்றலின்,
 சொல் வெளிப்படாமை மெல்ல என் நெஞ்சில்,
 'படு மழை பொழிந்த பாறை மருங்கில்
 சிரல் வாய் உற்ற தளவின், பரல் அவல்,
 கான் கெழு நாடற் படர்ந்தார்க்குக்
 கண்ணும் படுமோ?' என்றிசின், யானே.

தலைவன் வரவு உணர்ந்து, தலைவிக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழி சொல்லியது.
 —சிறுமோலிகனார்

61. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to her friend aware of the arrival of the hero)

Hearken to me my friend!
 Last night, I grieved abed with deep sighs
 Like a doe which was shot by an arrow,
 Owing to my excessive love,
 When our mother asked me,
 "Young darling! Don't you get sleep?"
 As if she was aware of our suffering.
 At this, I thought aloved thus:
 "How can we get sleep
 When we are thinking of the chief of a woodland
 Where due to heavy downpour,
 The pits are water-filled
 And the Taḷavam vines that flourish close by a boulder.
 Have abundant buds, sharp like the beaks of kingfishers?"

- Cīrumōlikan̄r.

62. பாலை

வேர் பிணி வெதிரத்துக் கால் பொரு நரல் இசை
 கந்து பிணி யானை அயா உயிர்த்தன்ன
 என்றாழ் நீடிய வேய் பயில் அழுவத்து,
 குன்று ஊர் மதியம் நோக்கி, நின்று, நினைந்து,
 உள்ளினென் அல்லெனோ, யானே— 'முள் எயிற்று,
 திலகம் தைஇய தேம் கமழ் திரு நுதல்,
 எமதும் உண்டு, ஓர் மதிநாட் டிங்கள்,
 உரறு குரல் வெவ் வளி எடுப்ப, நிழல் தப
 உலவை ஆகிய மரத்த
 கல் பிறங்கு உயர் மலை உம்பரஃது' எனவே?

முன் ஒரு காலத்துப் பொருள்வயிற் பிரிந்து வந்த தலைவன், பின்னும் பொருள் வலிக்கப்பட்ட நெஞ்சிற்குச் செலவு அழுங்குவித்தது. —இளங்கீரனார்

62. PĀLAI

(The hero advises his heart against parting from the heroine recalling his past experience)

O my heart!
 Once I trod a wilderness
 Thick with bamboo-clusters of entangled roots;
 These bamboos creaked owing to the blowing summer wind;
 The creaking noise sounded
 Like the sigh of tethered tuskers.
 Beholding the moon, which crawled over the hill,
 I was reminded of the full-moon I possessed --
 The full-moon, exclusively mine wealth!
 It has thorn-sharp teeth and fragrant forehead
 Adorned with tilak!
 I thought too that the moon abode
 Beyond the huge hill of shining rocks
 And shadeless trees, their branches
 And twigs rendered barren
 By the swift-blowing westerly.

- Iṭaṅkīraṇār.

63. நெய்தல்

உரவுக் கடல் உழந்த பெரு வலைப் பரதவர்
 மிகு மீன் உணக்கிய புது மணல் ஆங்கண்,
 கல்லென் சேரிப் புலவற் புன்னை
 விழவு நாறு விளங்கு இணர் அவிழ்ந்து உடன் கமழும்
 அழுங்கல் ஊரோ அறன் இன்று; அதனால்,
 அறன் இல் அன்னை அருங் கடிப் படுப்ப,
 பசலை ஆகி விளிவதுகொல்லோ—
 புள் உற ஒசிந்த பூ மயங்கு அள்ளல்
 கழிச் சுரம் நிவக்கும் இருஞ் சிறை இவுளி
 திரை தரு புணரியின் கழுஉம்
 மலி திரைச் சேர்ப்பனொடு அமைந்த நம் தொடர்பே?

அலர் அச்சத்தால் தோழி சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —உலோச்சனார்

63. NEYTAL

(The friend of the heroine indicates the confinement of the heroine to their house)

O my friend!
 We made friendship with the lord
 Of a littoral domain
 Where the birds by their perching,
 Cause the flowers fall down from the trees.
 These flowers get mixed with the mire
 Along the shores of the creeks;
 The horses fastened to the yoke
 Pull the chariot through these marshy paths
 And then get themselves cleansed by the waves;
 Our village, devoid of all virtue,
 Resounds with gossip; I fear as if that kinship
 Will now become nothing,
 Turning sallow, as our loveless mother
 Has confined us to our home.
 This is a village, girt with fresh sand-dunes,
 Where the fisherfolk, possessing big nets,
 Toil hard in the mighty ocean
 And dry their netted fishes galore.
 Here the Punnai trees
 In the stinking shore are full of glittering flowers
 That smell sweet like a festival day.

- Ulōccanār.

64. குறிஞ்சி

என்னர் ஆயினும் இனி நினைவு ஒழிக!
 அன்னவாக இனையல்—தோழி!—யாம்
 இன்னமாக நத் துறந்தோர் நட்பு எவன்?
 மரல் நார் உடுக்கை மலை உறை குறவர்
 அறியாது அறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்
 வறனுற்று ஆர முருக்கி, பையென
 மரம் வறிதாகச் சோர்ந்து உக்காங்கு, என்
 அறிவும் உள்ளமும் அவர் வாயின் சென்றென,
 வறிதால், இகுளை! என் யாக்கை; இனி அவர்
 வரினும், நோய் மருந்து அல்லர்; வாராது
 அவணர் ஆகுக, காதலர்! இவண் நம்
 காமம் படர் அட வருந்திய
 நோய் மலி வருத்தம் காணன்மார் எமரே!

பிரிவிடைத் தலைவியது அருமை கண்டு தூதுவிடக் கருதிய தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது. —உலோச்சனார்

64. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend who proposed to send a messenger to the hero)

My friend,
 Do not think of our lover
 However great be his worth.
 Grieve not with the thought
 That he has forsaken us.
 Of what use is the kinship with him?
 For, he forsook us causing so much pain.
 Like the tiny-leaved sandal tree
 That slowly dies of dehydration,
 As the foresters who wear garments wrought of Maral-fibre
 Had unknowingly cut its bark,
 My body has become almost hollow
 As my mind and heart had gone to him.
 Even if he comes now,
 He will prove no medicine to our present malady.
 Let him stay in the place of his sojourn..
 Let not our kin know of our anguished state
 Caused by love-sickness!*

- Ulōccaṇār.

* The heroine prefers to die and thus escape the scandal of her kith and kin.

65. குறிஞ்சி

அமுதம் உண்க, நம் அயல் இலாட்டி!—
 கிடங்கில் அன்ன இட்டுக் கரைக் கான் யாற்றுக்
 கலங்கும் பாசி நீர் அலைக் கலாவ,
 ஒளிறு வெள் அருவி டுண் துறை மடுத்து,
 புலியொடு பொருத புண் கூர் யானை
 நற் கோடு நயந்த அன்பு இல் கானவர்
 விற் சுழிப்பட்ட நாமப் பூசல்
 உருமிடைக் கடி இடி கரையும்
 பெரு மலை நாடனை 'வருஉம்' என்றோளே.

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைமகட்குச் சொல்லியது. —கபிலர்

65. KURIN̄CI

(The heroine's friend speaks after having heard an augury)

Our lover is the chief of a montane region
 Where a tusker is grievously wounded
 In a fight with a tiger, in the ford
 Of a silvery stream and causes the green algae spread
 All over the wild stream that flows
 Eroding its banks, where the heartless hunters
 Aim arrows at it, to pull out its beautiful tusks
 Causing the elephant to trumpet,
 Like the rumbling thunder!
 May the woman who lives next to our house,
 Taste of heavenly nectar for, she augured
 The coming of our lover,
 In her voice as sweet as kiṭāṅkil*.

- *Kapilar.*

* Kitankil was a beautiful town. It was glorified by the poet Poikaiyār.

Latent Meaning

The elephant which got
 wounded after fighting
 a tiger

The heroine who grieves owing to the
 assailing of her love-sickness.

The hunters shooting
 darts

The village women gossiping about
 heroine

The elephant's
 trumpetting

The sorrow of the heroine owing to
 the village gossip.

The trumpetting
 causing echo in the
 mountain

The news of the heroine's grief
 reaching the ears of the hero.

66. பாலை

மிளகு பெய்தனைய சுவைய புன் காய்
 உலறு தலை உகாஅய்ச் சிதர் சிதர்ந்து உண்ட
 புலம்பு கொள் நெடுஞ் சினை ஏறி, நினைந்து, தன்
 பொறி கிளர் எருத்தம் வெறிபட மறுகி,
 புன் புறா உயவும் வெந் துகள் இயவின்,
 நயந்த காதலற் புணர்ந்தனள் ஆயினும்,
 சிவந்து ஒளி மழுங்கி அமர்த்தனகொல்லோ—
 கோதை மயங்கினும், குறுந் தொடி நெகிழினும்,
 காழ் பெயல் அல்குல் காசு முறை திரியனும்,
 மாண் நலம் கையறக் கலுழும் என்
 மயாக் குறுமகள் மலர் ஏர் கண்ணே?

மனை மருட்சி. —இனிசந்த நாகனார்

66. PĀLAI

(The mother laments over the elopement of her daughter)

My beloved daughter, now treads a barren land
 Parched by the aestival heat.
 I am greatly anguished with the thought
 That her flowery eyes would have turned ruddy
 And lost their lustre. My daughter
 Used to weep bitterly, spoiling all her charm,
 Ignorant of the means
 To set right her entangled wreaths;
 She grieved too, when her bracelets slipped
 Or her waist-band with golden medals
 Got disturbed. Alas, such a lass now walks
 A flaming wilderness, where a small pigeon
 Eats the coarse-looking Ukāy fruits
 After having chased away
 The swarms of bees;
 The Ukāy fruit has a burning taste
 As if mixed with powdered pepper;
 They are the fruits of the Ukāy tree
 With dry branches; the pigeon
 Regrets its crazy act of eating
 And the down on its striped neck
 suffers horripilation.

- Inicantanākaṇār.

Latent meaning:

The mother fears that her daughter would suffer for her
 seeking of the false pleasure from her lover, even like the bird
 that now suffers after tasting the Ukay fruit of burning taste.

67. நெய்தல்

சேய் விசம்பு இவர்ந்த செழுங் கதிர் மண்டிலம்
 மால் வரை மறைய, துறை புலம்பின்றே;
 இறவு அருந்தி எழுந்த கருங் கால் வெண் குருகு
 வெண் கோட்டு அருஞ் சிறைத் தாஅய், கரைய
 கருங் கோட்டுப் புன்னை இறைகொண்டனவே;
 கணைக் கால் மா மலர் கரப்ப, மல்கு கழித்
 துணைச் சுறா வழங்கலும் வழங்கும்; ஆயிடை,
 எல் இமிழ் பனிக் கடல், மல்கு கடர்க் கொளீஇ,
 எமரும் வேட்டம் புக்கனர்; அதனால்,
 தங்கின் எவனோதெய்ய—பொங்கு பிசிர்
 முழவு இசைப் புணரி எழுதரும்
 உடை கடற் படப்பை எம் உறைவின் ஊர்க்கே?

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமனைத் தோழி வரைவு கடாயது. —பேரி சாத்தனார்

67. NEYTAL

(The heroine's friend importunes the hero to wed her friend betimes)

The sun of effulgent rays that rose
 To the dizzy heights of the sky
 Has now set behind the western mountain;
 The ford is desolate; the dusky-legged white herons
 Which preyed upon the shrimps
 Now fly over the silvery heaps of salt
 With a sweep of their lovely wings and settle
 On the dark-branched Punnai trees along the beach;
 The creeks are heavily flooded;
 The flood conceals the comely flowers
 Of the fleshy-stalked Neytal;
 The shark-pairs roam about in the flood;
 Our kin have gone to the cold sea
 Of roaring waves, in their boats,
 Carrying bright-flamed lamps with them.
 What is wrong, O chief, if you resolve to stay
 In our pleasant village on the shore,
 Where the waves get broken
 Sounding like drums and throw off drops of water?

- Pēricāttanār.

68. குறிஞ்சி

‘விளையாடு ஆயமொடு ஓரை ஆடாது,
 இளையோர் இல்லிடத்து இச்செறிந்திருத்தல்
 அறனும் அன்று; ஆக்கமும் தேய்ம்’ என—
 குறு நூரை சுமந்து, நறு மலர் உந்தி,
 பொங்கி வரு புது நீர் நெஞ்சு உண ஆடுகம்,
 வல்லிதின் வணங்கிச் சொல்லுநர்ப் பெறினே;
 ‘செல்க’ என விடுநன்மன்கொல்லோ எல் உமிழ்ந்து
 உரவு உரும் உரறும் அரை இருள் நடு நாள்,
 கொடி நுடங்கு இலங்கின மின்னி,
 * ஆடு மழை இறுத்தன்று, அவர் கோடு உயர் குன்றே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —
 பிரான் சாத்தனார்

68. KURIN̄CI

(The friend, of the heroine informs the hero of the confinement of the heroine)

My friend,
 This is dark mid-night; now the mighty thunder rumbles;
 The lightning flashes over
 Our lover's lofty mountain;
 The moving clouds sway
 Like creepers, and now
 They abide on the hill and pour amain;
 If we can cause someone to approach our mother
 Right now, and tell her humbly
 That to stay at home without sporting
 With their mates is not desirable for the young,
 And that it will adversely affect
 Their healthy growth,
 Will she permit us to go and sport?
 Should she permit,
 We will sport to our hearts' content
 In the frothing flood
 That carries with it fragrant flowers!

- Pirān Cāttanār.

69. முல்லை

பல்கதிர் மண்டிலம் பகல் செய்து ஆற்றி,
 சேய் உயர் பெரு வரைச் சென்று, அவண் மறைய,
 பறவை பார்ப்புவயின் அடைய, புறவில்
 மா எருத்து இரலை மடப் பிணை தழுவ,
 முல்லை முகை வாய் திறப்ப, பல் வயின்
 தோன்றி தோன்றுபு புதல் விளக்கு உறாஅ,
 மதர்வை நல் ஆன் மாக இல் தெண் மணி,
 கொடுங் கோற் கோவலர் குழலோடு ஒன்றி,
 ஐது வந்து இசைக்கும் அருள் இல் மாலை,
 ஆள்வினைக்கு அகன்றோர் சென்ற நாட்டும்
 இனையவாகித் தோன்றின்,
 வினை வலித்து அமைதல் ஆற்றலர்மன்னே!

வினைவயிற் பிரிதல் ஆற்றாளாய் தலைவி சொல்லியது. —சேந்தம்பூதனார்

69. MULLAI

(The heroine speaks when she is informed of her lover's proposal to part from her)

The multi-rayed sun has retired to the lofty mountain
 After having shone all through the day,
 And the merciless evening has set in;
 The birds rush toward their nests where their fledgelings abide;
 The fleshy-necked bucks in the wood
 Embrace their loving mates; the Mullai buds blow;
 The Kantal flowers unfold and glow like lamps;
 The clear tinkling of the bells
 Which adorn the necks of the lovely
 And lordly cows, mingles with the sweet melody
 Of the cowherds with crooked staves.
 Will this dolorous evening hour pervade,
 The region of our lover's sojourn too?
 If it does, our lover cannot bear to abide there,,
 Any longer with a heart craving return.

- Cēntampūtanār.

70. மருதம்

சிறுவெள்ளாங்குருகே! சிறு வெள்ளாங்குருகே!
 துறை போகு அறுவைத் தூ மடி அன்ன
 நிறம் கிளர் தூவிச் சிறு வெள்ளாங்குருகே!
 எம் ஊர் வந்து, எம் உண்துறைத் துழைஇ,
 சினைக் கெளிற்று ஆர்கையை அவர் ஊர்ப் பெயர்தி;
 அனைய அன்பினையோ, பெரு மறவியையோ—
 ஆங்கண் தீம்புனல் ஈங்கண் பரக்கும்
 கழனி நல் ஊர் மகிழ்நர்க்கு என்
 இழை நெகிழ் பருவரல் செப்பதோயே?

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி. —வெள்ளி வீதியார்

70. MARUTAM

(The heroine gives vent to her unbounded passion)

Small white heron! O tiny white heron!
 Tiny white heron, your feathers
 Bright like pure white cloth
 Washed neatly in a ford!
 You have not spoken of my malady
 That causes my jewels slip,
 To my lover, the chief of a lovely village
 Full of fields, from where
 Sweet water flows down
 To our hamlet and spreads all over.
 You can visit our village,
 Prey upon the pregnant keḷir-fish
 In the clear-watered tank
 And go back to his place.
 Do you have this much love,
 On will you ignore me
 In your forgetfulness?

- Veḷḷivītiyār.

71. பாலை

மன்னாப் பொருட் பிணி முன்னி, 'இன்னதை
வளை அணி முன்கை நின் இகுளைக்கு உணர்த்து' எனப்
பல் மாண் இரத்திர் ஆயின், 'சென்ம்' என,
விடுநள் ஆதலும் உரியள்; விடினே,
கண்ணும் நுதலும் நீவி, முன் நின்று,
பிரிதல் வல்லிரோ —ஐய! செல்வர்
வகை அமர் நல் இல் அக இறை உறையும்
வண்ணப் புறவின் செங் காற் சேவல்
வீழ் துணைப் பயிரும் கையறு முரல் குரல்
நும் இலள் புலம்பக் கேட்டொறும்
பொம்மல் ஒதி பெரு விதுப்புறவே?

தலைவனைத் தோழி செலவு அழுங்குவித்தது. —வண்ணப்புறக் கந்தரத்தனார்

71. PĀLAI

(The friend of the heroine speaks to the hero who intends to part from his beloved)

Chief,
 Your heart is strongly bound
 By the desire to come by wealth!
 But know that wealth is transient.
 You request me again and again,
 To appraise my friend of bangled wrists,
 Of your plan to go in quest of wealth.
 You ask me to help you get her consent.
 She may even agree.
 But ponder over well,
 If you can part from your beloved
 Of comely hair, who will be assailed
 By intense grief, whenever she hears
 In loneliness, the call of the red-legged male dove,
 For union with
 Its beloved mate that lives
 Inside the eave of the house of affluent folks,
 Which is well-furnished?
 Are you strong enough to stand before her,
 And take leave of her,
 Stroking in love, her brows and forehead?

- Vaṇṇapurakkantarattanār.

72. நெய்தல்

'பேணுப பேணர் பெரியோர்' என்பது
 நாணுத் தக்கன்று, அது காணுங்காலை;
 உயிர் ஓரன்ன செயிர் தீர் நட்பின்
 நினக்கு யான் மறைத்தல் யாவது? மிகப் பெரிது
 அழிதக்கன்றால் தானே; கொண்கன்,
 'யான் யாய் அஞ்சுவல்' எனினும், தான் எற்
 பிரிதல் சூழான்மன்னே; இனியே
 கானல் ஆயம் அறியினும், 'ஆனாது,
 அலர் வந்தன்றுகொல்?' என்னும்; அதனால்,
 'புலர்வதுகொல், அவன் நட்பு!' எனா
 அஞ்சுவல்—தோழி!— என் நெஞ்சத்தானே!

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது. —
 இளம்போதியார்

72. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

Friend,
 I am ashamed to say
 That men of honour will fail
 To uphold what they cherish high in their life.
 Can I hide the truth from you,
 Whose friendship with me is so dear,
 As if we share a single life?
 How shameful is it to me,
 To say thus to you?
 Those days are now gone
 When he preferred to part from us
 Even when I expressed our fear
 For our mother. But now,
 He fears very much
 That it will cause gossip
 Even if it is known to our playmates
 In the beach. I fear inwardly,
 That our friendship with our lover will wither away.

- Ilampōtiyār.

73. பாலை

வேனில் முருக்கின் விளை துணர் அன்ன
 மாணா விரல வல் வாய்ப் பேளப்
 மல்லல் மூதூர் மலர்ப் பலி உணீஇய,
 மன்றம் போமும் புன்கண் மாலை,
 தம்மொடும் அஞ்சும் நம் இவண் ஒழியச்
 செல்ப என்ப தாமே—செவ் அரி
 மயிர் நிரைத்தன்ன வார் கோல் வாங்கு கதிர்ச்
 செந்நெல்அம் செறுவின் அன்னம் துஞ்சும்
 பூக் கெழு படப்பைச் சாய்க்காட்டு
 நுதற் கவின் அழிக்கும் பசலையும்,
 அயலோர் தூற்றும் அம்பலும், அளித்தே.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியது. —மூலங்கீரனார்

73. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend knowing beforehand the plan of her lover to part from her)

My friend,
 We are poor women who used to tremble in fear
 Even while being in our lover's company,
 During painful evening hours
 When the cruel-mouthed ghouls
 Of fearsome fingers, resembling
 The bunches of ripe pods of the Muruṅkai tree during summer,
 Would cleave the commonyard of this village,
 Which is hoary and prosperous,
 To receive the flower-offering;
 Our lover will part from us, they say,
 Leaving us to the village gossip.
 If he parts, pallor will pervade
 And destroy the charm
 Of our forehead, which is like Cāykkāṭu
 Rich in flowery gardens,
 Where swans sleep amidst paddy fields
 With long, dense and bent ears
 Which resemble the lines of hair soft and red!
 (How shall I bear with all these?)

- Mūlaṅkīraṇār.

Cāykkāṭu: It is the western part of Pukār, the renowned seaport of the great Colas. Poet Marutan Ilaṇakaṇār glorifies this place in one of his poems. Akam: 220

St. Tirugnanaśampandar also celebrated this place in his songs. Tevaram: 174 and 177

74. நெய்தல்

வடிக் கதிர் திரித்த வல் ஞாண் பெரு வலை
 இடிக் குரற் புணரிப் பௌவத்து இடுமார்,
 நிறையப் பெய்த அம்பி, காழோர்
 சிறை அருங் களிறற்றின், பரதவர் ஓய்யும்
 சிறு வீ ஞாழற் பெருங் கடற் சேர்ப்பனை,
 'ஏதிலாளனும்' என்ப; போது அவிழ்
 புது மணற் கானல் புன்னை நுண் தாது,
 கொண்டல் அசை வளி தூக்குதொறும், குருகின்
 வெண் புறம் மொசிய வார்க்கும், தெண் கடல்
 கண்டல் வேலிய ஊர், 'அவன்
 பெண்டு' என அறிந்தன்று; பெயர்த்தலோ அரிதே!

தலைவி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது. —உலோச்சனார்

74. NEYTAL

(The heroine speaks to the Pāṇan)

Our lover, the chief of a littoral region,
 People say, has turned altogether a stranger.
 His domain is rich in tiny-flowered Nālai trees;
 Here, the fishermen steer their boats
 Into the waters and move
 Like so many tuskers, that run amuck
 Defying the control of mahouts;
 The barks are with big nets filled;
 They are nets, woven of strong threads
 Spun with the help of shapely spindles,
 To be cast in the sea of thundering waves.
 This seashore hamlet, fenced
 By the kaṇṭal trees, is rich in Punnai trees;
 Which thrive in the groves
 Full of fresh sand, strewn with flowers;
 Whenever the easterly blows, the fine pollen
 Of these trees fall down and cover
 The backs of the white herons.
 This village also speaks
 That she (a hetaira) has become
 His spouse and none can do away
 With that kinship.
 (So Pāṇa! Do not come here!)

- Ulōccaṇār

75. குறிஞ்சி

நயன் இன்மையின், பயன் இது என்னாது,
 பூம் பொறிப் பொலிந்த, அழல் உமிழ் அகன் பை,
 பாம்பு உயிர் அணங்கியாங்கும் ஈங்கு இது
 தகாஅது —வாழியோ, குறுமகள்!— நகாஅது
 உரைமதி; உடையும் என் உள்ளம் —சாரல்
 கொடு விற் கானவன் கோட்டுமா தொலைச்சிப்
 பச்சுன் பெய்த பகழி போல,
 சேயரி பரந்த மா இதழ் மழைக் கண்
 உறாஅ நோக்கம் உற்ற என்
 பைதல் நெஞ்சம் உய்யுமாறே,

சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகன் தோழி கேட்பச் சொல்லியது:—
 மாமூலனார்

75. KURIN̄CI

(The hero speaks to the friend of the heroine)

Young lass, may you prosper!
 As you are devoid of all virtue,
 You hurt me with your unkind words;
 Your words are as deadly as the stink
 Of a snake, finely speckled
 And deadly poisonous!
 It is unethical on your part
 To laugh at me!
 Pray, show me a way
 To save my grieving heart
 From the unkind glances
 Of your friend's eyes, cool and red-streaked
 And resembling the blood-stained darts
 Which a hunter, in the hillside,
 Just pulls out after having shot
 A wild boar endowed with tusks.

- Māmūlaṇār.

76. பாலை

வருமழை கரந்த வால் நிற விசும்பின்
 நுண் துளி மாறிய உலவை அம் காட்டு
 ஆல நீழல் அசைவு நீக்கி,
 அஞ்சவழி அஞ்சாது, அசைவழி அசைஇ,
 வருந்தாது ஏகுமதி—வால் இழைக் குறுமகள்!—
 இம்மென் பேர் அலர் நும் ஊர்ப் புன்னை
 வீ மலர் உதிர்ந்த தேன் நாறு புலவின்
 கானல் வார் மணல் மரீஇ,
 கல் உறச் சிவந்த நின் மெல் அடி உயற்கே!

புணர்ந்து உடன்போகாநின்ற தலைவன் இடைச் சுரத்துத்தலைவிக்கு உரைத்தது.
 —அம்மூவனார்

76. PĀLAI

(The hero consoles the heroine during elopement)

O darling with glittering jewels!
 This is a forest assailed by violent wind;
 The clouds have failed to pour;
 There is not even the scattering
 Of fine drops from the white clouds.
 You need not dread, while walking,
 Even the places which others dread;
 Walk without pain; rest under
 The banyan tree and shed your fatigue;
 Rest in the places of your choice
 And proceed, so that your slender feet
 Which have suffered and turned ruddy
 By your treading the pebbled path
 Will be relieved of their pain!
 Alas, thy are the feet
 Which are only used to walk
 In the sandy beach dight with groves
 Where the fallen flowers of Punnai
 Smell sweet in your village
 That ever bustles with gossip!

- Ammūvanār.

77. குறிஞ்சி

மலையன் மா ஊர்ந்து போகி, புலையன்
 பெருந் துடி கறங்கப் பிற புலம் புக்கு, அவர்
 அருங் குறும்பு எருக்கி, அயா உயிர்த்தா அங்கு
 உய்த்தன்றுமன்னே—நெஞ்சே! —செவ் வேர்ச்
 சினைதொறும் தூங்கும் பயம் கெழு பலவின்
 சுளையுடை முன்றில், மனையோள் கங்குல்
 ஒலி வெள் அருவி ஒலியின் துஞ்சும்
 ஊறலஞ் சேரிச் சீறார், வல்லோன்
 வாள் அரம் பொருத கோள் நேர் எல் வளை
 அகன் தொடி செறித்த முன்கை, ஒள் நுதல்,
 திதலை அல்குல், குறுமகள்
 குவளை உண்கண் மகிழ் மட நோக்கே.

பின்னின்ற தலைவன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது. —கபிலர்.

77. KURIN̄CI

(The hero speaks to his heart)

My heart!
 Malayan rode on his horse
 And besieged the alien territories
 When war-drums thundered, sounded by the lowly ones;
 He devastated many a fortress,
 Difficult to capture, and heaved sighs of relief.
 Even like that Malayan who triumphed over his foes,
 The joyful and tender glances of the eyes,
 Fed with khol, of our young darling
 Have triumphed over us
 And so we are now drawn toward her.
 She has a forelap, richly adorned with yellow speckles;
 Her forearms are bedecked with clasping
 And shining bangles; these are bangles
 Wrought by an expert smith using a file.
 She abides in a small village
 Of a few streets, where abound jack trees.
 From whose branches with red stalks swing
 Clusters of fruits,
 Whose drupes are seen strewn in the foreyard
 Of a house where the housewife
 Goes to sleep at night culled by the noise
 Of the cascading stream!

- *Kapilar.*

Latent Meaning The jack fruit is covered with the skin full of thorns. Yet it has the sweet and juicy drupes inside. Like this, the village is full of relatives who are against his kinship with the heroine. Yet, it is the very same place which shelters his sweetheart.

78. நெய்தல்

கோட் சுறா வழங்கும் வாள் கேழ் இருங் கழி
 மணி ஏர் நெய்தல் மா மலர் நிறைய,
 பொன் நேர் நுண் தாது புன்னை தூஉம்,
 வீழ் தாழ் தாழைப் பூக் கமழ், கானல்,
 படர் வந்து நலியும் சுடர் செல் மாலை,
 நோய் மலி பருவரல் நாம் இவண் உய்கம்;
 கேட்டிசின்—வாழி, தோழி!— தெண் கழி
 வள் வாய் ஆழி உள் வாய் தோயினும்,
 புள்ளு நிமிர்ந்தன்ன பொலம் படைக் கலி மா
 வலவன் கோல் உற அறியா,
 உரவு நீர்ச் சேர்ப்பன், தோர்மணிக் குரலே!

வரைவு மலிந்தது. —கீரங்கீரனார்

78. NEYTAL

(The friend of the heroine expresses her joy on the coming of the hero with the proposal of wedding)

My friend!
 We may feel assured hereafter
 That we will be relieved of our anguish
 Caused by our love-sickness!
 Hitherto, we were assailed by grief
 During the evening hours
 When grief grows more and more,
 In our beach, smelling sweet
 With flowers of prop-rooted screwpines,
 And rich in Punnai trees
 Whose pollen fall and fill
 The Neytal flowers
 That unfold like blue gems
 In the vast and gleaming creek
 That abounds in murderous sharks.
 Listen, my friend,
 To the sweet tinkling of the bells
 Of the chariot of our lover!,
 The chariot is pulled by caparisoned horses!
 They gallop ungoaded, with flying speed
 Even while the wheels get buried
 In the marshy and clear-watered creeks!

- Kīraṅkorraṇār.

- Latent Meaning** (1) The Punnai trees shed on the Neytal flowers their pollen. Like them, the hero will bring abundant wealth as bride-price and pour it into the hands of the kin of the heroine.
- (2) The sweet fragrance of the Tālai flower spreads all over the beach. So also, the wedding of the heroine will be hailed all over the land.

79. பாலை

‘சிறை நாள் ஈங்கை உறை தனி திரள் வீ,
 கூரை நல் மனைக் குறுந் தொடி மகளிர்
 மணல் ஆடு கழங்கின், அறைமிசைத் தாஅம்
 ஏர் தரலுற்ற இயக்கு அருங் கவலைப்
 பிரிந்தோர் வந்து, நப்புணரப் புணர்ந்தோர்
 பிரிதல் சூழ்தலின், அரியதும் உண்டோ?’
 என்று நாம் கூறிக் காமம் செப்பதும்;
 செப்பாது விடினே, உயிரோடும் வந்தன்று—
 அம்ம! வாழி, தோழி!—
 யாதனின் தவிர்க்குவம், காதலர் செலவே?

பிரிவு உணர்ந்து வேறுபட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது. —கண்ணகனார்

79. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend when the hero plans to part from her)

"This is the proper season
 Where you should have returned
 To live with us, completing your mission
 In the distant land, treading a wilderness
 With branching and impassable paths,
 Where are seen strewn on the rocks
 The honeyed buds of the ĩnkai,
 Resembling so many Kalankus*,
 Abandoned in the sandy foreyards
 Of their well-roofed abodes
 By the young girls decked with tiny bracelets.
 Alas, you desire to part, from us
 During such a season!
 Could there be an act
 More cruel than this?"
 Let us speak thus to our lover
 And express our disapproval.
 If we fail in our attempt,
 Then it will be the very end of our life
 (For, he will part from us).
 What else is the means
 Open to us, to prevent his parting?

- Kaṇṇakāran.

* Kalaṅku: Small pieces of stones used by girls as coins to play a game which also goes by the same name. They are thrown into the air and neatly caught. Berries were also used in this game.

80. மருதம்

'மன்ற எருமை மலர் தலைக் காரான்
 இன் தீம் பாற்பயம் கொண்மார், கன்று விட்டு,
 ஊர்க் குறுமாக்கள் மேற்கொண்டு கழியும்
 பெரும் புலர் விடியலின் விரும்பிப் போத்தந்து,
 தழையும் தாரும் தந்தனன், இவன்' என,
 இழை அணி ஆயமொடு தகு நாண் தடைஇ,
 தைஇத் திங்கள் தண் கயம் படியும்
 பெருந் தோட் குறுமகள் அல்லது,
 மருந்து பிறிது இல்லை, யான் உற்ற நோய்க்கே.

சேட்டுக்கப்பட்டு ஆற்றானாய தலைவன், தோழி கேட்ப, தன் நெஞ்சிற்கு
 உரைத்தது. —பூதன்தேவனார்

80. MARUTAM

(The hero speaks to his heart to be overheard by the friend of the heroine)

This is early dawn
 When dense gloom takes leave;
 This is the hour, when young village boys
 Mount on the backs of the heavy-headed she-buffalos
 And take them to the pasture for grazing,
 Leaving behind, their tender calves
 In the stalls; thus is secured
 The optimum quantity of their sweet milk!
 At this hour, my young beloved of wide arms
 Bathes in the cool tank
 During this month of Tai*
 Companied with her mates, all richly jewelled!
 She is besieged by her bashfulness,
 So rich a wealth to her,
 While she bathes, recalling to her mind,
 How I (her lover) pleased her
 With the gifts of wreaths and tender shoots.
 There is medicine none but she
 To cure me of my present malady.

- Pūtāntēvanār.

* Tai - January-February

81. முல்லை

இரு நிலம் குறையக் கொட்டிப் பரிந்தின்று
 ஆதி போகிய அசைவு இல்நோன் தாள்,
 மன்னர் மதிக்கும் மாண் வினைப் புரவி
 கொய்ம் மயிர் எருத்தில் பெய்ம் மணி ஆர்ப்ப,
 பூண்கதில்—பாக! —நின் தேரே; பூண் தாழ்
 ஆக வன முலைக் கரைவலம் தெறிப்ப
 அழுதனள் உறையும் அம் மா அரிவை
 விருந்து அயர் விருப்பொடு வருந்தினள் அசைஇய
 முறுவல் இன் நகை காண்கம்!—
 உறு பகை தணித்தனன், உரவு வாள் வேந்தே.

வினை முற்றிய தலைவன் தோர்ப்பாகற்கு உரைத்தது. —அகம்பன்மாலாதனார்

81. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer)

Charioteer!

Our monarch, the wielder of a mighty sword
 Has subdued his foes; now yoke your horses
 Endowed with trimmed manes,
 To your chariot; let the steeds gallop straight,
 Their hooves leaving their deep imprints
 On the way; let those horses of sturdy and tireless legs,
 Which are praised for their graceful gait,
 Even by crowned monarchs, gallop
 Causing the bells worn by them tinkle sweetly.
 My dusky-complexioned beloved,
 Whose jewels hang low on her bosom
 Would be now in tears; her tear-drops
 Would fall on her comely breasts;
 Let us move fast, charioteer
 So that we may enjoy her sweet smile,
 When she rests exhausted,
 After hard work in the kitchen
 To give me a grand feast!

- Akampanmālātānār.

82. குறிஞ்சி

நோயும் நெகிழ்ச்சியும் வீடச் சிறந்த
 வேய் வனப்புற்ற தோளை நீயே,
 என் உயவு அறிதியோ, நல் நடைக் கொடிச்சி!
 முருகு புணர்ந்து இயன்ற வள்ளி போல, நின்
 உருவு கண் எறிப்ப நோக்கல் ஆற்றலெனே—
 போகிய நாகப் போக்கு அருங் கவலை,
 சிறு கட் பன்றிப் பெருஞ் சின ஒருத்தல்
 சேறு ஆடு இரும் புறம் நீறொடு சிவண,
 வெள் வசிப் படிஇயர், மொய்த்த வள்பு அழீஇ,
 கோள் நாய் கொண்ட கொள்ளைக்
 கானவர் பெயர்க்கும் சிறுகுடியானே.

தோழியிற் புணர்ச்சிக்கண் தன்னிலைக் கொளீஇயது. — அம்மள்ளனார்

82. KURIN̄CI

(The hero speaks to his beloved after a meeting with her, aided by the companion of the girl)

O Kurava lass of pleasing gait!
 Your enticing arms are smooth like lovely bamboos;
 They can cure me of my pains
 And restore to me my lost strength!
 Do you, O lass, realise how I grieve
 On account of you?
 You dazzle my eyes with your charm,
 Even like Valli who followed Lord Murukan!
 Your beauty blinds my eyes
 And I am unable to look at you,
 Here, in your small village of the foresters.
 This is a hamlet, with branching paths
 Well-nigh impassable;
 Here again, a wild boar of small but fiery eyes,
 Rolls in the mud, gets its dark back
 Stained with mires, and then gets into a snare
 Wrought of leather-strips and falls into an empty cleft,
 When the setters which followed the hunters
 Kill the beast after having bitten the leather cords,
 And its abundant flesh is taken home by the hunters.

- Ammaḷḷan̄ār.

Latent Meaning Like the wild boar that gets into the snare, the heroine is besieged by love-sickness. Like the flesh that is gripped by the dogs, the charm of the heroine is pervaded by pallor. Like the hunters who take away the flesh from the setters, the hero is expected to save the heroine from the pervading pallor.

83. குறிஞ்சி

எம் ஊர் வாயில் உண்துறைத் தடைஇய
கடவுள் முது மரத்து, உடன் உறை பழகிய,
தேயா வளை வாய், தெண் கண், கடர் உகிர்,
வாய்ப் பறை அசாஅம், வலி முந்து கூகை!
மை ஊன் தெரிந்த நெய் வெண் புழுக்கல்,
எலி வான் சூட்டொடு, மலியப் பேணுதும்;
எஞ்சாக் கொள்கை எம் காதலர் வரல் நசைஇத்
துஞ்சாது அலமரு பொழுதின்,
அஞ்ச வரக் கடுங் குரல் பயிற்றாதீமே.

இரவுக்குறி வந்த தலைவன் சிறைப்புறத்தானக, தோழி சொல்லியது. —
பெருந்தேவனார்

83. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero during tryst by night)

O giant-owl of immense strength
 Living for long on the aged
 And huge-trunked tree, the abode of a deity,
 Which is close by the tank
 At the entrance of our village,
 From where our folk take drinking water!
 O bird, you have a beak bent and sharp,
 Your eyes are glittering and your claws pointed!
 You cause pain with your hooting
 Which sounds like a vibrating drum!
 I will richly feast you, bird,
 With white rice well-cooked and mixed with goat's meat.
 You can enjoy also eating
 The roasted flesh of the rat.
 Pray do not hoot in such a harsh and terrible tone,
 During this hour, when our hearts are greatly confused
 As we await with anguish,
 The visit of our lover,
 Whose love for us is boundless.

- Peruntēvanār.

84. பாலை

கண்ணும், தோளும், தண் நறுங் கதும்பும்,
 திதலை அல்குலும், பல பாராட்டி,
 நெருநலும் இவணர்மன்னே! இன்றே,
 பெரு நீர் ஒப்பின் பேளய் வெண் தேர்
 மரன் இல் நீள் இடை மான் நசையுறாஉம்,
 சுடுமண் தகம்பின் மத்தம் தின்ற
 பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன
 உவர் எழு களரி ஓமை அம் காட்டு,
 வெயில் வீற்றிருந்த வெம்பு அலை அருஞ் சுரம்
 ஏகுவர் என்ப, தாமே—தம்வயின்
 இரந்தோர் மாற்றல் ஆற்றா
 இல்லின் வாழ்க்கை வல்லாதோரே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.

84. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend)

Friend,
 Our lover was with us even yesterday;
 He was all praise for our eyes, arms and tresses,
 Cool and fragrant; he praised too
 My forelap beautifully speckled,
 Alas, it is over now!
 Today, he is reported to be treading
 A well-nigh impassable path,
 Through a flaming wilderness
 Where summer reigns supreme.
 The path which is thick with Ōmai trees
 Has brackish soil with white layers of salt
 Which look like half-formed butter
 That surfaces up in a mud pot
 Of buttermilk during vigorous churning.
 Flocks of deer are seen
 Running after mirages
 Which deceive them with illusory and vast sheets of water
 Along the treeless extending path.
 Our lover treads such a land,
 For, he is not a person
 Who can lead a domestic life
 Without lending a helping hand to the needy.

- *Anonymous.*

85. குறிஞ்சி

ஆய் மலர் மழைக் கண் தெண் பனி உறைப்பவும்,
 வேய் மருள் பணைத் தோள் விறல் இழை நெகிழவும்,
 அம்பல் மூதூர் அரவம் ஆயினும்,
 குறு வரி இரும் புலி அஞ்சிக் குறு நடைக்
 கன்றுடை வேழம் நின்று காத்து அல்கும்,
 ஆர் இருள் கடுகிய, அஞ்ச வரு சிறு நெறி
 வாரற்கதில்ல—தோழி! —சாரல்
 கானவன் எய்த முளவு மான் கொழுங் குறை,
 தேம் கமழ் கதுப்பின் கொடிச்சி, கிழங்கொடு
 காந்தள்அம் சிறுகுடிப் பகுக்கும்
 ஓங்கு மலை நாடன், நின் நசையினானே!

தலைவன் வரவு உணர்ந்த தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது. —நல்விளக்கனார்

85. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to be overhead by the hero who waits near the fence)

Friend,
 Our lover is the chief of a domain
 Where a hunter kills a porcupine
 And his wife of honey-filled hair,
 With joy shares its meat
 With her kin in the hamlet
 Rich in Kāntaḷ flowers.
 No doubt, this hoary village
 Of ours, will resound with slander
 On seeing your cool comely eyes streaming with tears
 And your costly jewels slipping from your arms,
 Which are fleshy and bamboo-like!
 But let not our lover visit here,
 Borne by his love for you,
 Braving the fearfully narrow path,
 Densely dark, where an elephant stands guard
 To its tender calf of short steps,
 Fearing the possible attack of a huge tiger
 With narrow stripes on its body!

- Nalviḷakkanār.

Latent Meaning The hunter's wife shares the meat of the porcupine with her kith and kin in the village. This suggests that the hero will fill with joy, the hearts of the heroine's kin, by his public wedding.

86. பாலை

அறவர், வாழி—தோழி! மறவர்
 வேல் என விரிந்த கதுப்பின் தோல
 பாண்டில் ஒப்பின் பகன்றை மலரும்
 கடும் பனி அற்சிரம், நடுங்க, காண்தகக்
 கை வல் வினைவன் தையுபு சொரிந்த
 சுரிதக உருவின ஆகிப் பெரிய
 கோங்கம் குவி முகை அவிழ, ஈங்கை
 நல் தளிர் நயவர நூடங்கும்
 முற்றா வேனில் முன்னி வந்தோரே!

குறித்த பருவத்தின் வினைமுடித்து வந்தமை கேட்ட தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது,
 —நக்கீரர்

86. PĀLAI

(The companion speaks to the heroine after the he had returned from a far off land)

It was the dewy season when the Pakanrai flowers blossomed.
 Their petals were verily
 The leaves of the warriors' spears!
 These flowers resembled
 The Pāñtil lamps.¹
 Alas, our lover decided to part from us,
 During such a season,
 When we were shaking with cold,
 Before his very eyes!
 Such an one, has now come back,
 Well in advance during this spring season
 When the Konrai trees are in full bloom;
 The flowers very much resemble
 The Vayantakam;² wrought with skill
 By an expert smith; the shoots of Īnkai,
 Tender and comely are swaying gently in the air.
 Indeed our lover is virtuous!

- Nakkirar.

1. Pāñtil lamp: The lamp resembling a silver plate.
2. Vayantakam: An ornament.

87. நெய்தல்

உள் ஊர் மாஅத்த முள் எயிற்று வாவல்
 ஓங்கல்அம் சினைத் தூங்கு தூயில் பொழுதின்,
 வெல் போர்ச் சோழர் அழிசிஅம் பெருங் காட்டு
 நெல்லி அம் புளிச் சுவைக் கனவியாஅங்கு,
 அது கழிந்தன்றே— தோழி! —அவர் நாட்டுப்
 பனி அரும்பு உடைந்த பெருந் தாட் புன்னை
 துறை மேய் இப்பி ஈர்ம் புறத்து உறைக்கும்
 சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்,
 பெருந் தண் கானலும், நினைந்த அப் பகலே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனாக் கண்டு, தோழிக்கு
 உரைத்தது. —நக்கண்ணையார்

87. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend during the separation of her lover)

My friend,
 I had a vision during broad day,
 Of the small village of our lover,
 Full of Punnai trees with huge trunks,
 Whose pollen grains cover the dampened backs
 Of the grazing oyster-shells.
 Alas, the village with its joyful fisherfolk
 As well as the cool vast grove
 Suddenly vanished from me.
 My plight is akin to that of a thoruy-toothed bat's
 That dreamt of tasting
 The sweet Nelli berries, from the vast forest
 Of Alici, the scion of the victorious Cōlar!

- Nakkaṇṇaiyār.

Note:

Dreams of lovers are a feature of the love poems in Tamil. Verse 128 of Kalittokai, verses 30 and 147 of Kuruntokai and 39 of Akanānūru are noteworthy in this respect.

88. குறிஞ்சி

யாம் செய் தொல் வினைக்கு எவன் பேதுற்றனை?
 வருந்தல்; வாழி!—தோழி!— யாம் சென்று
 உரைத்தனம் வருகம்; எழுமதி; புணர்திரைக்
 கடல் வினை அமுதம் பெயற்கு ஏற்றாஅங்கு
 உருகி உகுதல் அஞ்சுவல்; உதுக்காண்—
 தம்மோன் கொடுமை நம் வயின் எற்றி,
 நயம் பெரிது உடைமையின் தாங்கல் செல்லாது.
 கண்ணீர் அருவியாக
 அழுமே, தோழி! அவர் பழம் முதிர் குன்றே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது. —நல்லந்துவனார்

88. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks when the hero waits near the fence)

My friend,
 Why are you confused so much?
 It is the wages of our sin, wrought in our former birth!
 Come on! Rise up! Let us rush to our lover
 And inform him of our plight!
 I very much fear that you will melt
 Like the heap of salt---the sea-born ambrosia,
 Which is exposed to a heavy downpour.
 Look there, my friend,
 His mountain, rich in ripened fruits
 Weeps with its cascades,
 Moved by its great compassion for us.

- Nallantuvaṇār.

Note: (II) This verse testifies to the strong belief in the theory of Karma, of the ancient Tamils. Refer to couplet No.379 of Tirukkural.

89. முல்லை

கொண்டல் ஆற்றி விண்தலைச் செந்இயர்,
 திரைப் பிதிர் கடுப்ப முகடு உகந்து ஏறி,
 நிரைத்து நிறை கொண்ட கமஞ் சூல் மா மழை
 அழி துளி கழிப்பிய வழி பெயற் கடை நாள்,
 இரும் பனிப் பருவத்த மயிர்க் காய் உழுந்தின்
 அகல் இலை அகல வீசி, அகலாது
 அல்கலும் அலைக்கும் நல்கா வாடை,
 பரும யானை அயா உயிர்த்தா அங்கு,
 இன்னும் வருமே— தோழி!— வாரா
 வன்கணாளரோடு இயைந்த
 புன்கண் மாலையும் புலம்பும் முந்துறுத்தே!

‘பொருள் முற்றி மறுத்ததந்தான்’ எனக் கேட்ட தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.
 —இளம்புல்லூர்க் காவிதி

89. MULLAI

(The friend of the heroine speaks to her friend on the return of the hero after securing wealth)

My friend,
 The pregnant clouds shot up, lifted by the easterly;
 They reached the hill-tops and gathered together
 And resembled the particles of water,
 Thrown off by the sea-waves
 And then poured their last shower of the season.
 Now has set in the misty season,
 And the merciless northerly blows
 And its whistling is heard like the deep sighs
 Of a caparisoned tusker.
 The season has ushered in advance,
 Loneliness as well as the dolorous evening hour.
 It has joined hands with our cruel lover
 And ceaselessly torments us, and blows
 Tossing the wide leaves of the blackgram.
 Will it continue to blow even when our lover is back here?
 (Even should it blow,
 It can cause no harm to us.)

- Iḷampullūrkkāviti.

90. மருதம்

ஆடு இயல் விழுவின் அழுங்கல் மூதூர்,
 உடையோர் பான்மையின் பெருங் கைதூவா,
 வறன் இல் புலைத்தி எல்லித் தோய்த்த
 புகாப் புகர் கொண்ட புன் பூங் கலிங்கமொடு
 வாடா மாலை துயல்வர, ஓடி,
 பெருங் கயிறு நாலும் இரும் பனம் பிணையல்
 பூங் கண் ஆயம் ஊக்க, ஊங்காள்,
 அழுதனள் பெயரும் அம் சில் ஒதி,
 நல்குர் பெண்டின், சில் வளைக் குறுமகள்
 ஊசல் உறு தொழில் பூசல் கூட்டா
 நயன் இல் மாக்களொடு கெழீஇ,
 பயன் இன்று அம்ம, இவ் வேந்துடை அவையே!

தோழி தலைமகளுக்கு உரைப்பாளாய், பாணனை நெருங்கி வாயில் மறுத்தது. —
 அஞ்சில் அஞ்சியார்

90. MARUTAM

(The companion of the heroine refuses entry to the panan. pretending to speak to the heroine)

The young lass with a few bracelets
 On her wrists is the daughter of a woman
 Who was long-famished for progeny.
 She of growing strands of hair
 Used to run around with tearful eyes,
 Unwilling to enjoy, sitting on the swing
 Suspended from long and strong ropes of fibre
 Of the dark palmyra,
 When her friends of flowery eyes
 Tried to please her by moving the swing,
 She quit it and ran away, her necklace,
 Wrought of gold, dangling, together with her garments
 With designs of tiny flowers.
 The garments had been washed and starched
 During the previous night by the fuller woman,
 Expert in judging garments.
 She fulled garments round the clock
 And had no time to rest.
 She had a flourishing trade and she lives
 In this ancient village with festive bustles of music and dance.
 The courtiers of the chief tain are no good,
 For they are loveless; they have failed to secure for her
 The rocking joy of her swing
 Amidst mirthful noise.
 (It seems that the hero has come here
 As she sulked with him!
 Let him not come here again!)

- Āṇicilāṇciyār.

91. நெய்தல்

நீ உணர்ந்தனையே—தோழி! —வீ உகப்
 புன்னை பூத்த இன் நிழல் உயர் கரைப்
 பாடு இமிழ் பனிக் கடல் துழைஇ, பெடையோடு
 உடங்கு இரை தேரும் தடந் தாள் நாரை
 ஐய சிறு கண் செங் கடைச் சிறு மீன்,
 மேக்கு உயர் சினையின் மீமிசைக் குடம்பை,
 தாய்ப் பயிர் பிள்ளை வாய்ப் படச் சொரியும்
 கானல் அம் படப்பை ஆனா வண் மகிழ்ப்
 பெரு நல் ஈகை நம் சிறு குடிப் பொலிய,
 புள் உயிர்க் கொட்பின் வள் உயிர் மணித் தார்க்
 கடு மாப் பூண்ட நெடுந் தேர்
 நெடு நீர்ச் சேர்ப்பன் பகல் இவண் வரவே?

தோழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்து உரைத்தது. —பிசிராந்தையார்

91. NEYTAL

(The friend of the heroine joyfully announces the coming of the hero with the proposal of wedding)

Friend,
 We hail from this village of groves and gardens
 Blessed with abundant wealth and people of great generosity.
 On the high shore of the sea
 Are sweet-shading Punnai trees
 Which shed their blooms on earth.
 Here, a long-legged male crane and its mate,
 Search the cool roaring sea for their prey and secure
 Tiny fishes, tender and red-eyed
 And put them into the mouths
 Of their fledgelings which call their mothers
 From the nest, built on the top branch of a tree.
 Do you know the fact,
 Friend, that our lover's tall chariot,
 Drawn by swift-footed steeds
 Rushes through the streets
 Of our village, during this broad day,
 To be witnessed by one and all?
 Do you know that the garlands of bells worn by the horses
 Tinkle sweetly, like the chirping of birds
 As the horses gallop?

- Picirāntiayār.

Latent Meaning The mother crane and its mate, search for their prey in the sea and insert the fish into the mouth of the young bird.

This suggests that, the hero (the male crane) visits foreign lands, in the company of his charioteer (the female crane), earns riches and pays the wealth as the bride-price to the parents of the heroine.

92. பாலை

உள்ளார்கொல்லோ —தோழி!— துணையொடு
 வேனில் ஒதிப் பாடு நடை வழலை
 வரி மரல் நுகும்பின் வாடி, அவண
 வறன் பொருந்து குன்றத்து உச்சிக் கவாஅன்
 வேட்டச் சீறார் அகன் கண் கேணிப்
 பய நிரைக்கு எடுத்த மணி நீர்ப் பத்தர்,
 புன் தலை மடப் பிடி கன்றோடு ஆர,
 வில் கடிந்து ஊட்டின பெயரும்
 கொல் களிற்று ஒருத்தல சுரன் இறந்தோரே?

பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

92. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine who grieves during the separation of the hero)

Friend,
 A murderous tusker breaks open
 The lid of a water-trough
 Which contains water meant for milch-cows
 And feeds its mate whose head is smeared with mud;
 This is the water, drawn from a wide well
 In a hunters' hamlet on a parched hill;
 Here, a chameleon that writhes in pain
 Lies wilting, owing to aestival heat,
 Together with its mate, resembling the tender blades
 Of the striped Maral plants!
 Such is the wilderness
 Which our beloved lover passed through.
 It seems he has forgotten us!

-Anonymous.

Note: The companion of the heroine wonders how the hero was so hard-hearted to be unmoved even by the sight of the male elephant which feeds its loving mate with drinking water.

93. குறிஞ்சி

'பிரசம் தூங்க, பெரும் பழம் துணர,
 வரை வெள் அருவி மாலையின் இழிதர,
 கடலம் எல்லாம் புலம்புக, நாளும்
 மல்லற்று அம்ம, இம் மலை கெழு வெற்பு!" எனப்
 பிரிந்தோர் இரங்கும் பெருங் கல் நாட!
 செல்கம்; எழுமோ; சிறக்க, நின் ஊழி!
 மருங்கு மறைத்த திருந்து இழைப் பணைத் தோள்,
 நல்குர் நுகப்பின், மெல் இயல், குறுமகள்
 பூண் தாழ் ஆகம் நாண் அட வருந்திய
 பழங்கண் மாலையும் உடைய; தழங்கு குரல்
 மயிர்க் கண் முரசினோரும் முன்
 உயிர்க் குறியெதிர்ப்பை பெறல் அருங்குரைத்தே.

வரைவு கடாயது. —மலையனார்

93. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine)

Chief of a lofty mountain!
 Your mountain abounds in honey
 And bunches of huge jack-fruits.
 Garland-like streams cascade down the peaks;
 It has fields abounding in all kinds of grains
 And is blessed with ceaseless flow of wealth!
 Such is the tribute paid to your country by the visitors.
 They but part from it quite reluctantly.
 Now we take leave of you.
 May you prosper!
 This young lass is soft-miened,
 Narrow-waisted and wide-armed.
 Her sides are concealed by the rich jewels she wears.
 Her bejewelled breasts, now grieving,
 Have turned sallow owing to her great bashfulness.
 It is hard to save her life,
 Till the time she knows for certain
 That you come here ready to wed her
 And the wedding drums, covered with hairy leather vibrate!

- *Malayan̄ār.*

Note: The girl wonders at the generosity of the hero's hill, in spite of its being in his domain, who is so hard-hearted that he ignores the plight of the heroine.

94. மருதம்

நோய் அலைக் கலங்கிய மதன் அழி பொழுதில்
 காமம் செப்பல் ஆண்மகற்கு அமையும்;
 யானே, பெண்மை தட்ப நுண்ணிதின் தாங்கி—
 கை வல் கம்மியன் கவின் பெறக் கழாஅ
 மண்ணாப் பசு முத்து ஏய்ப்ப, குவி இணர்ப்
 புன்னை அரும்பிய புலவு நீர்ச் சேர்ப்பன்
 என்ன மகன்கொல்—தோழி!— தன்வயின்
 ஆர்வம் உடையர் ஆகி,
 மார்பு அணங்குறுநரை அறியாதோனே?

தலைமகன் சிறைப்புறமாக, தலைவி தோழிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது. —
 இளந்திரையனார்.

94. MARUTAM

(The heroine speaks to her companion to be overheard by her lover who waits near the fence)

Menfolk may give vent to their feelings
 When excessive love torments them,
 Causing them lose all their strength of mind.
 But we women, ever conceal our feelings
 Imperceptively, as our womanly nature does not allow us
 To act in a similar way.
 What sort of man he is --
 The chief of a coastal land
 Of stinking water? He does not feel
 For those who, out of their love for him,
 Undergo untold ordeals,
 Longing for the embrace of his chest.
 He is the chief of a region
 Where the Punnai trees abound
 In clusters of buds
 Which resemble fresh pearls,
 Unwashed and untrimmed by an expert smith.

- *Ilamtiraiyanār.*

Latent Meaning Even like the fresh pearls whose charm remains imperceptible until they are washed and thiombed by the smith, the heroine conceals her love, by her natural bashfulness.

This is in keen contrast to the nature of men, who readily and openly give vent to their feelings.

95. குறிஞ்சி

கழை பாடு இரங்க, பல் இயம் கறங்க,
 ஆடு மகள் நடந்த கொடும் புரி நோன் கயிற்று,
 அதவத் தீம் கனி அன்ன செம் முகத்
 துய்த் தலை மந்தி வன் பறழ் தூங்க,
 கழைக் கண் இரும் பொறை ஏறி விசைத்து எழுந்து
 குறக் குறுமாக்கள் தாளம் கொட்டும் அக்
 குன்றகத்ததுவே, குழு மிளைச் சீறார்;
 சீறாரோளே, நானு மயிர்க் கொடிச்சி;
 கொடிச்சி கையகத்ததுவே, பிறர்
 விடுத்தற்கு ஆகாது பிணித்த என் நெஞ்சே.

தலைமகன் பாங்கற்கு, 'இவ்விடத்து இத்தன்மைத்து' என உரைத்தது. —கோட்டம் பலவனார்

95. KURIN̄CI

(The hero narates to his friend the details of his first meeting with his beloved)

My beloved is the daughter of a Kurava chief.
 She lives in the hamlet girt with a protective forest
 Of well-grown trees and bushes.
 It is situate on a hill where the young children
 Of the hunters spring upon the bamboos
 That thrive on huge rocks, and keep time
 When a strong cub of a female monkey,
 Downy-headed and red-faced, very like the sweet fig-fruit,
 Swings from the strong rope
 Wrought of well-twisted threads
 On which had funambulated a gypsy girl of fragrant locks,
 To the rhythm of piped melody
 And resounding of drums.
 My poor life is now in her secure grip.
 None but she can free it now?

- Kottampalavanār

96. நெய்தல்

‘இதுவே, நறு வீ ஞாழல் மா மலர் தாஅய்,
 புன்னை ததைந்த வெண் மணல் ஒரு சிறை,
 புதுவது புணர்ந்த பொழிலே; உதுவே,
 பொம்மற் படு திரை நம்மோடு ஆடி,
 புறம் தாழ்பு இருளிய பிறங்குசூரல் ஐம்பால்
 துவரின் அருளிய துறையே; அதுவே,
 கொடுங் கழி நிவந்த நெடுங் கால் நெய்தல்
 அம் பகை நெறித் தழை அணி பெறத் தைஇ,
 தமிழர் சென்ற கானல்’ என்று ஆங்கு
 உள்ளுதோறு உள்ளுதோறு உருகி,
 பைஇப் பையப் பசந்தனை பசப்பே,

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய் வரைவு கடாயது. —கோக்குள முற்றனார்

96. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to her friend to be overheard by the hero)

"This is the grove where our kinship took shape --
 The grove in a corner of the silvery sand-dune
 Covered with odorous flowers of Ñālai and Punnai!
 Near the ford of the lovely sea
 Where we sported with our lover!
 This is the place too,
 Where, he with love, squeezed our tresses
 Hanging low, dark,
 Shining and fit to be dressed
 In five different modes!
 There is the beach whence he parted from us
 And went away, after having adorned you
 With the curly leaves of the long-stalked Neytal,
 Flourishing in the curved creek!"
 You think of this again and again;
 This causes your heart to melt
 And pallor to pervade your body.

- Kōikkulamurraṇār.

97. முல்லை

அழுந்து படு விழுப் புண் வழும்பு வாய் புலரா
எவ்வ நெஞ்சத்து எஃகு எறிந்தாங்கு,
பிரிவில புலம்பி நுவலும் குயிலினும்,
தேறு நீர் கெழீஇய யாறு நனி கொடிதே;
அதனினும்கொடியள் தானே, 'மதனின்
துய்த் தலை இதழ் பைங் குருக்கத்தியொடு
பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளீரோ?' என
வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்
தண்டலை உழவர் தனி மட மகளே.

பருவம் கண்டு ஆற்றளாய தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது. —மாறன் வழிதி

97. MULLAI

(The heroine speaks to her friend at the advent of the rainy season)

The clear-watered and flooded stream
Is more cruel than the cuckoo
That coos in its anguished voice,
Perched on the tree, close by me,
All the time; its notes are a spear plunged
Into a grievous chest-wound,
Its opening not yet healed.
Cruel far more is the matchless young daughter
Of the peasant, owner of cool gardens,
Who roams about in the village
With her basket full of flowers,
Buzzed by a swarm of bees
Crying all along,
"Anybody needs these wreaths
Wrought of Picci flowers
With downy petals, and the blossoms of Pittikai?"

- Māran Valuti.

98. குறிஞ்சி

எய்ம் முள் அன்ன 'பருஉ மயிர் எருத்தின
 செய்யம்மம் மேவல் சிறு கட் பன்றி
 ஒங்கு மலை வியன் புனம் படிபயர், வீங்கு பொறி
 நூழை நுழையும் பொழுதில், தாழாது
 பாங்கர்ப் பக்கத்துப் பல்லி பட்டென,
 மெல்லமெல்லப் பிறக்கே பெயர்ந்து, தன்
 கல் அளைப் பள்ளி வதியும் நாடன்!
 எந்தை ஒம்பும் கடியுடை வியல் நகர்த்
 துஞ்சாக் காவலர் இகழ் பதம் நோக்கி,
 இரவின் வரூஉம் அதனினும் கொடிதே—
 வைகலும் பொருந்தல் ஒல்லாக்
 கண்ணொடு, வாரா என் நார் இல் நெஞ்சே!

இரவுக்குறி வந்து ஒழுகும் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாயது. —உக்கிரப்
 பெருவழுதி

98. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend betimes)

Chief!

In your hilly domain, a small-eyed wild boar
 Endowed with densely-haired nape --
 The hair as strong as the quills
 Of the porcupine, tries to get
 Into a vast field of millet on the hill for grazing;
 It passes through a narrow passage
 Where is found a snare installed by the hunters
 And suddenly withdraws into a cavern,
 In slow steps, warned by the clicks
 Of a lizard from a corner.

You are cruel, chief, as you brave this path
 By dead of night and visit our spacious house,
 Which is guarded well by the watchmen
 Of our father, waiting for the opportune moment
 When they lack vigil.

Cruel far more are my sleepless eyes
 And my loveless heart, that fared forth
 Toward you and did not return to me.

- Ukkirapperuvā_uti.

99. முல்லை

‘நீர் அற வறந்த நிரம்பா நீள் இடை,
 துகில் விரித்தன்ன வெயில் அவிர் உருப்பின்,
 அஞ்சுவரப் பணிக்கும் வெஞ் சுரம் இறந்தோர்
 தாம் வரத் தெளித்த பருவம் காண்வர
 இதுவோ?’ என்றிசின்—மடந்தை! —மதி இன்று,
 மறந்து கடல் முகந்த கமஞ் சூல் மா மழை
 பொறுத்தல்செல்லாது இறுத்த வண் பெயல்
 கார் என்று அயர்ந்த உள்ளமொடு, தேர்வு இல—
 பிடவமும், கொன்றையும், கோடலும்—
 மடவ ஆகலின், மலர்ந்தன பலவே.

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி, ‘பருவம் அன்று’ என்று வற்புறுத்தியது. —இளந்திரையனார்

99. MULLAI

(The companion consoles her friend at the advent of the rainy season)

Young lass!
 You ask me if this is the rainy season
 Marked by our lover for his return--
 Our lover who trod a terribly hard path
 Through the extending and horrible wilderness
 With no trace of water,
 As the fierce sun glowed
 Causing mirages to appear like spread-out cloths.
 This is no rainy season proper!
 This is only the unseasonal rain
 Showered by the senseless clouds,
 Dark and pregnant with water,
 Which they had drunk unseasonally from the roaring sea.
 They have poured
 Unable to bear the load of water!
 The Pītavu, Konrai, Kānta! and other plants
 Are so stupid that they have put forth buds,
 Mistaking these showers for the seasonal ones!

- *Ilantiraiyaṇār*.

Latent Meaning Though the season is rainy, the companion devises a means to beguile her friend. Refer to verse 66 of Kuruntokai in which the confidante employs the same technique to console her friend.

100. மருதம்

உள்ளுதொறும் நகுவேன்—தோழி! —வள் உகிர்
 மாரிக் கொக்கின் கூரல் அன்ன
 குண்டு நீர் ஆம்பல் தண் துறை உரன்
 தேம் கமழ் ஐம்பால் பற்றி, என் வாயின்
 வான் கோல் எல் வளை வெளவிய பூசல்
 சினவிய முகத்து, 'சினவாது சென்று, நின்
 மனையோட்கு உரைப்பல்' என்றலின், முனை ஊர்ப்
 பல் ஆ நெடு நிரை வில்லின் ஓய்பும்
 தேர் வண் மலையன் முந்தை, பேர் இசைப்
 புலம் புரி வயிரியர் நலம் புரி முழுவின்
 மண் ஆர் கண்ணின் அதிரும்,
 நன்னராளன் நடுங்கு அஞர் நிலையே.

பரத்தை, தலைவிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப, விறலிக்கு உடம்படச் சொல்லியது.
 —பரணர்

100. MARUTAM

(The hetaira speaks to her friend to be overheard by the heroine's kin)

My friend,
 Our lover is the chief of a plain
 Rich in cool and sweet-watered fords,
 Where are seen abundant Āmpal flowers
 Resembling beaks of cranes of the rainy season,
 Which are endowed with strong claws.
 It makes me laugh, whenever I recall
 To my mind, a past incident.
 Our lover, the man of fine qualities,
 Took hold of my honeyed tresses
 And relieved me of my bangles,
 Well-wrought and glittering! At this,
 I cast at him my angry look
 And threatened him thus:
 "I will rush to your wife
 Showing no trace of anger on my face
 And relate to her all that you did to me!"
 At this, he grew so panicky, that he trembled greatly
 Like the face of the drum, to which is applied
 The dark clay-paste, and which is
 In the court of Malayan*,
 The abactor of huge herds of cattle,
 That wields a bow, from alien territories
 And the generous bestower of chariots
 On bards of great renown
 Who visit him from other lands.

- *Paranar.*

* Malayan was one of the seven renowned patrons of the classical period. He was the chief of Muḷḷūr.

101. நெய்தல்

முற்றா மஞ்சட் பசும் புறம் கடுப்பச்
 சுற்றிய பிணர சூழ் கழி இறவின்
 கணம் கொள் குப்பை உணங்கு திறன் நோக்கி,
 புன்னை அம் கொழு நிழல் முன் உய்த்துப் பரப்பும்
 துறை நணி இருந்த பாக்கமும் உறை நனி
 இனிதுமன்; அளிதோ தானே— துனி தீர்ந்து,
 அகன்ற அல்குல் ஐது அமை நுகப்பின்,
 மீன் எறி பரதவர் மட மகள்
 மான் அமர் நோக்கம் காணா ஊங்கே.

பின்னின்ற தலைமகன் தோழி கேட்பச் சொல்லியது. —வெள்ளியந்தின்னனார்

101. NETYTAL

(The hero speaks to be heard by the friend of the heroine)

The fisherfolk of this hamlet, hard by the shore,
 Net the shrimps from the encircling creeks,
 Gather them into heaps and at the right moment,
 Take them for drying to a place,
 Near the densely dark shadows of Punnai trees.
 These shrimps, are covered
 With rings of scales resembling
 The tender and fresh turmeric roots.
 This hamlet was sweet indeed!
 It was but so before my meeting
 The youthful daughter of the fisherfolk –
 The girl of flawless broad forelap,
 And narrow waist and sweet glances
 Like that of a young doe's!

- *Veliyantinnānar*

Latent Meaning The shrimps are brought to the Punnai shade for drying.
 Likewise, considering the suffering of the heroine, her
 friend is expected to take her to the hero.
 (Po.Vē. Sōmasundaranār)

102. குறிஞ்சி

கொடுங் குரற் குறைத்த செவ் வாய்ப் பைங் கிளி
 அஞ்சல் ஒம்பி, ஆர் பதம் கொண்டு,
 நின் குறை முடித்த பின்றை, என் குறை
 செய்தல்வேண்டுமால்; கை தொழுது இரப்பல்;
 பல் கோட் பலவின் சாரல் அவர் நாட்டு,
 நின் கிளை மருங்கின், சேறியூயின்,
 அம் மலை கிழவோற்கு உரைமதி—இம் மலைக்
 கானக் குறவர் மட மகள்
 ஏனல் காவல் ஆயினள் எனவே.

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவு. —செம்பியனார்

102. KURIN̄CI

(The heroine speaks out of her excessive love)

O parrot, green-hued and bent-beaked!
 Entertain no fear in your heart!
 Eat to your fill the millet grains
 And get all your needs satisfied,
 And do this favour to me too!
 I beseech you, parrot, with folded hands!
 Should you go to join your kin
 In our lover's realm, rich in jack trees
 Laden with heavy bunches of fruits,
 Forget not to inform the chief
 That this lass of the hillsfolk
 Is guarding millet - crops as of old!!

- *Cempiyan̄ār*

Latent Meaning Notwithstanding the fact that the hero is so unkind as to
 forsake his love, his hill-slopes are rich in jack fruits and
 are useful to others.

103. பாலை

ஒன்று தெரிந்து உரைத்திசின்— நெஞ்சே! புன் கால்
 சிறியிலை வேம்பின் பெரிய கொன்று,
 கடாஅம் செருக்கிய கடுஞ் சின முன்பின்
 களிறு நின்று இறந்த நீர் அல் ஈரத்து,
 பால் அவி தோல் முலை அகடு நிலம் சேர்த்திப்
 பசி அட முடங்கிய பைங் கட் செந்நாய்
 மாயா வேட்டம் போகிய கணவன்
 பொய்யா மரபின் பிணவு நினைந்து இரங்கும்
 விருந்தின் வெங் காட்டு வருந்துதும் யாமே;
 ஆள்வினைக்கு அகல்வாம் எனினும்,
 மீள்வாம் எனினும், நீ துணிந்ததுவே.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் இடைச் சுரத்து ஆற்றாதாகிய நெஞ்சினைக்
 கழறியது. —மருதன் இளநாகனார்

103. PĀLAI

(The hero speaks to his wavering heart during his journey seeking riches)

My heart!
 This is a burning wilderness, totally strange;
 Here, a tusker of enormous puissance
 And fierce anger, goes mad and breaks
 The huge branch of a neem tree
 With small leaflets on weak stalks.
 It moves away from the place
 Having dampened the soil
 With its urine. There lies coiled,
 A moist-eyed and famished bitch,
 Its skinny breasts and stomach
 Pressing the ground; its mate,
 Which was away for its unfailing hunt,
 Grieves on the thought of its union
 With its mate in the past.
 We are now amidst such a wilderness.
 Whether you should proceed on our journey
 Seeking riches or return home,
 It is upto you to decide!

- Marutaṇ Iḷanākaṇār

104. குறிஞ்சி

பூம் பொறி உழுவைப் பேழ் வாய் ஏற்றை
 தேம் கமழ் சிலம்பின் களிறொடு பொரினே,
 துறுகல் மீமிசை, உறுகண் அஞ்சாக்
 குறக் குறுமாக்கள் புகற்சிமின் எறிந்த
 தொண்டகச் சிறு பறைப் பாணி அயலது
 பைந் தாட் செந்தினைப் படு கிளி ஒப்பும்
 ஆர் கலி வெற்பன் மார்பு நயந்து உறையும்
 யானே அன்றியும், உளர்கொல்—பானாள்,
 பாம்புடை விடர ஒங்கு மலை மிளிர,
 உருமுச் சிவந்து எறியும் பொழுதொடு, பெரு நீர்
 போக்கு அற விலங்கிய சாரல்,
 நோக்கு அருஞ் சிறு நெறி நினையுமோரே?

தலைவி ஆறுபார்த்து உற்ற அச்சத்தால் சொல்லியது. —பேரி சாத்தனார்

104. KURIN̄CI

(The heroine expresses her anguish over the hero's visit through dangerous paths)

Our lover is the lord of a montane region.
 Here, the fearless young boys of the hillsfolk
 Get on to the huge boulders
 And sound their small drums,
 Their hearts swelling with prideful joy,
 When they witness a wide-mouthed
 And beautifully-striped tiger
 Fighting its foe, a tusker,
 In the extending hill-range
 That smells of sweet honey!
 The rhythmic sound of the Ton̄takam* drum
 Scares away the parrots
 That plunder the ruddy ears of millet
 With green stalks, in the nearby fields.
 Are there other folk, but poor me,
 Who, longing for his embrace,
 Suffer agony during this gloomy night,
 When thunder rumbles fiercely
 And causes the lofty and clefted peaks
 Sheltering snakes, crumble down?
 Are there others too, who, during this hour, with concern
 Contemplate the narrow path
 Which is rendered hard to pass through
 By the flood of the wild stream?

- Pēricāttan̄ār.

* Ton̄takam: A drum which was employed by the abactors of cattle.

105. பாலை

முனி கொடி வலந்த முள் அரை இலவத்து
 ஒளிர் சினை அதிர வீசி, விளிபட
 வெவ் வளி வழங்கும் வேய் பயில் மருங்கில்,
 கடு நடை யானை கன்றொடு வருந்த,
 நெடு நீர் அற்ற நிழல் இல் ஆங்கண்
 அருஞ் சுரக் கவலைய என்னாய்; நெடுஞ் சேண்
 பட்டனை, வாழிய—நெஞ்சே!— குட்டுவன்
 குட வரைச் சுனைய மா இதழ்க் குவளை
 வண்டு படு வான் போது கமழும்
 அம் சில் ஒதி அரும் படர் உறவே.

இடைச் சுரத்து மீளலுற்ற நெஞ்சினைத் தலைமகன் கழறியது. —முடத்திருமாறன்

105. PĀLAI

(The hero condemns his heart that urges him to give up his quest for wealth and return home)

May you flourish O my heart!
 You kept me company all along.
 You have followed me all this long distance
 Through forests, ignoring the horrors
 Of branching paths, almost impassable.
 This forest is thick with bamboo-clusters;
 The swift-blowing hot summer-wind
 Assails the shining branches
 Of the thorny-trunked Ilavam trees,
 Which are entwined by the dry creepers;
 In this path, extending and waterless,
 The swift-footed cow-elephants and their calves
 Are wilting away.
 My heart! you have followed me so far,
 Causing our sweetheart to suffer intense pain--,
 Our sweetheart with growing and comely hair,
 Smelling sweet with large blossoms
 Of the dark-petalled water-lily,
 Which are haunted by bees
 In the springs on the western hill
 Of Kuṭṭuvaṇ, the Cēra monarch.
 Is it wise to break our journey in the middle?

- Muṭattirumāraṇ

106. நெய்தல்

அறிதலும் அறிதியோ—பாக! —பெருங்கடல்
 எறி திரை கொழீஇய எக்கர் வெறி கொள்,
 ஆடு வரி அலவன் ஓடுவயின் ஆற்றாது,
 அசைஇ, உள் ஒழிந்த வசை தீர் குறுமகட்கு
 உயவினென் சென்று, யான், உள் நோய் உரைப்ப,
 மறுமொழி பெயர்த்தல் ஆற்றாள், நறுமலர்
 ஞாழல் அம் சினைத் தாழ்இணர் கொழுதி,
 முறி திமிர்ந்து உதிர்த்த கையள்,
 அறிவு அஞர் உறுவி ஆய் மட நிலையே?

பருவ வரவின் கண் பண்டு நிகழ்ந்ததோர் குறிப்பு உணர்ந்த தலைவன், அதனைக் கண்டு தாங்ககில்லானாய் மீள்கின்றான், தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. — தொண்டைமான் இளந்திரையன்.

106. NEYTAL

(The hero speaks to his charioteer when when he is returning, home at the advent of the rainy season; he recollects an event of the past.)

Charioteer!

(It was the day when I tried to get the consent
Of my beloved to go in search of riches.)

She was sitting on the beach,

All exhausted after her failure to catch hold

Of the speckled crabs which frisked about in the sand;

The sand-dunes, made by the battering waves, issued forth

A sweet fragrance. It was then

I neared her, intending to disclose to her,

My intention to go to a distant land seeking my fortune-

A desire which greatly annoyed me for long;

On knowing my mind,

She became tongue-tied at once.

She plucked a flower-bunch, together with leaves,

From a beautiful and low-hanging branch

Of a Nālal tree, crushed it,

And dropped the bits down

And thus expressed her disapproval!

Such was her bewilderment!

You have not witnessed, my friend,

Her innocent but charming glances

At that moment!

- Toṇṭaimān Iḷantiraiyṇ

107. பாலை

உள்ளுதொறும் நகுவேன்—தோழி!— வள் உகிர்ப்
 பிடி பிளந்திட்ட நார் இல் வெண் கோட்டுக்
 கொடிது போல் காய வால் இணர்ப் பாலை,
 செல் வளி தூக்கலின், இலை தீர் நெற்றம்
 கல் இழி அருவிபின் ஒல்லென ஒலிக்கும்,
 புல்இலை ஒமைய, புலி வழங்கு அத்தம்
 சென்ற காதலர்வழி வழிப்பட்ட
 நெஞ்சே நல்வினைப்பாற்றே; ஈண்டு ஒழிந்து,
 ஆனாக் கௌவை மலைந்த
 யானே, தோழி! நோய்ப்பாலேனே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியது.

107. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend unable to bear the pangs of separation)

The wilderness is rich in scanty-leaved ōmai trees;
 It is fearsome with roaming tigers;
 There are Pālai trees with white flowers
 And fruits resembling forceps; their branches
 Are bereft of their barks, as the she-elephants
 Endowed with strong nails had peeled them off
 For food; the dried-out Pālai-fruits
 Now rustle, assailed by the swift-blowing summer wind
 And their sound is heard like the noise
 Of the falling cascades.
 It is through such a horrible barren tract
 That our lover went to a distant land.
 My heart which followed him is now
 Undergoing the consequences of my past deeds.
 Alas, I alone am unlucky, for,
 By my stay here, my heart is squeezed
 By the ceaseless gossip of the slanderous women!
 Whenever I contemplate this,
 I but laugh inwardly!

- *Anonymous.*

108. குறிஞ்சி

மலை அயற் கலித்த மை ஆர் ஏனல்
 துணையின் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை
 அணையக் கண்ட அம் குடிக் குறவர்,
 கணையர், கிணையர்; கை புனை கவணர்,
 விளியர், புறக்குடி ஆர்க்கும் நாட!
 பழகிய பகையும் பிரிவு இன்னாதே;
 முகை ஏர் இலங்கு எயிற்று இன் நகை மடந்தை
 சுடர் புரை திரு நுதல் பசப்ப,
 தொடர்பு யாங்கு விட்டனை? நோகோ யானே!

வரையாது நெடுங் காலம் வந்து ஒழுகலாற்றாளாய தோழி தலைமகளது ஆற்றாமை
 கூறி வரைவு கடாயது.

108. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine eftsoon)

The hillsfolk sight a fierce tusker, all alone, without its mate,
 Which had arrived at the millet-field
 With dark-bladed crops in the slope.
 So they gather together and surround
 Their hamlet with great bustle,
 All armed with bows and arrows
 And also drums and slings.
 Such is your montane domain O chief!
 Don't you know the truth
 That it is a painful experience
 To sever the kinship
 Of even an enemy
 With whom we were once associated?
 I wonder how it was possible for you
 To forsake the kinship of my friend of sweet smile
 And lustrous teeth like buds of jasmine?
 Alas, pallor has pervaded
 Her forehead which once glowed like full-moon?
 Alas! I grieve much!

- *Anonymous.*

Latent Meaning The hunters, armed with bows and arrows, make shouts and try to attack the tusker that approaches their field. This suggests that the hillsmen may surround the hero, intending to do him harm, when he visits their hamlet, desiring to meet his beloved.

109. பாலை

‘ஒன்றுதும்’ என்ற தொன்று படு நட்பின்
காதலர் அகன்றென, கலங்கிப் பேதுற்று,
‘அன்னவோ, இந் நன்னுதல் நிலை?’ என,
வினவல் ஆனாப் புனையிழை! கேள், இனி
உரைக்கல் ஆகா எவ்வம்; இம்மென
இரைக்கும் வாடை இருள் கூர் பொழுதில்,
துளியுடைத் தொழுவின் துணிதல் அற்றத்து,
உச்சிக் கட்டிய கூழை ஆவின்
நிலை என, ஒருவேன் ஆகிய
உலமர, கழியும், இப்பகல் மடி பொழுதே!

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளது நிலைகண்ட தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது. —மீளிப் பெரும்பதுமனார்

109. PĀLAI

(The heroine speaks to her companion unable to contain her pangs of separation)

Friend,
 Our lover, who once swore
 That he would not part from us,
 Is not beside us now; he has forgotten
 Our ancient kinship and gone;
 You are deeply anguished and confused
 On account of this, and wonder very often,
 "Should this be the plight of this lass
 With the charming forehead?"
 Listen my friend of ornate jewels.
 The whistling northerly blows,
 Causing me untold pain during this eventide.
 Loneliness squeezes mine heart beyond bearing.
 My plight now is akin to that of a dwarfish cow's
 Which is tethered to a rafter in the roof
 Above its head in a slippery stall
 Full of mire during a densely dark night
 Of the rainy season, a time,
 When, in mercy, it should be removed
 To a better shelter.

- Mīlpperumpatumanāre

Note : Ancient kinsship : The Nexus that subsists between them through their countless births in the past.

110. பாலை

பிரசம் கலந்த வெண் சுவைத் தீம் பால்
 விரி கதிர்ப் பொற்கலத்து ஒரு கை ஏந்தி,
 புடைப்பின் சுற்றும் பூந் தலைச் சிறு கோல்,
 'உண்' என்று ஒக்குபு பிழைப்ப, தெண் நீர்
 முத்து அரிப் பொற்சிலம்பு ஒலிப்பத் தத்துற்று,
 அரி நடைக் கூந்தற் செம் முது செவிலியர்
 பரி மெலிந்து ஒழிய, பந்தர் ஒடி,
 ஏவல் மறுக்கும் சிறு விளையாட்டி
 அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்கொல்.
 கொண்ட கொழுநன் குடி வறன் உற்றென,
 கொடுத்த தந்தை கொழுஞ் சோறு உள்ளாள்,
 ஒழுகு நீர் நுணங்கு அறல் போல,
 பொழுது மறுத்துண்ணும் சிறு மதுகையளே!

மனைமருட்சி; மகளிநிலை உரைத்ததூஉம் ஆம். —போதனார்

110. PĀLAI

(The lament of a mother after her daughter's elopement)

A little child she was, so playful and adamant!
 She would run around the pandal,
 Her glittering golden anklets, inlaid with grains sweetly tinkling,
 Refusing to be fed by her foster mother,
 Aged and flawless, whose tresses were soft and gray.
 She caused her nurse get exhausted
 By her running, when she importuned her
 To take the honeyed milk, delicious and white,
 And kept in a cup,
 Radiant and wrought of gold,
 In spite of the nurse frightening her,
 Wielding a stick, its head wound with a wreath of flowers!
 She, even she, has become an alien!
 Whence did she learn such wisdom and wifely character?
 Alas, she, my precocious daughter,
 Never thinks of her father's wealth,
 Though her husband's house is in the grip
 Of dire poverty!
 But she skips her meal
 And lives on watery food of odd grains
 Of cooked rice, floating like the fine sand in a stream!

- Pōtanār

111. நெய்தல்

அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன
 துய்த் தலை இறவொடு தொகை மீன் பெறீஇயர்,
 வரி வலைப் பரதவர் கரு வினைச் சிறாஅர்,
 மரல் மேற்கொண்டு மான் கணம் தகைமார்
 வெந் திறல் இளையவர் வேட்டு எழுந்தாங்கு,
 திமில் மேற்கொண்டு, திரைச் சுரம் நீத்தி,
 வாள் வாய்ச் சுறவொடு வய மீன் கெண்டி,
 நிணம் பெய் தோணியர் இகுமணல் இழிதரும்
 பெருங் கழிப் பாக்கம் கல்லென
 வருமே—தோழி!— கொண்கன் தேரே.

விரிச்சி பெற்றுப் புகன்ற தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

III. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks after listening to an oracle)

Friend,
 Resolved to catch the shrimps, downy-headed
 Resembling the flowers of the wayside Iruppai
 And many other fishes,
 The skilled youngsters of the fisherfolk
 With well-knit fishing nets,
 Steer their barks into the sea,
 Even like the young hunters of terrible strength
 Who joyfully rise to hunt deer-flocks
 Getting on to tree-tops.
 They toil hard amidst the wavy sea,
 And net the saw sword-fish
 And many other strong fishes
 And reach the sandy beach,
 Their boats laden with cut and sliced fishes.
 Such is our village!
 Be assured, my friend,
 That our lover will come
 In his chariot, causing great din
 In this village of ours, girt with creeks!

- Anonymous

Latent Meaning The young fisherfolk bring ashore many kinds of fishes.
 Like this, the hero will fetch riches from many a land and
 tender them as bride-price.

112. குறிஞ்சி

விருந்து எவன் செய்கோ—தோழி!— சாரல்
 அரும்பு அற மலர்ந்த கருங் கால் வேங்கைச்
 கரும்பு இமிர் அடுக்கம் புலம்பக் களிறு அட்டு,
 உரும்பு இல் உள்ளத்து அரிமா வழங்கும்
 பெருங் கல் நாடன் வரவு அறிந்து, விரும்பி,
 மாக் கடல் முகந்து, மணி நிறத்து அருவித்
 தாழ் நீர் நந் தலை அழுந்து படப் பாஅய்,
 மலை இமைப்பது போல் மின்னி,
 சிலை வல் ஏற்றொடு செறிந்த இம் மழைக்கே?

பருவ வரவின்கண் ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது. —
 பெருங்குன்றூர் கிழார்

112. KURIN̄CI

(The friend of the heroine consoles her friend who grieves at the advent of the rainy season)

My friend!
 Now the clouds pour heavily
 With claps of thunder and frequent flashes of lightning
 Causing cliffs to wink;
 Having eagerly scooped
 The dark vast sea, and darkened and veiled
 The forest entire, rich in the water,
 Of the gem-like glittering cascade,
 The clouds pour now, as if they had known in advance,
 Of the coming of our lover,
 The chief of an immense mountain,
 Where a dauntless lion roams
 After having slain a tusker,
 Causing great panic in the slope
 Where bee-hives buzz
 The buds of the dark-trunked Vēnkai trees
 On a sudden blossomed simultaneously.
 And without exception have,
 What kind of a treat shall I arrange, my friend,
 To honour these rain clouds
 For their favour to us?

- Peruṅkunrūr Kīlār

113. பாலை

உழை அணந்து உண்ட இறை வாங்கு உயர் நிலைப்
 புல் அரை இரத்திப் பொதிப் புறப் பசங் காய்
 கல் சேர் சிறு நெறி மல்கத் தாஅம்
 பெருங் காடு இறந்தும், எய்த வந்தனவால்—
 'அருஞ் செயல் பொருட் பிணி முன்னி, யாமே
 சேறும், மடந்தை!' என்றலின், தான் தன்
 நெய்தல் உண்கண் பைதல் கூர,
 பின் இருங் கூந்தலின் மறையினள், பெரிது அழிந்து,
 உதியன் மண்டிய ஒலி தலை ஞாட்பின்
 இம்மென் பெருங் களத்து இயவர் ஊதும்
 ஆம்பல் அம் குழலின் ஏங்கி,
 கலங்கு அஞர் உறுவோள் புலம்பு கொள் நோக்கே!

இடைச் சுரத்து ஆற்றானாய தலைவன் சொல்லியது. —இளங்கீரனார்

113. PĀLAI

(The hero speaks to himself while on his way to a distant destination)

"My young darling!
 I part from you, in pursuit of riches,
 So hard to come by,
 Moved by a pechant that pervades my heart,"
 When I said unto her thus,
 At once her Neytal-like khol-fed eyes
 Turned tearful owing to immense sorrow;
 She hid her face behind her untied tresses,
 Which were braided and hanging low on her back;
 Her unbounded grief compelled her
 To weep bitterly and her sobbing
 Sounded like the Āmpal melody
 Of the pipers, in the vast battle-field
 With great bustle, where Utiyañ Cēral
 Wrathfully destroyed his foes.
 What a wonder! Her bewildered glances
 Appear before me, even after I have crossed
 This extending wilderness,
 With narrow and pebbled path,
 Which is strewn with the unripe
 And fleshy fruits of Ilantai trees
 With coarse trunks,
 And whose tall branches are a little bent
 As the deer had grazed their leaves
 With their raised heads.

- Iḷaṅkīraṇār.

114. குறிஞ்சி

வெண் கோடு கொண்டு வியல் அறை வைப்பவும்,
 பச்சுன் கெண்டி வள் உகிர் முணக்கவும்,
 மறுகுதொறு புலாவும் சிறுகுடி அரவம்
 வைகிக் கேட்டுப் பையாந்திசினே;
 அளிதோ தானே— தோழி!— அல்கல்
 வந்தோன்மன்ற குன்ற நாடன்;
 துளி பெயல் பொறித்த புள்ளித் தொல் கரை
 பொரு திரை நிவப்பின் வரும் யாறு அஞ்சுவல்;
 ஈரங் குரல் உருமின் ஆர் கலி நல் ஏறு
 பாம்பு கவின் அழிக்கும் ஓங்கு வரை பொத்தி,
 மையல் மடப் பிடி இனைய,
 கை ஊன்றுபு இழிதரும் களிறு எறிந்தன்றே.

ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சத்தால் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய், சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. —தொல்கபிலர்

114. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine about the dangerous path which the hero treads)

The clouds of loud rumbling struck against
The peaks and tormented snakes;
The thunderbolt killed a tusker,
That planted its trunk on the ground
And came down the hill
Causing great grief to its dark mate;
Our elders split open the dead body of the tusker,
And pulled out its white tusks and left them
On the rock to dry; they sliced its fresh meat
And buried its huge nails;
They raised shouts of joy and the noise
Filled the streets of this stinking hamlet;
I kept awake all through the night,
My heart burdened with anguish;
At that time arrived our hill-chief and surprised me!
I dreaded the wavy wild stream
Which batters the wornout shores
On which are seen dots, caused by the pouring rains.
It is a great pity
That he had to brave such a perilous path!

- Tolkapilar.

115. முல்லை

மலர்ந்த பொய்கைப் பூக் குற்று அழுங்க
 அயர்ந்த ஆயம் கண் இனிது படிபயர்,
 அன்னையும் சிறிது தணிந்து உயிரினள்; 'இன் நீர்த்
 தடங் கடல் வாயில் உண்டு, சில் நீர்' என,
 மயில்அடி இலைய மாக் குரல் நொச்சி
 மனை நடு மெளவலொடு ஊழ் முகை அவிழ்,
 கார் எதிர்ந்ததன்றால், காலை; காதலர்
 தவச் சேய் நாட்டர் ஆயினும், மிகப் பேர்
 அன்பினர்—வாழி, தோழி!— நன் புகழ்
 உலப்பு இன்று பெறினும் தவிரலர்;
 கேட்டசின் அல்லெனோ, விகம்பின் தகவே?

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி பருவம் காட்டி வற்புறுத்தியது.

115. PĀLAI

(The companion consoles the heroine at the advent of the rainy season)

Our angry mother has a little cooled down
And heaves sighs of relief!
This will help our mates
Enjoy sweet slumber,
Getting tired of their plucking flowers
From the wide tank.
The clouds have lifted water in abundance,
From the clear-watered sea
And have commenced the rainy season this morn!
Henceforth, the Nocci bush, with its leaves
Resembling peacock's feet will put forth
Flower clusters, dark of hue;
The jasmine creepers, reared at home
Will glow with blooms!
No doubt our lover is now
Far removed from here yet;
Remember, my friend, his love for us is boundless!
I am quite sure that he will not tarry there any further,
Even if his stay there can fetch him great renown!
I hear now
The rhythmic rumbling of the clouds
(As a sign of the advent of the rainy season.)

- Anonymous

116. குறிஞ்சி

'தீமை கண்டோர் திறத்தும் பெரியோர்
 தாம் அறிந்து உணர்க' என்பமாதோ;
 வழுவப் பிண்டம் நாப்பண் ஏழுற்று,
 இரு வெதிர் ஈன்ற வேல் தலைக் கொழு முளை
 சூல் முதிர் மடப் பிடி, நாள் மேயல் ஆரும்
 மலை கெழு நாடன்கேண்மை, பலவின்
 மாச் சினை துறந்த கோள் முதிர் பெரும் பழம்
 விடர் அளை வீழ்ந்து உக்காஅங்கு, தொடர்பு அறச்
 சேனும் சென்று உக்கன்றே; அறியாது
 ஏ கல் அடுக்கத்து இருள் முகை இருந்த
 குறிஞ்சி நல் ஊர்ப் பெண்டிர்
 இன்றும் ஓவார், என் திறத்து அலரே!

வரைவு நீட்டிப்ப ஆற்றாளாய தலைவி தோழிக்கு வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது.
 —சுந்தரத்தனார்

116. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend unable to bear the undue delay in her lover wedding her)

Friend,
 Our lover is the lord of a mountain.
 In his realm, a she-elephant in her advanced state of pregnancy,
 Unwittingly consumes the fleshy shoot
 With spear-like head of the tall-growing bamboo
 At early dawn and suffers abortion
 Our friendship with him has long ago withered and perished,
 Like a huge, well-ripen fruit
 Of the dark branch of a jack-tree
 That falls into a mountain-cleft and gets smashed!
 Alas, all ignorant of this truth,
 The evil women of this hamlet,
 Rich in Kurin̄ci plants,
 And situate on the dark peak
 Of the huge mountain,
 Cease not to wield their slanderous tongues against me!
 But the great, even if they witness
 Others committing heinous sins,
 Would choose to wait
 Till the sinners regret their sins
 And mend themselves.

- Kantarattan̄ār

117. நெய்தல்

பெருங் கடல் முழங்க, கானல் மலர,
 இருங் கழி ஓதம் இல் இறந்து மலிர,
 வள் இதழ் நெய்தல் கூம்ப, புள் உடன்
 கமழ் பூம் பொதும்பர்க் கட்சி சேர,
 செல் சுடர் மழுங்கச் சிவந்து வாங்கு மண்டிலம்
 கல் சேர்பு நண்ணிப் படர் அடைபு நடுங்க,
 புலம்பொடு வந்த புன்கண் மாலை
 அன்னர் உன்னார் சுழிபின், பல் நாள்
 வாழலென்—வாழி, தோழி!— என்கண்
 பிணி பிறிதாகக் கூறுவர்;
 பழி பிறிதாகல் பண்புமார் அன்றே.

வரைவு நீட ஆற்றாளாய் தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து சொல்லியது; சிறைப்புறமும்
 ஆம். —குன்றியனார்

117. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend to be overheard by the hero)

My friend,
 May you prosper!
 The roar of the vast sea is at its height;
 The beach-plants are in full bloom;
 The dusky creek swells with water
 And crosses the boundary of our house;
 The fleshy Neytal blooms fold up;
 The birds have started rushing toward their nests
 In the beautiful and odorous groves;
 The sun reddens and sets in the west;
 The heat of its rays abated;
 The evening has come, armed with grief and loneliness;
 It torments me and causes me to quake in pain!
 If our lover fails to realise this
 And forsakes me, my end is very near!
 If the folk of this village ascribe
 Strange reasons for my malady,
 That will ill-accord with my propriety!

- Kunriyanār

118. பாலை

அடைகரை மாஅத்து அலங்கு சினை பொலியத்
 தளிர் கவின் எய்திய தண் நறும் பொதும்பில்,
 சேவலொடு கெழீஇய செங் கண் இருங் குயில்
 புகன்று எதிர் ஆலும் பூ மலி காலையும்,
 'அகன்றோர் மன்ற நம் மறந்திசினோர்' என,
 இணர் உறுபு, உடைவதன் தலையும் புணர்வினை
 ஓவ மாக்கள் ஒள் அரக்கு ஊட்டிய
 துகிலிகை அன்ன, துய்த் தலைப் பாதிரி
 வால் இதழ் அலரி வண்டு பட ஏந்தி,
 புது மலர் தெருவுதொறு நுவலும்
 நொதுமலாட்டிக்கு நோம், என் நெஞ்சே!

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி சொல்லியது. —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

118. PĀLAI

(The grieving heroine speaks at the advent of the spring season)

My friend!

This is the sweet spring.

This is the season, when the dusky koels in pairs,

With their sweet voice

Call each other, perched on the densely-branched mango trees

In the cool and odorous groves.

These trees are aglow with fresh shoots;

Every plant looks bright, loaded with abundant flowers;

During this sweet spring, our lover,

Who took leave from us, has forgotten us completely;

Alas he has not come to us;

When we are tossed by this painful thought,

The strange girl who hawks flowers

Adds fuel to our grief!

Alas, my heart aches so much,

Whenever I see in the street,

The girl who sells the Pātiri flowers

Which are buzzed by a swarm of bees

And which are endowed with white petals

And ruddy stamens with downy heads

Which very much resemble

The painter's brush soaked in shining lac!

-Pālaipāṭiya Perunkaṭuṅkō

119. குறிஞ்சி

தினை உண் கேழல் இரிய, புனவன்
 சிறுபொறி மாட்டிய பெருங் கல் அடாஅர்,
 ஒண் கேழ் வயப் புலி படுஉம் நாடன்
 ஆர் தர வந்தனன் ஆயினும், படப்பை
 இன் முகப் பெருங் கலை நன் மேயல் ஆரும்
 பல் மலர்க் காண் யாற்று உம்பர், கருங் கலை
 கடும்பு ஆட்டு வருடையொடு தாவன உகளும்
 பெரு வரை நீழல் வருகுவன், குளவியொடு
 கூதளம் ததைந்த கண்ணியன்; யாவதும்
 முயங்கல் பெறுகுவன் அல்லன்;
 புலவி கொளீஇயர், தன் மலையினும் பொரிதே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —பெருங்குன்றூர் கிழார்

119. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero who waits near the fence)

Friend,
 Our lover, the chief of a domain
 Where a mighty tiger with bright skin
 Gets entrapped in a snare, wrought of a huge boulder
 And installed by a forester in his field
 To prevent his crops from the plundering of wild boars,
 Will visit here. If at all he visits,
 It is only to enjoy union with you
 And for nothing else! He will come
 To the shade, cast by the tall-growing bamboo clusters
 Where sturdy bucks frolick and sport
 In the company of a flock of wild goats on the hill
 Beyond the banks of a wild river
 With a variety of blooms floating in it;
 Here are gardens with big dark-faced monkeys
 Which enjoy eating their sweet food.
 The chief will come here, bedecked
 With garlands woven of Kuvaḷai and Kūviḷam blooms.
 But of what avail is his visit?
 He cannot enjoy the embrace of his sweetheart
 What though his grit be which is
 greater than this own unmountain!

- Peruṅkunrūr kilār

Note: The girl implies that, if at all the hero comes in future, he should come with preparations for the wedding.

120. மருதம்

தட மருப்பு எருமை மட நடைக் குழவி
 தூண் தொறும் யாத்த காண் தகு நல் இல்,
 கொடுங் குழை பெய்த செழுஞ் செய் பேழை
 சிறு தாழ் செறித்த மெல் விரல் சேப்ப,
 வாளை ஈர்ந் தடி வல்லிதின் வகைஇ,
 புகை உண்டு அமர்த்த கண்ணள், தகை பெறப்
 பிறை நுதல் பொறித்த சிறு நுண் பல் வியர்
 அம் துகில் தலையில் துடையினள், நப் புலந்து,
 அட்டிலோளே; அம் மா அரிவை—
 எமக்கே வருகதில் விருந்தே!— சிவப்பு ஆன்று,
 சிறு முள் எயிறு தோன்ற
 முறுவல் கொண்ட முகம் காண்கம்மே.

விருந்து வாயிலாகப் புக்க தலைவன் சொல்லியது. —மாங்குடி கிழார்

120. MARUTAM

(The hero speaks, after gaining entry to his house aided by guests)

In our house, sweet to look at,
There are many pillars to which are tethered
The young calves of bent-horned she-buffaloes.
Here, my beloved with her ear-lobes bedecked
With curved jewels, is busy with her job
Of cooking in the kitchen! As she had sliced
The succulent Vālai fish, she got her finger
Adorned with a small ring reddened;
Her comely eyes are stained with the kitchen-smoke;
Her crescent-like beautiful forehead is abundantly covered
with sweat

Which she very often wipes with the end
Of her garment. May guests visit me,
In future too, so that I can enjoy
Seeing her face, free from signs of bouderie,
Bright with a smile flashing from
Her sharp teeth, daintily exposed.

- Māṅkutimarutanār

121. முல்லை

விதையர் கொன்ற முதையல் பூழி,
 இடு முறை நிரப்பிய ஈர் இலை வரகின்
 கவைக் கதிர் கறித்த காமர் மடப் பிணை,
 அரலை அம் காட்டு இரலையொடு, வதியும்
 புறவிற்று அம்ம, நீ நயந்தோள் ஊரே;
 'எல்லி விட்டன்று, வேந்து' எனச் சொல்லுபு
 பரியல்; வாழ்க, நின் கண்ணி!— காண் வர
 விரி உளைப் பொலிந்த வீங்கு செல்ல கலி மா
 வண் பரி தயங்க எழீஇ, தண் பெயற்
 கான் யாற்று இகுமணற் கரை பிறக்கு ஒழிய,
 எல் விருந்து அயரும் மனைவி
 மெல் இறைப் பணைத் தோள் துயில் அமர்வோயே!

வினை முற்றி மறுத்தரும் தலைமகற்குத் தேர்ப்பாகன் சொல்லியது — ஒரு சிறைப்
 பெரியனார்

121. MULLAI

(The charioteer addresses the hero while returning home from the military camp)

Chief,
 You are impatient to reach home
 Where you will be accorded a rousing reception
 By your beloved spouse; you wish to ride
 Your chariot, drawn by your horses,
 Which would gallop neighing
 And causing their plumes fan out,
 Leaving behind the sandy shores
 Of the wild stream which is flooded
 By heavy downpour.
 You are in a frantic mood
 To enjoy the sweet slumber
 On your beloved's arms, soft and wide!
 You seem to feel sorry
 That your monarch gave you leave
 Only last night, when the war came to an end.
 May you chaplet flourish for ever!
 You very much wish to reach your hamlet
 Where abides your wife -- the hamlet
 Amidst the forest strewn with Maral seeds
 Where the beautiful young does
 That grazed the forked ears of millet
 Frolic with their loving mates --
 The millet which the cowherds
 Raised in the ancient gardens.

- Oruciraipperiyanār.

122. குறிஞ்சி

இருங் கல் அடுக்கத்து என்னையர் உழுத
 கருங் காற் செந் தினை கடியமுண்டன;
 கல்லக வரைப்பில் கான் கெழு சிறுகுடி
 மெல் அவல் மருங்கின் மெளவலும் அரும்பின;
 'நரை உரும் உரறும் நாம நள் இருள்
 வரையக நாடன் வருஉம் என்பது
 உண்டுகொல்? அன்றுகொல்? யாதுகொல் மற்று?' என
 நின்று, மதி வல் உள்ளமொடு மறைந்தவை ஆடி,
 அன்னையும் அமரா முகத்தினள்; நின்னொடு
 நீயே சூழ்தல் வேண்டும்—
 பூ வேய் கண்ணி!— அது பொருந்துமரே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்த் தலைவன் கேட்பச் சொல்லியது.
 — செங்கண்ணனார்

122. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands beside the fence)

Harvest is already over
 In the field of dark-stalked red millet
 Which our brothers raised
 Ploughing the field in the high hillslope.
 The jasmine creepers glow with buds
 Around the fertile village, amidst the jungle,
 In the hilly domain;
 Now our mother's face wears an unkind countenance.
 She has grown suspicious and probes in secret
 Exercising vigorously her intellect
 And by all possible means to find out if the cheif of the mountain
 Will visit here, during the fearfully dark night
 When mighty thunder rumbles!
 It is upto you, my friend,
 To decide whether our secret kinship with our lover
 Will continue in future too!

- Ceṅkaṇṇaṇār.

123. நெய்தல்

உரையாய்—வாழி, தோழி!— இருங் கழி
 இரை ஆர் குருகின் நிரை பறைத் தொழுதி
 வாங்கு மடற் குடம்பை, தூங்கு இருள் துவன்றும்
 பெண்ணை ஒங்கிய வெண் மணற் படப்பை,
 கானல் ஆயமொடு காலைக் குற்ற
 கள் கமழ் அலர தண் நறுங் காவி
 அம் பகை நெறித் தழை அணி பெறத் தைஇ,
 வரி புனை சிற்றில் பரி சிறந்து ஓடி,
 புலவுத் திரை உதைத்த கொடுந் தாட்கண்டல்
 சேர்ப்பு ஏர் ஈர் அளை அலவன் பார்க்கும்
 சிறு விளையாடலும் அழுங்கி,
 நினைக்குறு பெருந் துயரம் ஆகிய நோயே.

தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய்ச் சொல்லியது.
 —காஞ்சிப் புலவனார்

123. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard by the hero)

In the garden full of silvery sand-dunes
 There are tall-growing palmyra trees
 Amidst whose curved leaves,
 The herons nestle during dark night
 They are used to seek their prey
 In the dark creeks; it is from this beach,
 You and your playmates plucked
 The beautiful, curly and over lapping leaves
 Of the Neytal with honeyed, cool, and odorous flowers
 And wore them on your waists;
 You ran round the tiny toy-houses of sand
 Which you built and decorated with designs;
 You took delight in pursuing the pairs of huge and ruddy crabs
 Which crawled beneath the roots
 Of the bent-trunked Kaṇṭal trees
 Which were ceaselessly assailed by the stinking waves;
 Alas, those days are now gone!
 Now you have forsaken all such little games;
 Neither do you disclose to me
 The cause of your intense grief!

- Kāncippulavaṇ

124. நெய்தல்

ஒன்று இல் காலை அன்றில் போலப்
 புலம்பு கொண்டு உறையும் புன்கண் வாழ்க்கை
 யானும் ஆற்றேன்; அதுதானும் வந்தன்று—
 நீங்கல்; வாழியர்; ஐய!— ஈங்கை
 முகை வீ அதிரல் மோட்டு மணல் எக்கர்,
 நவ்வி நோன் குளம்பு அழுந்தென, வெள்ளி
 உருக்குறு கொள்கலம் கடுப்ப, விருப்புறத்
 தெண் நீர்க் குமிழி இழிதரும்
 தண்ணீர் ததைஇ நின்ற பொழுதே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைவற்கு உரைத்தது. —மோசிகண்ணத்தனார்

124. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to the hero)

Chief!

Like the Anril bird which dies at once
 Unable to suffer separation from its mate,
 I too cannot bear to live a life of loneliness
 And untold grief! See, my friend,
 The benumbing winter too has set in!
 Behold the high sand-dunes,
 The blooms of Inkai and Atiral!
 Trampled by the hardy hooves of deer;
 These blooms get crushed, from which flow out
 Clear water, like molten silver
 From a crucible.
 The winter season, which abounds in water
 Also has set in!
 So chief, do not part from me!
 Pray, remain with me!

- Mōci Kaṇṇattanār.

125. குறிஞ்சி

'இரை தேர் எண்கின் பகுவாய் ஏற்றை
 கொடு வரிப் புற்றம் வாய்ப்ப வாங்கி,
 நல் அரா நடுங்க உரறி, கொல்லன்
 ஊது உலைக் குருகின் உள் உயிர்த்து, அகழும்
 நடு நாள் வருதல் அஞ்சதும் யாம்' என,
 வரைந்து வரல் இரக்குவம் ஆயின், நம் மலை
 நல் நாள் வதுவை கூடி, நீடு இன்று
 நம்மொடு செல்வர்மன்—தோழி— மெல்ல
 வேங்கைக் கண்ணியர் எருது எறி களமர்
 நிலம் கண்டன்ன அகன் கண் பாசறை,
 மென் தினை நெடும் போர் புரிமார்
 துஞ்சு களிறு எடுப்பும் தம் பெருங் கல் நாட்டே.

வரைவு நீட்டிப்பு, ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

125. KURIN̄CI

(The companion consoles the heroine who grieves over the undue delay in her lover's wedding her)

Friend!

Our lover makes his visits here

During dark midnight, when the male of the

open-mouthed wild bear

Succeeds in finding an anthill with curved stripes on it,

Makes an opening and flows amain into it

Like the bellows of a smithy

And terrorises the serpent that lives in it.

Should we meet him and report to him

Of our deep concern over his nightly visits

And plead with him,

I am sure, he will wed you, betimes,

In our mountain and take you with him

To his land of high mountain,

Where the hillsmen wearing Vēnkai wreaths,

Rouse the tuskers asleep on the verdant rock

That resembles the threshing ground

Of the plains to which farmers repair

With their buffaloes and cause them

Walk and walk over the millet-stalks

And gather the degraigned stalks in different heaps.

- Anonymous

126. பாலை

பைங் காய் நல் இடம் ஓர்இய செங் காய்க்
 கருங் களி ஈந்தின் வெண் புறக் களரி
 இடு நீறு ஆடிய கடு நடை ஒருத்தல்
 ஆள் பெறல் நசைஇ, நாள் சுரம் விலங்கி,
 துனைதரும் வம்பலர்க் காணாது, அச் சினம்
 பனைக் கான்று ஆறும் பாழ் நாட்டு அத்தம்,
 இறந்து செய் பொருளும் இன்பம் தரும் எனின்,
 இளமையின் சிறந்த வளமையும் இல்லை;
 இளமை கழிந்த பின்றை, வளமை
 காமம் தருதலும் இன்றே; அதனால்,
 நிலலாப் பொருட் பிணிச் சேறி;
 வல்லே—நெஞ்சம்!— வாய்க்க நின் வினையே!

பொருள் வலித்த நெஞ்சினைத் தலைவன் நெருங்கிச் செல்வு அழுங்கியது.

126. PĀLAI

(The hero addresses his heart that goods him to go in search of riches)

O my heart,
You goad me to go seeking fortune
Treading a path that runs through a barren tract
Thick with tall date palms, whose tender fruits
Are fleshy and dark when ripe.
The soil of the wilderness is brackish
With a white layer of salt on it; here, a swift-footed tusker
With its body smeared with dust, roams about in wrath
Looking for strangers, who pass through the waste,
And failing to get any, attacks a tall palmyra tree
And gets its anger quenched.
If you think that the wealth garnered
By suffering the horrors of such a wilderness
Also will offer joy,
I would say there is no a better wealth than youth.
If one grows old, the hard-earned wealth
Never offers conjugal bliss!
Know that it is for such transient wealth
That you very much wish to undertake a painful travel,
Impelled by your ambition!
May your endeavour bear fruit!
(I won't go with you!)

- *Anonymous*

127. நெய்தல்

இருங் கழி துழைஇய ஈர்ம் புற நாரை
 இற எறி திவலையின் பனிக்கும் பாக்கத்து,
 உவன் வரின், எவனோ?—பாண!— பேதை
 கொழு மீன் ஆர்கைச் செழு நகர் நிறைந்த
 கல்லாக் கதவர் தன் ஐயர் ஆகவும்,
 வண்டல் ஆயமொடு பண்டு தான் ஆடிய
 ஈனாப் பாவை தலையிட்டு ஓரும்,
 'மெல்லம் புலம்பன் அன்றியும்,
 செல்லாம்' என்னும், 'கானலானே'.

பாணற்குத் தோழி வாயில் மறுத்தது. —சீத்தலைச் சாத்தனார்

127. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the messenger of the hero)

It is of no avail, O Pāṇa,
 If your chief comes here now,
 To this hamlet, where the folk shiver with cold
 And the storks, after having sought their prey,
 In the dark creek, flutter their dampened feathers?
 Their house is full of wealth
 And they eat with relish, succulent fish.
 Her crowded elders, are naturally wrathful.
 In spite of their presence
 In their house, this young girl
 Insists that I should go with her
 To play with the doll, which she regards as her own child,
 In the sea-side grove
 Where once she played with her mates!
 Alas, she goes there to sport,
 Without the company of her lover!

- Cīttalaiccāṭṭaṇār.

Latent Meaning The drops of water scattered by the fluttering of the storks' feathers cause the people shiver with cold.

So also, when the hero affirms that he has no kinship with harlots, his lies spread all over the hamlet and cause pain to the heroine and her mates.

128. குறிஞ்சி

‘பகல் எரி கடரின் மேனி சாயவும்,
 பாம்பு ஊர் மதியின் நுதல் ஒளி கரப்பவும்,
 எனக்கு நீ உரையாயாயினை; நினைக்கு யான்
 உயிர் பகுத்தன்ன மாண்பினேன் ஆகலின்,
 அது கண்டிசினால் யானே’ என்று, நனி
 அமுதல் ஆன்றிசின் — ஆயிழை!— ஒலி குரல்
 ஏனல் காவலினிடை உற்று ஒருவன்,
 கண்ணியன், கழலன், தான், தண்ணெனச்
 சிறு புறம் கவையினாக, அதற்கொண்டு
 அஃதே நினைந்த நெஞ்சமொடு
 இஃது ஆகின்று, யான் உற்ற நோயே.

குறை நேர்ந்த தோழி தலைவி குறை நயப்பக் கூறியது. தோழிக்குத் தலைவி
 அறத்தொடு நின்ற தூஉம் ஆம். —நற்சேந்தனார்.

128. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes her friend to consent to the request of the hero)

"Your body is bereft of its natural lustre
 And it now looks like a lamp lit during broad day;
 Your forehead has lost its charm,
 And resembles the moon eclipsed;
 Yet you have concealed the cause of your grief,
 Even from me, your bosom friend!
 Are we not united in friendship
 As if we share one and the same soul?
 That is why I could realise it for myself!"
 So saying, you are weeping bitterly.
 I appeal to you, my friend, not to weep so!
 He was a youth whose head and chest
 Were adorned with wreaths;
 A heroic anklet adorned one of his feet;
 He came to our field
 Where I was guarding the millet-crops,
 Whose ripened ears dangled!
 He clasped me from behind,
 And caused me feel a thrill,
 That touched my body and soul!
 Since that moment,
 This experience ever clings to my memory and I am like this!

- Narcētanār.

Note: The companion attempts to read the mind of the heroine by narrating an imaginary incident in which she is involved. This literary device was is vogue in the past.

129. குறிஞ்சி

பெருநகை கேளாய், தோழி! காதலர்
 ஒரு நாள் கழியினும் உயிர் வேறுபடுஉம்
 பொம்மல் ஒதி! நம் இவண் ஒழியச்
 செல்ப என்ப, தாமே; சென்று,
 தம் வினை முற்றி வருஉம் வரை, நம் மனை
 வாழ்தும் என்ப, நாமே, அதன்தலை—
 கேழ் கிளர் உத்தி அரவுத் தலை பணிப்ப,
 படு மழை உருமின் உரற்று குரல்
 நடு நாள் யாமத்தும் தமிழம் கேட்டே.

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகளை முகம் புக்கது. —ஒளவையார்

129. PĀLAI

(The companion speaks to the heroine)

This is ludicrous, my friend!
 We are girls endowed with well-grown hair,
 Who cannot suffer our lover's separation
 Even for a day! But, we are told,
 That our lover will go elsewhere
 Leaving us here, alone
 And that we will manage to be alive
 Until the time of his coming back,
 Completing his task.
 Above all, people believe
 That we will survive
 The dark midnight,
 And the rumbling of clouds,
 Amidst heavy downpour,
 That causes the snakes of speckled hoods
 To tremble and die!

- Avvaiyār

130. நெய்தல்

வடு இன்று நிறைந்த மான் தேர்த் தெண் கண்
 மடிவாய்த் தண்ணுமை நடுவண் ஆர்ப்ப,
 கோலின் எறிந்து காலைத் தோன்றிய
 செந் நீர்ப் பொது வினைச் செம்மல் மூதூர்த்
 தமது செய் வாழ்க்கையின் இனியது உண்டோ?
 எனை விருப்புடையர் ஆயினும், நினைவிலர்;
 நேர்ந்த நெஞ்சம் நெகிழ்ந்த தோளும்
 வாடிய வரியும் நோக்கி, நீடாது,
 'எவன் செய்தனள், இப்பேர் அஞர் உறுவி?' என்று
 ஒரு நாள் கூறின்றுமில்லரே; விரிநீர்
 வையக வரையளவு இறந்த,
 எவ்வ நோய்; பிறிது உயவுத் துணை இன்றே;

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி வன்புறை எதிரழிந்து கொல்லியது. —நெய்தல் தத்தனார்.

130. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend unable to bear the pangs of separation)

Friend,
 Our lordly lover with common weal concerned,
 Started from here one day during dawn
 In his chariot, drawn by flawless horses
 Amidst the sounding of clear-toned drums
 Whose sides are covered with leather-pieces
 And whose ends are folded around and tied tightly.
 can aught on earth be
 Sweeter than the life, lived in this ancient town
 In which our lover can perform virtuous acts
 With his hard-earned wealth?
 Leave out of neckoning
 The love he bore for us in the past
 Does he now think of our plight?
 Has he any concern for my drooping arms
 And my heart that once was so pleasing to him?
 He never cared to send even once
 A messenger to me to learn
 Of my plight, agony and anguish.
 Alas, my grief swells pervade and reach
 The very borders of this sea-girt world!
 I have none to comfort me!

- Neytal Tattanār.

131. நெய்தல்

ஆடிய தொழிலும், அல்கிய பொழிலும்,
 உள்ளல் ஆகா உயவு நெஞ்சுமொடு
 ஊடலும், உடையமோ—உயர் மணற் சேர்ப்ப!
 திரை முதிர் அரைய தடந் தாள் தாழைச்
 சுறவு மருப்பு ன்ன முட் டோடு ஓசிய,
 இறவு ஆர் இனக் குருகு இறை கொள இருக்கும்,
 நறவு மகிழ் இருக்கை நல் தோப் பெரியன்,
 கள் கமழ், பொறையாறு அன்ன என்
 நல் தோள் நெகிழ் மறத்தல், நுமக்கே?

மணமனையில் பிறற்ற ஞான்று புக்க தோழியைத் தலைவன், 'வேறுபடாமை ஆற்றுவித்தாய்; பெரியை காண்' என்றார்க்குத் தோழி சொல்லியது. — உலோச்சனார்.

131. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero during her visit soon after the wedding)

O Chief of a littoral land
 With high sand-dunes!
 Poraiyāru, rich in sweet-smelling toddy,
 Is in the realm of Periyān,
 Who rides on a well-crafted chariot
 And who gets inebriated with toddy.
 The beach of this town is thick
 With screwpine bushes with bent and scaly trunks
 And thorny blades resembling the shark's horns,
 Which bend low by the perching of flocks of herons
 Which are fond of eating shrimps.
 My friend's arms vie with this Poraiyāru in charm
 They retain their charm, chief,
 As there was no chance for you to forget us!
 Did we have any other job but sporting with you?
 Or did we stay in groves in which you did not offer your company?
 Did our hearts ever forget you to grieve on account of it?
 Where was the chance for us to sulk with you?
 As such, there was chance none
 For me to console your spouse.
 So, I deserve no thanks!

- Ulōccaṇār.

Note: This is the reply of the friend of the heroine to the hero who thanked her for having kept his spouse in good humour before wedding.

132. நெய்தல்

பேர் ஊர் துஞ்சும்; யாரும் இல்லை;
 திருந்து வாய்ச் சுறவம் நீர் கான்று, ஓய்யெனப்
 பெருந் தெரு உதிர்தரு பெயலுறு தண் வளி
 போர் அமை கதவப் புரைதொறும் தூவ,
 கூர் எயிற்று எகினம் நடுங்கும் நல் நகர்ப்
 பல்படை நிவந்த பல் பூஞ் சேக்கை
 அயலும் மாண் சிறையதுவே; அதன்தலை,
 'காப்புடை வாயில் போற்று, ஓ' என்னும்
 யாமம் கொள்பவர் நெடு நா ஒண் மணி
 ஒன்று எறி பாணியின் இரட்டும்;
 இன்றுகொல், அளியேன் பொன்றும் நாளே?

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைவிக்குத் தோழி சொல்லியது.

132. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks when the heroine grieves owing to the strict vigil of the elders)

The entire big town is steeped in slumber
And none keeps awake;
Water flows out into the long street
As if rain would pour out,
From the shapely mouths of the sword-fishes;
The water is carried away by the chill wind
And sprayed into houses
Through the holes of the doors;
The dogs with sharp teeth shiver with cold,
During the chill mid-night.
The well-furnished bed,
Strewn with flowers, in our house,
Is under the strict vigil of our elders;
Besides, the night-guards ring their bells
Which are long-tongued and shining
To warn the town-folk to keep watch
Over their doors; these bells sound sweetly with rhythmic sonority.

Is this the fateful day, my friend,
When my poor life is destined to leave its abode?

- *Anonymous.*

133. குறிஞ்சி

‘தோளே தொடி கொட்பு ஆனா; கண்ணே
 வாள் ஈர் வடியின் வடிவு இழந்தனவே;
 நுதலும் பசலை பாயின்று—திதலைச்
 சில் பொறி அணிந்த பல் காழ் அல்குல்
 மணி ஏர் ஐம்பால் மாயோட்கு’ என்று,
 வெவ் வாய்ப் பெண்டிர் கவ்வை தூற்ற,
 நாம் உறு துயரம் செய்யலர் என்னும்—
 காழுறு தோழி!— காதல்தும் கிளவி,
 இரும்பு செய் கொல்லன் வெவ் உலைத் தெளித்த
 தோய் மடற் சில் நீர் போல,
 நோய் மலி நெஞ்சிற்கு ஏமம் ஆம் சிறிதே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிவு ஆற்றாளாய தலைவி வற்புறுத்தும் தோழிக்குச் சொல்லியது. —நற்றமனார்

133. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend when the hero extends the courting period unduly)

Friend,
 You consoled me saying that our lover
 Will not behave in a way that'll cause
 The wicked gossips of our hamlet
 Wield their slanderous tongues against us speaking thus:
 "This dusky lass of sapphire-hued hair
 And speckled forelap, sporting layers of pearl-strings,
 Once had eyes, which were like the symmetrically
 Split slices of a tender mango
 But today, they have lost their lustre!
 Besides, pallor pervades
 Her once beautiful forehead.
 Her bracelets are falling off one by one!"
 These soothing words of yours
 Are soaked in love. They will, a little,
 Reduce my intense agony,
 Like the little water
 That reduces the heat of the furnace
 When sprinkled from a palmyra-cup by a blacksmith.

- Narrāmanār.

134. குறிஞ்சி

‘இனிதின் இனிது தலைப்படும்’ என்பது
 இதுகொல்?— வாழி, தோழி!— காதலர்
 வரு குறி செய்த வரையகச் சிறு திணைச்
 செவ் வாய்ப் பாசினம் கடையர், ‘கொடிச்சி!
 அவ் வாய்த் தட்டையொடு அவனை ஆக!’ என,
 எயள்மன் யாயும்; நுந்தை, ‘வாழியர்,
 அம் மா மேனி, நிரை தொடிக் குறுமகள்!
 செல்லாயோ; நின் முள் எயிறு உண்கு’ என,
 மெல்லிய இனிய கூறலின், யான் அஃது
 ஒல்லேன் போல உரையாடுவலே!

இற்செறிப்பார் என ஆற்றாளாய தலைவியை, அஃது இலர் என்பது பட, தோழி சொல்லியது.

134. KURIN̄CI

(The companion of the heroine tells her friend who fears of possible confinement in her home that it will not happen)

Dear friend,
 Is it any indication
 That the sweetest of all that is sweet
 Awaits us, for, our mother importuned me thus:
 "Kurava lass! Take with you your comely Taṭṭai*
 And go to the millet-field atop the hill,
 To drive away the red-beaked
 And green-hued parrot flocks!"
 Remeber, this is the millet-field
 Which our lover had marked for our meeting!
 May our father live long! He too spoke
 Sweet words! He said,
 "Lass of shining body like the tender mango shoots!
 You, richly bangled girl!
 May you go to our field! Let me kiss your sharp teeth"!
 I spoke to them as if we were unwilling to go!

- *Anonymous.*

* Taṭṭai - An instrument employed to drive away the birds. It was wrought of bamboo stem.

135. நெய்தல்

தூங்கல் ஓலை ஓங்கு மடற் பெண்ணை
 மா அரை புதைத்த மணல் மலி முன்றில்,
 வரையாத் தாரம் வரு விருந்து அயரும்
 தன் குடி வாழ்நர் அம் குடிச் சீறார்
 இனிது மன்றம்ம தானே— பனி படு
 பல் சுரம் உழந்த நல்குர் பரிய,
 முழங்கு திரைப் புது மணல் அழுந்தக் கொட்கும்,
 வால் உளைப் பொலிந்த, புரவித்
 தேரோர் நம்மொடு நகாஅ ஊங்கே.

வரைவு நீட்டிப்ப அலர் ஆம் எனக் கவன்ற தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.
 —கதப்பிள்ளையார்

135. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

Our lover came to our village
 In his chariot, pulled by horses
 Endowed with charming white plumes!
 The chariot moved along the cold shore,
 Its wheels getting buried
 In the fresh sand, which the roaring waves
 Had gathered on the shore.
 The chariot moved slowly
 As it had travelled through
 Many a tract, hard to pass through.
 Alas, this village of ours was so sweet
 Before we had met our lover--
 This village with lovely streets
 And good and generous folk
 Who share their immense wealth
 With strangers who, in their strength,
 Are led to the foreyards with palmyra trees
 With low-hanging leaves
 And dark bottoms buried in the sand!

- Katappillaiyār.

Note: The companion expresses her concern that their kinship with the chief may create slander in the village.

136. குறிஞ்சி

திருந்து கோல் எல் வளை வேண்டி யான் அழுவம்.
 அரும் பிணி உறுநர்க்கு, வேட்டது கொடாஅது,
 மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்த அறவோன் போல,
 என்னை— வாழிய, பலவே!— பன்னிய
 மலை கெழு நாடனொடு நம்மிடைச் சிறிய
 தலைப்பிரிவு உண்மை அறிவான் போல,
 நீப்ப நீங்காது, வரின் வரை அமைந்து,
 தோள் பழி மறைக்கும் உதவிப்
 போக்கு இல் பொலந் தொடி செறிஇயோனே.

சிறைப்புறமாகத் தலைவி தோழிக்கு உரைத்தது. —நற்றங் கொற்றனார்

136. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend to be overheard by the hero)

My friend!
 Long live our wise father!
 When I wept seeking shining and artful armlets,
 He gave me golden bangles
 That would stay in their position intact,
 And would not easily come out,
 Our attempts to remove them notwithstanding.
 They were bangles that would not get impaired too!
 He deserves to be compared
 To a duty-conscious doctor*
 Who does not give the medicine,
 Which the patient wishes for,
 But prescribes after much thinking,
 The best medicine that will relieve
 The patient, from his well-nigh incurable disease!
 He must have known beforehand
 That there would be separation
 Between our lover and me!

- Narr̄nkorran̄ar

* The ancient Tamils had reached great heights in the field of medicine as they had in many other fields. Refer to the chapter on Medicine in the Tirukkural.

137. பாலை

தண்ணிய கமழும் தாழ் இருங் கூந்தல்,
 தட மென் பணைத் தோள், மட நல்லோள்வயின்
 பிரியச் சூழ்ந்தனைஆயின், அரியது ஒன்று
 எய்தினை, வாழிய— நெஞ்சே!— செவ் வரை
 அருவி ஆன்ற நீர் இல் நீள் இடை,
 கயந் தலை மடப் பிடி உயங்கு பசி களைஇயர்,
 பெருங் களிறு தொலைத்த முடத் தாள் ஓமை
 அருஞ் சுரம் செல்வோர்க்கு அல்குநிழல் ஆகும்
 குன்ற வைப்பின் கானம்
 சென்று, சேண் அகறல் வல்லிய நீயே!

தலைவன் செலவு அழுங்கியது. —பெருங்கண்ணனார்

137. PĀLAI

(The hero gives up his journey to a foreign land)

O my heart!
 Our beloved is endowed with cool, fragrant and dark tresses
 That hang low on her back;
 Her wide shoulders are soft and bamboo-like;
 She is innocent and soft-miened;
 You have decided to part from her and go
 To a far-off land, treading a wilderness
 With steep hills; the cascades which flowed
 From them are now dry; the path is waterless;
 Here, a huge tusker broke a bent-trunked Ōmai tree
 To appease the acute hunger of its soft-headed mate;
 The scanty shade, of this broken tree,
 Now offers shelter to the wayfarers that pass by.
 If you should decide to tread this path,
 The wealth you wish to secure
 Must be indeed precious and hard to attain.
 May you come by it and live long.
 (I will not go with you!)

- Perunkaṇṇanār.

138. நெய்தல்

உவர் விளை உப்பின் குன்று போல் குப்பை
 மலை உய்த்துப் பகரும், நிலையா வாழ்க்கை,
 கணம் கொள் உமணர் உயங்குவயின் ஒழித்த
 பண் அழி பழம் பார் வெண் குருகு ஈனும்
 தண்ணம் துறைவன், முன் நாள், நம்மொடு
 பாசடைக் கலித்த கணைக் கால் நெய்தல்
 பூவுடன் நெறிதரு தொடலை தைஇ,
 கண் அறிவுடைமை அல்லது, நுண் வினை
 இழை அணி அல்குல் விழவு ஆடு மகளிர்
 முழங்கு திரை இன்சீர் தூங்கும்
 அழுங்கல் மூதூர் அறிந்தன்றோ இன்றே.

‘அலர் ஆயிற்று’ என ஆற்றாளாய தலைமகட்குத் தலைவன் சிறைப்புறமாகத்
 தோழி சொல்லியது. — அம்மூவனார்

138. NEYTAL

(The friend of the heroine consoles the heroine, when the hero overhears her words)

The crowded salt-vendors who lead a nomadic life
 Take with them the salt
 Which is stored in hill-like heaps,
 And barter it in the montane regions.
 They would, on occasions, abandon their carts on their way
 Should they get broken; the white herons
 Would lay their eggs in these ruined and broken carts.
 Such is the shore of our lover.
 Our village is hoary and bustling,
 Where women on festival days
 Dance all decked with artful jewels;
 The sonorous beats of their drums
 Are hard like the roaring of the sea;
 This village knows nothing else
 But the fact that our lover
 Plucked the Neytal flowers from their fleshy stalks
 And decked you with them
 Then, why should you worry so much?

- Ammuṇaṇār.

Latent Meaning The white heron lays eggs in the ruined cart. This suggests that the villagers wield their slanderous tongues against the heroine, who was forsaken by the hero.

139. முல்லை

உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர் தொழ,
 பல வயின் நிலைஇய குன்றின் கோடுதோறு
 ஏயினை, உரைஇயரோ!— பெருங் கலி எழிலி!
 படுமலை நின்ற நல் யாழ் வடி நரம்பு
 எழீஇயன்ன உறையினை! முழுவின்
 மண் ஆர் கண்ணின் இம்மென இமிரும்—
 வணர்ந்து ஒலி கூந்தல் மாஅயோளொடு
 புணர்ந்து இனிது நுகர்ந்த சாரல் நல் ஊர்,
 விரவு மலர் உதிர வீசி—
 இரவுப் பெயல் பொழிந்த உதவியோயே!

தலைவன் வினைமுற்றி வந்து பள்ளியிடத்தானாக, பெய்த மழையை வாழ்த்தியது.
 —பெருங்கௌசிகனார்

139. MULLAI

(The hero blesses the rain when he abides with his wife at home after his return from abroad)

O rumbling clouds!
 I am now in the sweetest clasp
 Of my dusky-hued beloved
 Endowed with well-grown hair,
 Curled at the end!
 You have rendered me, a great service,
 By your nightly showers,
 Causing the flowers of very many hues
 To get scattered, in my village, beside the hill,
 Where I am united with my beloved!
 You showered rains, sounding sweet
 Like Paṭumalai* melody, poured out
 By a well-crafted Yāḷ
 When the face of the drum
 With a black-paste** applied, vibrated rhythmically!
 May you be blessed to crawl over
 Every mountain-peak
 To be praised by all
 As the sustainer of this world!

- Peruṅkaucikaṇār

* One of the seven ragas of the major Pālai division. For further details refer to 'Yāḷ Nūl' by Swami Vipulananta.

** The paste applied to the drum-face is known as Mārccaṇai.

140. குறிஞ்சி

கொண்டல் மா மழை குடக்கு ஏர்பு குழைத்த
 சிறு கோல் இணர பெருந் தண் சாந்தம்
 வகை சேர் ஐம்பால் தகை பெற வாரி,
 புலர்விடத்து உதிர்த்த துகள் படு கூழைப்
 பெருங் கண் ஆயம் உவப்ப, தந்தை
 நெடுந் தேர் வழங்கும் நிலவு மணல் முற்றத்து,
 பந்தொடு பெயரும் பரிவிலாட்டி
 அருளினும், அருளாள் ஆயினும், பெரிது அழிந்து
 பின்னினை முனியல்மா! - நெஞ்சே!- என்னதூஉம்
 அருந் துயர் அவலம் தீர்க்கும்
 மருந்து பிறிது இல்லை, யான் உற்ற நோய்க்கே.

குறை மறுக்கப்பட்ட தலைவன் தன் நெஞ்சினை நெருங்கியது. -பூதங்கண்ணனார்

140. KURIN̄CI

(The hero speaks to his own heart)

My loveless darling, now goes
 With her ball, to the foreyard,
 Filled with moonlight-like white sand
 Where her father's tall chariot moves,
 To the great delight of her mates,
 Who are girls endowed with broad eyes.
 These girls have well-grown tresses
 Combed well and dressed in different styles;
 On their tresses are beheld still, the dry particles of the sandal
 cream,
 Which is extremely cool;
 This is the cream, made out of the sandal wood,
 Taken from a tree with small twigs and bunches of flowers,
 And which were sumptuously fed
 By the wind-driven rain
 When the easterly moved towards west
 Whether she pities you or not,
 I advise you, heart, not to grow wroth,
 To stand behind her, seeking her favour!
 Because, I have medicine none
 But she herself, to get relieved of my present malady.

- Pūtaṅkaṇṇanār.

141. பாலை

இருஞ் சேறு ஆடிய கொடுங் கவுள், கய வாய்,
 மாரியானையின் மருங்குல் தீண்டி,
 பொரி அரை ளெயிர்ந்த புழற் காய்க் கொன்றை,
 நீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்
 குன்று உறை தவசியர் போல, பலவுடன்
 என்றாழ் நீள் இடைப் பொற்பத் தோன்றும்
 அருஞ் சுரம் எளியமன், நினக்கே; பருந்து பட,
 பாண்டிலொடு பொருத பல் பிணர்த் தடக் கை
 ஏந்து கோட்டு யானை இசை வெங் கிள்ளி
 வம்பு அணி உயர் கொடி அம்பர் குழ்ந்த
 அரிசில் அம் தண் அறல் அன்ன, இவள்
 விரி ஒலி கூந்தல் விட்டு அமைகலனே.

பொருள் கடைக்கூட்டிய நெஞ்சிற்குத் தலைவன் சொல்லிச் செலவு அழுங்கியது.
 —சல்லியங்குமரனார்

141. PĀLAI

(The hero speaks to his own heart)

O my heart!
 Summer persists in the barren land
 With extending paths;
 The Konrai trees have speckled trunks
 And are rich in ripened pods;
 During the rainy season, huge herds of elephants,
 With curved cheeks and wide mouths
 And huge heads stained with ruddy mire,
 Had rubbed their bodies against these trees;
 These trees full of long ripe pods resemble the hill-dwelling
 Ascetics with their long matted hair and unwashed bodies.
 You deem it simple, to tread such a wasteland!
 (You may go!) But I cannot bear,
 Losing my slumber
 On the well-sprouted tresses of my beloved.
 The tresses are dark and charming
 Like the black sand in the Aricil river,
 That flows encircling the city of Ampar
 With beautiful flags fluttering atop high staves--
 The city of Ampar, in the realm of great Kīlivaḷavan
 Who is the lord of a force of elephants
 Endowed with upcurved tusks and long wrinkled trunks,
 And who had won many a battle,
 Destroying foes of tall chariots
 And feeding their corpses to the flocks of kites!

- Calliyaṅkumaraṇār.

142. முல்லை

வான் இருபு சொரிந்த வங்கு பெயர் கடை நாள்,
 பாணி கொண்ட பல் கால் மெல் உறி
 ஞெலி கோல் கலப்பை அதனொடு சுருக்கி,
 பறிப் புறத்து இட்ட பால் நொடை இடையன்
 நுண் பல் துவலை ஒரு திறம் நனைப்ப,
 தண்டு கால் வைத்த ஓடுங்கு நிலை மடி விளி
 சிறு தலைத் தொழுதி ஏமார்த்து அல்கும்
 புறவினதுவே— பொய்யா யாணர்,
 அல்லில் ஆயினும் விருந்து வரின் உவக்கும்,
 முல்லை சான்ற கற்பின்,
 மெல் இயற் குறுமகள் உறைவின், ஊரே.

வினை முற்றி மீளும் தலைமகன் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. —இடைக்காடனார்

142. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer during his return journey)

This is the final phase of the rainy season
 When the clouds descend down and pour heavily;
 Now a shepherd, who is used to hawk milk,
 Stands guard to his herd; in his hand, he holds
 A soft sling, strung with many strands of cords.
 A leather bag containing the fire-making tool
 And the sling are put together,
 And made into a bundle;
 This bundle is thrown on his back
 Which is covered with a mat
 That guards him against the rain.
 One side of his body is dampened
 By the rain-drops and one of his legs
 Leans on the pole, which is planted firmly on the ground;
 The neatherd folds his lips and makes
 Whistling sound, hearing which,
 The small-headed sheep remain in the fold
 Not straying into other places.
 Such is the wood where our beloved
 Of soft-mien and steadfast chastity
 Abides now, performing her wifely duties.
 She is the one, who welcomes guests
 And entertains them with joy
 Although the time of their visit is the dead of night!

- Itaikkaṭaṇār.

Latent Meaning The sheep stay in the fold on hearing the whistling sound of the shepherd. Likewise, the swift movement of the chariot infuses confidence in the heart of the hero.

143. பாலை

ஐதே கம்ம யானே; ஓய்யென,
 தரு மணல் ஞெமிரிய திரு நகர் முற்றத்து,
 ஓரை ஆயமும் நொச்சியும் காண்தொறும்,
 நீர் வார் கண்ணேன் கலுழும் என்னினும்,
 கிள்ளையும், 'கிளை' எனக் கூஉம்; இளையோள்
 வழு இலள் அம்ம, தானே; குழீஇ,
 அம்பல் மூதூர் அலர் வாய்ப் பெண்டிர்
 இன்னா இன் உரை கேட்ட சில் நாள்
 அறியேன் போல உயிரேன்;
 'நறிய நாளும் நின் கதுப்பு' என்றேனே.

மனை மருட்சி. —கண்ணகாரன் கொற்றனார்

143. PĀLAI

(The lament of a mother after her daughter's elopement)

My eyes suddenly become tearful,
 At the sight of my daughter's mates
 Who play games in the foreyard
 Filled with sand, of our mansion, beautiful to look at
 And also when I see the Nocci shrubs
 Where my daughter played!
 Far intense is the grief of her pet-parrot,
 Which often cried, "Mother!"
 My beloved daughter is faultless indeed!
 How wondrous her love is!
 The slanderous women of this village
 Kept reporting to me of the affairs of my daughter!
 Alas, all these days, I miserably failed
 To pretend ignorance of her affairs,
 When I heard their words,
 At once cruel and sweet,
 But remarked, "Your tresses issue forth a sweet fragrance!"
 (How foolish I am! Really I am at fault!)

- Kaṇṇakāraṇ Korraṇār

Latent Meaning The words of the village women were bitter in the sense that the affairs of her daughter became public. The words were sweet in the sense that her daughter was so strong in her love and followed her lover.

144. குறிஞ்சி

பெருங் களிறு உழுவை தாக்கலின், இரும் பிடி
 கருவி மா மழையின் அரவம் அஞ்சுபு,
 போது ஏர் உண் கண் கலுழுவும், ஏதில்
 பேதை நெஞ்சம் கவலை கவற்ற
 ஈங்கு ஆகின்றால்— தோழி!— பகுவாய்ப்
 பிணவுப் புலி வழங்கும் அணங்கு அருங் கவலை,
 அவிர் அறல் ஒழுகும் விரைசெலல் காண் யாற்றுக்
 கரை அருங் குட்டம் தமியர் நீந்தி,
 விரவு மலர் பொறித்த தோளர்
 இரவின் வருதல் அறியாதேற்கே.

ஆற்றது ஏதத்திற்குக் கவன்று சிறைப்புறமாகத் தலைவி சொல்லியது. —
 கசசிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சனார்

144. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend, dreading the path through which her lover comes. The lover overhears her words)

My friend,
 Our lover visits our village
 Braving a jungle path; it's highly branched
 And hāzardous; here, an open-mouthed tigress
 Roams at will and a wild river flows;
 It is heavily flooded and its current is fearful;
 Alas, he comes here, swimming across this flood,
 During dark midnight,
 When on his shoulders get stuck,
 Many a flower that floats in the stream.
 All unaware of the fact,
 That he comes here through such a horrible path,
 My poor heart is squeezed by pain
 When I hear the painful trumpet,
 Which sounds like the rumbling of rain-clouds,
 Of a grieving cow-elephant,
 For, its loving mate, a huge tusker which had
 Suffered the attack of a tiger!
 Lo, my flowery eyes, lined with khol
 Flood with tears and cause me this malady.

- Kaccipēttupperum taccaṇār.

Latent Meaning The cow-elephant trumpets as its mate was attacked by a tiger. Like this, the heroine grieves, fearing that her lover will face hardships while treading the forest.

145. நெய்தல்

இருங் கழி பொருத ஈர வெண் மணல்
 மாக் கொடி அடும்பின் மா இதழ் அலரி
 கூந்தல் மகளிர் கோதைக் கூட்டும்
 காமர் கொண்கன், நாம வெங் கேண்மை
 ஐது ஏய்ந்தில்லா ஊங்கும், நம்மொடு
 புணர்ந்தனன் போல உணரக் கூறி,
 'தான் யாங்கு?' என்னும் அறன் இல் அன்னை;
 யான் எழில் அறிதலும்உரியள், நீயும்; நம்
 பராரைப் புன்னைச் சேரி, மெல்ல
 நள்ளென் கங்குலும், வருமரோ—
 அம்ம வாழி!— அவர் தேர் மணிக் குரலே!

இரவுக்குறி வந்து தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி வரைவுகடாயது. —
 நம்பி குட்டுவன்

145. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands beside the fence)

O my friend!
 Women of densely grown tresses
 Pluck the large-petalled flowers of Aṭumpu creepers
 That thrive on the milky sand,
 Dampened by the waves of the dusky creek.
 Such is the domain of our lover
 Whose kinship with us was once
 Awefully intense. But now,
 It is almost nil. Yet our unkind mother
 Openly speaks as if he had union with you.
 She also asks me of his whereabouts.
 Should I wake up, I fear that she
 May come to know of the secret!
 Now listen! Even at this midnight,
 The tinkling of his chariot-bells
 Is heard gently, in our street,
 Thick with Punnai trees
 Endowed with swelled trunks!
 Of hard and well-grown trunks

- Nampikuttuvan

Latent Meaning The Aṭumpu flowers are worn on the hair of women. This implies that the hero should adorn the heroine with flowers and get her in marriage.

146. குறிஞ்சி

வில்லாப் பூவின் கண்ணி சூடி,
 'நல் ஏழுறுவல்' என, பல் ஊர திரிதரு
 நெடு மாப் பெண்ணை மடல் மானோயே!—
 கடன் அறி மன்னர் குடை நிழல் போலப்
 பெருந் தண்ணென்ற மர நிழல் சிறிது இழிந்து,
 இருந்தனை சென்மோ— 'வழங்குக சுடர்!' என,
 அருளிக் கூடும் ஆர்வ மாக்கள்
 நல்லேம் என்னும் கிளவி வல்லோன்
 எழுதி அன்ன காண் தகு வன்ப்பின்
 ஐயள், மாயோள், அணங்கிய
 மையல் நெஞ்சம் என் மொழிக் கொளினே!

பின்னிற தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாக, தோழி கேட்பச் சொல்லியது. —
 சுந்தரத்தனார்

146. KURIN̄CI

(The hero who stands behind the heroine seeking her favour, speaks to be overheard by the confidante)

O my poor heart!
 Our sweetheart, dusky-hued and soft-miened,
 Is exceptionally beautiful.
 She is like a picture,
 Drawn by an expert painter; she caused you this grief
 Of riding the pseudo-horse, wrought of the stems of palmyra,
 Tall and dark. You have worn the wreaths
 Woven of flowers which no pedlar hawks¹.
 You are set to go round every village
 To be looked down as a typical lunatic
 By every folk. If you have a mind
 To listen to me, here is my advice!
 Just wait for the moment
 When the fierce sunrays will get abated!
 Till then, may you rest under this tree
 Whose shade is as cool as the parasol
 Of a virtuous king who is ever
 Conscious of his kingly duty and then
 Proceed on your journey.
 There are kindly folk who will gather around you
 Their hearts full of pity for you
 And say, "We are on your side!"

- Kantarattan̄r

- (1) The flowers which are not generally worn by people. The flowers of the Erukku and other plants.

147. குறிஞ்சி

யாங்கு ஆகுவமோ—‘அணி நுதற் குறுமகள்!
 தேம் படு சாரற் சிறு தினைப் பெருங் குரல்
 செவ் வாய்ப் பைங் கிளை கவர, நீ மற்று
 எவ் வாய்ச் சென்றனை, அவண்?’ எனக் கூறி,
 அன்னை ஆனாள் கழற, முன் நின்று,
 ‘அருவி ஆர்க்கும்பெரு வரை நாடனை
 அறியலும் அறியேன்; காண்டலும் இலனே;
 வெதிர் புனை தட்டையேன் மலர் பூக் கொய்து,
 சுனை பாய்ந்து ஆடிற்றும் இலன்’ என நினைவிலை
 பொய்யல், அந்தோ! வாய்த்தனை? அது கேட்டு,
 தலை இறைஞ்சினளே அன்னை;
 செலவு ஒழிந்தனையால், அளியை நீ, புனத்தே?

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது. —கொள்ளம்பக்கனார்

147. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero)

Of friend!

Our mother condemned you many a time

For your lapses. She asked you, "Where had you gone,

Deserting the field of millet crops,

Flourishing in the honey-smelling slope?

You have allowed the flocks of parrots

To plunder the ears!"

Alas, out of your ignorance, you have spoken the truth.

You are unaccustomed to speak lies!

You stood before her and told her thus:*

"Mother! I have never heard of the chief --

The lord of a huge mountain with dinsome cascades.

Never have I seen him before!

Nor have I collected flowers from the spring,

And sported in it in his company,

When I went to the field,

With my bamboo-made Tattai!"

On hearing your reply, our mother

Hung her head in utter shame!

What will betide us, O young lass of charming forehead?

You are pitiable indeed!

You have lost the chance of visiting the millet-field!

- Kollampakkanār

* The reply of the heroine itself is enough to suggest that she was in love with a lad.

148. பாலை

வண்ணம் நோக்கியும், மென் மொழி கூறியும்,
 'நீ அவண் வருதல் ஆற்றாய்' எனத் தாம்
 தொடங்கி ஆள்வினைப் பிரிந்தோர், இன்றே,
 நெடுங் கயம் புரிந்த நீர் இல் நீள் இடை
 செங் கால் மராஅத்து அம் புடைப் பொருந்தி,
 வாங்கு சிலை மறவர் வீங்கு நிலை அஞ்சாது,
 கல் அளைச் செறிந்த வள் உகிர்ப் பிணவின்
 இன் புனிற்று இடும்பைதீர், சினம் சிறந்து,
 செங் கண் இரும் புலிக் கோள் வல் ஏற்றை
 உயர் மருப்பு ஒருத்தல் புகர் முகம் பாயும்
 அருஞ் சுரம் இறப்ப என்ப;
 வருந்தேன்— தோழி!— வாய்க்க, அவர் செலவே!

பிரிவுணர்ந்து வேறுபட்ட தலைவியைத் தோழி வற்புறீஇயது. —கள்ளம்பாளனார்

148. PĀLAI

(The confidante consoles her grieving friend)

O my friend!
 Before parting from us,
 Our lover deeply thought of your delicate nature
 And consoled you with his sweet words
 And refused to take you with him,
 For, he thought that you were not hardy enough to follow him.
 I am told that he has commenced his homeward journey today.
 He travels through an extending path
 Where the once deep tanks are now waterless.
 Here, the brigands with bows and arrows
 Remain concealed behind the Marām trees
 With straight trunks.
 A tiger, huge, murderous and with fiery eyes,
 Quite fearless of these brigands,
 Springs upon the speckled face
 Of an elephant with upcurved tusks,
 To quell the burning hunger
 Of its mate, which has big claws
 And which had recently littered cubs
 In a mountain-cavern.
 I am not in the least worried about him.
 Let his travel bear fruit!

- Kallampālanār

Latent Meaning The tiger springs upon the face of a tusker to quell the hunger of its mate. This implies that the hero braves the hazardous wilderness to lead a peaceful domestic life with the heroine.

149. நெய்தல்

சிலரும் பஃரும் கடைக்கண் நோக்கி,
 மூக்கின் உச்சிச் சுட்டு விரல் சேர்த்தி,
 மறுகில் பெண்டிர் அம்பல் தூற்ற,
 சிறு கோல் வலந்தனள் அன்னை அலைப்ப,
 அலந்தனென் வாழி— தோழி!— கானல்
 புது மலர் தீண்டிய பூ நாறு குருஉச் சுவல்
 கடு மான் பரிய கதழ் பரி கடைஇ,
 நடு நாள் வருஉம் இயல் தேர்க் கொண்கனோடு
 செலவு அயர்ந்திசினால், யானே;
 அலர் சுமந்து ஒழிக, இவ் அழுங்கல் ஊரே!

தோழி தலைவியை உடன்போக்கு வலித்தது; சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. ஆம்
 —உலோச்சனார்

149. NEYTAL

(The confidante of the heroine speaks to her friend, to be overheard by the hero)

The village women, gathering in groups, big and small,
 Ogle at one another and wield their slanderous tongues
 Their index fingers placed on the top of their noses!
 Provoked by this, our mother torments me
 Brandishing a small stick.
 Hail to you! I am resolved
 To send you with our lover, the chief of a littoral land!
 He will arrive here
 In his tall and swaying chariot,
 Pulled by horses, with their colourful plumes
 Issuing sweet odour,
 Owing to their contact with the freshly blossomed blooms
 Of the seaside groves!
 Let this hamlet full of gossip-mongers
 Speak ill of us and delight itself!

- Ulōccaṇār

150. மருதம்

நகை நன்கு உடையன் —பாண!—நும் பெருமகன்;
 'மிளை வலி சிதையக் களிறு பல பரப்பி,
 பரண் பல கடந்த முரண் கொள் தானை
 வழுதி, வாழிய பல! எனத் தொழுது, ஈண்டு
 மன் எயிலுடையோர் போல, அஃது யாம்
 என்னதும் பரியலோ இலம்' எனத் தண் நடைக்
 கலி மா கடைஇய வந்து, எம் சேரித்
 தாரும் கண்ணியும் காட்டி, ஒருமைய
 நெங்சம் கொண்டமை விடுமோ? அஞ்ச,
 கண்ணுடைச் சிறு கோல் பற்றிக்
 கதம் பெரிது உடையன், யாய்; அழுங்கலோ இலளே.

தலைநின்று ஒழுகப்படா நின்ற பரத்தை தலைவனை நெருங்கிப் பாணற்கு
 உரைத்தது. —கடுவன் இளமள்ளனார்

150. MARUTAM

(The favourite hetaira speaks to the Pāṇan to be heard by the hero)

O Pāṇan!
 Your patron deserves to be laughed at!
 Chieftains who are lords of strong forts
 Assemble in all supplication
 Before Pāṇṭiyan and wish him long life.
 He is the monarch whose mighty force
 Of strong tuskers had won many a battle
 Destroying all forts and defensive forests of enemies.
 Assured of their safety,
 These chieftains refuse to relent.
 Even so, we were relentless
 When your chief came to us.
 He came to our street
 In his chariot, drawn by neighing horses of graceful gait.
 And gave me his wreath
 And embraced me with his garlanded chest.
 He took with himself
 My heart of steadfast love!
 Can he now forsake me!
 I warn you O Pāṇa!
 My mother awaits you
 With a bamboo-stick of short nodes.
 She is unconcerned of the consequences!

- Kaṭuvan Iḷamaḷḷanaṛ

151. குறிஞ்சி

நல் நுதல் பசப்பினும், பெருந் தோள் நெகிழினும்,
 கொல் முரண் இரும் புலி அரும் புழைத் தாக்கிச்
 செம் மறுக் கொண்ட வெண் கோடு யானை
 கல் மிசை அருவியின் கழுஉஞ் சாரல்
 வாரற்கதில்ல—தோழி!— கடுவன்,
 முறி ஆர் பெருங் கிளை அறிதல் அஞ்சி,
 கறி வளர் அடுக்கத்து, களவினில் புணர்ந்த
 செம் முக மந்தி செய்குறி, கருங் கால்
 பொன் இணர் வேங்கைப் பூஞ் சினைச் செலீஇயர்,
 குண்டு நீர் நெடுஞ் சுனை நோக்கிக் கவிழ்ந்து, தன்
 புன் தலைப் பாறு மயிர் திருத்தும்
 குன்ற நாடன் இரவினானே!

இரவுக்குறிச் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது. —இளநாகனார்

151. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine, speaks to the heroine, to be heard by the hero)

In the hilly domain of our lover,
 A red-faced she-monkey enjoys secret union
 With its mate in the slope,
 Thick with pepper vines, and then tries
 To conceal the fact from its kin
 That graze the tender leaves from the trees,
 Ascending to a comely branch,
 Loaded with golden bunches of flowers
 Of a Vēṅkai tree and setting right,
 Its dis-arrayed hair, in its downy head,
 By looking down, into the deep-watered spring.
 Let him not visit our hill-range,
 Where a tusker kills a murderous tiger
 Near an impregnable cavern
 And gets its blood-stained tusks cleansed
 In the stream that cascades down the hill!

- Iḷanākanār

- Latent Meaning** (1) The female monkey that had secret union with its mate conceals the fact from its kin, by setting right its hair. This implies that the heroine too is compelled to conceal her relationship with her lover by artificial means.
- (2) The elephant slaughters a tiger and gets its tusks cleansed. This implies that the hero should wed his beloved and wipe out the blame spread by the village gossip.

152. நெய்தல்

மடலே, காமம், தந்தது; அலரே
 மிடை பூ எருக்கின் அலர் தந்தன்றே;
 இலங்கு கதிர் மழுங்கி, எல் விசம்பு படர,
 புலம்பு தந்தன்றே, புகன்று செய் மண்டிலம்;
 எல்லாம் தந்ததன்தலையும் பையென
 வடந்தை துவலை தூவ, குடம்பைப்
 பெடை புணர் அன்றில் உயங்கு குரல் அளைஇ,
 கங்குலும் கையறவு தந்தன்று;
 யாங்கு ஆகுவென்கொல்; அளியென் யானே?

மடல் வலித்த தலைவன் முன்னிலைப் புறமொழியாக, தோழி கேட்பச் சொல்லியது.
 —ஆலம்பேரி சாத்தனார்

152. NEYTAL

(The hero speaks to the friend of the heroine pretending to speak to a third person)

My love gave me this gift of palmyra-horse;
 This village women with their slanderous tongues
 Have given me this gift of wreaths,
 Woven of madar and many other flowers!
 The sun which is adored by all
 And which filled the space entire
 With its effulgence, has now grown weak,
 Causing me unbearable pain.
 Above all, night has fallen,
 With its northerly, scattering dew-drops!
 I hear the anguished cry of an Anril bird
 From its nest, which is unable to get its mate for union!
 Alas, I am rendered helpless!
 What will betide me, my friend?
 I am pitiable indeed!

- Ālampēri Cāttanār

153. பாலை

குண கடல் முகந்து, குடக்கு ஏர்பு இருளி,
 மண் திணி ஞாலம் விளங்க, கம்மியர்
 செம்பு சொறி பாணையின் மின்னி, எவ் வாயும்
 தன் தொழில் வாய்த்த இன் குரல் எழிலி
 தென்புல மருங்கில் சென்று அற்றாங்கு,
 நெஞ்சம் அவர்வயின் சென்றென, ஈண்டு ஒழிந்து,
 உண்டல் அளித்து என் உடம்பே— விறல் போர்
 வெஞ் சின வேந்தன் பகை அலைக் கலங்கி,
 வாழ்வோர் போகிய போர் ஊர்ப்
 பாழ் காத்திருந்த தனி மகன் போன்றே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி சொல்லியது. —தனிமகனார்

153. PĀLAI

(The speech of a heroine in her excessive pangs of separation)

The clouds lift water from the eastern sea,
 Grow dark and besiege the space entire;
 Lightning flashes out very often
 And makes visible the densely-soiled earth;
 These flashes resemble the copper-vessels,
 That shine bright, while taking shape,
 As the smith is at work in his smithy.
 Their duty done, by pouring showers,
 The clouds move towards the south
 And become invisible.
 Even like these empty clouds,
 My heart (soul) too flew towards our lover
 And it stays there with him!
 I am left alone here!
 Alas, my body is pitiable indeed,
 For, it remains here, in vain,
 Just to be sustained by food!
 Its plight is akin to that of a lonely man's
 Who guards in vain,
 A village in total ruin,
 Which was deserted by the inmates,
 As a victorious and wrathful king
 Played havoc with it!

- Tanimakanaṭ

154. குறிஞ்சி

கானமும் கம்மென்றன்றே; வானமும்
 வரை கிழிப்பன்ன மை இருள் பரப்பி,
 பல் குரல் எழிலி பாடு ஓவாதே;
 மஞ்ச தவழ் இறும்பில் களிறு வலம் படுத்த
 வெஞ் சின உழுவைப் பேழ் வாய் ஏற்றை
 அஞ்சுதக உரறும்; ஓசை கேளாது
 துஞ்சுதியோ—இல, தூவிலாட்டி!—
 பேர் அஞர் பொருத புகர் படு நெஞ்சம்
 நீர் அடு நெருப்பின்தணிய, இன்று அவர்
 வாரார் ஆயினோ நன்றே; சாரல்
 விலங்கு மலை ஆர் ஆறு உள்ளுதொறும்,
 நிலம் பரந்து ஒழுகும், என் நிறை இல் நெஞ்சே?

இரவுக்குறித் தலைவன் சிறைப்புறமாக வரைவு கடாயது. —நல்லாஹர் கிழார்

154. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

O my friend bereft of all strength!
 The jungle is steeped in silence;
 The clouds have spread everywhere,
 Growing dark, like the interior
 Of a mounain-cavern;
 They ceaselessly reverberate causing echoes;
 An open-mouthed tiger, with fierce wrath,
 Fells a tusker, near a thicket,
 On which rain-clouds settle,
 And cause panic in the hearers with its growling.
 Do you sleep, quite unaffected by that growling?
 How good it would be,
 If our lover visits not tonight, our hamlet,
 So that the sharpness of our sorrow
 That squeezes our poor hearts
 Will be abated, like a fire,
 Put out by pouring water on it!
 Whenever I contemplate the path
 That runs across the intercepting hill,
 My unsteady heart fares forth towards that land!
 What shall I do, my friend?

- Nallāvūrkiḷār.

155. நெய்தல்

'ஓள் இழை மகளிரோடு ஓரையும் ஆடாய்,
 வள் இதழ் நெய்தல் தொடலையும் புனையாய்,
 விரி பூங் கானல் ஒரு சிறை நின்றோய்!
 யாரையோ? நிற் றொழுதனெம் வினவுதும்;
 கண்டோர் தண்டா நலத்தை—தெண் திரைப்
 பெருங் கடல் பரப்பின் அமர்ந்து உறை அணங்கோ?
 இருங் கழி மருங்கு நிலைபெற்றனையோ?
 சொல், இனி, மடந்தை!' என்றனென்; அதன் எதிர்
 முள் எயிற்று முறுவல் திறந்தன;
 பல்இதழ் உண்கணும் பரந்தவால் பனியே.

இரண்டாம் கூட்டத்துத் தலைவியை எதிர்ப்பட்டுத் தலைவன் சொல்லியது, உணர்ப்பு
 வாயின் வாரா ஊடற்கண் தலைவன் சொற்றதூஉம் ஆம். —பாராயனார்

155. NEYTAL

(The hero speaks to his beloved when he meets her for the second time)

I do not find you sporting
 Companied with your bright-jewelled mates!
 Nor do you adorn yourself with wreaths
 Of the fleshy-petalled Neytal blooms
 You stand in a corner
 Of this wide flowery grove!
 Pray, tell me who you are!
 Your great charm is for anyone inestimable!
 Are you a nymph, delightfully
 Abiding in the waters of glittering waves
 Or, are you an earthly lass
 Living on the shore of this dusky creek?
 Be pleased to clear my doubts!"
 When I said to her thus,
 She gently smiled, her thorny teeth a little exposed,
 And her khol-fed eyes became tear-bedewed!

- Parāyaṇār.

156. குறிஞ்சி

நீயே, அடி அறிந்து ஒதுங்கா ஆர் இருள் வந்து, எம்
 கடியுடை வியல் நகர்க் காவல் நீவியும்,
 பேர் அன்பினையே— பெருங் கல் நாட!—
 யாமே, நின்னும் நின்மலையும் பாடி, பல் நாள்
 சிறு தினை காக்குவம் சேறும்; அதனால்,
 பகல் வந்தீமோ, பல் படர் அகல!
 எருவை நீடிய பெரு வரைச் சிறுகுடி
 அரியல் ஆர்ந்தவர் ஆயினும், பெரியர்;
 பாடு இமிழ் விடர் முகை முழங்க,
 ஆடு மழை இறுத்தது, எம் கோடு உயர் குன்றே.

இரவுக்குறி மறுத்தது. —சண்ணங் கொற்றனார்

156. KURIN̄CI

(The confidante refuses to arrange tryst by night)

O chief of a lofty mountain!
 You brave the jungle-path
 During gloomy midnight, a time,
 When even a cautious walker's steps will easily fail.
 You gain entry into our house,
 Dodging, even the vigilant guards
 And thus delight my friend
 Showering on her, your immense love!
 Know chief, that we will be on guard
 To the millet crops, for many a day,
 The while singing in praise of you and your hill!
 Pray, visit us there by day,
 To deliver us from all our anguish!
 Our men, living in our hamlet,
 Situate in the high slope,
 Which is thick with Eruvai plants,
 Are fiercely wrathful,
 Notwithstanding their getting inebriated with liquor!
 Besides, the crawling rain-clouds
 Settle on the high peaks of our hill
 And rumble aloud, causing echo in the clefts.

- Kaṇṇaṅkorraṇār.

157. பாலை

இருங் கண் ஞாலத்து ஈண்டு தொழில் உதவிப்
 பெருங் பெயல் பொழிந்த வழி நாள் அமையத்து,
 பல் பொறி அரவின் செல் புறம் கடுப்ப
 யாற்று அறல் நுணங்கிய நாட் பத வேனில்,
 இணர் துதை மாஅத்த புணர் குயில் விளித்தொறும்,
 நம்வயின் நிணையும் நெஞ்சமொடு, கைம்மிகக்
 கேட்டொறும் கலுமுமால் பெரிதே—காட்ட
 குறும் பொறை அயல் நெடுந் தாள் வேங்கை
 அம் பூந் தாது உக்கன்ன
 நுண் பல் தித்தி மாஅயோளே.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன் பருவம் உணர்ந்த நெஞ்சிற்கு உரைத்தது. —
 இளவேட்டனார்.

157. PĀLAI

(The departed hero speaks to his own heart at the advent of the spring)

The body of my dusky beloved
 Shines with yellow specks
 Which resemble the beautiful pollen
 Shed by the high-branched vēṅkai trees
 That flourish hard by a rock in the wood.
 Alas, she will intensely grieve
 And weep bitterly, on the thought of me,
 Whenever she hears the coo of koel-pairs
 That are in union united,
 On the mango trees in ful bloom,
 During this pleasant spring
 When water flows in the streams
 Winding like snakes
 Endowed with speckled hoods,
 After a heavy downpour, on the previous day!
 That would cause every life start a new life
 In this vast earth.

- Ilavēṭṭanār

158. குறிஞ்சி

அம்ம வாழி, தோழி! நம்வயின்,
 யானோ காணேன்—அதுதான் கரந்தே,
 கல் அதர் மன்னும் கால் கொல்லும்மே;
 கனை இருள் மன்னும் கண் கொல்லும்மே—
 விடர் முகைச் செறிந்த வெஞ் சின இரும் புலி
 புகர் முக வேழம் புலம்பத் தாக்கி,
 குருதி பருகிய கொழுங் கவுட் கய வாய்
 வேங்கை முதலொடு துடைக்கும்
 ஓங்கு மலை நாடன் வரூஉம் ஆறே.

ஆறு பார்த்து உற்ற அச்சத்தால் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. —வெள்ளைக்குடி
 நாகனார்

158. KURIN̄CI

(The heroine expresses her concern, knowing of the dangerous path which her lover treads)

O my friend!
 Hearken to me!
 Our lover is the chief of a montane region
 Where a huge tiger of fierce wrath,
 Abiding in a dark mountain cavern,
 Springs on the speckled face
 Of an elephant and quaffs its blood
 And then rubs its fleshy cheeks
 Against the trunk of a Vēṅkai tree.
 I am, till date, ignorant of the nature
 Of the path, which he takes
 To reach our hamlet.
 Yet it often appears before my mind's eye!
 As a pebbled path it hurts my feet
 And as dense gloom, it blinds my eyes!
 (Alas, what can I do?)

- Veḷḷaikkūṭi Nākanār

159. நெய்தல்

மணி துணிந்தன்ன மா இரும் பரப்பின்
 உரவுத் திரை கொழீஇய பூ மலி பெருந் துறை
 நிலவுக் குவித்தன்ன மோட்டு மணல் இடிகரை,
 கோடு துணர்ந்தன்ன குருகு ஒழுக்கு எண்ணி,
 எல்லை கழிப்பினம் ஆயின், மெல்ல
 வளி சீத்து வரித்த புன்னை முன்றில்,
 கொழு மீன் ஆர்கைச் செழு நகர்ச் செலீஇய,
 'எழு' எனின், அவளும் ஒல்லாள்; யாமும்,
 'ஒழி' என அல்லம் ஆயினம்; யாமத்து,
 உடைதிரை ஒலியின் துஞ்சும் மலி கடற்
 சில் குடிப் பாக்கம் கல்லென
 அல்குவதாக, நீ அமர்ந்த தேரே!

தலைவியின் ஆற்றாமையும் உலகியலும் கூறி, வரைவு கடாயது. —
 கண்ணம்புல்லனார்

159. NEYTAL

(The confidante of the heroine importunes the hero to wed the heroine
 eftsoon)

The sea is vast and dark
 And it radiates like a flawless gem.
 Its mighty waves batter the shore ceaselessly;
 The wide ford is thick with Punnai trees,
 Which are in full bloom;
 The high sand-dunes here
 Look like gathered moon-light;
 Standing on the sliding sand-dune,
 We spent our daytime
 In your company, the while counting
 The white herons that resembled
 White conch-shells clustered together.
 As evening set in,
 I importune your beloved
 To go with me to our opulent home,
 Which is rich in succulent fish
 And whose foreyard has Punnai trees
 And where gentle sea-breeze blows
 And creates beautiful designs on the sand.
 But she turns a deaf ear to my words!
 Nor can I act against her wishes!
 So, chief, may you abide in our hamlet,
 With a few hutments, where the folk
 Are lulled to sleep by the breaking waves!
 May you abide here, with your chariot,
 Causing mirthful bustle in the hamlet!

- Kaṇṇampullaṇār.

160. குறிஞ்சி

நயனும், நண்பும், நாணு நன்கு உடைமையும்,
 பயனும், பண்பும், பாடு அறிந்து ஒழுகலும்,
 நும்மினும் அறிகுவென் மன்னே—கம்மென
 எதிர்த்த தித்தி, ஏர் இள வன முலை
 விதிர்த்து விட்டன்ன அந் நுண் சுணங்கின்,
 ஐம் பால் வகுத்த கூந்தல், செம் பொறி
 திரு நுதல் பொலிந்த தேம் பாய் ஒதி,
 முதுநீர் இலஞ்சி பூத்த குவளை
 எதிர் மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவள்
 அரி மதர் மழைக் கண் காணா ஊங்கே.,

கழற்று எதிர்மறை.

160. KURIN̄CI

(The hero speaks to his friends)

O my friends!
 There was a time,
 When I excelled you all
 In equity, friendliness, sense of shame,
 Usefulness and cultured mien!
 I excelled you too, in the wisdom
 To mingle with people,
 In accordance with their nature!
 But it was prior to my meeting
 This girl of cool and tranquil eyes
 With red streaks, which are verily a pair of Kuvaḷai flowers
 Juxtaposed - the flowers that open in the deep - watered pond!

- Veḷḷūr Kiḷār Maṇar Veṇ pūttiyār.

161. முல்லை

இறையும் அருந் தொழில் முடித்தென, பொறைய,
 கண் போல் நீலம், சுணைதொறும், மலர,
 வீ ததர் வேங்கைய வியல் நெடும் புறவின்,
 இம்மென் பறவை ஈண்டு கிளை இரிய
 நெடுந் தெரு அன்ன நேர் கொள் நெடு வழி,
 இளையர் ஏகுவனர் பரிப்ப, வளை எனக்
 காந்தள் வள் இதழ் கவிஞளம்பு அறுப்ப,
 தோள் வலி யாப்ப, ஈண்டு நம் வரவினைப்
 புள் அறிவுறீஇயினகொல்லோ— தெள்ளிதின்
 காதல் கெழுமிய நலத்தள், ஏதில்
 புதல்வற் காட்டிப் பொய்க்கும்
 திதலை அல்குல் தேம் மொழியாட்கே?

வினை முற்றிப் பெயரும் தலைவன், தேர்ப்பாகன்கேட்ப, சொல்லியது.

161. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer while returning from the martial camp)

O charioteer!
 Our monarch having accomplished his onorous duty,
 We have commenced our homeward journey.
 Every spring on our path glows with eye-like blue-lilies;
 Venkai blossoms are seen strewn
 All through the forest, vast and extending;
 As our chariot moves on, the sweet-humming bees fly away
 scared;
 The chariot proceeds on through
 The long and straight path,
 That resembles Neṭunteru*, in the realm of the Cōlas.
 Our warriors move on, at leisure,
 Resting on the way as they please.
 The fleshy petals of white Kāntaḷ
 Are cut down by the convex hooves
 Of the galloping horses and the cut pieces
 Resemble broken pieces of conch-shells.
 My beloved of unbounded love, who articulates sweet words
 Has a forelap beautifully speckled.
 She would be now essaying to console
 My weeping son, by telling lies
 And pointing to deceptive things.
 Had any bird of good omen
 Cried and indicated of our homeward coming
 With arms infused with strength?
 There is no other reason to be ascribed
 To her immense joy.

- *Anonymous.*

* This village exists even today in the Pāpanasam Taluk of the Thanjavur district.

162. பாலை

'மனை உறை புறவின் செங் காற் பேடைக்
 காமர் துணையொடு சேவல் சேர,
 புலம்பின்று எழுதரு புன்கண் மாலைத்
 தனியே இருத்தல் ஆற்றேன்' என்று, நின்
 பனி வார்உண்கண் பைதல கலுழ,
 'நும்மொடு வருவல்' என்றி; எம்மொடு—
 பெரும் பெயர்த் தந்தை நீடு புகழ் நெடு நகர்
 யாயொடு நனி மிக மடவை!— முனாஅது
 வேனில் இற்றித் தோயா நெடு வீழ்,
 வழி நார் ஊசலின், கோடை தூக்குதொறும்,
 துஞ்சு பிடி வருடும் அத்தம்
 வல்லை ஆகுதல் ஒல்லுமோ, நினக்கே?

'உடன் போதுவல்' என்ற தலைவிக்குத் தலைவன் சொற்றது

162. PĀLAI

(The hero speaks to the heroine who expresses her willingness to go with him)

My beloved!
 You insist on going with me;
 With your khol-fed eyes streaming with tears
 You say, "I cannot bear to be all alone,
 During the dolorous eventide,
 When the ruddy-legged female sparrow,
 That abides in the eave of the house,
 Enjoys union with its loving mate!"
 But listen to me! You are of tender age;
 You have lived inseparably with your beloved mother,
 In the spacious house of lasting fame
 Of your father of great renown.
 As such, can you manage to go with me
 Through the barren path, where a low-hanging stilt root
 Of an Irri tree of spear-like leaves
 Swings and rolls on the back of a slumbering elephant
 As the west wind blows at dawn?

- *Anonymous*

Latent Meaning Whenever the blowing westerly lifts up the stilt root, it rolls on the back of a sleeping elephant. This implies that the confidante will console the heroine whenever she finds it difficult to be alone in the absence of the hero.

163. நெய்தல்

உயிர்த்தனவாகுக, அளிய, நாளும்—
 அயமரத் துகள் முகந்த ஆனா ஊதையொடு
 எல்லியும் இரவும் என்னாது, கல்லெனக்
 கறங்கு இசை இன மணி கைபுணர்ந்து ஒலிப்ப,
 நிலவுத் தவழ் மணற் கோடு ஏறிச் செலவர,
 இன்று என் நெஞ்சம் போல, தொன்று, நனி
 வருந்துமன்; அளிய தாமே; பெருங் கடல்
 நீல் நிறப் புன்னைத் தமிழ் ஒண் கைதை,
 வானம் மூழ்கிய வயங்கு ஒளி நெடுஞ் சுடர்க்
 கதிர் காய்ந்து எழுந்து அகம் கனலி ஞாயிற்று
 வைகுறு வனப்பின், தோன்றும்
 கைதையும் கானல் துறைவன் மாவே!

வரைவு மலிந்து சொல்லியது.

163. NEYTAL

(The confidante happily announces the coming of the hero, all set to wed the heroine)

These horses are pitiable indeed,
 For, they pulled the chariot of the chief,
 Day and night, along the beach,
 When the cold breeze carried with it,
 The fine dust of the sand.
 The chariot, as it rushed through the beach
 Creating great din,
 The bells worn around the necks of the steeds
 Tinkled aloud; the chariot moved on, ascending
 Many a sand-dune, that looked
 Like heaped-up moonlight.
 These poor horses grieve,
 Even like my heart today!
 Let them take rest now -
 These horses of the chief
 In whose domain, the ripened blades
 Of a lonely screwpine bush,
 Thriving beside the dark Punnai trees,
 Glows with its golden hue,
 Like the rays of the setting sun,
 Which had earlier driven out the gloom from the world
 With its extending rays and which had moved
 On high, boiling internally!
 (The chief has come prepared for the wedding.)

- *Anonymous.*

Latent Meaning In the ford of the hero, the Punnai and the screwpine grow together and issue forth their fragrance. Like this, the hero and the heroine will be united in wedlock, give birth to a son and live happily.

164. பாலை

‘உறை துறந்திருந்த புறவில், தனாது
 செங் கதிர்ச் செல்வன் தெறுதலின், மண் பக,
 உலகு மிக வருந்தி உயர்வுறுகாலைச்
 சென்றனர் ஆயினும், நன்று செய்தனர்’ எனச்
 சொல்லின் தெளிப்பவும், தெளிதல் செல்லாய்—
 செங்கோல் வாளிக் கொடு வில் ஆடவர்
 வம்ப மாக்கள் உயிர் திறம் பெயர்த்தென,
 வெங் கடற்று அடை முதல் படு முடை தழீஇ,
 உறுபசிக் குறு நரி குறுகல் செல்லாது
 மாறு புறக்கொடுக்கும் அத்தம்,
 ஊறு இலராகுதல் உள்ளாமாறே.

பொருள் முடித்து வந்தான் என்பது வாயில்கள் வாய்க்கேட்ட தோழி தலைவிக்கு உரைத்தது.

164. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks to the heroine, knowing that the hero is on his way home after earning riches)

O my friend,
 It was a time when clouds had totally failed;
 The forest was parched hard by the fierce-rayed sun;
 The earth had fissured, causing the world untold grief!
 Though our lover parted from us
 During such an unfavourable season,
 His action is indeed commendable.
 When I consoled you remarking so,
 You simply did not pay heed to me!
 It is because,
 You did not realise that he returns safe,
 Untouched by any harm, through the horrible wasteland,
 Where the brigands, wielding bent bows and straight arrows,
 Kill the wayfarers and the rotting corpses of the dead men
 Fill the forest with strong stink
 So that a fox, though suffering from severe hunger,
 Runs away, unable to approach the dead bodies.

- *Anonymous.*

Latent Meaning The fox that came to eat the meat of the corpses of the wayfarers is annoyed by the severe stink of the corpses and runs away.

The pallor that comes to eat away the charm of the heroine, on the separation of the hero will disappear when the hero returns and showers his love on the heroine.

165. குறிஞ்சி

அமார்க் கண் ஆமான் அரு நிறம் முள்காது
 பணைத்த பகழிப் போக்கு நினைத்து, கானவன்,
 'அணங்கொடு நின்றது மலை, வான் கொள்' எனக்
 கடவுள் ஓங்கு வரை பேணமார், வேட்டு எழுந்து,
 கிளையொடு மகிழும் குன்ற நாடன்
 அடைதரும்தோறும், அருமை தனக்கு உரைப்ப,
 'நப் புணர்வு இல்லா நயன் இலோர் நட்பு
 அன்ன ஆகுக' என்னான்;
 ஒல்காது ஒழி; மிகப் பல்கின தூதே.

நொதுமலர் வரையும் பருவத்து, தோழி தலைவிக்கு அறத்தொடு நிலை பயப்பச்
 சொல்லியது; வரைவு மலிந்ததூஉம் ஆம்.

165. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine, to be overheard by the hero)

O my friend,
Our lover is the lord of a hill
Where a hunter aims his dart
At the hardy body of a wild-cow
Of timid glances and as the dart
Misses its target, he ascribes the missing
To the fury of a powerful deity,
Taking possession of the hill
And so hastens to conduct a sacrifice
In the joyous company of his kin,
Praying for the rain-clouds
To settle on the mountain.
I had never failed to tell the chief
How rare a lass you were to attain.
Yet he never chose to forsake your kinship,
Notwithstanding the absence of response from you.
So many are the messengers
Of the chief, who visit here,
Seeking your hand to him!

- *Anonymous*

166. பாலை

பொன்னும் மணியும் போலும், யாழ் நின்
 நன்னர் மேனியும் நாறு இருங் கதும்பும்;
 போதும் பணையும் போலும், யாழ் நின்
 மாதர் உண்கணும் வனப்பின் தோளும்;
 இவை காண்தோறும் அகம் மலிந்து, யானும்
 அறம் நிலைபெற்றோர் அணையேன்; அதன்தலை,
 பொலந்தொடிப் புதல்வனும் பொய்தல் கற்றனன்;
 வினையும் வேறு புலத்து இலெனே; நினையின்,
 யாதனின் பிரிகோ?— மடந்தை!—
 காதல் தானும் கடலினும் பெரிதே!

செலவுக் குறிப்பினால் வேறுபட்ட கிழத்திக்குத் தலைவன் சொல்லியது.

166. PĀLAI

(The hero consoles his beloved, who feared that the hero might part from her)

O darling!
Your charming person is radiant like gold;
Your well-grown and dark hair
Shines like blue-gem!
Your eyes are beautiful and adorned with collyrium.
They resemble a pair of blue-lilies.
Your arms are smooth like bamboo stems.
Whenever I behold you, my heart swells with joy.
I feel as if I were plunged
Into a state of bliss,
Even like the virtuous folk
Who enjoy the fruit of their virtuous life!
To top all these,
Our beloved son who is adorned with auric bracelets
Has learnt to play.
I have duty none, in a distant land,
That will keep me away from you!
(Then why do you worry yourself?)

- *Anonymous*

167. நெய்தல்

கருங் கோட்டுப் புன்னைக் குடக்கு வாங்கு பெருஞ் சினை
 விருந்தின் வெண் குருகு ஆர்ப்பின், ஆஅய்
 வண் மகிழ் நாளாவைப் பரிசில் பெற்ற
 பண் அமை நெடுந் தேர்ப் பாணியின், ஒலிக்கும்
 தண்ணம் துறைவன் தூதொடும் வந்த
 பயன் தெரி பனுவற் பை தீர் பாண!
 நின் வாய்ப் பணி மொழி களையா—பல் மாண்
 புது வீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅம்
 மணம் கமழ் கானல், மாண் நலம் இழந்த
 இறை ஏர் எல் வளைக் குறுமகள்
 பிறை ஏர் திரு நுதல் பாஅய பசப்பே.

தோழி பாணற்கு வாயில் மறுத்தது; தூதொடு வந்த பாணற்குச் சொல்லியதூஉம்.
—ஆம்.

167. NEYTAL

(The confidante of the heroine refuses entry to the Pāṇan)

You have come here, as the messenger
 Our our lover, the chief of a littoral land!
 His land is thick with Punnai trees
 With dark and upcurved trunks
 Where are perched the flocks of white herons.
 Their ceaseless cry is heard
 Like the tinkling of the bells
 Adorning the lofty chariots,
 Which the bards received as gifts
 From the munificent patron Aṇṭiraṇ,
 That holds his diurnal court
 Of limitless mirth,
 O pāṇa, untouched by penury!
 Your sweet melody ever aims at rewards!
 Mind that your humble words
 Will have no impact on my friend.
 They will not help her regain
 The lustre of her crescent-like forehead!
 Alas, this young lass
 Lost her wondrous charm
 As well as her shining bracelets
 In the grove on the beach,
 Fragrant with the comely flowers
 Of Nālal and Punnai trees!

- Anonymous

168. குறிஞ்சி

கரும்பு உண விரிந்த கருங் கால் வேங்கைப்
 பெருஞ் சினைத் தொடுத்த கொழுங்-கண் இறாஅல்,
 புள்ளற்றுக் கசிந்த தீம் தேன் கல் அளைக்
 குறக் குறுமாக்கள் உண்ட மிச்சிலைப்
 புன் தலை மந்தி வன் பறழ் நக்கும்
 நன் மலை நாட! பண்பு எனப் படுமோ—
 நின் நயந்து உறைவி இன் உயிர் உள்ளாய்,
 அணங்குடை அரவின் ஆர் இருள் நடு நாள்,
 மை படு சிறு நெறி எஃகு துணை ஆக
 ஆரம் கமழும் மார்பினை,
 சாரற் சிறுகுடி ஈங்கு நீ வரலே?

தோழி இரவுக்குறி மறுத்தது.

168. KURINČI

(The Companion refuses to arrange a tryst during night)

Chief!

You are from a domain thick with Vēnkai trees,
 Whose trunks are dark and branches are huge
 And loaded with flowers feeding hives of bees;
 From these branches dangle,
 Richly-honeyed rills, that drip with honey
 When buzzed by swarms of bees;
 The flowing honey fills the pits on the rock below,
 Attracting the children of the hillsfolk
 Who taste it with relish;
 The left out honey is enjoyed
 By the strong cubs of the downy-headed she-monkeys.
 Having no concern for this girl's life,
 Whose heart is full with love for you,
 You visit our hamlet on the slope,
 All alone, holding a lance in your hand
 And your chest smeared with fragrant sandal-cream.
 Alas, you travel through the paths
 Which are narrow, infested with snakes,
 And confusingly gloomy.
 Can this spell good, O chief!

*- Anonymous*Latent Meaning**The Vēnkai - The heroine****The unfolding of flowers - The slander of gossiping women****The honey-comb - The pleasure with the heroine.****The buzzing of bees - The crowded kin****The children tasting the oozing-out honey - Pallor destroying the heroine's charm.****The left out honey tasted by monkey-cub: The rest of her charm occasionally enjoyed by the hero.**

169. முல்லை

'முன்னியது முடித்தனம் ஆயின், நன்னுதல்!
 வருவம்' என்னும் பருவரல் தீர,
 படும்கொல், வாழி, நெடுஞ் சுவர்ப் பல்லி—
 பரற் றலை போகிய சிரற் றலைக் கள்ளி
 மீமிசைக் கலித்த வீ நறு முல்லை
 ஆடு தலைத் துருவின் தோடு தலைப்பெயர்க்கும்
 வன் கை இடையன் எல்லிப் பரீஇ,
 வெண் போழ் தைஇய அலங்கல்தும் தொடலை
 மறுகுடன் கமழும் மாலை,
 சிறுகுடிப் பாக்கத்து எம் பெரு நகரானே,

வினை முற்றி மறுத்தராநின்றான் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது.

169. MULLAI

(The hero speaks to his heart on his way home)

O my heart!
This is evening hour;
Now, the strong-handed shepherds
Who had taken their herds
Of swaying heads to the pasture for grazing
Would return to our village;
Their garlands spread
Sweet fragrance all through our village
Dight with small houses; these are garlands,
Woven of the Mullai flowers and the narrow strips of palmyra
blades;
The shepherds collect these flowers
From the well-sprouted vines that creep over the cactuses,
Whose tops resemble verily kingfishers,
And which thrive in the pebbled wasteland.
Would the lizard that crawls in the high wall of our mansion
Click and inform our beloved,
Of our home-coming,
To relieve her of her intense pain
Which she had suffered all these days
Since we took leave of her saying,
“Darling of comely forehead!
I will be back here
As soon as I accomplish my task!”

- *Anonymous.*

170. மருதம்

மடக் கண், தகரக் கடந்தல், பணைத் தொள்,
வார்ந்த வால் எயிற்று, சேர்த்து செறி குறங்கின்,
பிணையில் அம் தழை தைஇய, துணையிலள்
விழவுக் களம் பொலிய வந்து நின்றனளே;
எழுமினோ எழுமின், எம் கொழுநற் காக்கம்;
ஆரியர் துவன்றிய பேர் இசை முள்ளூர்,
பலர் உடன் கழித்த ஓள் வாள் மலையனது
ஒரு வேற்கு ஓடியாங்கு, நம்
பன்மையது எவனோ, இவள் வன்மை தலைப்படினே?

தோழி விறலிக்கு வாயில் மறுத்தது.

170. MARUTAM

(The companion of the heroine refuses entry to the woman dancer who visits as the messenger of the hero)

Friends,
 Let us hasten to protect our spouses
 From this young hetaira!
 Behold the danseuse
 Who has come alone!
 Her very presence adds
 To the charm of the arena!
 Her eyes are battling
 And her tresses smell with unguents!
 Her shoulders are wide and her teeth are close-set
 And silvery; her thighs are fleshy and close to each other!
 She has adorned herself with flower-wreaths
 And bunches of leaves!
 Should she achieve her end,
 Our collective strength will have no impact!
 We will be nowhere like the crowded Aryan warriors
 With their unsheathed swords
 Who fled all at once
 On their sighting Malayan*
 Who was armed with his single spear
 In the battle fought at famed Muḷḷūr.

- *Anonymous.*

* **Malayan:** He was one of the seven patrons of the ancient period. He was the chief of Muḷḷūr.

171. பாலை

நீர் நசைக்கு ஊக்கிய உயவல் யானை
 வேனிற் குன்றத்து வெவ் வரைக் கவாஅன்
 நிலம் செல, செல்லாக் கயந் தலைக் குழவி
 சேரிஅம் பெண்டிர் நெஞ்சத்து எறிய
 ஊர் ஆன்கன்றொடு புகுதும் நாடன்
 பன் மலை அருஞ் சுரம் இறப்பின், நம் விட்டு,
 யாங்கு வல்லுந மற்றே—ஞாங்க
 வினைப் பூண் தெண் மணி வீழ்ந்தன நிகர்ப்பக்
 கழுது கால்கொள்ளும் பொழுது கொள் பானாள்,
 ஆர்வ நெஞ்சமொடு அளைஇ,
 மார்பு உறப் படுத்தல் மரீஇய கண்ணே?

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகட்கு உரைத்தது.

171. PĀLAI

(The companion of the heroine speaks on knowing of the plan of the hero to part from them)

O my friend!
In our lover's land, a she-elephant that grieves of acute thirst
Walks into a flaming land
Which is girt with many a hill,
Seeking water, when its soft-headed calf
Goes astray and gets into a hamlet
Together with the calves of the cows,
To the great consternation of the village women.
Should he leave us here alone
And tread a hazardous and rocky wilderness,
How shall our eyes close in sleep?
Ours are the eyes which used to enjoy blissful sleep
In the close clasp of his chest,
Our loving heart becoming one with his own,
During the midnight, when the ghouls roam about
Resembling so many spears
Shorn of their well-wrought and clear-toned bells!

- *Anonymous.*

172. நெய்தல்

விளையாடு ஆயமொடு வெண் மணல் அழுத்தி,
 மறந்தனம் துறந்த காழ் முளை அகைய,
 'நெய் பெய் தீம் பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது
 நும்மினும் சிறந்தது; நுவ்வை ஆகும்' என்று,
 அன்னை கூறினள், புன்னையது நலமே—
 அம்ம! நாணுதும், நும்மொடு நகையே;
 விருந்தின் பாணர் விளர் இசை கடுப்ப,
 வலம்புரி வான் கோடு நாலும் இலங்கு நீர்த்
 துறை கெழு கொண்க!— நீ நல்கின்,
 இறைபடு நீழல் பிறவுமார் உளவே.

பகற்குறி வந்த தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடயாது; குறிபெயர்த்தீடும் ஆம்.

172. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks importuning the hero to wed the heroine eftsoon)

O chief of a littoral domain
 Where in the sweet-watered ford,
 The right-whorled and white conch-shells
 Sound sweetly like the Viḷari tune*
 Of the newly arrived musicians!
 Our mother spoke at length,
 The greatness of this Punnai tree thus:
 “My friends and myself, when we were young,
 Sported in the sandy beach;
 Then, we forgot altogether of the ripe seed of Punnai,
 Which we buried in the white sand;
 Later, it grew into a young plant
 Which we nurtured with love,
 Feeding it with ghee and milk!
 So the Punnai tree is your elder sister,
 Sweeter far than you yourself!”
 So chief, we feel embarrassed
 To sport with you beside it.
 Should you consent,
 There are other trees with rich shades
 Where we can sport!

- *Anonymous.*

* Viḷari - One of the seven musical notes.

The seven musical notes of ancient Tamil music are as follows:

- 1) Kural, 2) Tuttam, 3) Kaikkilāi, 4) Uḷai, 5) Iḷi, 6) Viḷari,
- 7) Tāram

173. குறிஞ்சி

சுனைப் பூக் குற்றும், தொடலை தைஇயும்,
 மலைச் செங் காந்தட் கண்ணி தந்தும்,
 தன் வழிப் படுஉம் நம் நமயந்தருளி,
 வெறி என உணர்ந்த அரிய அன்னையை,
 கண்ணினும் கனவினும் காட்டி, 'இந் நோய்
 என்னினும் வாராது; மணியின் தோன்றும்
 அம் மலை கிழவோன் செய்தனன் இது' எனின்,
 படு வண்டு ஆர்க்கும் பைந் தார் மார்பின்
 நெடு வேட்கு ஏதம் உடைத்தோ?—
 தொடியோய்! கூறுமதி, வினவுவல் யானே.

தோழி தலைவிக்கு உரைப்பாளாய், சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது; வெறி அச்சநீஇத்
 தோழி அறத்தொடு நிலை பயப்பித்ததூஉம் ஆம்.

173. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

My friend,
 We are the devotees of Lord Murukan
 To whom we offer the wreaths
 Woven of the red-hued Kānta! blooms
 Of the hill and the flowers plucked from the springs!
 If He showers on us His grace
 And let our mother, ever-wary and critical,
 Know, both in reality and also in her dream,
 That our present grief is
 Neither the work of Him, nor of other deities,
 What will betide Him? What if He tells her
 That it is owing to the chief,
 Of a comely hill, that glows like blue gem?
 Alas, our mother believes
 That it is the work of the Lord
 Who adorns Himself with the fresh garlands,
 Which are buzzed by a swarm of bees!

- *Anonymous.*

174. பாலை

‘கற்றை ஈந்தின் முற்றுக் குலை அன்ன
 ஆள் இல் அந்தத் தாள் அம் போந்தைக்
 கோளுடை நெடுஞ் சினை ஆண் குரல் விளிப்பின்,
 புலி எதிர் வழங்கும் வளி வழங் ஆர் இடைச்
 சென்ற காதலர் வந்து, இனிது முயங்கி,
 பிரியாது ஒரு வழி உறையினும், பெரிது அழிந்து
 உயங்கினை, மடந்தை!’ என்றி—தோழி!—
 அற்றும் ஆகும், அஃது அறியாதோர்க்கே;
 வீழாக் கொள்கை வீழ்ந்த கொண்டி
 மல்லல் மார்பு மடுத்தனன்
 புல்லு மற்று எவனோ, அன்பு இலங்கடையே?

வினை முற்றி வந்து எய்திய காலத்து, ஆற்றாளாய தலைவியைத் தோழி வற்புறி
 நின்றுறாட்கு அவள் சொல்லியது.

174. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend, when she consold her, after the hero had returned from abroad)

"Our lover went through a barren land
 Rich in Tāḷi Pōntai trees*
 With bunches of fruits amidst high leaves;
 These fruits are very like the ripened date fruits;
 From one such tree, a male bird
 Calls its mate when a tiger growls
 Causing echo in the wilderness.
 Now he has returned and abides with you
 Inseparably, and delights you with his sweet embrace.
 Yet you seem to be greatly anguished!"
 This makes you wonder at my state.
 For those who are ignorant of the truth,
 It will seem so.
 But know that our lover, once a man of strong conviction,
 Has changed; he offers his chest to the hetairas!
 What joy can we derive
 From his embrace, so loveless?

- *Anonymous.*

Tāḷi Pōntai : A kind of Palmyra.

175. நெய்தல்

நெடுங் கடல் அலைந்த கொடுந் திமிற் பாதவர்
 கொழு மீன் கொள்ளை அழி மணல் குவைஇ,
 மீன் நெய் அட்டிக் கிளிஞ்சில் பொத்திய
 சிறு தீ விளக்கில் துஞ்சும், நறு மலர்ப்
 புன்னை ஒங்கிய, துறைவனொடு அன்னை
 தான் அறிந்தன்றோ இவளே; பானாள்
 சேரிஅம் பெண்டிர் சிறு சொல் நம்பி,
 சுடுவான் போல நோக்கும்,
 அடு பால் அன்ன என் பசலை மெய்யே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது.

175. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands near the fence)

O friend!
 Our lover is the chief of a littol land
 Where the fisherfolk steer their curved boats
 In the waters and net succulent fishes
 And make heaps of them on the sandy beach and sleep
 In the light of the tiny-flamed lamps
 Of conch-shells, fueled with melted fish-fat,
 In their abodes amidst tall Punnai trees
 Loaded with fragrant flowers.
 Though our mother knows not
 Anything about our clandestine kinship
 With that chief, she believes the base gossip of the women
 Who wield their tongues during the mid-night,
 And casts her angry looks at my body
 Which is pervaded by pallor,
 Yellow like the boiling milk,
 As if she intends to scorch me with her eyes!

- Anonymous.

Latent Meaning The fisherfolk who went for a fish-hunt heap their catch in the beach and sleep in the light of the shell-lamp. This implies that the hero should go abroad, fetch riches and heap them in their foreyard and wed the heroine and live peacefully.

176. குறிஞ்சி

எம் நயந்து உறைவி ஆயின், யாம் நடந்து
 நல்கினம் விட்டது என்? நலத்தோன் உய் வயின்
 சால்வின் அளித்தல் அறியாது, அவட்கு அவள்
 காதலள் என்னுமோ? உரைத்திசின்—(பாழி!—
 நிரைத்த யானை முகத்து வரி கடுப்பப்
 போது பொதி உடைந்த ஒண் செங் காந் டள்
 வாழை அம் சிலம்பின் வம்பு படக் குவைஇ,
 யாழ் ஒர்த்தன்ன இன் குரல் இன வண்டு,
 அருவி முழுவின் பாடொடு ஓராங்கு,
 மென்மெல இசைக்கும் சாரல்,
 குன்ற வேலித் தம் உறைவின் ஊரே.

பரத்தை தலைவியின் பாங்கிக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப, விறலிக்குச் சொல்லியது.

176. KURIN̄CI

(The hetaira speaks to be heard by the kin of the confidante of the heroine)

The bright red Kāntaḷ unfold all at once
 In this hilly domain; these flowers
 Which glow like the serried specks, on an elephant's face,
 Send forth their sweet fragrance, all over
 The hill-slope, rich in banana trees;
 The hives of bees hum sweetly,
 Like the Yāḷ-melody,
 And the humming gets mingled
 With the rhythmic sound of the cascading stream
 Such is the village of our lover!
 Will this village conclude,
 That his love for his wife
 Is greater than his love for us?
 If it does, it is nothing but sheer ignorance!
 I let her husband go to his house,
 Quite willingly, for, she has love for me,
 And I too reciprocate her love!
 He has some concern for his wife,
 Because it well fits the ways of the world.
 It does not mean, that his love for her is genuine!

- Anonymous

Latent Meaning As the red Kāntaḷ unfolds, the bees sing together with the falling stream. This implies: The hero will be happy with his wife. We will sing accompanied by drums and he will come to us attracted by our music.

177. பாலை

பரந்து படு கூர் எரி கானம் நைப்ப,
 மரம் தீயுற்ற மகிழ் தலைஅம் காட்டு
 ஒதுக்கு அரும் வெஞ் சுரம் இறந்தனர் மற்றவர்;
 குறிப்பின் கண்டிசின் யானே; நெறிப்பட,
 வேலும் இலங்கு இலை துடைப்ப; பலகையும்
 பீலி சூட்டி மணி அணிபவ்வே;
 பண்டினும் நனி பல அளிப்ப; இனியே
 வந்தன்று போலும்— தோழி!— நொந்து நொந்து,
 எழுது எழில் உண்கண் பாவை
 அழிதரு வெள்ளம் நீந்தும் நாளே.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்த தலைமகள் தோழிக்கு உரைத்தது.

177. PĀLAI

(The heroine speaks to her confidante)

My friend,
I am quite sure that our lover will soon part from us,
And tread a wilderness fearsome,
Where the high-flamed wild fire burns down
The jungle, rendering all trees useless
And every sign of life is done away with;
I see him cleansing
The leaf of his lance and setting it right;
He bells the shield and decks it with peacock's feathers.
His love for me is unusually great now-a-days.
Does it mean, my friend,
That the fateful day has come,
When I should grieve endlessly
And swim amidst the flood of tears?
Will the tears screen my eyes,
Which are comely and knol-fed?

- *Anonymous.*

178. நெய்தல்

ஆடு அமை ஆக்கம் ஐது பிசைந்தன்ன
 தோடு அமை தூவித் தடந் தாள் நாரை
 நலன் உணப்பட்ட நல்கூர் பேடை
 கழி பெயர் மருங்கில் சிறு மீன் உண்ணாது,
 கைதையும் படு சினைப் புலம்பொடு வதியும்
 தண்ணம் துறைவன் தேரே கண்ணின்
 காணவும் இயைந்தன்றுமன்னே; நாணி
 நள்ளென் யாமத்தும் கண் படை பெறேளன்;
 புள் ஒலி மணி செத்து ஓர்ப்பு,
 விளிந்தன்றுமாத், அவர்த் தெளிந்த என் நெஞ்சே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது.

178. NEYTAL

(The companion speaks to the heroine to be overheard by the hero, who waits near the fence)

In our chief's domain with cool fords,
 A helpless female stork of anguished heart
 Perches on the huge branch of a Tājai bush,
 Refusing to eat the small fishes
 From the creek nearby, as a male stork,
 Endowed with long legs and heavy feathers,
 Resembling the gently crushed gauze-like skin,
 White and soft of the swaying bamboo,
 Had enjoyed its fresh charm.
 There were lucky days, when we were pleased
 To behold the chariot of our lover,
 Coursing through our beach!
 But now, alas, I remain sleepless,
 Even during this midnight, assailed by my sense of shame!
 My poor heart, which foolishly trusted him,
 Is now, getting crushed on hearing the chirping
 Of the birds, as the chirping sounds
 Very like the tinkle of his chariot-bells!

- *Anonymous.*

Latent Meaning : The female stork sits all alone on a branch, forsaking food, after its charm having been enjoyed by a male bird.

This description implies that the hero had enjoyed the feminine charm of the heroine, as a result of which the heroine forsakes food and is confined to her home, unable to meet her lover again.

179. பாலை

இல் எழு வயலை ஈற்று ஆ தின்றென,
 பந்து நிலத்து எறிந்து, பாவை நீக்கி,
 அவ் வயிறு அலைத்த என் செய் வினைக் குறுமகள்
 மான் அமர்ப்பன்ன மையல் நோக்கமொடு,
 யானும் தாயும் மடுப்ப, தேனொடு
 தீம் பால் உண்ணாள் வீங்குவனள் விம்மி,
 நெருநலும் அனையள்மன்னே; இன்றே,
 மை அணற் காளை பொய் புகலாக,
 அருஞ் சுரம் இறந்தனள் என்ப — தன்
 முருந்து ஏர் வெண் பல் முகிழ் நகை திறந்தே.

மனை மருட்சி.

179. PĀLAI

(The mother laments over her daughter's elopement)

Even yesterday, my young daughter,
 Skilled in doing things,
 Threw away her ball and forsook her doll,
 And struck her hand against her stomach,
 For, a cow which had calved recently,
 Had eaten away the Vayalai vine,
 Which she reared in our home.
 She, with her enticing eyes,
 Which resemble those of a doe's,
 Sobbed bitterly, and refused to be fed with milk,
 By her nurses and me!
 She, even she, is reported
 To have eloped with her lover,
 Who is a dark-bearded lad,
 Through a hazardous jungle, lured by his false affirmations.
 I am told that she followed him,
 With a smile on her visage,
 And her teeth a little exposed -
 The teeth, which resemble
 The ends of quills

- Anonymous.

180. மருதம்

பழனப் பாகல் முயிறு மூசு குடம்பை
 கழனி நாரை உரைத்தலின், செந்நெல்
 விரவு வெள்ளரிசியின் தாஅம் ஊரன்
 பலர்ப் பெறல் நசைஇ, நம் இல் வாரலனே;
 மாயோள், நலத்தை நம்பி விடல் ஒல்லாளே;
 அன்னியும் பெரியன்; அவனினும் விழுமிய
 இரு பெரு வேந்தர், பொரு களத்து ஒழித்த
 புன்னை விழுமம் போல,
 என்னொடு கழியும்—இவ் இருவரது இகலே.

தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளிடத்துப் பொறாமை கண்
 சொல்லியது.

180. MARUTAM

(The confidante speaks to the heroine after allowing entry to the hero, who returned from the house of the hetaira)

O my friend!
 Our lover is the chief of a fertile plain.
 Here, the field-cranes suck with their beaks,
 The red-ants from their nests,
 Built on the jack trees, hard by the paddy fields.
 The ants as well as their eggs
 Get strewn on the ground and look like the grains
 Of paddy and white rice mixed together.
 He seldom visits our home,
 As he is after numerous harlots.
 This dark-hued young girl
 Thinks very high of her beauty
 And refuses to cool down.
 It seems that the quarrel between these lovers
 Will end only at my death,
 Even like the feud between renowned Anni
 And Titiyan, came to an end
 At the fall of the Punnai tree in full bloom!

- *Anonymous.*

Note: The Punnai tree was the guardian tree of Anni. It was cut down by Titiyan at Kurukkaipparantali in the domain of the former. This episode is mentioned in verses 45 and 145 of Akananūru.

181. முல்லை

உள் இறைக் குரீஇக் கார் அணற் சேவல்
 பிற புலத் துணையோடு உறை புலத்து அல்கி,
 வந்ததன் செல்வி நோக்கி, பேடை
 நெறி கிளர் ஈங்கைப் பூவின் அன்ன
 சிறு பல் பிள்ளையோடு குடம்பை கடிதலின்,
 துவலையின் நனைந்த புறத்தது அயலது
 கடரல் இருக்கை அருளி, நெடிது நினைந்து,
 ஈர நெஞ்சின் தன் வயின் விளிப்ப,
 கையற வந்த மையல் மாலை
 இரீஇய ஆகலின், இன் ஒலி இழந்த
 தார் அணி புரவி தண் பயிர் துமிப்ப
 வந்தன்று, பெருவிறல் தேரே;
 உய்ந்தன்றாகும், இவள் ஆய் நுதற் கவினே.

வினை முற்றிப் புகுந்தது கண்டதோழி மகிழ்ந்து உரைத்தது.

181. MULLAI

(The companion expresses her joy over the return of the hero)

This is the painful evening of the rainy season
 A male sparrow of darksome neck,
 Abides with its mate and its fledgelings
 In the eaves of a house; its young ones
 Look very like the ĩnkai blooms
 Which are tiny and curly;
 The male sparrow returns to its abode,
 After a brief stay with another bird
 In a different place;
 Its body bears signs of its union with that bird;
 So its sulking mate, backed by its young ones
 Refuses entry to its mate,
 As a result of which, the poor male bird
 Stays away all the while getting drenched by the pouring rain.
 This evokes pity in the sulking female,
 And so after deep thinking,
 It invites its shivering mate to its nest.
 Finding option none,
 The male returns to its nest.
 At this hour, the chariot of the victorious hero
 Has arrived, drawn by the horses
 That galloped along the path,
 Trampling the tender crops in it.
 The bells on them, have lost their sweet tinkling,
 As the rains had dampened them.
 It is certain that the small forehead
 Of this girl will no more be pervaded by pallor.

- *Anonymous.*

Latent Meaning : The female bird with its young ones refuses admission to its mate for its lapse but finally admits it into her nest taking pity on its plight.

This implies that the heroine in the past took her friends with her and refused entry to her spouse as he returned from the house of a hetaira. But now she is expected to receive him warmly.

182. குறிஞ்சி

நிலவும் மறைந்தன்று; இருளும் பட்டன்று;
 ஒவத்து அன்ன இடனுடை வரைப்பின்,
 பாவை அன்ன நிற்புறங்காக்கும்
 சிறந்த செல்வத்து அன்னையும் துஞ்சினள்;
 கெடுத்துப்படு நன் கலம் எடுத்துக் கொண்டாங்கு,
 நன் மார்பு அடைய முயங்கி, மென்மெல,
 கண்டனம் வருகம் சென்மோ?— தோழி!—
 கீழும் மேலும் காப்போர் நீத்த
 வறுந் தலைப் பெருங் களிறு போல,
 தமிழன் வந்தோன், பனியலை நீயே!

வரைவு நீட்டிப்ப, தலைமகள் ஆற்றாமை அறிந்த தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லி
 வரைவு கடாயது.

182. KURINCI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine overheard by the hero)

The moon has vanished
And gloom has spread!
We are girls, as charming as well-wrought images
Which our prosperous mother protects with care,
In our painting-like comely house.
She, even she, is now
Immersed in sweet slumber.
Why not we fare forth to meet our lover
And enjoy his sweet embrace and then return home?
He has come here all alone, in spite of the pouring dew.
He has come here, like a tusker
Without its usual head-cover
And also without the riding mahouts
And the guards who protect it walking with it.
Shall we return home leisurely,
After embracing his broad chest
As eager as the folk
Who regain their once-lost jewel?

- *Anonymous.*

183. நெய்தல்

தம் நாட்டு விளைந்த வெண்ணெல் தந்து,
 பிற நாட்டு உப்பின் கொள்ளை சாற்றி,
 நெடு நெறி ஒழுகை நிலவு மணல் நீந்தி,
 அவண் உறை முனிந்த ஒக்கலொடு புலம் பெயர்ந்து,
 உமணர் போகலும் இன்னாதாகும்—
 மடவை மன்ற — கொண்க!— வயின்தோறு
 இன்னாது அலைக்கும் ஊதையொடு ஓரும்
 நய்இல் புலம்பின் மாலையும் உடைத்தே;
 இன மீன் ஆர்ந்த வெண் குருகு மிதித்த
 வறு நீர் நெய்தல் போல,
 வாழாள் ஆதல் சூழாதோயே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரியும் தலைவற்குத் தோழி சொல்லியது.

183. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero who is about to part from the heroine)

The caravan of salt-vendors
Move on with long rows of bullock carts,
Through the stretches of white sand,
Glowing like moonlight;
On their way, they barter the sea-born salt,
Which they secured from the producers
In the littoral region
In exchange of white paddy grains,
The produce of their own domain.
It is indeed painful
For the folk, when they watch the caravan leaving
Their village; even so, chief,
Your parting from here will cause us pain!
The benumbing northerly
Plays havoc everywhere; to add to this,
The evening too sets in, fully armed
With loneliness; this loneliness is the result of your parting.
This girl will cease to survive,
Even like the Neytal flowers
That cannot survive, when trampled
By cranes, which had eaten many kinds of fishes to their fill.
I am quite sure, chief,
That your ignorance is great;
For, you have failed to realise this fact!

- *Anonymous.*

184. பாலை

ஒரு மகள் உடையேன் மன்னே; அவளும்
 செரு மிகு மொய்ம்பின் கூர்வேற் காளையொடு
 பெரு மலை அருஞ் சுரம் நெருநல் சென்றனள்;
 'இனியே, தாங்கு நின் அவலம்' என்றிர்; அது மற்று
 யாங்ஙனம் ஒல்லுமோ? அறிவுடையீரே!
 உள்ளின் உள்ளம் வேமே— உண்கண்
 மணி வாழ் பாவை நடை கற்றன்ன என்
 அணி இயற் குறுமகள் ஆடிய
 மணி எர் நொச்சியும் தெற்றியும் கண்டே.

மனை மருட்சி.

184. PĀLAI

(The lamentation of the mother when her daughter had eloped)

My daughter is the only child of mine!
Alas, she, even she, eloped yesterday
With her bull-like lover, whose puissance
Excels in the battle-field.
He bears on his shoulder,
A spear with sharp-tipped leaf!
She treads with him a perilous path,
That cuts across hills.
You folk advise me to bear the pain!
But how shall I bear it
O women endowed with wisdom?
My heart is aflame, every time I behold,
The Nocci shrub with blue gem-like blooms,
And the pial, where she used to sport.
How dear a child is she to me!
When she walked, I just felt
As it the pupil inside my khol-bed eye
Had come out and learnt to walk!
(How shall I bear her separation?)

- *Anonymous.*

185. குறிஞ்சி

ஆனா நோயோடு அழி படர்க் கலங்கி,
 காமம் கைம்மிக, கையறு துயரம்
 காணும், நல்காய் ஆயின் — பாணர்
 பரிசில் பெற்ற விரி உளை நல் மான்
 கவி குளம்பு பொருத கல் மிசைச் சிறு நெறி,
 இரவலர் மெலியாது ஏறும், பொறையன்
 உரை சால் உயர் வரைக் கொல்லிக் குடவயின்,
 அகல் இலைக் காந்தள் அலங்கு குலைப் பாய்ந்து,
 பறவை இழைத்த பல் கண் இறாஅல்
 தேனுடை நெடு வரை, தெய்வம் எழுதிய
 வினை மாண் பாவை அன்னோள்
 கொலை சூழ்ந்தனளால் — நேகோ யானே.

பாங்கற்கத் தலைவன் சொல்லியது; சேட்படுக்கும் தோழிக்குத் தலைவன் சொல்லியதூஉம் ஆம்.

185. KURIN̄CI

(The hero speaks to his friend)

O my friend!
 My beloved is as charming as the image, artfully made
 By a deity in the Kolli range
 That abounds in sweet honey, stored by the bees,
 In the many-eyed combs,
 After having buzzed the swaying bunches of blooms
 Of the wide-leaved Kāntaḷ plants
 Thriving in the western range
 Of the Kolli mountain of high renown,
 Which is in the realm of Poraiyan.
 Here, the paths are levelled
 By the constant contact of the conical hooves
 Of the horses with spread-out manes,
 Which the Pāṇās receive as gifts from the monarch.
 Along these narrow and levelled paths,
 The suppliants ceaselessly walk
 Tirelessly to meet this king and receive gifts.
 I very much believe that my beloved intends to take my life off!
 I am endlessly tormented by grief.
 My heart is squeezed by numerous thoughts.
 I am greatly confused and my love has swelled beyond my
 bearing.
 I am rendered helpless.
 Even after witnessing this pitiable plight of mine,
 You do not come to my rescue.
 I deem it the fruit of my past sin!

- *Anonymous.*

Note: The Kollippāvai, a beautiful statue of a woman was believed to have been carved out by some deity in the western slope of the Kolli Hills in the ancient Cēra country.

The name Porayan means the king of hills.

186. பாலை

கல் ஊற்று ஈண்டல கயன் அற, வாங்கி,
 இரும் பிணர்த் தடக் கை நீட்டி, நீர் கொண்டு,
 பெருங் கை யானை பிடி எதிர் ஓடும்
 கானம் வெம்பிய வறம் கூர் கடத்திடை,
 வேனில் ஒதி நிறம் பெயர்முது போத்து,
 பாண் யாழ் கடைய, வாங்கி, பாங்கர்
 நெடு நிலை யாஅம் ஏறும் தொழில்—
 பிறர்க்கு என முயலும் பேர் அருள் நெஞ்சமொடு
 காமர் பொருட் பிணிப் போகிய
 நாம் வெங்.காதலர் சென்ற ஆறே.

பிரிவிடை மெலிந்த தோழிக்குத் தலைவி சொல்லியது.

186. PĀLAI

(The heroine speaks to her companion)

O friend!
 our lover's heart, filled with limitless grace
 For his fellowmen is ever poised to help them.
 He parted from us and went to a distant land,
 His heart strongly bound, by the desire
 To come by riches.
 Now he is treading a fearful wilderness.
 The forest is parched by the aestival heat
 To the core. Drought reigns supreme in this forest,
 Where a thirsty tusker extends its huge trunk,
 Which is dark and wrinkled, into a dry spring
 Amidst rocks; it sucks out the scanty water from it
 And rushes towards its loving mate to slake its thirst.
 Here also is seen, an old chameleon that changes its hue
 Struggles hard to move about,
 Owing to the summer heat.
 Suddenly it gains strength,
 On hearing the musical notes
 Of the Pāṇās, who strum their Yāḷ
 While treading the forest, and ascends
 To the top of a tall Yā tree.
 (Alas, what shall I do?
 Our lover treads such an awful forest, enduring all pain!)

- Anonymous.

187. நெய்தல்

நெய்தல் கூம்ப, நிழல் குணக்கு ஒழுக,
 கல் சேர் மண்டிலம் சிவந்து நிலம் தணிய,
 பல் பூங் கானலும் அல்கின்றன்றே;
 இன மணி ஒலிப்ப, பொழுது படப் பூட்டி,
 மெய்ம் மலி காமத்து யாம் தொழுது ஒழிய,
 தேரும் செல் புறம் மறையும்; ஊரொடு
 யாங்கு ஆவதுகொல் தானே— தேம் பட
 ஊது வண்டு இமிரும் கோதை மார்பின்,
 மின் இவர் கொடும் பூண், கொண்கனொடு
 இன் நகை மேலி, நாம் ஆடிய பொழிலே.

தலைமகன் பகற்குறி வந்து மீள்வானது செலவு நோக்கி, தலைமகள் தன்னுள்ளே சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியது. —ஒளவையார்.

187. NEYTAL

(The heroine speaks to herself when the hero takes leave of her after a day-time meeting)

The Neytal flowers fold
 While the shadows fall to the east;
 The sun, having turned ruddy
 Has sunk in the western hill;
 The multi-flowered grove
 Has lost its usual charm;
 Our grief is intense and we know not
 Of the means to rid it;
 Alas, we are made to stand, our hands folded,
 And gaze with concern
 At the chariot of our lover
 That vanishes from our sight at a distance,
 Being pulled by horses, adorned with a cluster of bells;
 Alas, what will betide this village,
 And this grove? It is here,
 We spent our time in gleeful laughter
 And, sporting with the chief
 Of a littoral domain,
 Who wears curved jewels
 And wreaths of honeyed blossoms
 Buzzed ever by a swarm of bees!

- *Avvaiyār.*

188. குறிஞ்சி

படு நீர்ச் சிலம்பில் கலித்த வாழைக்
 கொடு மடல் ஈன்ற கூர் வாய்க் குவி முகை,
 ஓள் இழை மகளிர் இலங்கு வளைத் தொடுஉம்
 மெல் விரல் மோசை போல, காந்தள்
 வள் இதழ் தோயும் வான் தோய் வெற்ப!
 'நன்றி விளைவும் தீதொடு வரும்' என,
 அன்று நற்கு அறிந்தனள் ஆயின், குன்றத்துத்
 தேம் முதிர் சிலம்பில் தடைஇய
 வேய் மருள் பணைத் தோள் அழியலன்மன்னே.

பகற்குறி மறுத்து வரைவு கடயாது.

188. KURIŊCI

(The companion of the heroine importunes the hero to wed her friend
eftsoon)

O Chief of a sky-high mountain
Where a sharp-tipped conical bud
Of a banana tree, flourishing in the slope,
Abounding in deep springs,
Touches the fleshy petal of the red Kānta! flower
That resembles the Mōcai*,
Which the brightly-jewelled women-folk
Wear in their slender fingers
And which are fastened to their bracelets!
Had my friend known beforehand,
That a good act performed in the past
Will, in future, fetch only evil results,
She would not now suffer so much!
Her fleshy shoulders
Which once resembled the supple bamboos
Growing in the honey-smelling slope
Would not fade away!

- *Anonymous.*

* Mōcai - a finger ornament.

189. பாலை

நம் அலது இல்லா நம் நயந்து அருளி
 இன்னும் வாரார்; ஆயினும், சென்னியர்,
 தெறல் அருங் கடவுள் முன்னர், சீறியாழ்
 நரம்பு இசைத்தன்ன இன் குரற் குருகின்
 கங்கை வங்கம் போகுவர் கொல்லோ—
 எவ் வினை செய்வர்கொல் தாமே?— வெவ் வினைக்
 கொலை வல் வேட்டுவன் வலை பரிந்து போகிய
 கானப் புறவின் சேவல் வாய் நூல்
 சிலம்பிலும் சினை வெருஉம்,
 அலங்கல் உலவைஅம் காடு இறந்தோரே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

189. PĀLAI

(The companion consoles the heroine in the absence of the hero)

Our lover who is indispensable for our survival
 Has not yet returned, to shower his love on us.
 Alas, I do not know of his whereabouts!
 Could he have sailed somewhere
 In a ship? Is he sailing in the waters of the Ganges
 Which abounds in swans, endowed with sweet voice
 Like the melody of the small Yāī
 Which the pāṇās play
 Before a wrathful deity?
 What else would our lover do? -
 Our lover, who trod a barren land
 Where a wild pigeon that had escaped
 The net of a murderous hunter
 Now dreads the spider-web
 In the wind-tossed wilderness.

*- Anonymous.*Note:

Small Yal: A stringed instrument which was widely employed by the musicians. It had seven strings. There are too many references to this instrument in the Caṅkam poems. A good description of its parts can be gleaned from the Cirupāṇārruppaṭai, one of the ten idylls.

190. குறிஞ்சி

நோ, இனி; வாழிய — நெஞ்சே! மேவார்
 ஆர் அரண் கடந்த மாரி வண் மகிழ்த் -
 திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை,
 தேம் கமழ் விரி தார் இயல் தேர் அழிசி,
 வண்டு மூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
 அரியல் அம் கழனி ஆர்க்காடு அன்ன
 காமர் பணைத் தோள் நலம் வீறு எய்திய,
 வலை மான் மழைக் கண், குறுமகள்
 சில் மொழித் துவர் வாய் நகைக்கு மகிழ்ந்தோயே!

பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாகி நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது; அல்லகுறிப்பட்டு
 மீள்வான் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம்; இடைச் சுரத்துச் சென்று தலைமகள்
 நலம் உள்ளி மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியதூஉம் ஆம்.

190. KURIN̄CI

(The hero speaks to his heart standing behind the heroine's friend, seeking her favour)

My heart!

Cēntan̄ is the victor who captured many an impregnable fortress
Of the enemies, rare to capture.

In generosity, he is a peer to the rain clouds.

He is fond of getting inebriated with toddy.

He wields a spear with speckled leaf.

Aḷici is his father, who is the rider of a beautiful chariot.

A garland woven of opened flowers adorns his chest.

His Ārkkāṭu is rich in paddy-fields

Where Neytal flowers drip with honey

Amidst paddy crops.

The swelled arms of our young beloved

Are charming to look at like that city of Ārkkāṭu;

Her cool and bewildered eyes

Resemble the eyes of a doe

That got into a net.

O My heart! you fell a prey to the sweet smile

That bloomed in her ruddy lips

Which issue forth but a few words.

O you, poor one, will henceforth suffer a lot!

May you live long!

- *Anonymous.*

191. நெய்தல்

‘சிறு வீ ஞாழல் தேன் தோய்ஓள் இணர்
 நேர் இழை மகளிர் வார் மணல் இழைத்த
 வண்டற் பாவை வன முலை முற்றத்து,
 ஒண் பொறிச் சுணங்கின் ஐது படத் தாஅம்
 கண்டல் வேலிக் காமர் சிறுகுடி,
 எல்லி வந்தன்றோ தேர்?’ எனச் சொல்லி,
 அவர் எழுந்தன்று இவ் ஊரே; பலருளும்
 என் நோக்கினளே அன்னை; நாளை
 மணிப் பூ முண்டகம் கொய்யேன் ஆயின்,
 அணிக் கவின் உண்மையோ அரிதே; மணிக் கழி
 நறும் பூங் கானல் வந்து, அவர்
 வறுந் தேர் போதல் அதனினும் அரிதே.

தோழி, தலைமகன் சிறைப்புறமாக, செறிப்பு அறிவுறுப்பான் வேண்டிச் சொல்லியது.
 —உலோச்சனார்.

191. NEYTAL

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero who stands near the fence)

O my friend,
 Our small but lovely village has a fence
 Of Kaṇṭal trees; here, the young girls,
 Wearing shapely jewels, sport in the sandy beach,
 Making images of damp sand;
 The Nālai trees shed their bright, yellow pollen
 On these images, from their bunches of flowers,
 To cause the breasts of these images
 Look as if speckled.
 The slanderous women of this village
 Wield their tongues, to say that a chariot visited here
 During midnight. At this, our mother
 Looks at me, anger in her eyes!
 Lo, how many are the lucky girls
 Of my age, in this hamlet,
 Who are blessed with mothers, who do not torment them!
 I fear that beauty
 Cannot last any more, in case I do not pluck
 The sapphire-like Munṭakam blooms tomorrow.
 It will be more painful, if our lover
 Should return in his chariot disappointed, after having come
 To our fragrant village, hard by the creek
 Shining like a blue-gem.

- Ulōccanār.

192. குறிஞ்சி

'குருதி வேட்கை உரு கெழு வய மான்
 வலி மிகு முன்பின் மழ களிறு பார்க்கும்
 மரம் பயில் சோலை மலிய, பூழியர்
 உருவத் துருவின், நாள் மேயல் ஆரும்
 மாரி எண்கின், நாள் மேயல் ஆரும்
 நீ நயந்து வருதல் எவன்?' எனப் பல புலந்து,
 அழுதனை உறையும் அம் மா அரிவை!
 பயம் கெழு பலவின் கொல்லிக் குட வரைப்
 பூதம் புணர்த்த புதிது இயல் பாவை
 விரி கதிர் இள வெயில் தோன்றிஅன்ன, நின்
 ஆய் நலம் உள்ளி வரின், எமக்கு
 ஏமம் ஆகும், மலைமுதல் ஆறே.

இரவுக்குறி மறுக்கப்பட்டு ஆற்றனாய் தலைமகள் சொல்லியது.

192. KURIN̄CI

(The hero speaks to his beloved when she refuses to meet him by night)

My young beloved!
 You are much anguished and remain here
 With tearful eyes on the thought
 Of my coming here, eager to enjoy your embrace,
 Treading the extending path amidst rocks,
 Where the flocks of bears graze like the sheep
 In the Pūji country, all over the groves,
 Thick with trees, where a puissant and fearsome tiger
 Looks for a young and strong tusker
 To quench its thirst for blood!
 But know my beloved, that even this path
 That runs at the foot of the hill
 Is safe to me, as I tread it, contemplating
 Your great beauty,
 Which glows like the strange image
 Of a goddess, carved out by a deity,
 When the morning sun casts its tender rays on it.
 The image is in the western slope
 Of the Kolli hill, rich in jack trees of abundant yield!

- *Anonymous*

Implied meaning: The bears fearlessly graze in the forest where a strong tiger looks for a tusker to quench its thirst for blood.

This implies that the hero can visit the house of the heroine in spite of the heroine's mother keeping vigil over her.

193. பாலை

அட்டரக்கு உருவின் வட்டு முகை ஈங்கைத்
 துய்த் தலைப் புது மலர்த் துளி தலைக் கலாவ,
 நிறை நீர்ப் புனிற்றுப் புலம் துழைஇ, ஆனாய்,
 இரும் புறம் தழுஉம் பெருந் தண் வாடை!
 நினக்குத் தீது அறிந்தன்றோ இலமே;
 பணைத் தோள் எல் வளை ளெகிழ்ந்த எம் காதலர்
 அருஞ் செயல் பொருட் பிணிப் பிரிந்தனராக,
 யாரும் இல் ஒரு சிறை இருந்து,
 பேர் அஞர் உறுவியை வருத்தாதீமே!

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள் சொல்லியது.

193. PĀLAI

(The heroine speaks owing to her pangs of separation)

O northerly of freezing chillnes!
 You blow in our vast neighbourhood!
 On your way, you mingle with the drops of honey
 From the fresh blooms, with bent heads,
 Of the Inkai, whose rounded buds
 Shine like red-lac melted!
 You also carry with you the chillness
 Of the domains, full of freshly poured rain-water.
 Have I ever wronged you in any way?
 Why torture me like this?
 Alas , I am left here all alone
 In a corner, ever tossed by unbearable agony,
 As my lover has gone to a foreign land
 Seeking riches, rare to attain,
 His heart goaded by desire!
 His parting has caused my armlets slip
 From my bamboo-like supple shoulders.
 Pray do not torture me, O northerly!

- *Anonymous.*

194. குறிஞ்சி

அம்ம வாழி, தோழி! கைம்மாறு
 யாது செய்வாங்கொல் நாமே—கய வாய்க்
 கன்றுடை மருங்கின் பிடி புணர்ந்து இயலும்,
 வலன் உயர் மருப்பின், நிலம் ஈர்த் தடக் கை,
 அண்ணல் யானைக்கு அன்றியும், கல் மிசைத்
 தனி நிலை இதணம் புலம்பப் போகி,
 மந்தியும் அறியா மரம் பயில் ஒரு சிறை,
 குன்றக வெற்பனொடு நாம் விளையட,
 இரும்பு கவர் கொண்ட ஏனற்
 பெருங் குரல் கொள்ளாச்சிறு பசங் கிளிக்கே?

சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்

194. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine when the hero waits near the fence)

Hearken to me my friend!
 These lordly and wide-mouthed tusk-ers
 Of long trunks that touch the ground,
 And hardy tusks, are companied with their mates
 That are followed by their young calves.
 How shall we express our sense of gratitude
 To those animals as well as these tiny and green parrots
 For, thy did not plunder the huge ears of millet in our lovely
 field
 When we left the loft, built atop the hill
 And sported with the hill-chief
 Amidst the densely growing trees,
 Unscable even by the she-monkeys
 (Which are expert climbers)?

- Maturai Marutaṇ Ḥanākaṇār.

195. நெய்தல்

அருளாயாகலோ, கொடிதே!— இருங் கழிக்
 குருளை நீர்நாய் கொழு மீன் மாந்தி,
 தில்லைஅம் பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்
 மெல்லம் புலம்ப! யான் கண்டிசினே—
 கல்லென் புள்ளின் கானல்அம் தொண்டி,
 நெல் அரி தொழுவர் கூர் வாள் உற்றென,
 பல் இதழ் தயங்கிய கூம்பா நெய்தல்
 நீர் அலைத் தோற்றம் போல,
 ஈரிய கலுழும், நீ நயந்தோள் கண்ணே.

களவின்கண் நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாளாயின தோழி வரைவு கடாயது.

195. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks when the hero unduly prolongs the period of clandestine love)

See that the damp and tearful eyes
 Of your beloved now resemble
 The many-petalled Neytal blooms
 That float in water
 After having been cut by the sharp sickles
 By the harvesting farmhands,
 O chief of littoral domain,
 At Tonṭi, rich in groves, full of dinsome birds.
 Where an otter-cub, living in the dusky creek
 Enjoys sound sleep in the grove
 Rich in Tillai trees
 After having eaten a juicy fish!
 It is so unbecoming of you,
 That you refuse to shower your grace on her!

- *Anonymous.*

Like the otter-cub which eats the fish to its fill and slumbers inside the hole of a tree, the hero too has enjoyed the charm of the heroine and abides now in his village taking no steps to wed her. The din of the birds in Tonṭi suggests that the village resounds with wild gossip.

196. நெய்தல்

பளிங்கு செறிந்தன்ன பல் கதிர் இடைஇடை,
 பால் முகந்தன்ன பசு வெண் நிலவின்,
 மால்பு இடர் அறியா, நிறையுறு மதியம்!
 சால்பும் செம்மையும் உடையை ஆதலின்
 நிற் கரந்து உறையும் உலகம் இன்மையின்,
 எற் கரந்து உறைவோர் உள்வழி காட்டாய்!
 நற் கவின் இழந்த என் தோள் போல் சாஅய்,
 சிறுகுபு சிறுகுபு சொீஇ,
 அறி கரி பொய்த்தலின், ஆகுமோ அதுவே?

நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்து, ஆற்றாளாகிய தலைமகள்
 திங்கள் மேலிட்டுத் தன்னுள்ளே சொல்லியது. —வெள்ளைக்குடி நாகனார்.

196. NEYTAL

(The heroine thinks aloud when the hero is in a distant land)

O moon with myriad rays!
 You look like marble stones
 Heaped up in a place and your cool light
 Looks as if milk were poured in between your rays.
 You appear on the nape of the clouds
 And you have attained full growth.
 You do not seem to feel
 For the anguish of our bewildered heart.
 No part of the world can escape your knowledge.
 I pray, please show me the place
 Where our lover stays now!
 He lives in a place unknown to me!
 Should you conceal the truth from me,
 I warn you that you will fade away,
 Day by day, gradually,
 Even like my arms, which have lost their loveliness.
 If you prove unreliable and hide the truth
 Does it become your greatness?

- Veḷḷaikkuṭinākaṇār.

197. பாலை

‘தோளே தொடி நெகிழ்ந்தனவே; நுத்தலே
 பீர் இவர் மலரின் பசப்பு ஊர்ந்தன்றே;
 கண்ணும் தண் பனி வைகின; அன்னோ!
 தெளிந்தனம்மன்ற; தேயர் என் உயிர்’ என,
 ஆழல், வாழி— தோழி!— நீ; நின்
 தாழ்ந்து ஒலி கதுப்பின் வீழ்ந்த காலொடு,
 வண்டு படு புது மலர் உண்துறைத் தரீஇய,
 பெரு மட மகளிர் முன்கைச் சிறு கோல்
 பொலந் தொடி போல மின்னி, கணங் கொள்
 இன் இசை முரசின் இரங்கி, மன்னர்
 எயில் ஊர் பல் தோல் போலச்
 செல் மழை தவழும், அவர் நல் மலை நாட்டே.

வரைவு நீட ஆற்றாகிய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவரித்தது. —நக்கீரர்

197. PĀLAI

(The confidante consoles the heroine who grieves for the delay in her wedding)

Long live my friend!
 The clouds have sent their columns down
 That very much resemble your dark hair,
 That are well-grown and hanging low!
 The lightnings flash out, like the auric bracelets
 Of the bashful girls, who fetched freshy unfolded blooms
 Buzzed by a swarm of bees,
 To the bathing ford with glittering water.
 The clouds rumble like a row of drums
 Of sweet rhythm; they move about like countless shields
 Wrought of leather, seen on the forts of monarchs.
 So you need not weep saying thus:
 "My bracelets slip down;
 My forehead has turned sallow
 And looks pale like the blossoms of sponge-guord!
 My eyes are tear-bedewed
 And the end of my life is nearing!"

- *Nakkirān*

198. பாலை

சேயின் வருஉம் மதவலி! யா உயர்ந்து
 ஓமை நீடிய கான் இடை அத்தம்,
 முன்நாள் உம்பர்க் கழிந்த என் மகள்
 கண்பட, நீர் ஆழந்தன்றே; தந்தை
 தன் ஊர் இடவயின் தொழுவேன்; நுண் பல்
 கோடு ஏந்து அல்குல் அரும்பிய திதலை,
 வார்ந்து இலங்கு வால் எயிற்று, பொலிந்த தாஅர்,
 சில் வளை, பல் கூந்தலளே, அவளே;
 மை அணல் எருத்தின் முன்பின் தடக் கை
 எல் வில் அம்பின் எய்யா வண் மகிழ்த்
 தந்தைதன் ஊர் இதுவே;
 ஈன்றேன் யானே; பொலிக, நும் பெயரே!

பின் சென் செவிலி இடைச் சுரத்துக் கண்டார்க்குச் சொல்லியது. —கயமனார்.

198. PĀLAI

(The nurse of the heroine speaks to a prince when she goes in search of her daughter who had eloped)

O princely lad from a far off place!
 My eyes are flooding with tears
 As I had a vision of my daughter
 Who trod, yesterday this very path,
 Intercepted by forests, rich in Yā and Ōmai trees
 That are lofty; O prince, I beseech you.
 Here dwelt, in the domain of her father.
 My darling who has a raised forelap
 With yellow speckles on it;
 Her teeth are regular, shining and sharp;
 She wears comely wreaths
 And a few chosen bangles;
 Her tresses are dark and dense;
 She is the daughter of him
 Who is dark-bearded and thick-naped!
 His arms are long and mighty;
 He is armed with a well-wrought bow and sharp darts;
 He is immensely generous; His stock of toddy is abundant.
 I am her mother!
 May your fame grow more and more!
 (Did you see her on your way?)

- Kayamanār.

199. நெய்தல்

ஓங்கு மணல் உடுத்த நெடு மாப் பெண்ணை
 வீங்கு மடல் குடம்பைப் பைதல் வெண் குருகு,
 நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகி,
 அள்ளல் அன்ன என் உள்ளமொடு உள் உடைந்து,
 உளேனே— வாழி,தோழி! வளை நீர்க்
 கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்
 வாங்கு விசைத் தூண்டில் ஊங்குஊங்கு ஆகி,
 வளி பொரக் கற்றை தாஅய், நளி சுடர்,
 நீல் நிற விசும்பின் மீனொடு புரைய,
 பைபய இமைக்கும் துறைவன்
 மெய் தோய் முயக்கம் காணா ஊங்கே!

வன்புறை எதிரழிந்தது. —பேரி சாத்தனார்

199. NEYTAL

(The heroine speaks in her anguished mood, to her consoling friend)

Long live my friend!
 Our lover is the lord of a littoral domain
 Where the fisherfolk go for fishing
 In the sea, in their curved boats,
 Carrying with them, nets and fishing rods,
 And thick-tapered lamps, placed
 In between the fishing rods;
 Their flames bend their heads
 When the sea-breeze blows; they pull
 The cords of the fishing rods with force
 While catching fish; they cast their nets
 In the sea and catch sharks
 That splash through the engulfing waves.
 For them that are on the shore,
 The lamps twinkle like stars of the azure sky.
 If I don't enjoy the sweet embrace of the chief
 I become heart-broken; my heart melts and gets confused;
 I somehow hold my life,
 When I hear the anguished cry of the white herons
 That live amidst the dense leaves
 Of the tall and dark palmyras
 That stand amidst high sand-dunes in our village!

- Pēricāttanār

200. மருதம்

கண்ணி கட்டிய கதிர அன்ன
 ஒண் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி,
 யாறு கிடந்தன்ன அகல் நெடுந் தெருவில்,
 'சாறு' என நுவலும் முது வாய்க் குயவ!
 ஈதும் ஆங்கண் நுவன்றிசின் மாதோ—
 ஆம்பல் அமன்ற தீம் பெரும் பழனத்துப்
 பொய்கை ஊர்க்குப் போவோய் ஆகி,
 'கை கவர் நரம்பின் பனுவற் பாணன்
 செய்த அல்லல் பல்குவ—வை எயிற்று,
 ஐது அகல் அல்குல் மகளிர்!— இவன்
 பொய் பொதி கொடுஞ் சொல் ஓம்புமின்' எனவே.

தோழி தலைமகளது குறிப்பு அறிந்து, வாயிலாகப் புக்க பாணன் கேட்ப, குயவனைக் கூவி, 'இங்ஙனம் சொல்லாயோ?' என்று குயவற்குச் சொல்லியது. —கூடலுரர்ப் பல் கண்ணனார்.

200. MARUTAM

(The companion speaks to the Panan who comes to her as the messenger of the hero, the while pretending to address the potter who is the town-crier)

O potter! O potter of wisdom!
 Adorned with the wreath,
 Woven of the bright flowers of Nocci, -
 Which very much look like the unripe ears of paddy,
 You proclaim the advent of the village festival
 In the streets, wide and long.
 I beseech you, O potter, to include this too,
 As your message.
 Pray, go to the village full of fields and streams
 Where Āmpal grows thick, and warn the young women, thus:
 'O lasses of sharp teeth and forelaps wide and soft!
 Too many are the sufferings,
 Caused by the Pāṇan, who is well-trained
 In playing the melodious Yāl,
 Endowed with strings
 Which the fingers eagerly strum!
 Guard yourself, against the cruel words
 Clothed in falsehood!'

- Kūṭalūrppalkaṇṇanār.

201. குறிஞ்சி

'மலை உறை குறவன் காதல் மட மகள்,
 பெறல் அருங்குரையன், அருங் கடிக் காப்பினள்;
 சொல் எதிர் கொள்ளாள்; இளையள்; அனையோள்
 உள்ளல் கூடாது' என்றோய்! மற்றும்,
 செவ் வேர்ப் பலவின் பயம் கெழு கொல்லித்
 தெய்வம் காக்கும் தீது தீர் நெடுங் கோட்டு,
 அவ் வெள் அருவிக் குட வரையகத்து,
 கால் பொருது இடிப்பினும், கதழ் உறை கடுகினும்,
 உரும் உடன்று எறியினும், ஊறு பல தோன்றினும்,
 பெரு நிலம் கிளரினும், திரு நல உருவின்
 மாயா இயற்கைப் பாவையின்,
 போதல் ஒல்லாள் என் நெஞ்சத்தாளே.

கழறிய பாங்கற்குத் தலைமகன் சொல்லியது. —பரணர்

201. KURIN̄CI

(The hero speaks to his friend who advised him to forget his beloved)

O my friend!
 You say that this lass, the daughter of the hillsman
 Is too precious to attain;
 You also say that she is ever under the strict vigil of her elders
 And that she will not be moved by my appeals.
 You advise that I should forget her altogether!
 But how?
 She is enthroned in mine heart for ever!
 She will remain there, unaffected,
 Like the image of eternal beauty carved out by a deity,
 In the western slope of uberous Kolli*,
 Which is rich in jack trees with ruddy roots,
 And protected by holy spirits, and from whose flawless peaks
 Flow beautiful and silvery streams.
 The God-made image remains unaffected,
 Even when violent hurricane lashes out,
 Forceful rains pour down,
 Terrible thunder rumbles aloud,
 Earth itself turns boisterous
 And many such dangers betide it!

- *Paraṇar.*

Kolli is a hill in the western range of hills. Ōri, the expert archer was its chief. The image spoken in this verse goes by the name Kollippāvai and it is very often referred to in the ancient classics.

This image is now a legend.

202. பாலை

புலி பொரச் சிவந்த புலால்அம் செங் கோட்டு
 ஒலி பல் முத்தம் ஆர்ப்ப, வலி சிறந்து,
 வன் சுவல் பராறை முருக்கி, கன்றொடு
 மடப் பிடி தழீஇய தடக் கை வேழம்,
 தேன் செய் பொருங் கிளை இரிய, வேங்கைப்
 பொன் புரை கவளம் புறந்தருபு ஊட்டும்
 மா மலை விடரகம் கவைஇ, காண்வர,
 கண்டிசின்—வாழியோ, குறுமகள்!— நுந்தை,
 அறுமீன் பயந்த அறம் செய் திங்கள்
 செல் சுடர் நெடுங் கொடி போல,
 பல் பூங் கோங்கம் அணிந்த காடே

உடன் போகாநின்ற தலைமகன் தலைவிக்குச் சொல்லியது. —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

202. PĀLAI

(The hero speaks to his beloved during elopement)

Darling! May you prosper!
 Behold this forest of your father!
 See, the Kōṅku trees
 Around the clefts of this huge hill!
 They glow with many clusters of flowers,
 Like so many rows of lamps
 Lit on the Kārtikai* festival, a day,
 Favourable to perform virtuous deeds.
 A long-trunked tusker that had killed
 A tiger, gets its tusks stained with blood
 And then charges with all its strength,
 The swelled bottom of a Vēṅkai tree,
 Causing the pearls inside its well-ripe tusks
 Fall down with tinkling sound!
 It then feeds its mate and calf,
 With the golden bunches of flowers,
 Causing the hives of bees wing away scared!

- *Palaiapatiya Perunkatunko*

- * **Kartikai:** The constellation of Pleiades. This is part of Mēṭa rāci and Iṭapa rāci. The festival mentioned here is held on the full-moon day in the month of Kārtikai when every house is beautifully lit with lamps.

203. நெய்தல்

முழங்கு திரை கொழீஇய மூரி எக்கர்,
 தடந் தாட் டாழை முள்ளுடை நெடுந் தோட்டு
 அக மடல் பொதுளிய முகை முதிர் வான் பூங்
 கோடு வார்ந்தன்ன, வெண் பூத் தாழை
 எறி திரை உதைத்தலின், பொங்கித் தாது சோர்பு,
 சிறுகுடிப் பாக்கத்து மறுகு புலா மறுக்கும்
 மணம் கமழ் கானல், இயைந்த நம் கேண்மை
 ஒரு நாள் பிரியினும் உய்வு அரிது என்னாது,
 கதழ் பரி நெடுந் தேர் வரவு ஆண்டு அழுங்கச்
 செய்த தன் தப்பல் அன்றியும்,
 உயவுப் புணர்ந்தன்று, இவ் அழுங்கல் ஊரே.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழி சொல்லி வரைவு கடாயது. —உலோச்சனார்.

203. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to be overheard by the hero who stands near the fence)

Our kinship with our lover bloomed in the fragrant grove
 Of our hamlet, thick with bent-trunked Tālai bushes,
 Which are ever battered by the waves.
 The white flowers, that shine from amidst the thorny blades
 Fairly resemble the long conch-shells.
 These bushes grow in the sand,
 Thrown ashore by the sea-waves,
 And the flowers with their pollen
 Remove the foul smell from our street.
 Should this kinship made
 With our lover is interrupted
 Even for a single day,
 We will instantly give up our ghost.
 All unaware of this,
 This village is agog with slander which is
 Caused by the advent of a chariot here.
 Our lover's chariot drawn by swift horses
 Is no more seen here,
 Owing to the unkind gossip of our folk.

- Ulōccanār.

Latent Meaning : Shaken by the waves, the Tālai flowers shed their pollen which in turn remove the stink from the streets. This suggests that the hero, induced by his desire, will bring immense wealth as bride-price and wed the heroine and put an end to the village gossip.

204. குறிஞ்சி

'தளிர் சேர் தண் தழை தைஇ, நுந்தை
 குளிர் வாய் வியன் புனத்து எல் பட வருகோ?
 குறுஞ் சுனைக் குவளை அடைச்சி, நாம் புணரிய
 நறுந் தண் சாரல் ஆடுகம் வருகோ,
 இன் சொல் மேவலைப்பட்ட என் நெஞ்சு உணக்
 கூறு இனி; மடந்தை! நின் கூர் எயிறு உண்கு' என,
 யான் தன் மொழிதலின், மொழி எதிர் வந்து,
 தான் செய் குறி நிலை இனிய கூறி,
 ஏறு பிரி மடப் பிணை கடுப்ப வேறுபட்டு,
 உறு கழை நிவப்பின் சிறுகுடிப் பெயரும்
 கொடிச்சி செல்புறம் நோக்கி,
 விடுத்த நெஞ்சம்! விடல் ஒல்லாதே?

பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றானாய், தோழி கேட்பத் தன் நெஞ்சிற்குச்
 சொல்லியது. —மள்ளனார்.

204. KURIN̄CI

(The hero speaks to his heart to be overheard by the confidante of the heroine)

"Young lass!
 Shall I meet you at dawn,
 When you guard the vast field
 Of your father, your kuḷir* in hand,
 And decked with a garment
 Woven of flowers and tender shoots?
 Or shall we meet and sport
 In the same place, in the slope,
 Cool and fragrant, where we met last,
 And sported, wearing the wreaths
 Woven of Kuvalai blooms of the small spring?
 Tell me a word that will offer solace
 To my craving heart. Let me taste
 The nectar that issues from your lustrous teeth!"
 As I so spoke to her,
 She came before me, as if to concede my request,
 Took me to the meeting place,
 Spoke sweet words and left for her hamlet
 Thick with lofty bamboos.
 As she left me, she looked like a doe
 That got separated from its mate!
 Alas, my heart that gave her leave and stood gazing at her back,
 Now does not cease to think of her!

- Ammaḷḷanār.

* An instrument to drive away the birds.

205. பாலை

அருவி ஆர்க்கும் பெரு வரை அடுக்கத்து,
 ஆளி நன் மான், வேட்டு எழு கோள் உகிர்ப்
 பூம் பெறி உழுவை தொலைச்சிய, வைத் நுதி
 ஏந்து வெண் கோட்டு, வயக் களிறு இழுக்கும்
 துன் அருங் கானம் என்னாய், நீயே
 குவளை உண்கண் இவள் ஈண்டு ஒழிய,
 ஆள்வினைக்கு அகறியாயின், இன்றொடு
 போயின்றுகொல்லோ தானே—படப்பைக்
 கொடு முள் ஈங்கை நெடு மா அம் தளிர்
 நீர் மலி கதழ் பெயல் தலைஇய
 ஆய் நிறம் புரையும் இவள் மாமைக் கவினே!

தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லி, செலவு அழுங்கியது. தோழி செலவு அழுங்கச் சொல்லியதூஉம் ஆம். —இளநாகனார்.

205. PĀLAI

(The hero speaks to his heart and gives up his idea of parting)

It is a lofty mountain with its slopes
 Where dinsome cascades fall down
 And where a mighty Āḷi goes ahunting
 And drags the dead body of a strong tusker
 Of sharp-tipped and up-curved tusks;
 It is the elephant which was already felled
 By a tiger, beautifully striped
 And endowed with murderous claws.
 It is a forest full of dangers
 And so none dares to pass through it.
 Notwithstanding the perilous nature
 Of this forest, if you intend to brave it,
 Determined to get your endeavour accomplished,
 And leave this girl alone,
 Then, is this that fateful day
 When her dusky complexion
 With all its charm will perish once for all—,
 The complexion which glitters
 Like the long, lovely shoots of the ĩṅkai tree
 Endowed with bent thorns,
 After a heavy shower of rain?

- Iḷanākaṇār

Latent Meaning : The dead body of an elephant which was murdered by a tiger is then consumed by an Āḷi. This suggests that the feminine charm of the heroine was enjoyed by the hero and her beauty was eaten by pallor.

206. குறிஞ்சி

‘துய்த் தலைப் புனிற்றுக் குரல் பால் வார்பு இறைஞ்சி,
 தோடு அலைக் கொண்டன ஏனல் என்று,
 துறு கல் மீமிசைக் குறுவன குழீஇ,
 செவ் வாய்ப் பாசினம் கவரும்’ என்று, அவ் வாய்த்
 தட்டையும் புடைத்தனை, கவணையும் தொடுக்க’ என
 எந்தை வந்து உரைத்தனனாக, அன்னையும்,
 ‘நல் நாள் வேங்கையும் மலர்கமா, இனி’ என
 என் முகம் நோக்கினள்; எவன்கொல்?— தோழி!—
 செல்வாள் என்கொல்? ‘செறிப்பல்’ என்று கொல்?
 கல் கெழு நாடன் கேண்மை
 அறிந்தனன்கொல்? அஃது அறிகலென் யானே!

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி சொல்லியது. —ஐயூர் முடவனார்

206. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine speaks to be overheard by the hero)

“The tender and fluffy ears of millet are ripe and juicy;
 They are drooping their heads down
 And their blades rustle, assailed by wind;
 The ruddy-beaked parrots assemble
 On the boulders and are ready to plunder the grains.
 Go to the field, with your Taṭṭai* and sling!”
 Thus bade us, our father
 While our mother very much-wished
 That the Vēṅkai should bloom,**
 As harbinger of the wedding season,
 The while looking at my face.
 What could be her intent, my friend?
 Does it mean that she intends to send me to the field?
 Or, does it mean that she plans to confine me to our home?
 Or has she come to know of our kinship with our lover,
 The chief of a hilly domain?
 I do not know.

- Aiyūr Muṭavanār.

- * Taṭṭai is an instrument wrought of bamboo stem to drive away the birds from the field.
- ** The blossoming of the Vēṅkai indicates the harvest season as well as the season appropriate for wedding.

207. நெய்தல்

கண்டல் வேலிக் கழி சூழ் படப்பை
 முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறை குரம்பைக்
 கொழு மீன் கொள்பவர் பாக்கம் கல்லென,
 நெடுந் தேர் பண்ணிவரல் ஆனாதே;
 குன்றத்து அன்ன குவவு மணல் நீத்தி
 வந்தனர், பெயர்வர்கொல் தாமே? அல்கல்,
 இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇ,
 கோட் சுறா எறிந்தென, சுருங்கிய நாம்பின்
 முடி முதிர் பரதவர் மட மொழிக் குறுமகள்,
 வலையும் தூண்டிலும் பற்றி, பெருங் கால்
 திரை எழு பெளவம் முன்னிய
 கொலை வெஞ் சிறாஅர் பாற்பட்டனளே.

நொதுமலர் வரைவுழி, தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது.

207. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to the foster mother)

Mother!

The chief's chariot ceases not visiting
 Our village, causing it resound with noise!
 In our village, our folk, hunting fat fishes
 Live in low-roofed huts, thatched with Munṭakam plants;
 These huts are amidst gardens,
 Which are fenced with Kantal trees
 And encircled by dusky creeks.
 He came here, crossing many a hill-like sand-dune!
 I fear he will return disappointed!
 Alas, it is certain, that this young girl
 Will fall into the hands of the murderous youngsters
 Who go to the wavy sea, tossed by wind,
 Armed with nets and fishing rods!
 She is the bashful daughter of the fisherfolk,
 Who, at night collect together
 And mend their nets,
 Damaged by killer-sharks,
 Using nerve-like strong threads!

- *Anonymous*

Latent Meaning : By pointing out that the hero visits in his chariot, the friend indicates that the hero is of a higher status. She also indicates that the new comers who seek the heroine's hand are far lower in social standing. They are mentioned as mere boys who employ fishing rods and fishing nets.

208. பாலை

விறல் சால் விளங்கு இழை நெகிழ, விய்மி,
 அறல் போல் தெள் மணி இடை முலை நனைப்ப,
 விளிவு இல கலுழும் கண்ணோடு, பெரிது அழிந்து,
 எவன் இனைபு வாடுதி?— சுடர் நாதற் குறுமகள்!—
 செல்வார் அல்லர் நம் காதலர்; செலினும்,
 நோன்மார் அல்லர், நோயே; மற்று அவர்
 கொன்னும் நம்புங் குரையர் தாமே;
 சிறந்த அன்பினர்; சாயலும் உரியர்;
 பிரிந்த நம்மினும் இரங்கி, அரும் பொருள்
 முடியாது ஆயினும் வருவர்; அதன்தலை
 இன் துணைப் பிரிந்தோர் நாடித்
 தருவது போலும், இப் பெரு மழைக் குரலே?

செலவற்றாரது குறிப்பு அறிந்து ஆற்றாளாய தலைமகள் உரைப்ப, தேர்ப்பி
 சொல்லியது. —நொச்சி நியமங் கிழார்.

208. PĀLAI

(The companion of the heroine consoles the heroine who fears that her lover will part from her)

O young lass of glowing forehead!
 Your strong and shining jewels slip,
 As your body has emaciated.
 Ceaseless tears dampen your breasts.
 Why do you grieve so much?
 Our lover will not desert you.
 In case he parts from you,
 He cannot bear the pangs of separation.
 He has boundless love for you.
 His nature being delicate,
 His agony will be greater than ours!
 He will be back here,
 Even should he fail to secure
 The sought-after wealth!
 Above all, see, the rainclouds
 Make noise, as if they would restore
 The lovers of lonely women.

- *Nocci Niyamañkilār.*

209. குறிஞ்சி

மலை இடம்படுத்துக் கோட்டிய கொல்லைத்
 தளி பதம் பெற்ற கான் உழு குறவர்
 சில வித்து அகல இட்டென, பல விளைந்து,
 இறங்குகுரல் பிறங்கிய ஏனல் உள்ளாள்,
 மழலை அம் குறுமகள், மிழலைஅம் தீம் குரல்
 கிளியும் தாம் அறிபவ்வே; எனக்கே
 படும்கால் பையுள் தீரும்; படாஅது
 தவிரும் காலை ஆயின், என்
 உயிரோடு எல்லாம் உடன் வாங்கும்மே!

குறை மறுக்கப்பட்டுப் பின்னின்ற தலைமகன் ஆற்றனாய், நெஞ்சிற்குச் சொல்லுவானாய்ச் சொல்லியது; தோழி கேட்டுக் குறை முடிப்பது பயன். — நொச்சி நியமங்கிழார்.

209. KURIN̄CI

(The lover speaks to himself when he stands behind the heroine seeking her favour)

The hill-folk awaited for rain-fall
 And reclaimed the forest on the slopes
 And made vast gardens
 In which were broadcast a few seeds
 But, the few seeds have yielded
 Manifold grains; the millet ears
 Now bend their heads down.
 The field is guarded by my beloved
 Who lisps sweetly words like a child.
 Even the parrots can understand her lisping words.
 When these words fall in my ears,
 I am relieved of all my pain.
 In their absence,
 I am deprived of everything dear to me,
 Including my life!

- *Nocci Niyamañkilār.*

210. மருதம்

அரிகால் மாறிய அம் கண் அகல் வயல்
 மறு கால் உழுத ஈரச் செறுவின்,
 வித்தொடு சென்ற வட்டி பற்பல
 மீனொடு பெயரும் யாணர் ஊர்!
 நெடிய மொழிதலும் கடிய ஊர்தலும்
 செல்வம் அன்று; தன் செய் வினைப் பயனே;
 சான்றோர் செல்வம் என்பது, சேர்ந்தோர்
 புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
 மென் கட் செல்வம் செல்வம் என்பதுவே.

தோழி தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லுவாளாய், வாயில் நேர்ந்ததது. —
 மிளைகிழான் நல்வேட்டனார்.

210. MARUTAM

(The companion of the heroine allows entry to the hero)

O chief of a fertile plain!
 In your domain, the tillers take
 Baskets full of seeds, to sow
 In the vast fields, ploughed again
 After a harvest, for raising a second crop;
 Their sowing done,
 They return home, with the same baskets
 Filled with many a kind of fishes.
 You must know, chief,
 That to be honoured by the crown with titles
 And travelling in speeding vehicles
 Are never the marks of prosperity.
 What the wise deem as genuine wealth
 Is compassion - the melting of heart
 That makes one to rush
 To wipe the tears of the dependants
 Who seek one's support.

- Miḷai kilān Nalvēṭṭanār.

Latent Meaning : The basket filled with seeds and taken to the field, is now carried home filled with fish. This implies that the panan who fetched a harlot for the use of the hero extracts the intended gift from the hero.

211. நெய்தல்

யார்க்கு நெந்ந்து உரைக்கோ யானே— ஊர் கடல்
 ஒதம் சென்ற உப்புடைச் செறுவில்,
 கொடுங் கழி மருங்கின், இரை வேட்டு எழுந்த
 கருங் கால் குருகின் கோள் உய்ந்து போகிய
 முடங்கு புற இறவின் மோவாய் ஏற்றை,
 எறி திரை தொகுத்த எக்கர் நெடுங் கோட்டுத்
 துறு கடற் றலைய தோடு பொதி தாழை
 வண்டு படு வான் போது வெருஉம்
 துறை கெழு கொண்கன் துறந்தனன் எனவே?

வரைவு நீட ஒருதலை ஆற்றாளாம் என்ற தோழி சிறைப்புறமாகத் தன்னுள்ளே
 சொல்லியது. —கோட்டியூர் நல்லந்தையார்.

2II. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to herself to be overheard by the hero, when the heroine is sore with the delay in her wedding)

He is the chief of a littoral domain
 Where there are encircling marshy creeks,
 Into which flows the sea-water
 And turns into flaked salt;
 Here, a male shrimp of bent back
 And peaked mouth escapes
 From the grip of a dusky-legged crane
 That came there seeking its prey,
 And thereafter dreads a white flower,
 Buzzed by a swarm of bees,
 Of a Tālai bush, whose blades bend their heads
 Towards the long sand-dunes,
 Formed by the waves from the deep-watered sea.
 To whom shall I go with my tearful eyes
 And complain that he had forsaken me?

- Koṭṭiyūr Nallantaiyār.

Latent Meaning : The shrimp which escaped from a prey-seeking crane dreads the Tālai flower.

The heroine hears the gossip of the village women and thereafter dreads her mother, suspecting that she might have known of her secret affairs.

212. பாலை

பார்வை வேட்டுவன் படு வலை வொஃஇ,
 நெடுங் கால் கண்ந்துள்அம் புலம்பு கொள் தெள் விளி
 சரம் செல் கோடியர் கதுமென இசைக்கும்
 நரம்பொடு கொள்ளும் அத்தத்து ஆங்கண்,
 கடுங் குரற் பம்பைக் கத நாய் வடுகர்
 நெடும் பெருங் குன்றம் நீந்தி, நம் வயின்
 வந்தனர்; வாழி— தோழி!— கையதை
 செம் பொன் கழல்தொடி நோக்கி, மா மகன்
 கவவுக் கொள் இன் குரல் கேட்டொறும்,
 அவவுக் கொள் மனத்தேம் ஆகிய நமக்கே.

பொருள் முடித்துத் தலைமகனோடு வந்த வாயில்கள் வாய் வரவு கேட்ட தோழி
 தலை மகட்குச் சொல்லியது. —குடவாயிற் கீர்த்தனர்.

212. PĀLAI

(The confidante speaks to the heroine, knowing that the hero is on his way home)

O friend!
 Our lover who parted from us,
 Travelled through an extensive barren land.
 Here, a hunter, employing a decoy-bird
 Casts his net noticing which,
 A long-legged Kaṇantuḷ bird is scared
 And moves away and cries painfully.
 This painful cry mingles
 With the Yāl-melody of the dancers
 That move along the jungle-path.
 Such an one has now arrived here
 After travelling through the paths,
 Running across a lofty and extending mountain,
 In the domain of the Vaṭukās
 Who go ahunting with their angry setters
 And harsh-toned kettle-drums.
 He has come to make us happy,
 Whose hearts swell with love
 On hearing the sweet voice
 Of our precious son, who embraces us
 And asks, why our golden bangles
 Do not stay on our wrists.

- Kuṭavāyil Kīrattāṇār.

Suggestion (Iraicci) The crying noise of the Kanantulu mingles with the yāl melody. This implies that the heroine will live with her lover and her glory will extend everywhere.

213. குறிஞ்சி

அருவி ஆர்க்கும் பெரு வரை நண்ணி,
 'கன்று கால்யாத்த மன்றப் பலவின்
 வேர்க் கொண்டு தூங்கும் கொழுஞ் சுளைப் பெரும் பழம்
 குழவிச் சேதா மாந்தி, அயலது
 வேய் பயில் இறும்பின் ஆம் அறல் பருகும்
 பெருங் கல் வேலிச் சிறுகுடி யாது?' என,
 சொல்லவும் சொல்லீர்; ஆயின், கல்லெனக்
 கருவி மா மழைவீழ்ந்தென, எழுந்த
 செங் கேழ் ஆய செழுங் குரற் சிறு தினைச்
 கொய் புனம் காவலும் நுமதோ?—
 கோடு ஏந்து அல்கும், நீள் தோளீரே!

மதி உடன்படுக்கும் தலைமகன் சொல்லியது. —கச்சிப்பேட்டுப் பெருந்தச்சன்னார்.

213. KURIN̄CI

(The how speaks to the heroine and her friend who are together during the courting period)

O girls of raised forelaps and supple shoulders!
 You are reluctant to tell anything
 About your hamlet which is protected by a lofty mountain
 Whence flows a dinsome cataract.
 Here in a foreyard thrives, a jack tree
 With heavy bunches of fruits
 Hanging from its roots; the drupes
 Of these fruits are fleshy and juicy.
 To this tree is tethered young calves
 And the mother of one such calf
 Eats these fruits to its fill
 And drinks the cold water
 That flows down a slope,
 Thick with bamboo clusters.
 If you do not tell me
 Anything about your village,
 Can you at least tell me,
 If this millet-field is yours
 The field, where the crops grew well
 By the copious rains which poured,
 Accompanied by thunder and lightning,
 And whose ruddy and heavy ears
 Are ready for harvest!

- Kaccippēṭṭupperuntaccan̄r.

Suggestion : The mother-cow eats the jack fruit nearby and drinks the stream water. The hero who enjoyed secret union with the heroine already, will hereafter enjoy her company during the trysts by day and night.

214. பாலை

'இசையுந் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
 அசையுநர் இருந்தோர்க்கு அரும் புணர்வு இன்ம்' என,
 வினைவயின்பிரிந்த வேறுபடு கொள்கை,
 'அரும்பு அவிழ் அலரிச் சுரும்பு உண் பல் போது
 அணிய வருதும், நின் மணி இருங் கதுப்பு' என,
 எஞ்சா வஞ்சினம் நெஞ்சு உணக் கூறி,
 மை சூழ் வெற்பின் மலை பல இறந்து,
 செய் பொருட்கு அகன்ற செயிர் தீர் காதலர்
 கேளார்கொல்லோ—தோழி!— தோள
 இலங்கு வளை நெகிழ்த்த கலங்கு அஞர் எள்ளி
 நகுவது போல, மின்னி
 ஆர்ப்பது போலும் இக் கார்ப் பெயற் குரலே?

உலகியலால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன் குறித்த பருவம் கண்டு தலைமகள் சொல்லியது. —கருவுர்க் கோசனார்.

214. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend at the advent of the rainy season)

My friend!
 “Securing fame, enjoying the pleasures of life,
 And a life of philanthropy are not things,
 Attained even remotely,
 By folk who indulge in indolence!”
 With these words, our lover went away,
 Our unwillingness notwithstanding.
 He solemnly affirmed to come back here,
 To adorn my gem-like dark hair
 With blooms, buzzed by bees.
 Alas, he trod through paths
 Running across many a cloud-clad hill.
 Won’t he, our blemishless lover,
 Hear the noise of the rain,
 That pours with frequent lightning flashes
 And terrible rumbling of thunder!
 The clouds flash out, as if to laugh at my grief
 That has caused me lose my bracelets,
 And rumble, as if they would
 Take delight in my grief!

- Karuvūrkkōcaṇār

215. நெய்தல்

குண கடல் இவர்ந்து, குருஉக் கதிர் பரப்பி,
 பகல் கெழு செல்வன் குடமலை மறைய,
 புலம்பு வந்து இறுத்த புன்கண் மாலை,
 இலங்கு வளை மகளிர் வியல் நகர் அயர,
 மீன் நிணம் தொகுத்த ஊன் நெய் ஒண் சுடர்
 நீல் நிறப் பரப்பில் தயங்கு திரை உதைப்ப,
 கரை சேர்பு இருந்த கல்லென் பாக்கத்து,
 இன்று நீ இவணை ஆகி, எம்மொடு
 தங்கின் எவனோதெய்ய? செங் கோல்
 கொடு முடி அவ் வலை பரியப் போகிய
 கோட் சுறாக் குறித்த முன்பொடு
 வேட்டம் வாயாது எமர் வாரலரே.

பகற் குறி வந்து மீள்வானை அவள் ஆற்றும் தன்மையள் அல்லள்; நீயிர் இங்குத் தங்கற் பாலீர்; எமரும் இன்னது ஒரு 'தவற்றினர்' எனத் தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது. இரவுக் குறி மறுத்து வரைவு கடாயதூஉம் ஆம். —மதுரைச் சுள்ளம் போதனார்.

215. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to the hero during the tryst by day)

The sun, which emerged from the eastern sea
 Shone bright all through the day
 And now it has sunk beneath the western hill;
 The painful evening, fully armed with loneliness
 Has set in; this is the hour,
 When bangled women accord welcome
 To the evening time with the lighting
 Of lamps, which are fed, by the melted fish-fat!
 In the blue expanse of the sea,
 The waves rise and fall;
 The village resounds with bustle;
 What harm will betide you, chief,
 If you condescend to stay here today?
 Our kin will not come ashore,
 Unless they net again,
 The killer-shark that escaped them,
 Damaging their nets of curved knots and ruddy threads.

- Maturai Cullampūtanār.

216. மருதம்

துனிதீர் கூட்டமொடு துன்னார் ஆயினும்,
 இனிதே, காணுநர்க் காண்புழி வாழ்தல்;
 கண்ணுறு விழுமம் கை போல் உதவி,
 நம் உறு துயரம் களையார் ஆயினும்,
 இன்னாது அன்றே, அவர் இல் ஊரே;
 எரி மருள் வேங்கைக் கடவுள் காக்கும்
 குருகு ஆர் கழனியின் இதணத்து ஆங்கண்,
 ஏதிலாளன் கவலை கவற்ற,
 ஒரு முலை அறுத்த திருமாவுண்ணிக்
 கேட்டோர் அனையர் ஆயினும்,
 வேட்டோர் அல்லது, பிறர் இன்னாரே.

தலைமகட்குப் பாங்காயினார் கேட்பத் தலைமகன் தலைநின்று ஒழுகப் படாநின்ற
 பரத்தை, பாணற்கு ஆயினும் விறலிக்கு ஆயினும் சொல்லுவாளாய், நெருங்கிச்
 சொல்லியது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்

216. MARUTAM

(The hetaira speaks to either a pāṇan or a virali, to be overheard by the kin of the heroine)

Our lover does not offer me conjugal pleasure
 After having chased away my mood of sulking.
 Yet, how sweet it is,
 To live in a place, where we can see each other,
 Though he does not rush to rid us of our suffering,
 Like unto the hand that hastens
 To relieve the eye of its distress.
 How painful it is,
 To live in the place,
 Where he is not to be seen!
 Near the paddy field, full of herons
 And on the loft, built atop a Vēṅkai tree
 Thick with fiery blooms, the abode of a deity,
 A lad, devoid of virtue,
 Consumed the feminine charm
 Of one Tirumavunṇi and then turned untrue;
 Unable to bear the intense grief,
 The poor girl plucked one of her breasts
 And proved her chastity,
 Before the assembly of elders.
 Whatever be the disposition
 Of all those who heard her case,
 She could not live with a person
 Whom she did not love!

- *Maturai Marutan* Iṇanakaṇār.

Note:- The speaker is a hetaira whom her lover had deserted. Her love for the man is sincere and she feels wretched in his absence. She compares herself to Tirumavunni who proved her chastity and lived happily with her lover, (though he initially tried to cheat her), at the intervention of the elders.

A section of Tamil scholars hold that this episode of Tirumāvunṇi is the basis for the story of Kannaki the heroine of Cilappatikāram.

217. குறிஞ்சி

இசை பட வாழ்பவர் செல்வம் போலக்
 காண் தொறும் பொலியும், கதழ் வாய் வேழம்,
 இருங் கேழ் வயப் புலி வெரீஇ, அயலது
 கருங் கால் வேங்கை ஊறுபட மறலி,
 பெருஞ் சினம்தணியும் குன்றநாடன்
 நனி பெரிது இனியன் ஆயினும், துனி படர்ந்து
 ஊடல் உறுவேன்—தோழி!— நீடு
 புலம்பு சேண் அகல நீக்கி,
 புலவி உணர்த்தல் வன்மையானே.

தலைமகள் வாயில் மறுத்தது. —கபிலர்.

217. KURIN̄CI

(The heroine refuses entry to her spouse)

Our lover is the chief of a hilly domain
 Where a fleet-footed elephant,
 That glows with enhanced beauty,
 Like the increasing wealth
 Of a generous folk, fells a dark-trunked Venkai tree
 And gets its anger quenched,
 As a puissant tiger of dark thick skin
 Had escaped from its attack.
 Though he is immensely sweet,
 I sulk; It is because,
 He is the one who tries to change
 My mood of sulking,
 By his excessive acts of love and sweet words
 And causes all my pain leave me!
 (I just pretend to be sulking!)

- *Kapilar.*Latent Meaning

The tusker gets its anger quenched by felling a Vēnkai tree, after the tiger escapes its attack and runs away. Likewise, the hero gets away, dreading the sulking of his spouse; As a result, she gets her anger abated by abusing the hetaira.

218. நெய்தல்

ஞாயிறு ஞான்று கதிர் மழுங்கின்றே;
 எல்லியும், பூ வீ கொடியின் புலம்பு அடைந்தன்றே;
 வாவலும் வயின்தொறும் பறக்கும்; சேவலும்
 நகை வாய்க் கொளீஇ நகுதொறும் விளிக்கும்;
 ஆயாக் காதலொடு அதர்ப் படத் தெளித்தோர்
 கூறிய பருவம் கழிந்தன்று; பாரிய
 பராரை வேம்பின் படு சினை இருந்த
 குராஅற் கூகையும் இராஅ இசைக்கும்;
 ஆனா நோய் அட வருந்தி, இன்னும்
 தமிழேன் கேட்குவென் கொல்லோ,
 பாரியரைப் பெண்ணை அன்றிற் குரலே?

வரைவிடை மெலிந்த தலைமகள் வன்புறை எதிர்மொழிந்தது. —கிடங்கில் காவிதிக் கீரங்கண்ணனார்.

218. NEYTAL

(The heroine speaks to her companion)

O my friend!
 The sun, its radiance abated,
 Has sunk in the west;
 Night has fallen with all its loneliness;
 It is desolate like a vine denuded of its foliage;
 Bats are seen floating everywhere;
 The male owl hoots aloud
 As if it would laugh;
 Our lover of limitless love
 Consoled me saying
 That he would be back here soon!
 But see, the season marked by him is already past;
 The owl, perched on a huge branch
 Of the neem tree of swelled trunk
 And dotted shade, hoots aloud
 All through the night.
 I have suffered enough of loneliness
 And assailing grief, all these days.
 Do I still have any strength,
 To hear the anguished cry
 Of the Anril bird that abides
 On the palmyra tree of broad base?

- Kīṭaṅkil Kāviti Kīraṅkaṇṇanār.

219. நெய்தல்

கண்ணும் தோளும் தண் நறுங் கதுப்பும்
 பழ நலம் இழந்து பசலை பாய,
 இன் உயிர் பெரும்பிறிது ஆயினும், என்னதூஉம்
 புலவேன் வாழி—தோழி!— சிறு கால்
 அலவனொடு பெயரும் புலவுத் திரை நளி கடல்
 பெரு மீன் கொள்ளும் சிறுகுடிப் பரதவர்
 கங்குல் மாட்டிய கனை கதிர் ஒண் கடர்
 முதிரா ஞாயிற்று எதிர் ஒளி கடுக்கும்
 கானலும் பெருந் துறைச் சேர்ப்பன்—
 தானே யானே புணர்ந்தமாரே.

வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.
 —தாயங்கண்ணனார்.

219. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend, when the hero parts from her to earn the wealth needed for their wedding)

Friend,
 My eyes, shoulders and cool fragrant tresses
 May lose their former charm!
 Pervaded by pallor, even my sweet life
 May desert my body!
 I will not sulk even in the least
 With our lover, in whose littoral domain, fisherfolk abiding in
 hamlets, to net huge fishes,
 Sail on the deep-watered sea of stinking waves,
 Which carry with them
 The slender-legged crabs,
 When they withdraw from the shore.
 When they thus sail at night in their boats,
 They carry with them lamps,
 Which glow like the reflected light
 Of the morning sun.
 I do not sulk with him because,
 I know that he is the same man,
 Who came here on his own
 And showered his love on me!

- Tāyaṅkaṇṇāṇār.

Latent Meaning : The boat lamps glow like the reflected light of the morning sun. This suggests that the solemn affirmations of the hero ever remains in her heart.

220. குறிஞ்சி

சிறு மணி தொடர்ந்து, பெருங் கச்சு நிறீஇ,
 குறு முகிழ் எருக்கங் கண்ணி சூடி,
 உண்ணா நல் மாப் பண்ணி, எம்முடன்
 மறுகுடன் திரிதரும் சிறு குறுமாக்கள்,
 பெரிதும் சான்றோர் மன்ற—விசிபிணி
 முழவுக் கண் புலரா விழவுடை ஆங்கண்,
 'ஊரேம்' என்னும் இப் பேர் ஏழுறுநர்
 தாமே ஒப்புரவு அறியின், 'தேமொழிக்
 கயல் ஏர் உண்கண் குறுமகட்கு
 அயலோர் ஆகல்' என்று எம்மொடு படலே!

குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம் புக்கது. பின்னின்ற தலைமகன் தோழி
 கேட்பத் தலைமகளை ஓம்படுத்ததூஉம் ஆம். தான் ஆற்றனாய்ச் சொல்லியதூஉம்
 ஆம். —குண்டுகட்பாலியாதனார்.

220. KURIN̄CI

(The hero speaks to be heard by the friends of the heroine)

I am now mounted on a horse
 Wrought of palmyra stems,
 Which needs no feeding by us
 And which is decked with a wreath
 Made of small bells and a piece of cloth.
 I am wearing a garland of the converging
 Clusters of the tiny blooms of the madar.
 The young boys, who are ready
 To follow me through the streets
 Of this festive town, where drums,
 Taut with leather thongs, never cease to sound,
 Are indeed very wise! They say that they belong to this town.
 They are full of worldly wisdom,
 For, they reflect my own thinking!
 They also accept that these girls,
 Who are close to the heroine,
 Who is young, whose words are sweet*
 And whose eyes are kayal-like and fed with khol
 Are very unfriendly!

- Kuṇṭukaṭpāliyaṭaṇār.

221. முல்லை

மணி கண்டன்ன மா நிறக் கருவினை
 ஒண் பூந் தோன்றியொடு தண் புதல் அணிய,
 பொன் தொடர்ந்தன்ன தகைய நன் மலர்க்
 கொன்றை ஒள் இணர் கோடுதொறும் தூங்க,
 வம்பு விரிதன்ன செம் புலப் புறவில்,
 நீர் அணிப் பெரு வழி நீள் இடைப் போழ்,
 செல்க—பாக!— நின் செய்வினை நெடுந் தேர்;
 விருந்து விருப்புறாஉம் பெருந் தோட் குறுமகள்,
 மின் ஒளிர் அவிர் இழை நல் நகர் விளங்க,
 நடை நாட் செய்த நவிலாச் சீறடிப்
 பூங் கட் புதல்வன் உறங்குவாயின் ஒல்கி,
 'வந்தீக, எந்தை!' என்னும்
 அம் தீம் கினவி கேட்கம் நாமே.

வினை முற்றி மறுத்தராநின்ற தலைமகன் பாகற்குச் சொல்லியது. —
 இடைக்காடனார்

221. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer)

My little son with flowery eyes
 Learns to walk, with his little and unsteady feet;
 Our beautiful house glows with greater charm
 By the radiance of his effulgent ornaments.
 My young beloved with her wide shoulders,
 Who ever delights in entertaining guests
 Moves towards the cradle
 That lulls my son, causing her slender body
 Grieve while walking, and says,
 "Come to me our lord!"
 I must hasten to hear those words.
 So, charioteer, drive fast your chariot,
 Artful and lofty,
 Through the watery path of the woods!
 Let the chariot splash through the route,
 Leaving behind, the imprint of its wheels!
 Behold! Every cool bush of the wood
 Glows bright with the glittering blooms
 Of Tōnri and the blue-gem-like flowers of Karuviḷai!

- Iḷavēttanār.

- Latent Meanings :** 1. The bards walk along the rocky path levelled by the hooves of the horses of the suppliants who return after receiving gifts. If the charioteer drives fast the chariot, the hero will meet his beloved and get delighted.
2. The bees fetch nectar from the flowers in the Kolli mountain and store in the rills. The wisdom of the hero gets into his own heart and carries it to his beloved.

222. குறிஞ்சி

கருங்கால் வேங்கைச் செவ் வீ வாங்கு சினை
 வடுக் கொளப் பிணித்த விடுபுரி முரற்சிக்
 கை புனை சிறு நெறி வாங்கி, பையென,
 விகம்பு ஆடு ஆய் மயில் கடுப்ப, யான் இன்று,
 பசங் காழ் அல்குல் பற்றுவனன் ஊக்கிச்
 செலவுடன் விடுகோ— தோழி!— பலவுடன்
 வாழை ஓங்கிய வழை அமை சிலம்பில்,
 துஞ்சு பிடி மருங்கின் மஞ்சு பட, காணாது,
 பெருங் களிறு பிளிறும் சோலை அவர்
 சேண் நெடுங் குன்றம் காணிய நீயே?

தோழி தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு
 கடாயது. —கபிலர்.

222. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero who stands near the fence)

Our lover is the chief of a lofty and extensive mountain,
 Rich in banana, Valai and jack trees;
 Here, a cow-elephant at slumber
 Is besieged by murky rain-clouds
 To the utter dismay of its mate
 Which trumpets, unable to bear loneliness.
 Shall I pull your pearl-string
 Worn around your waist and thus
 Set in motion the swing,
 Wrought of ropes and tied skilfully
 To the bent branch, laden with ruddy flowers
 Of the dark-trunked Vēnkai tree?
 Shall I move the swing
 With force, causing it to make wounds
 On the bark of the tree,
 And enable you to have a look
 At our lover's mountain,
 Your form resembling a beautiful peafowl
 That flies in the air?

- Kapilōr

Latent Meaning : The cow-elephant is hidden by the clouds at which its mate grieves of separation.

The hero will grieve unable to meet his beloved in the trysting place as she is confined to her home.

223. நெய்தல்

இவள்தன், காமம் பெருமையின், காலை என்னாள்; நின்
 அன்பு பெரிது உடைமையின், அளித்தல் வேண்டி,
 பகலும் வருதி, பல் பூங் கானல்;
 இன்னீர் ஆகலோ இனிதால் எனின், இவள்
 அலரின் அருங் கடிப் படுகுவள்; அதனால்
 எல்லி வம்மோ!— மெல்லம் புலம்ப!
 சுறவினம் கலித்த நிறை இரும் பரப்பின்
 துறையினும் துஞ்சாக் கண்ணார்
 பெண்டிரும் உடைத்து, இவ் அம்பல் ஊரே.

பகற்குறி வந்து மீள்வாணைத் தோழி இரவுக்குறி நேர்வாள் போன்று, அதுவும்
 மறுத்து, வரைவு கடாயது. —உலோச்சனார்.

223. NEYTAL

(The confidante speaks to the hero who visits by day, to persuade him to wed her friend betimes)

Chief!
 Knowing well that this girl's heart
 Overflows with love for you,
 You visit this multiflowered seaside grove,
 Even during day-time,
 Notwithstanding your knowing
 That the morn is not an opportune hour
 For clandestine meeting.
 It is so sweet that both of you
 Are in such love united.
 Yet, if this secret kinship comes to light;
 It is certain that she will be confined
 To her house; so, sir, may you visit by night!
 Chief of a littoral domain!
 This seaside hamlet resounds
 With base slander; this slander is
 Louder than the bustle of the flooded sea-ford
 Abounding in sharks!
 Beware, chief, that this hamlet has women
 Who never close their eyes in sleep
 Even during the night!

- Ulōccaṇār.

Implied Meaning : The sea is full of sharks. The village is full of slanderous tongues.

224. பாலை

அன்பினர், மன்னும் பெரியர்; அதன்தலை,
 'பின்பனி அமையம் வரும்' என, முன்பனிக்
 கொழுந்து முந்துறீஇக் குரவு அரும்பினவே;
 'புணர்ந்தீர் புணர்மினோ' என, இணர்மிசைச்
 செங் கண் இருங் குயில் எதிர் குரல் பயிற்றும்
 இன்ப வேனிலும் வந்தன்று; நம்வயின்,
 'பிரியலம்' என்று, தெளித்தோர் தேஎத்து,
 இனி எவன் மொழிகோ, யானே— கயன் அறக்
 கண் அழிந்து உலறிய பல் மர நெடு நெறி
 வில் மூசு கவலை விலங்கிய
 வெம் முனை அருஞ் சுரம் முன்னியோர்க்கே?

தோழியால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகள் பெயர்த்தும் சொல் கடாவப்பட்டு,
 அறிவிலாதேம் என்னை சொல்லியும், பிரியார் ஆகாரோ?" என்று சொல்லியது.
 —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

224. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend)

Friend,
 Our lover is great, and his love for us is limitless;
 As a harbinger of the late misty season,
 The early dewy season has caused
 The Kuravam trees to let out fresh shoots and buds!
 The dark koels of ruddy eyes which are
 Perched on the twigs full of flower-bunches,
 Call each other; on the mango trees,
 They seem to advise the lovers
 To get united in inseparable union!
 Now has set in the joyful spring!
 Henceforth, what can I tell our lover
 Who consoled us saying that he would never part from us?
 Alas, our lover decided to cross
 Well-nigh impassable forests and villages
 In the alien lands, with branched paths,
 Infested with crowded brigands
 Wielding bows. It is an extending path
 Parched to the core,
 Where the branches of trees are dry
 And denuded of foliage!

- Pālaipāṭiya Peruṅkaṭuṅkō

225. குறிஞ்சி

முருகு உறழ் முன்பொடு கடுஞ் சினம் செருக்கிப்
 பொருத யானை வெண் கோடு கடுப்ப,
 வாழை ஈன்ற வை ஏந்து கொழு முகை,
 மெல் இயல் மகளிர் ஒதி அன்ன
 பூவொடு, துயல் வரும் மால் வரை நாடனை
 இரந்தோர் உளர்கொல்— தோழி!— திருந்து இழைத்
 தொய்யில் வன முலை வரி வனப்பு இழப்பப்
 பயந்து எழு பருவரல் தீர்,
 நயந்தோர்க்கு உதவா நார் இல் மார்பே?

வன்புறை எதிர் அழிந்தது; பரத்தை தலைமகட்குப் பாங்காயின வாயில் கேட்பச் சொல்லியதூஉம் ஆம். —கபிலர்.

225. MARUTAM

(The heroine speaks in reply to her friend who consoled her)

Our lover is the chief of a lofty hill
 Rich in bananas; their young buds,
 Fleshy and sharp-tipped resemble
 The blood-stained tusks of a wrathful tusker
 Which had engaged its boe in a fierce battle,
 With its enormous puissance
 That matches Lord Murukan's
 These buds swey together with the ripe flowers
 Of the banana trees, resembling
 The tresses, made into buns,
 Of the soft-miened women.
 Such is the domain of our lover!
 Did anyone beseech him
 To offer his loveless chest,
 To get ourselves relieved
 Of our grief?
 His chest is of no use
 To us, though we very much long for it!
 Did we ever request him
 To offer it, though pallor pervades our body
 Spoiling all our charm which was enhanced
 By the shapely jewels and comely Toyyl?*

- Kapilar.

* Toyyl = An ancient practice of adorning the bosom and arms of women with painting.

226. பாலை

மரம் சா மருந்தும் கொள்ளார், மாந்தர்;
 உரம் சாச் செய்யார், உயர்தவம்; வளம் கெடப்
 பொன்னும் கொள்ளார், மன்னர்— நன்னுதல்!—
 நாம் தம் உண்மையின் உளமே; அதனால்
 தாம் செய்பொருள் அளவு அறியார்; தாம் கசிந்து,
 என்றாழ் நிறுப்ப, நீள் இடை ஒழிய,
 சென்றோர் மன்ற நம் காதலர்; என்றும்
 இன்ன நிலைமைத்து என்ப;
 என்னோரும் அறிப, இவ் உலகத்தானே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் வன்புறை எதிர்மொழிந்தது. —கணி புன்குன்றனார்

226. PĀLAI

(The heroine speaks unable to bear the pangs of separation)

The wise do not cut parts of trees for medicine,
 At the expense of their life.
 Men will not take to so severe tapas,
 To the point of losing all their strength.
 So too, the wise monarchs never extract their dues
 Rendering their subjects indigent.
 O girl of comely forehead!
 We have no life but for the kinship with our lover.
 But our lover has crossed
 An extending wilderness where drought reigns supreme
 And where no life can move about.
 It is because of his excessive desire for wealth.
 Alas, he does not realise,
 The triviality of riches, he wishes to secure!
 The world knows well
 That this is always
 The nature of men!

- Kaṇipūnkunraṇār

227. நெய்தல்

அறிந்தோர் 'அறன் இலர்' என்றலின், சிறந்த
 இன் உயிர் கழியினும் நனி இன்னாதே;
 புன்னைஅம் கானல் புணர் குறி வாய்த்த
 மின் ஈர் ஒதி என் தோழிக்கு, அன்னோ!
 படு மணி யானைப் பசும்பூட் சோழர்
 கொடி நுடங்கு மறுகின் ஆர்க்காட்டு ஆங்கண்,
 கள்ளுடைத் தடவில் புள் ஒலித்து ஒவாத்
 தேர் வழங்கு தெருவின் அன்ன,
 கௌவை ஆகின்றது—ஐய!— நின் அருளே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்து ஒழுக, தோழி தலைமகனை வரைவு முடுகச்
 சொல்லியது. —தேவனார்.

228. குறிஞ்சி

என் எனப்படுமோ—தோழி!— மின்னு வசிபு
 அதிர் குரல் எழிலி, முதிர் கடன் தீர,
 கண் தூர்பு விரிந்த கணை இருள் நடு நாள்,
 பண்பு இல் ஆர் இடை வருஉம் நம் திறத்து
 அருளான்கொல்லோ தானே — கானவன்
 சிறு புறம் கடுக்கும் பெருங் கை வேழம்,
 வெறி கொள் சாபத்து எறி கணை வெரீஇ,
 அழுந்துபட விடரகத்து இயம்பும்
 எழுந்து வீழ் அருவிய மலை கிழவோனே?

தோழி, சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது. —முடத்திருமாறனார்.

228. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

O my friend,
 Our lover, the chief of a montane region,
 Where cascades leap and flow
 And where a tusker of huge trunk
 Resembling a hunter's nape
 Gets scared by an arrow
 Shot with force from a dreadful bow
 And trumpets in pain,
 Causing echo in the interior
 Of mountain-clefts; Our lover would come here
 To shower his love on us.
 He would come here, braving the dangerous path
 During densely dark night,
 That marred the eyesight of men
 When the thundering clouds in motion
 Flashed out very often!
 Alas, such an one has not turned up now.
 What reason shall we ascribe to it?

- Muṭattirumāraṇār.

229. பாலை

'சேறும், சேறும்' என்றலின், பல புலந்து,
 'சென்மின்' என்றல் யான் அஞ்சுவலே;
 'செல்லாதீம்' எனச் செப்பின், பல்லோர்
 நிறத்து எறி புன் சொலின்திறத்து அஞ்சுவலே;
 அதனால், சென்மின்; சென்று வினை முடிமின்; சென்றாங்கு,
 அவண் நீடாதல் ஒம்புமின்; யாமத்து,
 இழை அணி ஆகம் வடுக் கொள முயங்கி,
 உழையிராகவும் பணிப்போள் தமிழே
 குழைவான், கண்ணிடத்து ஈண்டித் தண்ணென,
 ஆடிய இள மழைப் பின்றை,
 வாடையும் கண்டிரோ, வந்து நின்றதுவே?

தலைமகனால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தோழி தலைமகளை ஆற்றுவித்துச் செல்ல
 உடன் பட்டது; செலவு அமுங்குவித்ததூஉம் ஆம்.

229. PĀLAI

(The confidante urges the hero to part after consoling his beloved)

O chief,
You very often tell me
Of your intention to part from us.
But I fear to speak against your wishes
And so say, "You may go", In a mood of resentment
I may prevent your going;
But I fear the arrow-like words
Of derision of many a folk!
So chief, I permit you to go wherever you like.
But avoid staying in the place of your visit
For an unduly long period.
Remember, your beloved is a lass
Who would shake with fear
Even when you are beside her
And hold her in your tight embrace,
Leaving imprints of her jewels on her bosom.
The clouds, after having spread
All over the vast space
And poured heavily, have now turned white
And move about, causing chillness.
The benumbing northerly has almost set.
How can your beloved bear your parting at this hour?

- *Anonymous.*

230. மருதம்

முயப் பிடிச் செவியின் அன்ன பாசடை,
 கயக் கணக் கொக்கின் அன்ன கூம்பு முகை,
 கணைக் கால், ஆம்பல் அமிழ்து நாறு தண் போது,
 குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின், இருள் கெட விரியும்
 கயற்கணம் கலித்த பொய்கை ஊர!
 முனிவு இல் பரத்தையை எற் றுறந்து அருளாய்;
 நனி புலம்பு அலைத்த எல்லை நீங்க,
 புது வறம்கூர்ந்த செறுவில் தண்ணென
 மலி புனல் பரத்தந்தா அங்கு,
 இனிதே தெய்ய, நிற் காணுங்காலே.

தோழி வாயில் மறுத்தது. —ஆலங்குடி வங்கனார்

230. MARUTAM

(The friend of the heroine refuses entry to the amorous hero)

Chief of a watery plain!
 Your pools are rich in kayal fish
 And wide leaves, resembling the ears
 Of strong cow-elephants;
 Their folded buds are very like
 The beaks of white herons
 Seen in huge crowds in the tanks;
 Their cool and nectarine flowers
 Unfold and drive out gloom,
 Even like the Venus that emerges out from the east.
 I beseech you sir go away
 And rush to your hetairas
 And shower your grace on them.
 They do not resent your amorous nature.
 (But we are women who resent your nature;
 We do not deserve your love!)
 Your very presence here
 Is enough for us to feel happy!
 We are like the newly fissured land
 That gets cooled by the abundant flow of freshes
 After having suffered
 The horrors of the summer heat!

- Ālaṅkuṭi Vaṅkaṇār.

231. நெய்தல்

மை அற விளங்கிய மணி நிற விகம்பில்
கைதொழும் மரபின் எழு மீன் போல,
பெருங் கடற் பரப்பின் இரும் புறம் தோய,
சிறு வெண் காக்கை புலவுடன் ஆடும்
துறை புலம்பு உடைத்தே—தோழி!— பண்டும்,
உள் ஊர்க் குரீஇக் கரு உடைத்தன்ன,
பெரும் போது அவிழ்ந்த கருந் தாட் புன்னைக்
கானலும் கொண்கன் தந்த
காதல் நம்மொடு நீங்காமாறே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லி, வரைவு கடாயது. —இளநாகனார்

231. NEYTAL

(The confidante of the heroine urges the hero to wed her friend soon)

Our lover is the chief of a littoral land
 Which abounds in groves
 Of dark-trunked Punnai trees
 Whose unfolded flowers look
 Like the broken egg-shells
 Of the house-sparrows!
 As the love bestowed on us by him
 Is lingering with us,
 This ford, where the crowded small sea-gulls sport,
 Their dark backs drenched
 In the expanse of the sweet sea,
 Resemble the worshipful constellation of seven stars of the azure
 sky,
 Is so desolate to our eyes in his absence!

-Iḷanākanār.

232. குறிஞ்சி

சிறுகண் யானைப்பெருங் கை ஈர்—இனம்
 குளவித் தண் கயம் குழையத் தீண்டி,
 சோலை வாழை முணைஇ, அயலது
 வேரல் வேலிச் சிறுகுடி அலற,
 செங்காற் பலவின் தீம் பழம் மிசையும்
 மா மலை நாட!—காமம் நல்கென
 வேண்டுதும்—வாழிய! எந்தை, வேங்கை
 வீ உக விரிந்த முன்றில்,
 கல் கெழு பாக்கத்து அல்கினை செலினே.

பகல் வருவானை இரவு வா எனத் தோழி சொல்லியது. —முதுவெங்கண்ணனார்.

232. KURIN̄CI

(The companion of the heroine requests the hero to visit during night)

O mountain-chief!
 You are from a land, where an elephant-pair,
 Tiny-eyed and huge-trunked
 Enjoys passionate union, on the bank
 Of a spring, when the Kuḷavi plants growing there get crushed;
 Then they get satiated
 With eating the banana in the slopes
 And get into a village enclosed by a fence of bamboos
 And eat the sweet-juiced jack fruit,
 To the great horror of the villagers.
 O chief, may you live long!
 Why don't you consent to stay tonight
 In our father's village amidst rocks,
 The foreyards of whose houses
 Are strewn with Vēṅkai flowers?
 If you are pleased to stay,
 We will have the opportunity
 To entertain you as our guest!

- Mutuveṅkaṇṇanār.

Latent Meaning :

The elephants - The hero and the heroine

**Their passionate - The clandestine union of the lovers.
 union**

**Getting satiated with eating banana - Resenting secret
 union**

**The village shouting out of fear - The gossips become
 silent; Eating Jack fruit-wedding the heroine and en-
 joying domestic life.**

233. குறிஞ்சி

கல்லாக் கடவன் நடுங்க, முள் எயிற்று
 மட மா மந்தி மாணா வன் பறழ்,
 கோடு உயர் அடுக்கத்து, ஆடு மழை ஒளிக்கும்
 பெருங் கல் நாடனை அருளினை ஆயின்,
 இனி என கொள்ளலைமன்னே; கொன் ஒன்று
 கூறுவென் வாழி—தோழி!— முன்னுற
 நாருடை நெஞ்சத்து ஈரம் பொத்தி,
 ஆன்றோர் செல் நெறி வழிஅச்
 சான்றோன் ஆதல் நற்கு அறிந்தனை தெளிமே.

வரையாது நெங்காலம் வந்து ஒழுக, இவள் ஆற்றாள் என்பது உணர்ந்து,
 சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது. —அஞ்சில் ஆந்தையார்

233. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero, who postpones the wedding for a long time)

O my friend!
 Our lover is the chief of a high-peaked mountain,
 Where a dark-faced and sharp-toothed she-monkey,
 The mother of an immature, but strong cub,
 Hides amidst the dark clouds that crawl over the peaks
 To the immense grief of its mate, endowed with natural skills!
 If you have love for him,
 You may not take my words of advice!
 Yet I venture to tell you a word,
 Though you may deem it useless!
 When you meet him next,
 Just conceal within you,
 Your love for him
 And assess for yourself,
 If he is one who lives a virtuous life
 Emulating great ones!

- *Ancilantaiyar*.

Suggestion : The she-monkey and its cub hide amidst the clouds.

The heroine and her confidante intend to hide themselves so that the hero will get bewildered.

234. குறிஞ்சி

சான்றோர் வருந்திய வருத்தமும், நுமது
வான் தோய்வன்ன குடிமையும், நோக்கி,
திருமணி வரன்றும் குன்றம் கொண்டு, இவள்
வருமுலை ஆகம் வழங்கினோ நன்றே;
அஃதான்று, அடைபொருள் கருதுவிர் ஆயின், குடையொடு
கழுமலம் தந்த நல் தேர்ச் செம்பியன்
பங்குனி விழுவின் உறந்தையொடு
உள்ளி விழுவின் வஞ்சியும் சிறிதே.

செவிலியால் அறத்தொடு நிற்கப்பட்ட நற்றாய் தந்தை முதலியோர்க்கு அறத்தொடு
நின்றது.

234. KURIN̄CI

(The mother of the heroine importunes the male members of her family to give her daughter's hand to the hero who seeks their favour through his messengers)

It is proper to give our girl's hand
 To the mountain-chief who has sent
 Elderly men as his messengers
 To give due consideration to the pain
 Taken by those elders who have come here
 On his behalf and also the greatness of his clan!
 We may accept the gift of his hill,
 With cascades that flow down,
 Carrying with them comely gems.
 Instead, if you value more
 The bride-price that could be extracted from him,
 Even the city of Vañci which is famed
 For its Uḷḷi festival and also
 The city of Uṟantai, which is famed
 For the festival of Paṅkuni Uttiram
 And which is the principal city
 Of the great Cōlās,
 Who captured Kaḷumalam
 Of the Cēra monarch
 Together with his white parasol,
 Will prove to be
 Too small a bride-price!

- *Anonymous.*

Note - 1: The payment of bride-price to the family of the bride by the hero is well attested in this poem. This practice was wide-spread in many ancient societies all over the world. The ancient Tamil classics have many references to this practice.

Note - 2: This poem is not found in any of the *Narriṇai* manuscripts according to the editors. Anyhow, the present verse is found in the commentary., of *Iraiyānār Kaḷaviyal*.

235. நெய்தல்

உரவுத் திரை பொருத பிணர் படு தடவு முதல்,
 அரவு வாள் வாய முள் இலைத் தாழை
 பொன் நேர் தாதின் புன்னையொடு கமழும்
 பல் பூங் கானல் பகற்குறி வந்து, நம்
 மெய் கவின் சிதையப் பெயர்ந்தனன் ஆயினும்,
 குன்றின் தோன்றும் குவவு மணல் ஏறி,
 கண்டனம் வருகம் சென்மோ—தோழி!—
 தண் தார் அகலம் வண்டு இமிர்வு ஊத,
 படு மணிக் கலி மாக் கடைஇ,
 நெடு நீர்ச் சேர்ப்பன் வரநடமாறே.

வரைவுநீட ஆற்றாளாய காலத்துத் தோழி வரைவு மலிந்தது.

235. NEYTAL

(The companion announces to the heroine of the coming of the hero for the wedding)

Our lover met us during day-time,
 In our many-flowered beach, rich in Punnai trees
 Of golden pollen and fragrant screwpine bushes
 With their broad and scaly trunks
 Which are battered by the spreading waves,
 And which have file-like blades and ripened and scented blossoms!

Now, our lover has parted from us,
 Causing our body to get pervaded by sickly pallor.
 Yet, shall we get to the top of the hill-like sand-dune
 And have a look at the path,
 Through which he comes here
 Riding his sturdy horse bedecked with tinkling bells,
 And adorning his chest
 With cool garlands, buzzed by a swarm of bees?

- Vellivītiyār

Latent Meaning : Even like the beach that smells sweet by the Punnai flowers and the Tālai blooms, the hero and the heroine will add to the beauty of the village after their wedding.

236. குறிஞ்சி

நோயும் கைம்மிகப் பெரிதே; மெய்யும்
 தீ உமிழ் தெறலின் வெய்தாகின்றே—
 ஒய்யெனச் சிறிது ஆங்கு உயிரியர், 'பையென
 முன்றில் கொளினே நந்துவள் பெரிது' என,
 நிரைய நெஞ்சத்து அன்னைக்கு உய்த்து ஆண்டு
 உரை, இனி—வாழி, தோழி!— புரை இல்
 நுண் நேர் எல் வளை நெகிழ்த்தோன் குன்றத்து
 அண்ணல் நெடு வரை ஆடி, தண்ணென
 வியல் அறை மூழ்கிய வளி என்
 பயலை ஆகம் தீண்டிய, சிறிதே.

தலைமகன் சிறைப்புறமாக, வற்புறுக்கும் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது. —
 நம்பி குட்டுவானர்.

236. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend to be overheard by the hero who waits near the fence)

O my friend!
 My love has swelled beyond all limit;
 My body is hotter than the heat of a blazing fire;
 May you, my friend, tell our mother,
 Whose heart is worse than hell at once,
 That I will be greatly relieved of my anguish,
 Should I be allowed to rest
 For a while on the raised pial in our foreyard.
 There is nothing wrong in it.
 May you prosper!
 Let the wind that blows through
 The cool and wide rock,
 From the high peak of the tall hill
 Of our lover who caused my well-crafted
 And shining bracelets to fall off,
 Caress my bosom which is pervaded by pallor!

- Nampi Kuttuvan.

Latent Meaning : Like the wind that blows and besieges the peak, the heroine's bosom will move and besiege the shoulders of the hero.

237. பாலை

நனி மிகப் பசந்து, தோளும் சாஅய்,
 பனி மலி கண்ணும் பண்டு போலா;
 இன் உயிர் அன்ன பிரிவு அருங் காதலர்
 நீத்து நீடினர் என்னும் புலவி
 உட்கொண்டு ஊடின்றும் இலையோ?— மடந்தை!—
 உவக்காண் தோன்றுவ, ஓங்கி—வியப்புடை
 இரவலர் வருஉம் அளவை, அண்டிரன்
 புரவு எதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல,
 உலகம் உவப்ப, ஒது அரும்
 வேறு பல் உருவின் ஏர்தரும் மழையே!

தோழி உரை மாறுபட்டது. —காரிக்கண்ணனார்.

237. PĀLAI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine at the advent of the rainy season)

O my young friend!
 Your body is besieged by a too-sickly pallor;
 Your shoulders have drooped;
 Your eyes are tear-bedewed and have lost their former splendour;
 Our lover, who is indispensable
 For us even like our sweet life, alas,
 Stays far away, for an unduly long period!
 It is a wonder indeed,
 That you do not desire to sulk.
 Behold yonder!
 The dark clouds gather together
 Assuming very many shapes on high,
 To the delight of all lives!
 They look like the herds of elephants,
 Collected in advance by Anṭiran,
 Expecting the advent of bards of wondrous wisdom!

- Kārikkaṇṇanār.

238. முல்லை

வறம் கொல வீந்த கானத்து, குறும் பூங்
 கோதை மகளிர் குழுஉ நிரை கடுப்ப,
 வண்டு வாய் திறப்ப விண்ட பிடவம்,
 மாலை அந்தி, மால் அதர் நண்ணிய
 பருவம் செய்த கருவி மா மழை!
 'அவர் நிலை அறியுமோ, ஈங்கு' என வருதல்
 சான்றோர்ப் புரைவதோ அன்றே; மான்று உடன்
 உர உரும் உறும் நீரின், பரந்த
 பாம்பு பை மழுங்கல் அன்றியும், மாண்ட
 கனியா நெஞ்சத்தானும்,
 இனிய அல்ல, நின் இடி நவில் குரலே.

தலைமகள் பருவம் கண்டு அழிந்தது. —கந்தரத்தனார்

238. MULLAI

(The heroine speaks at the advent of the rainy season)

In this forest which had suffered
 The aestival heat, the Piṭavam trees
 Are in full bloom;
 Their buds open, kindled by the bees
 That suck the nectar from them.
 The unfolded blooms resemble,
 Groups of young women
 Bedecked with small wreaths of flowers.
 During this evening, O murky clouds,
 Winged with lightning and thunder!
 You have augured the rainy season,
 Intending to agonise me!
 It is not becoming of you, O clouds!
 You, by your behaviour, seem to say to me,
 "O girl! Know your lover's plight through me!"
 Darkening the entire space,
 You rumble terribly, causing
 The roaming snakes to get scared
 And lose the charm of their hoods!
 But your rumblings have made
 No impact on our lover!
 They have failed to mellow
 The stony heart of our lover!
 You are not friendly to me either!

- *Kāruvūr Kantarattan*

239. நெய்தல்

ஞான்ற ஞாயிறு குடமலை மறைய,
 மானற மாலை மகிழ்ந்த பரதவர்
 இனிது பெறு பெரு மீன் எளிதினின் மாறி
 அலவன் ஆடிய புலவு மணல் முன்றிற்
 காமர் சிறுகுடிச் செல்நெறி வழியின்,
 ஆய் மணி பொதி அவிழ்ந்தாங்கு, நெய்தற்
 புல் இதழ் பொதிந்த பூத் தப மிதிக்கும்
 மல்லல் இருங் கழி மலி நீர்ச் சோப்பற்கு
 அமைந்து தொழில் கேட்டன்றோ இலமே; 'முன்கை
 வார் கோல் எல் வளை உடைய வாங்கி,
 முயங்கு' எனக் கலுழ்ந்த இவ் ஊர்
 எற்று ஆவதுகொல், யாம் மற்றொன்று செயினே?

தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. —குன்றியனார்

239. NEYTAL

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero who stands beside the fence)

The sinking sun retires to the western hill
 When the fisherfolk, at the gloomy eventide
 Get inebriated with toddy, and sell easily their catches,
 The huge fishes they netted during broad day with ease.
 The hamlet girt with groves
 Has tiny houses, with foreyards strewn with stinking sand;
 Along the path leading to the hamlet
 Are seen Neytal blooms, densely petalled,
 Which resemble comely blue-gems;
 These flowers get crushed
 Under the feet of the folk who move about.
 Such is the beach girt with flooded creeks!
 Never did we subserve him as per his wishes!
 But, alas, this village folk wields their slanderous tongues
 Against us! The village says that we embraced his chest
 Causing our rounded and well-crafted bracelets to get crushed!
 I do not know how it will react
 If we do something serious!

- Kunriyanār.

Latent Meaning : The intoxicated fisherfolk barter the huge fish they caught and go trampling under their feet, the Neytal flowers.

This suggests that the hero under the influence of excessive love is expected to pay the bride-price, get the heroine's hand and take her to his village ignoring the village gossip.

240. பாலை

ஐதே கம்ம, இவ் உலகு படைத்தோனே—
 வை ஏர் வால் எயிற்று ஒள் நுதற் குறுமகள்
 கை கவர் முக்கம் மெய் உறத் திருகி,
 ஏங்கு உயிர்ப்பட்ட வீங்கு முலை ஆகம்
 துயில் இடைப்படுஉம் தன்மையது ஆயினும்
 வெயில் வெய்துற்ற பரல் அவல் ஒதுக்கில்,
 கணிச்சியில் குழித்த கூவல் நண்ணி,
 ஆன் வழிப் படுநர் தோண்டிய பத்தல்
 யானை இன நிரை வெளவும்
 கானம் திண்ணிய மலை போன்றிசினே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது; நெஞ்சினால் பொருள் வலிக்கப்பட்டு
 ஆற்றானாய தலைமகள் சொல்லியதூஉம் ஆம். —நப்பாலத்தனார்.

240. PĀLAI

(The heroine speaks unable to bear the pangs of separation)

O my friend endowed with sharp and white teeth and glowing
forehead!

Our lover would hold me close to his chest

His fingers running around my body.

Our bodies would get entwined

As if they were glued into each other.

The embrace would cause my breasts

To swell and heave deep sighs.

As he has left for distant lands,

I have to lose sleep and grieve all alone in the bed!

Yet my heart gets filled with fear

When I think of the path which our lover now treads.

It appears to me as a huge mountain!

In this wilderness, there is a well,

Dug in a corner of a pit

Full of fuming pebbles. It is the well,

Dug using pickaxes by the cowherds

To feed their cattle.

The water, meant for the cattle

Is drunk away by a row of wild elephants.

May the creator of such a world

Feel its horrible nature,

By slowly walking through it!

- Nappālātānār.

241. பாலை

உள்ளார் கொல்லோ—தோழி!— கொடுஞ் சிறைப்
 புள் அடி பொறித்த வரியுடைத் தலைய
 நீர் அழி மருங்கின் ஈர் அயிர் தோன்ற
 வளரா வாடை உளர்வு நனி தீண்டலின்,
 வேழ வெண் பூ விரிவன பலவுடன்,
 வேந்து வீசு கவரியின், பூம் புதல் அணிய,
 மழை கழி விசம்பின் மாறி ஞாயிறு
 விழித்து இமைப்பது போல் விளங்குபு மறைய,
 எல்லை போகிய பொழுதின் எல் உற,
 பனிக்கால் கொண்ட பைபுள் யாமத்து,
 பல் இதழ் உண்கண் கலுழ,
 நில்லாப் பொருட்பிணிப் பிரிந்திசினோரே?

தலைமகள் வன்புறை எதிர் அழிந்தது. —மதுரைப் பெருமருதனார்

241. PĀLAI

(The grieving heroine speaks to her friend when the hero is away in a distant land)

Friend!
 This is the cold dewy season.
 Now the sun plays hide and seek;
 It shines intermittently
 And seems to wink its eyes!
 The sterile white clouds, after having emptied their stock
 Now get scattered all through the sky;
 A layer of fine cool sands appear
 On the foot-prints of water-birds
 In every pond which had gone dry.
 The gentle northerly opens the silvern buds
 Of the Velam plants growing amidst the bushes.
 The bushes now glow with greater beauty.
 These opened flowers resemble so many wicks
 Waved before the rulers.
 During this dolorous midnight, our khol-fed eyes,
 Resembling the densely-petalled Kuvalai blooms
 Are streaming with tears.
 Won't our lover who went in search of the transient wealth
 Think of our plight and return here?

- *Maturai Perumarutaṇār.*

242. முல்லை

இலை இல பிடவம் ஈர் மலர் அரும்ப,
 புதல் இவர் தளவம் பூங் கொடி அவிழ,
 பொன் எனக் கொன்றை மலர், மணி எனப்
 பல் மலர் காயாங் குறுஞ் சினை கஞல,
 கார் தொடங்கின்றே காலை; வல் விரைந்து
 செல்க— பாக!— நின் தேரே; உவக்காண்—
 கழிப் பெயர் களரில் போகிய மட மான்
 விழிக் கட் பேதையொடு இன்ன இரிந்து ஓட
 காமர் நெஞ்சமொடு அகலா,
 தேடுஉ நின்ற இரலை ஏறே.

வினைமுற்றி மறுத்தராநின்ற தலைமகன் கார் கண்டு பாகற்குச் சொல்லியது. —
 விழிக் கட்பேதைப் பெருங்கண்ணனார்.

242. MULLAI

(The hero speaks to his charioteer)

O charioteer!
 The clouds have started to pour
 Even during these early hours
 And the leafless Piṭavam trees have started.
 To put forth their cool buds;
 The beautiful vines of Taḷavam are in full bloom
 And they are entwining the bushes;
 Golden rows of flowers
 Dangle from the Konrai trees;
 The slender branches of the multi-flowered Kāya
 Are glowing bright with their gem-like flowers!
 Goad the horses, charioteer!
 Behold there, a buck, with its heart brimming with love
 Goes in search of its loving mate
 Which deserted its kin in the barren land
 Together with its tender calf of perplexed eyes!

- Vilikkaṇ Pētai Peruṅkaṇṇanār.

243. பாலை

தேம் படு சிலம்பில் தெள் அறல் தழீஇய
 துறுகல் அயல தூ மணல் அடைகரை,
 அலங்கு சினை பொதுளிய நறு வடி மாஅத்துப்
 பொதும்புதோறு அல்கும் பூங் கண் இருங் குயில்,
 'கவறு பெயர்த்தன்ன நில்லா வாழ்க்கை இட்டு
 அகறல் ஒம்புமின், அறிவுடையீர்!' என,
 கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல,
 மெய் உற இருந்து மேவர நுவல,
 இன்னாது ஆகிய காலை, பொருள்வயிற்
 பிரியல் ஆடவர்க்கு இயல்பு எனின்,
 அரிது மன்றம்ம, அறத்தினும் பொருளே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது. —காமக்கணிப் பசலையார்

243. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend in the absence of the hero)

This is the spring season.
 The dark koels with charming eyes
 Sit in pairs, their bodies close to one another,
 On the swaying branches of the mango trees
 Full of fragrant and tender clusters of fruits,
 In every grove on the shore,
 Filled with pure sand and close by a boulder
 Surrounded by clean water,
 In the hill-side abounding in honey.
 The Koels call in their sweet voice
 As if they would condemn those men
 Who leave their beloved wives
 To untold suffering and loneliness
 And go in quest of riches.
 They seem to advise them thus:

"If you are wise, O men,
 Do not part from your loving mates
 For the sake of wealth
 Which is as transient
 As the rolling dice!"

*If it is in the nature of men
 To go seeking wealth, even during such a season,
 Then it seems that wealth is indeed
 More precious than virtue!*

- Kāmakkaṇi Nappacalaiyār.

244. குறிஞ்சி

விழுந்த மாரிப் பெருந் தண் சாரல்,
 கூதிர்க் கூதளத்து அலரி நாரும்
 மாதர் வண்டின் நயவரும் தீம் குரல்
 மணம் நாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும்
 உயர் மலை நாடற்கு உரைத்தல் ஒன்றோ
 துயர் மருங்கு அறியா அன்னைக்கு, 'இந் நோய்
 தணியுமாறு இது' என உரைத்தல் ஒன்றோ—
 செய்யாய்; ஆதலின் கொடியை— தோழி!—
 மணி கெழு நெடு வரை அணி பெற நிவந்த
 செயலை அம் தளிர் அன்ன, என்
 மதன் இல் மா மெய்ப் பசலையும் கண்டே.

அறத்தொடுநிலை வலித்த தோழியைத் தலைவி முகம் புக்கது. —கூற்றங்குமரனார்

244. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her companion)

O my friend!
 Our lover is the chief of a lofty mountain
 Where from a fragrant cleft,
 An Acunam* listens with interest,
 To the sweet humming of the comely bees
 Which smell fragrant with the pollen
 Of the Kūtaḷam plant of the winter season,
 In the immensely cool slope,
 Which had received heavy rains.
 You have failed to report to him
 Of my plight, in spite of your knowing
 That pallor has consumed
 My great charm which once shone
 Like the shoots of the Acōku tree
 That flourishes in the extensive hill-range.
 Nor have you advised our mother
 Who is ignorant of the cause
 Of my agony, on the right measures
 To be taken to abate
 The intensity of my grief!
 You are cruel indeed, my friend!

- Kūraṅkūmaran̄r.

* Acunam - A rare bird/animal which is spoken as a lover of music.
 Any harsh sound will cause its instant death.

Latent Meanings : The Acunam listens to the humming of the bees which smell fragrant with the pollen of flowers as they spring upon them and suck honey. This suggests that the hero embraces the heroine and the change in her body is suspected by her mother for the making of Lord Murukan̄.

245. நெய்தல்

நகையாகின்றே—தோழி!— ‘தகைய
 அணி மலர் முண்டகத்து ஆய் பூங்கோதை
 மணி மருள் ஐம்பால் வண்டு படத் தைஇய,
 துணி நீர்ப் பெளவம் துணையோடு ஆடி,
 ஒழுகு நுண் நுகப்பின், அகன்ற அல்குல்,
 தெளி தீம் கிளவி! யாரையோ, என்
 அரிது புணர் இன் உயிர் வவ்விய நீ?’ என,
 பூண் மலி நெடுந் தேர்ப் புரவி தாங்கி,
 தான் நம் அணங்குதல் அறியான், நம்மின்
 தான் அணங்குற்றமை கூறி, கானல்
 சுரும்பு இமிர் சுடர் நுதல் நோக்கி,
 பெருங் கடற் சேர்ப்பன் தொழுது நின்றதுவே

குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம் புக்கது. —அல்லங்கீரனார்

245. NEYTAL

(The confidante tries to know of the disposition of the heroine)

My friend!

It is quite amusing to think of this incident indeed!

The chief of an extensive littoral domain

Stopped his tall and ornate chariot,

Fixed his eyes on your lustrous forehead

Which was buzzed by a swarm of bees

And spoke thus:

“Girl! You have dark tresses that are verily blue-gems;

You have adorned them with a wreath,

Woven of the select blooms of the charming Munṭakam.

You are standing here,

After having sported in the sea,

With your mates; your words are clear and sweet;

Your waist is shapely and narrow

And your forelap is wide!

You have plundered my precious life!

May I know who you are?”

Alas, quite unaware of the fact

That we are grieving greatly

On account of our love for him,

He was complaining how he suffered on account of us!

(It makes me inly laugh whenever I think of this).

- Allāṅkīraṇār.

246. பாலை

இடுஉ ஊங்கண் இனிய படுஉம்;
 நெடுஞ் சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கில் தேற்றும்;
 மனை மா நொச்சி மீமிசை மாச் சினை,
 வினை மாண் இருங் குயில் பயிற்றலும் பயிற்றும்;
 உரம் புரி உள்ளமொடு சுரம் பல நீந்தி,
 செய்பொருட்கு அகன்றனர் ஆயினும் பொய்யலர்,
 வருவர் வாழி—தோழி!— புறவின்
 பொன் வீக் கொன்றையொடு பிடவுத் தளை அவிழ,
 இன் இசை வானம் இரங்கும்; அவர்,
 'வருதும்' என்ற வருவமோ இதுவே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறீஇயது. —காப்பியஞ் சேந்தனார்

246. PĀLAI

(The friend of the heroine consoles the grieving heroine)

Auspicious signs appear from places favourable;
 The clicking of the lizards
 That crawl on our high walls
 Is encouraging; the koels call in their sweet voice,
 Perched comfortably on the branches of the mango trees
 That grow high and above the Nocci plants
 That thrive close to our house;
 Though our lover parted from us
 With a strong will to come by wealth
 And trod many a barren domain,
 He will not fail to arrive here soon.
 See how sweetly rumble the clouds!
 The showers are sure to cause
 The Konrai trees to glow
 With their golden rows of blooms!
 They will cause the Piṭavam buds
 To open. This is the season
 Which our lover marked for his return.

- Kāp̄piyañcēntanār.

247. குறிஞ்சி

தொன்று படு துப்பொடு முரண் மிகச் சினைஇக்
 கொன்ற யானைச் செங்கோடு கழாஅ,
 அழி துளி பொழிந்த இன் குரல் எழிலி,
 எஃகுறு பஞ்சிற்று ஆகி, வைகறைக்
 கோடு உயர் நெடு வரை ஆடும் நாட! நீ
 நல்காய் ஆயினும், நயன் இல செய்யினும்,
 நின் வழிப்படுஉம் என் தோழி நல் நுதல்
 விருந்து இறைகூடிய பசலைக்கு
 மருந்து பிறிது இன்மை நற்கு அறிந்தனை சென்மே!

‘நீட்டியாமை வரை’ எனத் தோழி சொல்லியது. —பரணர்

247. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to the hero)

O chief!

In your high-peaked hill, the clouds pour
 Heavy rains with the sweet rumbling of thunder
 During the night when an elephant
 Of immense strength and fierce wrath
 Gets its blood-stained tusks cleansed
 With the rain water, after having killed
 Its foe, a huge tiger.

The clouds, after emptying water turn white like the cotton,
 Struck with a bow and then crawl
 Over the peaks during the next morning.
 Even if you do not bestow your grace
 On my friend, and act contrary to honour,
 It is your grace that sustains her life.
 So, if you wish to part from her,
 Know it for certain
 That there is medicine none,
 To cure her of the pallor
 That pervades her forehead!

- *Paraṇar.*Latent Meaning :

The clouds poured so heavily that the elephant that had killed a tiger now cleanses its bloodstained tusks. Those clouds turned white and moved over the peaks of the mountain.

This implies that the heroine who gave pleasure to the hero who had defeated his foe then turns pale as the hero forsook her.

248. முல்லை

‘சிறு வீ முல்லைத் தேம் கமழ் பசு வீ,
 பொறி வரி நல் மான் புகர் முகம் கடுப்ப,
 தண் புதல் அணிபெற மலர், வண் பெயல்
 கார் வரு பருவம்’ என்றனர்மன்—இனி,
 பேர் அஞர் உள்ளம் நடுங்கல் காணியர்,
 அன்பு இன்மையின் பண்பு இல பயிற்றும்
 பொய் இடி அதிர் குரல் வாய் செத்து ஆலும்
 இன மயில் மடக் கணம் போல,
 நினை மருள்வேனோ? வாழியர், மழையே!

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி மழை மேல் வைத்துப் பருவம் மறுத்தது. —காசிபன் கீரனார்.

248. MULLAI

(The companion of the heroine speaks to the rain-clouds to console the pining heroine)

Our lover promised to be here
 During the season when the clouds would pour
 Heavy rains, causing every cool bush
 To glow charmingly like the speckled faces
 Of elephants, in the pasture
 That smells sweet with the fragrance
 Of the Mullai flowers, tiny and nectarine.
 O nimbi! It is far unbecoming
 Of your greatness, that you make
 So much din with your pseudo thunder!
 As you have no sympathy for us,
 You roar so terribly, wishing to see
 Me shivering owing to intense grief.
 Remember, O clouds, we will not be bewildered,
 Like these gullible herds of peafowls
 That call aloud in glee,
 Mistaking your rumblings for the seasonal ones!
 May you prosper!

- Kācipan Kīraṇār.

249. நெய்தல்

இரும்பின் அன்ன கருங் கோட்டும் புன்னை
 நீலத்து அன்ன பாசிலை அகம்தொறும்,
 வெள்ளி அன்ன விளங்கு இணர் நாபண்
 பொன்னின் அன்ன நறுத் தாது உதிர,
 புலிப் பொறிக் கொண்ட பூ நாறு குருஉச் சுவல்
 வரி வண்டு ஊதலின், புலி செத்து வெரீஇ,
 பரியுடை வயங்கு தாள் பந்தின் தாவத்
 தாங்கவும் தகை வரை நில்லா ஆங்கண்,
 மல்லலும் சேரி கல்லெனத் தோன்றி,
 அம்பல் மூதுர் அலர் எழு,
 சென்றது அன்றோ; கொண்கன் தேரே?

வரைவிடை மெலிந்தது —உலோச்சனார்.

249. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend in her mood of grief, as the hero postpones the wedding)

O my friend!
 Our beach is rich in Punnai trees
 Whose branches are dark
 As if wrought of steel; amidst their leaves,
 Shining like blue-gems,
 There are flower-clusters, effulgent
 Like silver, whose pollen are golden in hue!
 These pollen grains buzzed by bees of comely stripes fell down
 And covered the sand-dunes
 Causing them to resemble tigers of striped skin.
 When our lover visited here last,
 His swift-footed horses, yoked to the chariot
 Mistook the sand-dunes for tigers and bolted away scared.
 They galloped, even like the beaten balls
 And rushed through the streets
 Of our ancient hamlet,
 Creating great bustle of gossip!
 Did they not, my friend?

- Ulōccaṇār.

250. மருதம்

நகுதம் வராராய் — பாண!— பகுவாய்
 அரி பெய் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, தெருவில்
 தேர் நடைபயிற்றும் மேமொழிப் புதல்வன்
 பூ நாறு செவ் வாய் சிதைத்த சாந்தமொடு
 காமர் நெஞ்சம் துரப்ப, யாம் தன்
 முயங்கல் விருப்பொடு குறுகினேமாக,
 பிறை வனப்பு உற்ற மாசு அறு திரு நுதல்
 நாறு இருங் கதுப்பின் எம் காதலி வேறு உணர்ந்து,
 வெருஉம் மான் பிணையின் ஓர்இ,
 'யாரையோ?' என்று இகந்து நின்றதுவே!

புதல்வனொடு புக்க தலைமகன் ஆற்றானாய்ப் பாணற்கு உரைத்தது. —மதுரை
 ஒலைச் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார்.

250. MARUTAM
(The hero speaks to the Pāṇan)

O Pāṇa!
My beloved son of whose lisping is sweet,
Sported in the mid-street
Pulling his toy-chariot!
His anklets, inlaid with grains
Made sweet tinkling!
I took him in my arms
When his ruby lips, smelling sweet
Like flowers, pressed against my chest,
Bedaubed with sandal cream,
And disfigured the coat of sandal
With his flowing saliva!
Love-impelled, I neared her to embrace.
At this, my beloved, with her crescent-like and flawless forehead,
And dark fragrant tresses
Resented my approach, stood away
Like a scared doe
And interrogated me thus: "Who are you, sir?"
Come, let us rejoice at this!

- *Maturai Ōlaikkaṭayattar Nalveḷḷaiyār.*

251. குறிஞ்சி

நெடு நீர் அருவிய கடும் பாட்டு ஆங்கண்,
 பிணி முதல் அரைய பெருங் கல் வாழைக்
 கொழு முதல் ஆய் கனி மந்தி கவரும்
 நல் மலை நாடனை நயவா, யாம், அவன்
 நனி பேர் அன்பின், நின் குரல் ஒப்பி,
 நிற்புறங்காத்தலும் காண்போய், நீ? என்
 தளிர் ஏர் மேனித் தொல் கவின் அழிய,
 பலி பெறு கடவுட் பேணி, கலி சிறந்து,
 நுடங்கு நிலைப் பறவை உடங்கு பீள் கவரும்;
 தோடு இடம் கோடாய், கிளர்ந்து,
 நீடினை விளைமோ; வாழிய, தினையே!

சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —மதுரைப் பெருமருதிள நாகனார்

251. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero)

O millet-crops!
 You are well aware that we protect you
 For a long time from the plundering birds.
 We, in our sweet voice sing songs,
 In praise of the hill-chief
 Who has great love for us!
 He is the chief of a goodly hill
 With many a cascade flowing down.
 Its slopes are watery
 And rich in well-grown banana trees,
 Whose fleshy fruits are plundered
 By the she-monkeys.
 Our complexion glows
 Like the fresh mango shoots.
 If our kin notice the change in our hue,
 And confine us to our house,
 Intending to conduct a sacrifice
 For the deities fond of offerings,
 Then, your ears will be eaten away
 By many a flock of birds!
 So, I beseech you O millet crops,
 Don't be in a hurry to ripen!
 Stand erect with your straight blades
 And be slow to

- *Maturaip̄perumarutaṇ* Ilanākaṇār.

Latent Meaning : The she-monkey steals away the plantain fruits from a place where falls down a dinsome cascade. This implies that the hero will come to their village in spite of the frenzied dance conducted by the *Velan* and enjoy his beloved's charm.

252. பாலை

'உலவை ஓமை ஒல்கு நிலை ஒடுங்கி,
 சிள்வீடு கறங்கும் சேய் நாட்டு அத்தம்,
 திறம் புரி கொள்கையொடு இறந்து செயின் அல்லது,
 அரும் பொருட் கூட்டம் இருந்தோர்க்கு இல்' என,
 வலியா நெங்சம் வலிப்ப, குழ்ந்த
 வினை இடைவிலங்கல போலும்— புனை சுவர்ப்
 பாலை அன்ன பழி தீர் காட்சி,
 ஐது ஏய்ந்து அகன்ற அல்குல், மை கூர்ந்து
 மலர் பிணைத்தன்ன மா இதழ் மழைக் கண்,
 முயல் வேட்டு எழுந்த முடுகு விசைக் கத நாப்
 நல் நாப் புரையும் சீறடி,
 பொம்மல் ஒதி, புனைஇழை குணனே!

'பொருள்வயிற் பிரியும்' எனக் கவன்ற தலைமகட்குத் தோழி சொல்லியது. —
 அம்மெய்யன் நாகனார்

252. PĀLAI

(The thought of the companion when the hero decides to part from his beloved)

My friend spotlessly glows like an artful image
 On the wall; she has a soft and wide forelap;
 Her khol-fed eyes are cool and dark
 And resemble a pair of juxtaposed flowers;
 Her tender feet resemble in hue the delicate tongue
 Of a wrathful setter which would
 Swiftly run after hare;
 Her tresses are dense and dark;
 This charm of my bejewelled friend
 Has failed to prevent the hero from his parting!
 The chief went to a distant land
 Goaded by his heart which was initially reluctant
 To part from her;
 He was convinced that to come by riches,
 So rare to earn was not possible,
 For those who indolently stay at home;
 He was also convinced that it was
 Possible to none but such men
 Who with well-thought out plans,
 Suffer treading the paths in distant land
 Which are full of dry and branched
 Ōmai trees from which ciccadas sound endlessly.

- *Ammeyyanakanār.*

253. குறிஞ்சி

புள்ளுப் பதி சேரினும், புணர்ந்தோர்க் காணினும்,
 பள்ளி யானையின் வெய்ய உயிரினை,
 கழிபட வருந்திய எவ்வமொடு பெரிது அழிந்து
 எனவ கேளாய், நினையினை, நீ நனி;
 உள்ளினும் பனிக்கும் — ஓள் இழைக் குறுமகள்,
 பேர் இசை உருமொடு மாரி முற்றிய,
 பல்குடைக் கள்ளின் வண் மகிழ்ப் பாரி,
 பலவு உறு குன்றம் போல,
 பெருங் கவின் எய்திய அருங் காப்பினளே.

செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு கடாயது. —கபிலர்

253. KURIN̄CI

(The friend of the heroine insists that the hero should wed her friend soon)

Whenever birds rush towards their nests
And lovers go together, you grow sad.
Despair overtakes you and you heave
Deep sighs; the sighs sound like
The breath of a sleeping elephant.
You do not listen to my words.
You plunge into deep contemplation.
Know that your beloved of glittering jewels,
Who is attractive like the Parāmpu
Of Pāri which is rich in jack trees,
And where clouds pour heavy rains
With lightning and thunder,
And where the folk take toddy
Using cups made of palmyra leaves -
Is under the strict vigil of her parents
And she vuakes with fear
Even when she just thinks of your clandestine kinship with her!

- *Kapilar*

254. நெய்தல்

வண்டல் தைஇயும், வரு திரை உதைத்தும்,
 குன்று ஓங்கு வெண் மணற் கொடி அடும்பு கொய்தும்,
 துனி இல் நல்மொழி இனிய கூறியும்,
 சொல் எதிர் பெறாய் உயங்கி, மெல்லச்
 செலீஇய செல்லும் ஒலி இரும் பரப்ப!
 உமணர் தந்த உப்பு நொடை நெல்லின்
 அயினி மா இன்று அருந்த, நீலக்
 கணம் நாறு பெருந் தொடை புரளும் மார்பின்
 துணை இலை தமியை சேக்குவை அல்லை—
 நேர் கண் சிறு தடி நீரின் மாற்றி,
 வானம் வேண்டா உழவின் எம்
 கானலும் சிறு குடிச் சேந்தனை செலினே.

தோழி படைத்து மொழிந்தது. —உலோச்சனார்.

254. NEYTAL

(The heroine's friend tries to console the hero who returns disappointed)

Chief,
 You spent the whole day in our company;
 You built toy-houses with sand,
 Sported in the battering waves,
 Plucked for us the Aṭumpu flowers
 From the hill-like sand-dune,
 And delighted us with your sweet words
 Even then, you are resolved to leave from here,
 Receiving no response from us.
 We are daughters of fishers,
 Who produce salt on the shore.
 Our kin are peasants
 Who depend not on rain-clouds.
 They live in hamlets, rich in groves.
 They fill the levelled salt-pans with sea-water
 And produce salt.
 If you consent to be our guest this night,
 Your horses will be fed with pabulam
 Prepared with the rice, got in exchange for salt.
 You whose chest smells sweet
 Of the wreaths you wear,
 Will not be left alone,
 Lacking company. (you can enjoy the company of my friend!)

- *Ulōccanār.*

255. குறிஞ்சி

கழுது கால் கிளர ஊர் மடிந்தன்றே;
 உரு கெழு மரபின் குறிஞ்சி பாடி,
 கடியுடை வியல் நகர்க் கானவர் துஞ்சார்;
 வயக் களிறு பொருத வாள் வரி உழுவை
 கல் முகைச் சிலம்பில் குழுமும்; அன்னோ!—
 மென் தோள் நெகிழ்ந்து நாம் வருந்தினும், இன்று அவர்
 வாரார் ஆயினோ நன்றுமன்தில்ல—
 உயர் வரை அடுக்கத்து ஒளிறுபு மின்னிப்
 பெயல் கால்மயங்கிய பொழுது கழி பானாள்,
 திருமணி அரவத் தேர்ந்து உழல,
 உருமுச் சிவந்து எறியும் ஓங்கு வரை ஆறே!

ஆறு பார்த்து உற்றது. —ஆலம்பேரி சாத்தனார்

255. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine)

Now, the ghouls roam about at will
 And the village entire is in deep slumber steeped;
 The foresters never shut their eyes;
 They guard this vast town,
 Striking terror in the hearers
 With their fearsome Kurin̄ci melody.
 A tiger of shining stripes
 Growls from a cleft full of boulders,
 After having slaughtered a strong tusker.
 Such is the midnight!
 It will spell good for us,
 If our lover does not visit us at this hour,
 When the lofty hill-range is lit
 By the flashing of lightning,
 And clouds pour heavily
 Accompanied by claps of thunder
 That cause the snakes spit out
 Their gems and grieve.
 It is good that he stays away though
 His absence will cause our arms wilting.

- Ālampēri Cāttanār.

256. பாலை

நீயே, பாடல் சான்ற பழி தபு சீறடி,
 அல்கு பெரு நலத்து, அமர்த்த கண்ணை;
 காடே, நிழல் கவின் இழந்த அழல் கவர் மரத்த,
 புலம்பு வீற்றிருந்து நலம் சிதைத்தனவே;
 இந் நிலை தவிர்ந்தனம் செலவே; வைந் நுதிக்
 களவுடன் கமழ, பிடவுத் தளை அவிழ,
 கார் பெயல் செய்த காமர் காலை,
 மடப் பிணை தழீஇய மா எருத்து இரலை
 காழ் கொள் வேலத்து ஆழ் சினை பயந்த
 கண் கவர் வரி நிழல் வதியும்
 தண் படு கானமும் தவிர்ந்தனம் செலவே.

‘பொருள் வயிற் பிரிந்தான்’ என்று ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தலைமகன் ஆற்றியது. —பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ

256. PĀLAI

(The hero consoles the heroine)

Your pretty little feet are blameless
 And they deserve the praise of poets.
 Your battling eyes are charming and large.
 I have resolved not to take you with me,
 Through the jungle now, for, the trees
 No more cast their sweet shades.
 The wild fire has charred them to the core.
 Loneliness reigns supreme here.
 Neither will I part from you,
 During the rainy season
 When the forest will be cool.
 It is the season when Kaḷavu will glow
 With sharp-tipped flowers
 And when the Piṭavam will blossom forth
 And exude their sweet fragrance.
 It is also the season
 When the dark-naped bucks
 Will embrace their mates
 And abide in the beautifully speckled shades,
 Cast by the low-hanging branches
 Of the hardy Velam trees.

- Pālaipāṭiya Peruṅkaṭuṅkō.

257. குறிஞ்சி

விளிவு இல் அரவமொடு தளி சிறந்து உரைஇ,
 மழை எழுந்து இறுத்த நளிர் தூங்கு சிலம்பின்,
 கழை அமல்பு நீடிய வான் உயர் நெடுங் கோட்டு
 இலங்கு வெள் அருவி வியன் மலைக் கவாஅன்—
 அரும்பு வாய் அவிழ்ந்த கருங் கால் வேங்கைப்
 பொன் மருள் நறு வீ கல்மிசைத் தாஅம்
 நல் மலை நாட!— நய்ந்தனை அருளாய்,
 இயங்குநர் மடிந்த அயம் திகழ் சிறு நெறிக்
 கடு மா வழங்குதல் அறிந்தும்,
 நடு நாள் வருதி; நோகோ யானே.

தோழி தலைமகனது ஏதம் சொல்லி வரைவு கடாயது. —வண்ணக்கன் சோரு மருங்குமரனார்.

257. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine betimes)

O lord of a goodly mountain
 Where the odorous and golden blooms
 Of the dark trunked Vēṅkai trees
 Are seen amidst the rocks!
 Having no compassion for us,
 You dare to visit us
 During dead of night, notwithstanding
 Your knowing well, the nature of the path.
 The path is narrow, desolate and watery;
 It runs through the lofty hill-range,
 Whence flow shining cascades
 From the peak sky-high; It is rich in tall-growing bamboos
 Here, thundering clouds cease not
 To pour rains, rendering cool
 The entire hill-range.
 Sir, your nightly visits cause me grief!

- Vaṇṇakkaṇ Corumarunkumaraṇār

Latent Meaning : The odorous Vēṅkai blooms are shed on the rock, unheeded by anyone.

As the hero has not wedded the heroine in time, her great beauty is wasted.

258. நெய்தல்

பல் பூங் கானல் பகற்குறி மரீஇச்
 செல்வல்—கொண்க!—செறித்தனள் யாயே—
 கதிர் கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுத்
 திருவுடை வியல் நகர் வரு விருந்து அயர்மார்,
 பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த
 கொக்கு உகிர் நிமிரல் மாந்தி, எல் பட,
 அகல் அங்காடி அசை நிழல் குவித்த
 பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங் கட் காக்கை
 தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பில் சேக்கும்
 மருங்குர்ப் பட்டினத்து அன்ன, இவள்
 நெருங்கு ஏர் எல்வளை ஒடுவ கண்டே.

தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —நக்கீரர்

258. NEYTAL

(The confidante of the heroine tells the hero that the heroine is under strict vigil)

In Maruṅkūrppaṭṭinam, women of golden bracelets
 Are busy preparing food
 To entertain their guests who arrive during noon
 When the fierce sun-rays scorch the feet of travellers.
 They scatter in the backyards of their prosperous houses,
 Balls of cooked rice as offering
 To the fresh-eyed crows;
 They eat to their fill,
 The big morsels of rice resembling the claws of cranes
 And then steal away the fresh shrimps,
 That are brought ashore and heaped
 Beneath the rich shades of trees
 With swaying branches in the wide market-place
 At the advent of eventide.
 The crows then perch on the mast
 Of the rocking boats that lie idle.
 My friend is as charming as that Maruṅkūrppaṭṭinam..
 I now take leave of you
 After having met you in this multi-flowered grove
 During broad day.
 Remember, chief, that our mother has tightened her vigil
 Over my friend, beholding her serried bracelets
 Slipping away from her wrists!

- Nakkīraṇ.

Latent Meaning : The crow eats the food offering of women, and then steals away the shrimp heaped in the bazaar and stays on the mast of the bark.

The hero enjoys the charm of the heroine aided by the confidante. Then he enjoys union with her with the help of his friend. At last he goes to his village and stays there.

259. குறிஞ்சி

யாங்குச் செய்வாங்கொல்—தோழி!— பொன் வீ
 வேங்கை ஓங்கிய தேம் கமழ் சாரல்,
 பெருங் கல் நாடனொடு இரும் புனத்து அல்கி,
 செவ் வாய்ப் பைங் கிளி ஒப்பி, அவ் வாய்ப்
 பெரு வரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி,
 சாரல் ஆரம் வண்டு பட நீவி,
 பெரிது அமர்ந்துஇயைந்த கேண்மை சிறு நனி
 அரிய போலக் காண்பேன்—விரி திரைக்
 கடல் பெயர்ந்தனைய ஆகி,
 புலர் பதம் கொண்டன ஏனற் குரலே?

தோழி தலைமகளைச் செறிப்பு அறிவுறீஇ, வரைவு கடாயது. —கொற்றங் கொற்றனார்.

259. KURIN̄CI

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend
eftsoon)

My friend!

We spent our time during day-time

With our lover, the chief of a honeyed range

Where grow tall, the Vēnkai trees

With their golden flowers.

We stayed with him in the vast millet-field

And chased away the red-beaked green parrots.

We sported in the stream

That flows from the dark hill-range.

We adorned ourselves with the fragrant cream of sandal

That grew in the hill,

Buzzed by swarms of bees.

Our kinship with him was indeed very great!

Alas, such a great kinship now seems,

To grow weak and become nothing in the days to come!

What shall we do, my friend?

- Korraṅkorraṅār.

260. மருதம்

கழுநீர் மேய்ந்த கருந் தாள் எருமை
 பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முனைஇ,
 தண்டு சேர் மள்ளரின் இயலி, அயலது
 குன்று சேர் வெண் மணல் துஞ்சும் ஊர!
 வெய்யை போல முயங்குதி; முனை எழத்
 தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ் வேல் வயவன்
 மலி புனல் வாயில் இருப்பை அன்ன, என்
 ஒலி பல் கூந்தல் நலம் பெறப் புனைந்த
 முனை அவிழ் கோதை வாட்டிய
 பகைவன்மன்? யான் மறந்து அமைகலனே!

ஊடல் மறுத்த தலைமகள் சொல்லியது. —பரணர்

260. MARUTAM

(The heroine speaks to her husband)

O chief of a fertile plain!
 In your domain, a black-legged buffalo
 Eats Kalunir flowers,
 Gets satiated with grazing
 The cool field-lotus flowers
 And walks away pridefully
 Like the club-bearing warriors
 And enjoys sweet sleep
 On the hill-like white sand-dune, hard by.
 You embrace me pretending
 To nurture great love for me.
 But I am well aware
 That you are my bitter enemy
 Who deserted me
 Whose charm is equal
 Only to the town of Iruppai
 Near Punalvāyil of valorous Virān
 Who got his spears stained with the blood
 Of his enemies,
 Who came to fight with him,
 And thus caused the wreaths to fade away --
 The wreaths which adorned my well-grown and dense hair.
 I will not forget it! (Get away from here!)

- Paraṇar.

Latent Meaning : The buffalo quits eating the lotus flowers, grazes the Kalunir flowers and slumbers on the sand-dune. The hero having enjoyed his wife, companies with his concubine and deserts her too to sleep at last in the house of a base bawd.

261. குறிஞ்சி

அருளிலர்வாழி—தோழி!— மின்னு வசிபு
 இருள் தூங்கு விசும்பின் அதிரும் ஏறொடு
 வெஞ் சுடர் சுரந்த கமஞ் சூல் வானம்,
 நெடும் பல் குன்றத்துக் குறும் பல மறுகி,
 தா இல் பெரும் பெயல் தலைஇய யாமத்து,
 களிறு அகப்படுத்த பெருஞ் சின மாகணம்
 வெளிறு இல் காழ் மரம் பிணித்து நனி மிளிர்க்கும்
 சாந்தம் போகிய தேம் கமழ் விடர் முகை,
 எருவை நறும் பூ நீடிய
 பெரு வரைச் சிறுநெறி வருதலானே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி இரவுக்குறி விலக்கி வரைவு கடாயது; தலைமகள் இயற்பட
 மொழிந்ததூஉம் ஆம். —சேந்தன் பூதனார்.

261. KURIN̄CI

(The companion of the heroine importunes the hero to wed her friend
eftsoon)

Hail to you my friend!
 Our lover comes to meet us through a narrow mountain-passage
 Where the fragrant Eruvai plant thrives well
 Beside a clefted boulder. The cleft abounds
 In fragrant sandal trees. Here, a wrathful python
 Of monstrous size, entwines an elephant-bull
 During dead of night and binds it
 To a fully seasoned tree and coils around it.
 The pregnant dark clouds move in many small groups
 And screen the burning sun.
 They crawl over the mountain,
 Tall and extending, and pour heavy but harmless rains
 Accompanied by flashes of lightning and rumbling thunder.
 He has concern none for us,
 As he thus treads this path!

- Cētan̄ Pūtan̄ār,

262. பாலை

தண் புனக் கருவினைக் கண் போல் மா மலர்,
 ஆடு மயிற் பீலியின், வாயையொடு துயல்வர,
 உறை மயக்குற்ற ஊர் துஞ்சு யாமத்து,
 நடுங்கு பிணி நலிய நல் எழில் சாஅய
 துனி கூர் மனத்தள், முனி படர் உழக்கும்
 பணைத் தோள், அரும்பிய சுணங்கின், கணைக் கால்,
 குவளை நாளும் கூந்தல், தேமொழி
 இவளின் தீர்ந்தும், ஆள்வினை வலிப்ப,
 'பிரிவல்' நெஞ்சு, என்னும் ஆயின்,
 அரிது மன்றம்ம, இன்மையது இளிவே.

தலைமகள் ஆற்றாக் குறிப்பு அறிந்து, பிரிவிடை விலக்கியது. —பெருந்தலைச் சாத்தனார்.

262. PĀLAI

(The hero speaks on knowing the state of his beloved)

This is dead of night;
 Every one is fast asleep;
 There is ceaseless drizzling of rain;
 The northern wind blows and causes
 The eye-like Kuvaḷai flowers sway
 Like the feathers of dancing peacocks;
 At this hour, my sweet-armed beloved
 With budding yellow spots on her skin
 And fragrant tresses, is assailed
 By terrible grief even like
 The fleshy-stalked Kuvaḷai blooms.
 Her charm is gone; with her heart,
 Laden with anguish, she hates herself;
 If my heart, which is goaded by, a desire for wealth
 Should decide to part from such a lass,
 Then poverty is certainly disgraceful beyond measure!

- *Peruntalaiccāttanār*

263. நெய்தல்

பிறை வளப்பு இழந்த நுதலும், யாழ் நின்
 இறை வரை நிலலா வளையும், மறையாது
 ஊர் அலர் தூற்றும் கௌவையும், நாண் விட்டு
 உரை அவற்கு உரையாம் ஆயினும், இரை வேட்டு,
 கடுஞ் சூல் வயவொடு கானல் எய்தாது,
 கழனி ஒழிந்த கொடு வாய்ப் பேடைக்கு,
 முட முதிர் நாரை கடல் மீன் ஓய்யும்
 மெல்லம் புலம்பற் கண்டு, நிலைசெல்லாக்
 கரப்பவும் கரப்பவும் கைம்மிக்கு,
 உரைத்த—தோழி!— உண்கண் நீரே.

சிறைப்புறமாகத் தோழி தலைமகளை வரைவு கடாயது. —இளவெயினனார்

263. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero).

O my friend,
 Our lover is the chief of a littoral domain
 Where a male lame stork
 Fetches a sea-fish to feed
 Its bent-beaked and hungry mate
 That stays in the corn-field
 Avoiding a visit to the shore,
 By reason of its advanced pregnancy.
 Your crescent-like forehead is no more charming;
 Your bracelets desert your forearms;
 The village women wield their slanderous tongues;
 We, out of our womanly bashfulness,
 Conceal all these from him;
 Yet our collyrium-fed eyes betray us!
 They are out of bounds,
 Notwithstanding our sustained efforts
 To conceal our grief!

- Ilaveyinaṇār.

Latent Meaning : The male stork fetches prey and feeds its mate in the field. The hero will wed the heroine and go abroad seeking wealth and make her happy.

264 பாலை

பாம்பு அளைச் செறிய முழங்கி, வலன் ஏர்பு,
வான் தளி பொழிந்த காண்பு இன் காலை,
அணி கிளர் கலாவம் ஐது விரித்து இயலும்
மணி புரை எருத்தின் மஞ்ஞை போல, நின்
வீ பெய் கூந்தல் வீச வளி உளர
ஏகுதி - மடந்தை!/- எல்லின்று பொழுதே;
வேய் பயில் இறும்பில் கோவலர் யாத்த
ஆ பூண் தெண் மணி இயம்பும்,
உதுக்காண் தோன்றும், எம் சிறு நல் ஊரே.

உடன் போகாநின்ற தலைமகன் தலைமகளை வற்புறீஇயது; உடன்போய் மறுத்தரா
நின்றான் ஊர்காட்டி, வற்புறீஇயதும் ஆம். - ஆவூர்க் காவிதிகள் சாதேவனார்

264. PĀLAI

(The hero speaks encouraging by to the heroine during elopement)

Young lass,
 Now the sun, having lost its usual lustre
 Is about to set; walk ahead,
 Causing your flower-decked tresses
 Float in the air, like the fantail
 Of a peacock with a blue-gem-like neck,
 That dances in the morning,
 When the clouds shoot up and pour amain
 Accompanied by lightning and thunder,
 Causing the scared snakes to hide inside their holes.
 Look there! Our small but sweet hamlet
 Is in sight! The sweet tinkling
 Of the bells tied to the necks
 Of the cattle is heard
 From the small hill, rich in bamboo clusters!

- Avūrkkāviti Cātēvanār.

265. குறிஞ்சி

இறுகு புனம் மேய்ந்த அறு கோட்டு முற்றல்
 அள்ளல் ஆடிய புள்ளி வரிக் கலை
 வீளை அம்பின் வில்லோர் பெருமகன்,
 பூந் தோள் யாப்பின் மிஞிலி காக்கும்
 பாரத்து அன்ன—ஆர மார்பின்
 சிறு கோற் சென்னி ஆரேற்றன்ன—
 மாரி வண் மகிழ் ஓரி கொல்லிக்
 கலி மயில் கலாவத்து அன்ன, இவள்
 ஒலி மென் கூந்தல் நம் வயினானே.

பின்னின்ற தலைமகன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது. —பரணர்

265. KURIN̄CI

(The heroine speaks to his heart, while standing behind the confidante seeking her favour for securing the heroine)

O my heart!
 Our beloved is as beautiful as the town of Pāram
 Of Mīnili with his well-armoured shoulders
 Who is the lord of expert archers
 Whose darts splash through the air whizzing
 And who hunt the bucks with withered antlers.
 These bucks are dotted and striped
 And their bodies are stained with mud.
 Her charm can be compared
 To the charm of Arēru in the realm of Cenni, who is
 The ruler of a small territory
 And who wears a wreath of Ātti flowers.
 Her tresses are soft and well-grown
 And resemble the fan-tails of gleeful peacocks
 In the Kolli hill in the realm of Ōri,
 The lover of toddy, whose generosity
 Is only equal to that of the clouds!
 Is she not within our reach?
 (Why do you worry?)

- Paraṇar.

266. முல்லை

கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனம் சேர்ந்த
 குறுங் காற் குரவின் குவி இணர் வான் பூ
 ஆடுடை இடைமகன் சூடப் பூக்கும்
 அகலுள் ஆங்கண் சீறாரேமே;
 அதுவே சாலும் காமம்; அன்றியும்,
 எம் விட்டு அகறிர் ஆயின், கொன் ஒன்று
 கூறுவல்—வாழியர், ஐய!— வேறுபட்டு
 இரீஇய காலை இரியின்,
 பெரிய அல்லவோ, பெரியவர் நிலையே?

தலைமகளைச் செலவுடன்பட்டது; கடிநகர் வரைப்பில் கண்டு மகிழ்ந்த
 தலைமகற்குத் தோழி 'நும்மாலே ஆயிற்று' என்று சொல்லியதூஉம் ஆம். —
 கச்சிப்பேட்டு இளந்தச்சனார்.

266. MULLAI

(The heroine agrees to the parting of the hero)

Chief,
 We are now living in the small village
 With wide landscape; here, the short-trunked Kurā trees
 Grow thick in the fields of cowherds.
 They glow with silvery and converging clusters of blooms,
 To be plucked and woven into wreaths
 And worn by the cowherds.
 This is the life that suits our tastes.
 I would like to say a few words,
 Though you may not deem them useful.
 If you decide to part from us,
 And advise us to await your return here,
 There is no option but to abide by your words.
 Instead, If we grieve after your leaving,
 It will be deemed a stain on our lofty clan!

- *Kaccippēṭṭu ḷantaccanār.*

267. நெய்தல்

‘நொச்சி மா அரும்பு அன்ன கண்ண
எக்கர் ஞெண்டின் இருங் கிளைத் தொழுதி,
இலங்கு எயிற்று ஏளர் இன் நகை மகளிர்
உணங்கு தினை துழுவும் கை போல், ஞாழல்
மணம் கமழ் நறு வீ வரிக்கும் துறைவன்—
தன்னொடு புணர்த்த இன் அமர் கானல்,
தனியே வருதல் நனி புலம்பு உடைத்து’ என,
வாரேன்மன் யான், வந்தனென் தெய்ய;
சிறு நா ஒண் மணித் தெள் இசை கடுப்ப,
இன மீன் ஆர்கை ஈண்டு புள் ஒலிக்குரல்,
‘இவை மகன்’ என்னா அளவை,
வய மான் தோன்றல் வந்து நின்றனனே.

தோழி காப்புக் கைம்மிக்குக் காமம் பெருகிய காலத்துச் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது; வரைவு கடாயதூஉம் ஆம். —கபிலர்

267. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks of the hero)

Our lover is the chief of a littoral region
 Where the crabs with their eyes resembling
 The dusky Nocci buds
 Plough the Nālai flowers that lie scattered
 On the sand; their legs leave beautiful stripes
 On the sandy beach and these stripes
 Resemble very much the ones made
 By the young ladies of sweet smile
 And glowing teeth while spreading
 With their fingers, the millet grains
 Which dry in the hot sun.
 I felt painful to visit alone, the grove,
 Lovely and sweet, which bound you
 With the chief and so very much avoided
 Visiting it; when I visited that grove
 One day, I could hear the chirping
 Of birds which had flocked there,
 To prey upon the heap of fishes.
 It sounded very much like the tinkling
 Of the small-tongued and shining bells.
 When I was about to say
 That it was the tinkling of the bells
 Of our lover's chariot.
 It was then that he just plunged me
 Into great wonder by his sudden appearance
 On his sturdy horse!

-Kapilar.

Latent Meaning : The crabs plough the scattered Nālai flowers.

The heroine who was separated from the hero and confined to her house is caused to suffer by the unkind village women.

268. குறிஞ்சி

குருடை நனந் தலைச் சுனை நீர் மல்க,
 மால் பெயல் தலைஇய மன் நெடுங் குன்றத்து,
 கருங் காற் குறிஞ்சி மதன் இல் வான் பூ,
 ஒவுக் கண்டன்ன இல்வரை இழைத்த
 நாறு கொள் பிரசம் ஊறு நாடற்குக்
 காதல் செய்தவும் காதல அன்மை
 யாதனிற்கொல்லோ?— தோழி!— வினவுகம்,
 பெய்ம் மணல் முற்றம் கடி கொண்டு
 மெய்ம் மலி கழங்கின் வேலற் றந்தே.

தலைமகட்குச் சொல்லியது; தலைமகன் வந்தொழுகவும் வேறுபாடு கண்டான்,
 'அவன் வருவானாகவும் நீ வேறுபட்டாய், வெறி எடுத்துக் கொள்ளும் வகையான்'
 என்றதூஉம் ஆம். —வெறி பாடிய காமக்கண்ணியார்

268. KURIN̄CI

(The companion of the heroine speaks to the heroine)

Friend,
 Our lover is a hill-chief;
 In his domain, the seasonal rains pour
 And so the springs in the fearsome places are full to their brim
 And the hill looks beautiful;
 The huge branches of the dark-twigg'd Kurin̄ci plants
 Glow with white flowers delicate;
 The honey of these flowers oozes out
 From the fragrant rills wrought by bees
 In the painting-like comely houses.
 Even though we have immense love for him,
 We are not in turn loved by him.
 What could be the reason, my friend?
 Shall we fill our foreyard with fresh sand,
 And decorate it with lamps,
 And get the soothsaying Vēlan̄
 And beseech him to tell the truth?

- Veripāṭiya Kāmakkaṇiyār.

269. பாலை

குரும்பை மணிப் பூண் பெருங் செங் கிண்கிணிப்
 பால் ஆர் துவர் வாய்ப் பைம் பூட் புதல்வன்,
 மாலைக் கட்டில், மார்பு ஊர்பு இழிய,
 அவ் எயிறு ஒழுகிய அவ்வாய் மாண் நகைச்
 செயிர் தீர் கொள்கை நம் உயிர் வெங் காதலி
 திருமுகத்து அலமரும் கண் இனைந்து அல்கலும்,
 பெரும! வள்ளியின் பிணிக்கும் என்னார்,
 சிறு பல் குன்றம் இறப்போர்;
 அறிவார் யார், அவர் முன்னியவ்வே?

தோழி வாயில் மறுத்தது; செலவு அமுங்குவித்ததூஉம் ஆம். —எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்.

269. PĀLAI

(The friend of the heroine refuses entry to the hero)

Our son wears jewels wrought of gold;
 His Kinkinies* is are big and to them are attached
 Small bells shaped like tender coconut ;
 His coral-red mouth drips with milk;
 He used to crawl and play
 On the chest of his father, adorned with garlands;
 This sight created joy in my friend's heart;
 Sweet smiles appeared in her shining rows of teeth
 In her coral-hued mouth.
 Our lover keeps on going to distant lands,
 Crossing many a small hill.
 He does not think, "Our beloved of spotless chastity
 Is dear to us even like our soul.
 Her charming eyes that move about
 In her comely face will grieve sorely.
 They will bind us every day,
 Even like the Valli creeper
 That entwines a huge tree."
 Who can discover what he has in his mind?

- Eyinentai Maṇaṇ Iṭaṅkīraṇār.

* Kinkini : An ornament worn on the ankle of children. They were ones like the cilampu worn by the women.

270. நெய்தல்

தடந் தாட் டாழைக் குடம்பை, நோனாத்
 தண்டலை கமழும் வண்டு படு நாற்றத்து
 இருள் புரை கூந்தல் பொங்கு துகள் ஆடி,
 உருள் பொறி போல எம் முனை வருதல்,
 அணித் தகை அல்லது பிணித்தல் தேற்றாப்
 பெருந் தோட் செல்வத்து இவளினும்—எல்லா!—
 எற் பெரிது அளித்தனை, நீயே; பொற்புடை
 விரி உளைப் பொலிந்த பரியுடை நன் மான்
 வேந்தர் ஓட்டிய ஏந்து வேல் நன்னன்
 கூந்தல் முரற்சியின் கொடிதே;
 மறப்பல் மாதோ, நின் விறற் றகைமையே.

தோழி வாயில் நோர்கின்றாள் தலைமகனை நெருங்கிச் சொல்லி, வாயில்
 எதிர்கொண்டது, உடனிலைக் கிளவி வகையால். —பரணர்

270. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero allowing entry to him)

O Chief,
 As you left her alone and went away,
 This lass, in our house thatched with the blades
 Of the broad-based screwpine, moves before me,
 Even like a machine; her tresses are bathed in the pollen
 Of flowers and so smell sweetly
 Like a garden thick with flowers;
 Her arms are wide and supple;
 Yet she is ignorant of the art
 Of binding her spouse with her;
 You have great love for me; the love is
 Greater than the love my friend has for me;
 At times, you have gained victory.
 But remember, this, your triumph,
 Is far more wicked than the victory
 Of Nannan, the wielder of spear,
 Who subdued his foes, whose fleet-footed horses
 Had charming manes; Nannan captured
 The widows of his foes, clipped their hair,
 Made cords out of them, and tethered
 The captured elephants with them.
 Let me forget this, your great victory.

- *Paraṇar.*

271. பாலை

இரும் புனிற்று எருமைப் பெருஞ் செவிக் குழவி
 பைந் தாது எருவின் வைகு துயில் மடியும்
 செழுந் தண் மனையோடு எம் இவண் ஒழிய,
 செல் பெருங் காளை பொய்ம் மருண்டு, சேய் நாட்டுச்
 சுவைக் காய் நெல்லிப் போக்கு அரும் பொங்கர்
 வீழ் கடைத் திரள் காய் ஒருங்குடன் தின்று,
 வீ சனைச் சிறு நீர் குடியினள், கழிந்த
 குவளை உண்கண் என் மகள் ஓரன்ன,
 செய் போழ் வெட்டிய பொய்தல் ஆயம்,
 மாலை விரி நிலவில் பெயர்பு புறங்காண்டற்கு,
 மா இருந் தாழி கவிப்ப,
 தா இன்று கழிக, எற் கொள்ளாக் கூற்றே.

மனை மருண்டு சொல்லியது

271. PĀLAI

(The mother laments over her daughter's elopement with her lover)

Leaving me here, in this cool and opulent house,
 In whose stall slumber
 The large-eared calves, newly born,
 To dark-hued buffaloes,
 On the dung covered with flower-pollen,
 My beloved daughter, her khol-fed eyes
 Resembling Kuvaḷai blooms, eloped
 To a far-off land, with her lover,
 Alas, deluded by his false affirmations!
 On her way, I fear, she will taste
 The sweet, rounded Nelli berries
 Of the groves, hard to pass through,
 And drink the scanty water
 From the dry springs.
 I grieve here all alone, like an unlucky peasant,
 Who, in anguish heaves hot sighs,
 As his foes had played havoc with his fields
 And went away with the booty.
 May Death be deprived of all His strength
 And die, to be covered with a wide
 Earthen vessel and buried
 For His sin of leaving me alive still!

- *Anonymous.*

Latent Meaning : The young calves sleep on the bed of flower-pollen.

This suggests that the heroine should enjoy sleep on the chest of the hero.

272. நெய்தல்

கடல்அம் காக்கைச் செவ் வாய்ச் சேவல்,
 படிவ மகளிர் கொடி கொய்து அழித்த
 பொம்மல் அடும்பின் வெண் மணல் ஒரு சிறை,
 கடுஞ் சூல் வதிந்த காமர் பேடைக்கு,
 இருஞ் சேற்று அயிரை தேரிய, தெண் கழிப்
 பூவுடைக் குட்டம் துழவும் துறைவன்
 நல்காமையின், நசை பழுதாக,
 பெருங் கையற்ற என் சிறுமை, பலர் வாய்
 அம்பல் மூதூர் அலர்ந்து,
 நோய் ஆகின்று; அது நோயினும் பெரிதே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக ஆற்றாளாய் தலைமகள் சொல்லியது; தோழி
 தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியதூஉம் ஆம்.
 —முக்கல் ஆசான் நல்வெள்ளையார்.

272. NEYTAL

(The heroine expresses her feeling to her confidante, when the hero prolong the clandestine period)

O my friend,
 A male sea-gull, its mouth ruddy,
 Searches for Ayirai fish
 In the creek which is deep, clear-watered,
 Dark-mired and rich in flowers,
 To feed its lovely mate
 That undergoes ordeals owing to its first pregnancy,
 In the corner of a white sand-dune
 Where the well-grown Aṭumpu vines
 Were removed to make room for austre women
 To observe their penance. Such is the realm
 Of our chief! All my anxious waiting
 For his arrival bore no fruit,
 As he failed to come and shower his grace on me.
 No doubt it is painful.
 But the pain, caused by the slander
 Of women in our hoary village
 Is far more intense than the former one!

- Mukkal Ācāṇ Nalvelliyār

Latent Meaning : The male sea-gull searching for fishes to feed its pregnant mate-- The hero should wed the heroine and go abroad to earn riches and return and lead a happy domestic life.

273. குறிஞ்சி

இஃது எவன்கொல்லோ— தோழி!— மெய் பரந்து
 எவ்வம் கூர்ந்த ஏழுறு துயரம்
 வெம்மையின் தான் வருத்துநீஇ, நம் வயின்
 அறியாது அயர்ந்த அன்னைக்கு, 'வெறி' என,
 வேலன் உரைக்கும் என்ப; ஆகலின்,
 வண்ணம் மிகுந்த அண்ணல் யானை
 நீர் கொள் நெடுஞ் சனை அமைந்து, வார்ந்து உறைந்து, என்
 கண் போல் நீலம் தண் கமழ் சிறக்கும்
 குன்ற நாடனை உள்ளுதொறும்,
 நெஞ்சு நடுக்குறாஉம், அவன் பண்பு தரு படரே?

தோழி தலைமகனது வரவு உணர்ந்து தலைமகட்கு உரைப்பாளாய், 'நின் வேறுபாடு தாயக்குப் புலனாக, அவள் வேலனைக் கூவி வெறி அயரும்' என்பது படச் சொல்லியது. —மதுரை இளம்பாலாசிரியன் சேந்தன் கூத்தனார்.

273. KURIN̄CI

(The confidente addresses the heroine)

O my friend!
 In our lover's cool mountain,
 There are wide streams
 Where densely dark elephants drink water
 And where long-petalled blue-lilies
 Issue forth their sweet fragrance.
 Whenever I think of him, it causes my heart to tremble!
 The bewildering grief has pervaded
 Your entire body; out of her love for us,
 Our mother too is grief-laden!
 Growing anxious to know of the cause
 Of our grief, it is said, she plans
 To invite the Vēlan̄ to our home.
 Should the Vēlan̄ declare
 That our grief is the work of the Lord,
 Alas, what will betide us, my friend?

- Maturai Iḷampālāciriyaṅ Cēntankuttanār.

Uḷḷurai (Suggestion)

The elephant - The hero
 The stream - The clan of the heroine
 The water - The heroine
 The elephant drinking the water - The hero wedding the heroine
 The unfolding of blue lilies - The parents feeling happy.

274. பாலை

நெடு வான் மின்னி, குறுந் துளி தலைஇ,
 படு மழை பொழிந்த பசுவாய்க் குன்றத்து,
 உழை படு மான் பிணை தீண்டலின், இழை மகள்
 பொன் செய் காசின், ஒண் பழம் தாலும்
 குமிழ் தலைமயங்கிய குறும் பல் அத்தம்,
 'எம்மொடு வருதியோ, பொம்மல் ஒதி?' எனக்
 கூறின்றும் உடையரோ மற்றே— வேறுபட்டு
 இரும் புலி வழங்கும் சோலை,
 பெருங் கல் வைப்பின் சுரன் இறந்தோரே?

தோழி பருவம் மாறுபட்டது. —காவன் முல்லைப் பூதனார்

274. PĀLAI

(The Confidante speaks to the heroine)

O my friend!

Our lover has gone through a wilderness
Of high hill where huge and dark tigers of fierce anger
Roam about! Is he not the very same one
Who had in the past told you thus:

“O lass endowed with well-grown hair!
The paths are many and narrow;
They are rich in many kinds of trees;
The Kumī trees grow thick here,
Whose yellow fruits fall down
And resemble the golden coins
In the ornaments of bejewelled women,
When the comely does brush their bodies
Against their trunks;
These are does that live in the clefted hill,
Where the flashing rain-clouds
Started to drizzle and subsequently
Poured heavy showers.
Can you follow me
Through such paths?”

(So do not worry yourself with the thought of the pains of the paths).

- Kāval Mullaipputaṇār.

275. நெய்தல்

செந்நெல் அரிநர் கூர் வாட் புண்ணுறக்
 காணார் முதலொடு போந்தென, பூவே
 படையொடும் கதிரொடும் மயங்கிய படுக்கைத்
 தன்னுறு விழுமம் அறியா, மென்மெல,
 தெறு கதிர் இன் துயில் பசு வாய் திறக்கும்
 பேதை நெய்தற் பெரு நீர்ச் சேர்ப்பற்கு
 யான் நினைந்து இரங்கேனாக, நோய் இகந்து,
 அறனிலாளன் புகழ், என்
 பெறினும், வல்லேன்மன் — தோழி!— யானே.

சிறைப்புறமாகத் தலைமகனது வரவுணர்ந்து வற்புறுப்பு, வன்புறை எதிர்மொழிந்தது.
 —அம்முவனார்

275. NEYTAL

(The heroine answers her friend which is overheard by the hero)

Friend,
 The farm hands while harvesting
 The well-ripe paddy stalks inadvertantly cut down
 A young Neytal plant; the cut pieces of the Neytal
 Go unnoticed by the workers and they lie
 In the threshing ground
 Together with the paddy-sheaves;
 The innocent buds of Neytal
 Are quite unaware of their pitiable plight
 And so open their fresh petals,
 While in sweet slumber,
 At the touch of the rays of the fierce sun!
 Such is the place of our lover,
 The chief of a littoral domain!
 In spite of my intense grief,
 I do not think of him,
 Nor do I nurture any odium for him!
 Instead, if that virtueless man comes to me again
 And praises my qualities,
 I can forget all the pain he caused to me
 And remain calm!

- *Ammūvaṇār*

276. குறிஞ்சி

'கோடு துவையா, கோள் வாய் நாயொடு
 காடு தேர்ந்து அசைஇய வய மான் வேட்டு
 வயவர் மகளிர்' என்றிஆயின்,
 குறவர் மகளிரேம்; குன்று கெழு கொடிச்சியேம்;
 சேணோன் இழைத்த நெடுங் காற் கழுதில்
 கான மஞ்ஞை கட்சிச் சேக்கும்
 கல் அகத்தது எம் ஊரே; செல்லாது
 சேந்தனை, சென்மதி நீயே — பெரு மலை
 வாங்கு அமைப் பழுதிய நறவு உண்டு.
 வேங்கை முன்றில் குரவையும் கண்டே.

பகற்குறி வந்து பெயரும் தலைமகனை உலகியல் சொல்லியது. —தொல் கபிலர்

276. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine addresses the hero who is ready to leave after having met his beloved)

O chief!
 You address us as the daughters
 Of the hunters who are wont to blow
 Their horns and hunt the mighty deer
 While searching for game in the jungle,
 Aided by seasoned setters. But know
 That we are no daughters of hunters
 But the girls of the hillsmen!
 Here is our hamlet amidst rocks
 Where the lofts, built on high poles
 By millet-guards are inhabited
 By wild pea-fowls.
 Pray do not leave from here,
 But consent to stay.
 You may go to your land
 After having imbibed the liquor
 Which fermented inside the bent pipes
 Of bamboos which were cut
 From the swaying bamboos growing
 In our huge mountain,
 And after witnessing the Kuravai dance
 Enacted by our folk in the foreyard
 With Vēnkai trees

-Tolkaṭṭar

Latent Meaning : The wild pea-fowls stay in the loft in the garden. This suggests that the hero should stay in their house.

It also implies that unless he weds the heroine, he can not stay with her.

277. பாலை

கொடியை; வாழி— தும்பி!— இந் நோய்
 படுகதில் அம்ம, யான் நினக்கு உரைத்தென;
 மெய்யே கருமை அன்றியும், செவ்வன்
 அறிவும் கரிதோ—அறனிலோய்!— நினக்கே?
 மனை உறக் காக்கும் மாண் பெருங் கிடக்கை
 நுண் முள் வேலித் தாதொடு பொதுளி
 நாறு படு பீரம் ஊதி, வேறுபட
 நாற்றம் இன்மையின், பசலை ஊதாய்;
 சிறு குறும் பறவைக்கு ஓடி, விரைவுடன்
 நெஞ்சு நெகிழ் செய்ததன் பயனோ? அன்பு இலர்,
 வெம் மலை அருஞ் சுரம் இறந்தோர்க்கு
 என் நிலை உரையாய், சென்று, அவண் வரவே.

பட்ட பின்றை வரையாது, கிழவோன் நெட்டிடைக் கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிய,
 ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தும்பிக்குச் சொல்லியது. —தும்பி சேர் கீரனார்

277. PĀLAI

(The heroine addresses a beetle unable to endure separation)

O beetle! Hail to you!
 You are wicked indeed!
 May I die of this disease,
 For my blunder of having complained
 To you of my agony!
 You chose to buzz the pollen-filled flowers
 Of the Pīram creeper
 That spreads over the strong fence
 Of sharp thorns, that encloses our home,
 But refuse to buzz my body
 (Which is also a Pīram blossom in hue).
 Is it because it has no fragrance?
 Or, is it because you were in a hurry
 To please your tiny and young beloved
 By your embraces? Or, is it the reason
 Why you had not rushed toward my loveless lover
 Who now treads a hazardous path
 Through the dangerous hilly region
 And caused him to return here,
 After having reported to him of my present plight?
 I wonder if your intellect too is dark
 Even like your body!

- *Tumpicēr Kīranār.*

278. நெய்தல்

படு காழ் நாரிய பராஅரைப் புன்னை,
 அடு மரல் மொக்குளின், அரும்பு வாய் அவிழ்,
 பொன்னின் அன்ன தாது படு பல் மலர்
 சூடுநர் தொடுத்த மிச்சில் கோடுதொறும்
 நெய் கனி பசங் காய் தூங்கும் துறைவனை
 இனி, அறிந்திசினே கொண்கன் ஆகுதல்—
 கழிச் சேறு ஆடிய கணைக் கால் அத்திரி
 குளம்பினும் சேயிறா ஒடுங்கின;
 கோதையும் எல்லாம் ஊதை வெண் மணலே.

தோழி தலைமகட்கு வரைவு மலிந்தது. —உலோச்சனார்.

(The friend of the heroine happily announces that the hero has come with wedding proposal)

- Ulōccanār.

The heroine will be freed from the gossip of the village woman and hereafter her heart will be filled with joy of a high order.

279. பாலை

வேம்பின் ஒண் பழம் முணைஇ, இருப்பைத்
 தேம் பால் செற்ற தீம் பழம் நசைஇ,
 வைகு பனி உழந்த வாவல், சினைதொறும்,
 நெய்தோய் திரியின் தண் சிதர் உறைப்ப,
 நாட் கரம் உழந்த வாள் கேழ் ஏற்றையொடு
 பொருத யானைப் புட் டாள் ஏய்ப்ப,
 பசிப் பிடி உதைத்த ஓமைச் செவ் அரை
 வெயில் காய் அமையத்து இமைக்கும் அத்தத்து,
 அதர் உழந்து அசையினகொல்லோ—ததர்வாய்ச்
 சிலம்பு கழீஇய செல்வம்
 பிறருழைக் கழிந்த என் ஆயிழை அடியே?

மகட் போக்கிய தாய் சொல்லியது. —கயமனார்

279. PĀLAI

(The mother laments over the elopement of her daughter)

Alas, my daughter has gone with her lover,
 Treading a flaming forest;
 Here, a cow-elephant, to quell its hunger,
 Peels off the bark from the trunk
 Of an Ōmai tree, by kicking at it
 With its foot; the barkless trunk now glows
 Bright, touched by the radiant sun-rays
 And resembles the wounded foot of a tusker
 That had just fought a tiger
 With sword-like glowing stripes,
 At the small hours of the day,
 A time when bats wing in the air
 Seeking the fruits, honeyed,
 Of the Iruppai trees, whose milky juice
 Had gone dry; these are the bats
 Which are tired of tasting the bright neem fruits;
 As they fly, heavy drops of dew
 Fall on them, like so many drops
 That fall from the oil-soaked wicks.
 Did the dainty feet of my beloved daughter
 Richly adorned with jewels, grieve sorely,
 While crossing the wilderness?
 Did she offer the great joy
 Of witnessing the ritual of removing
 Her anklets with close-set mouths
 To total strangers?
 (It is a pity that I, her mother is deprived of that joy.)

- Kayamanār.

Latent Meaning : The bat dislikes the neem fruit and goes seeking the Iruppai fruits when cold dew-dropse fall on it.

This implies that the heroine forsook her father's wealth and eloped with her lover, desiring to enjoy this wealth. The mother worries how her daughter will live peacefully with strangers in her new house.

280. மருதம்

‘கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம் பழம், கொக்கின்
 கூம்பு நிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்
 றாங்கு நீர்க் குட்டத்து, துடுமென வீழும்
 தண் துறை ஊரன் தண்டாப் பரத்தமை
 புலவாய்’ என்றி— தோழி!— புலவேன்—
 பழன யாமைப் பாசடைப் புறத்து,
 கழனி காவலர் கரி நந்து உடைக்கும்,
 தொன்று முதிர் வேளிர், குன்றார் அன்ன என்
 நல் மனை நனி விருந்து அயரும்
 கைதூவின்மையின் எய்தாமாறே.

வாயில் வேண்டிச் சென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் மறுத்து மொழிந்தது. தலைமகனை ஏற்றுக் கொண்டு வழிபட்டாளைப் புகழ்ந்து புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதூ உம். —பரணர்

280. MARUTAM

(The heroine speaks to her friend)

O my friend!
 Our lover is the lord of a fertile plain
 Full of cool fords; here, from a mango tree,
 A sweet fruit falls down suddenly,
 Disturbed by the sitting of a crane,
 And plunges into the deep-watered pond
 Below the tree; the pond is rich
 In Āmpal buds, all resembling white herons,
 Their wings folded;
 You condemn me for not sulking with our lover
 For his insatiable lust for public women.
 (But how?) As I am busy entertaining
 The ceaseless stream of guests
 In our prosperous house, which is
 Like Kunrūr of the ancient Vēḷir
 Where the field-guards break the oysters,
 Roasted in fire, on the green back
 Of the land tortoise, which very much resembles
 A piece of stone,
 I have no time to sulk.

- Paraṇar.

Latent Meaning : The mango fruit falls down suddenly, disturbed by a crane.

By this, the heroine implies that the hero comes to her, aided by her friend as his hetaira had forsaken him.

The farmers break the oyster shells on the back of the turtle and eat the flesh.

The hero causes grief to his high-born wife and enjoys the base company of a low-born prostitute.

281. பாலை

மாசு இல் மரத்த பலி உண் காக்கை
 வளி பொரு நெடுஞ் சினை தளியொடு தூங்கி,
 வெல் போர்ச் சோழர் கழாஅர்க் கொள்ளும்
 நல் வகை மிகு பலிக் கொடையோடு உகுக்கும்
 அடங்காச் சொன்றி, அம் பல் யாணர்
 விடக்குடைப் பெருஞ் சோறு, உள்ளுவன இருப்ப,
 மழை அமைந்து உற்ற மால் இருள் நடு நாள்,
 தாம் நம் உழையராகவும், நாம் நம்
 பனிக் கடுமையின், நனி பெரிது அழுங்கி,
 துஞ்சாம் ஆகலும் அறிவோர்
 அன்பிலர்—தோழி!— நம் காதலோரே.

வன்பொறை எதிர் அழிந்த தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது; 'ஆற்றாள் எனக்
 கவன்ற தோழி தலைமகட்கு உரைத்ததூஉம் ஆம். —கழார்க் கீரன் எயிற்றியார்.

281. PĀLAI

(The heroine speaks to her consoling companion)

My friend,
 It is the midnight of heavy downpour
 And confusing gloom; now, a crow
 That lives on a flawless tree and which is fond of eating
 The food-offering of the folk
 Is perched on a tall branch
 That sways greatly, lifted by swift wind.
 It gets its body dampened
 By the rain-drops; it sits there,
 All the while contemplating
 The innumerable and rich balls of rice
 Scattered by the people of Kalār,
 In the realm of the victorious Cōlar;
 It also dreams of the sumptuous food
 Mixed with many a piece of fresh meat.
 We are girls who were sleepless,
 Tossed greatly by the benumbing cold
 Even while he was beside us,
 During such night!
 He who is well aware of our, this nature,
 Has turned loveless, and has decided to go!

-Kalārkiṇaṅ Eyirriyār.

Latent Meaning : The crow contemplates meat-mixed food even while it grieves dampened with the pouring rain.

This implies that the heroine holds on to her life with the desire to enjoy his company once again even though she is assailed now by dew-fall and cold.

282. குறிஞ்சி

தோடு அமை செறிப்பின் இலங்கு வளை ளெகிழ,
கோடு ஏந்து அல்குல் அவ் வரி வாட,
நல் நுதல் சாய, படர் மலி அரு நோய்
காதலன் தந்தமை அறியாது, உணர்த்த,
அணங்குறு கழங்கின் முது வாய் வேலன்
கிளவியின் தணியின், நன்றுமன்— சாரல்
அகில் சுடு கானவன் உவல் சுடு கமழ் புகை,
ஆடு மழை மங்குலின், மறைக்கும்
நாடு கெழு வெற்பனொடு அமைந்த, நம் தொடர்பே?

சிறைப்புறமாகத் தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு கடாயது. —நல்லூர்ச் சிறு
மேதாவினார்.

282. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero, by way of importuning him to wed her friend eftsoon)

O my friend!
 Our serried and tightly worn bracelets
 Have now loosened; the beautiful folds
 On our forelap, with fleshy sides
 Have greatly faded; pallor pervades
 Our charming forehead;
 An irremovable grief overtakes us;
 Should our mother, out of her ignorance,
 Take it that Lord Murukan
 Has caused it and invites
 The Vēlaṇ of hoary wisdom
 And succeeds in relieving us
 Of our grief, it will spell good to us!
 Alas, it seems that our kinship
 With that chief of the mountain
 Will cease.
 In his domain, the foresters
 In the hill-slopes burn the Akil wood,
 Using dry leaves for fuel,
 And the fragrant smoke from the fire
 Spreads into the village and mantles it.

- Nallūr Cīrumētāviyār.

Latent Meaning : The smoke produced by the burning of Akil wood appears like cloud and conceals the hill.

The idea is that the love-life should remain secret.

283. நெய்தல்

ஒள் நுதல் மகளிர் ஒங்கு கழிக் குற்ற
கண் நேர் ஒப்பின கமழ் நறு நெய்தல்
அகல் வரிச் சிறு மனை அணியும் துறைவ!—
வல்லோர் ஆய்ந்த தொல் கவின் தொலைய,
இன்னை ஆகுதல் தகுமோ— ஒங்கு திரை
முந்நீர் மீமிசைப் பலர் தொழத் தோன்றி,
ஏழுற விளங்கிய கடரினம்,
வாய்மை சான்ற நின் சொல் நயந்தோர்க்கே?

பகற்குறி வந்த தலைமகனைத் தோழி வரைவு கடாயது; கடிநகர் புக்க தோழி
பிறறை ஞான்று, 'வேறுபடாது ஆற்றினாய்' என்று சொல்லியதூஉம் ஆம். —
மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

283. NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed her friend eftsoon)

O chief of a littoral domain
 Where girls of lustrous foreheads
 Build beautiful sand-homes and adorn them
 With the eye-like flowers of Neytal,
 From the creeks wide.
 We, (poor girls) took your words of affirmation
 To be more truthful than the sun
 That emerges out on the sea of rising waves
 To the delight of every life
 To be adored by all!
 Is it becoming of your honour
 To behave like this and cause us
 To lose our great beauty?
 Alas, it is the beauty
 Which was born with us and grew with us!
 It was the beauty which was hailed by the well-informed folk.

- Maturai Marutan Iḷanākanār.

Latent Meaning : The flowers plucked by the girls adorn their small toy-houses.

This suggests that the hero should get the heroine in marriage, take her home and add to the charm of his house.

284. பாலை

'புறம் தாழ்பு இருண்ட கூந்தல், போதின்
 நிறம் பெறும் ஈர் இதழ்ப் பொலிந்த உண்கண்,
 உள்ளம் பிணிக்கொண்டோள்வயின்'. நெஞ்சம்,
 'செல்லல் தீர்கம்; செல்வாம்' என்னும்:
 'செய்வினை முடியாது எவ்வம் செய்தல்
 எய்யாமையோடு இளிவு தலைத்தரும்' என,
 உறுதி தூக்காத் தூங்கி, அறிவே,
 'சிறிது நனி விரையல்' என்னும்: ஆயிடை,
 ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறு மாறு பற்றிய
 தேய்புரிப் பழங் கயிறு போல,
 வீவதுகொல் என் வருந்திய உடம்பே?

பொருள் முடியாநின்ற தலைமகன் ஆற்றானாகிச் சொல்லியது. —தேய்புரிப் பழங்கயிற்றினார்.

284. PĀLAI

(The hero speaks to himself when he was in a foreign land in quest of riches)

My beloved is the one
 Who won my heart for her!
 She has dark tresses which hang low
 On her back; her eyes, adorned with collyrium,
 Glow like a pair of Neytal blooms;
 They have cool brows;
 My heart goads me to rush towards my home
 And relieve her of her pangs of separation
 While my intellect urges me thus:
 “To leave unaccomplished
 An endeavour undertaken,
 Is ignorance, besides being
 Cause for disgrace!
 May you weigh the relative merits
 And act accordingly!
 Do not act in a haste!”

Alas, what will betide my poor body?
 Is it destined to perish
 Even like an old rope
 Of worn-out strands
 Whose ends are pulled
 From opposite directions
 By two elephants of upturned and glittering tusks?

- Tēy puri Pālāṅkayirrinār.

Note : The composer of this beautiful poem got the present name on the basis of the comparison of the old rope, he introduced in this poem.

285. குறிஞ்சி

அரவு இரை தேரும் ஆர் இருள் நடு நாள்
 இரவின் வருதல் அன்றியும்— உரவுக் கணை
 வன் கைக் கானவன் வெஞ் சிலை வணக்கி,
 உளமிசைத்தவிர்த்த முளவுமான் ஏற்றையொடு,
 மனைவாய் ஞமலி ஒருங்கு புடை ஆட,
 வேட்டு வலம் படுத்த உவகையன், காட்ட
 நடு காற் குரம்பைத் தன் குடிவயிற் பெயரும்
 குன்ற நாடன் கேண்மை நமக்கே
 நன்றால் வாழி—தோழி!— என்றும்,
 அயலோர் அம்பலின் அகலான்,
 பகலின் வருதல், எறி புனத்தாளே.

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய், தலைமகன் கேட்ப, 'அம்பலும் அலரும் ஆயிற்று' என்று சொல்லியது. —மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனார்.

285. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

Hail to you my friend!
 A strong-handed forester bends his mighty bow
 And splits the chest of a porcupine
 With his dart and takes home its body
 His heart overflowing with the joy of triumph!
 As he reaches his hut, supported
 By poles, all his pet-dogs
 Greefully bark and surround him.
 Such is the realm of our lover.
 He visits us, during gloomy midnight,
 Difficult for men to move about.
 It is the hour when snakes roam about in search of their prey.
 He does not mind the gossip of the folk.
 He also visits during broad day
 The millet-field which was made fit
 For cultivation, by burning down the trees!
 Will his kinship with us
 Prove good to us? (It is harmful indeed!)

- *Maturaikkollan* Veṇṇakanār.

Latent Meaning : As the forester arrives at his house with the hunted porcupine his dogs surround him with great joy.

The hero who had secret relationship with the heroine, should elope with her during night and reach his village to the joy of his kinsmen and wed her.

286. பாலை

'ஊசல் ஒண் குழை உடை வாய்த்தன்ன,
 அத்தக் குமிழின் ஆய் இதழ் அலரி
 கல் அறை வரிக்கும் புல்லென் குன்றம்
 சென்றோர்மன்ற; செலீஇயர் என் உயிர்' என,
 புனை இழை நெகிழ வில்மி, நொந்து நொந்து
 இனைதல் ஆன்றிசின்—ஆயிழை!— நினையின்
 நட்போர் ஆக்கம் வேண்டியும், ஒட்டிய
 நின் தோள் அணி பெற வரற்கும்
 அன்றோ—தோழி!— அவர் சென்ற திறமே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தது. —துறைக்குறுமாவிற்
 பாலன் கொற்றனார்.

286. PĀLAI

(The companion of the heroine consoles her friend)

"O my friend of choicest ornaments!
 Our lover trod a mountain region,
 Desolate and thick with Uṭai trees;
 The paths are strewn with the blooms
 Of the Kumil tree that resemble
 The swaying ear-jewels of women!
 May my soul desert my body!"
 Saying so, you weep endlessly;
 Your grief has caused your jewels to slip;
 You are greatly anguished!
 Relax yourself and think!
 If we think for a while,
 We will realise that our lover
 Parted from us, only for the good
 Of our near kin and also for adorning your arms with jewels!

- Turaikkurumāvirpaḷan koṛraṇār.

287. நெய்தல்

'விகம்பு உறழ் புரிசை வெம்ப முற்றி,
 பைங் கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்த;
 நல் எயிலுடை யோர் உடையம்' என்னும்
 பெருந் தகை மறவன் போல — கொடுங் கழிப்
 பாசடை நெய்தற் பனி நீர்ச் சேர்ப்பன்,
 நாம முதலை நடுங்கு பகை அஞ்சான்,
 காமம் பெருமையின், வந்த ஞான்றை—
 அருகாது ஆகி அவன்கண் நெஞ்சம்
 நள்ளென் கங்குல் புள் ஒலி கேடடொறும்,
 'தேர் மணித் தெள் இசைகொல்?' என,
 ஊர் மடி கங்குலும் துயில் மறந்ததுவே.

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றாளாகிய தலைமகள் சொல்லியது. —உலோச்சனார்

287. NEYTAL

(The heroine speaks unable to bear the strict vigil of her parents)

Like a petty chief who feels secure,
 Confident of the support from a crowned King
 With well-guarded fortress,
 At a time when his walled fort is besieged
 By a foe's army of fresh-eyed tuskers,
 I was quite fearless; my heart
 Was full of courage, when our lover,
 The chief of a cool domain
 With bent creeks, rich in green-leaved Neytal plants
 Visited us, during midnight,
 Unmindful of fearsome crocodiles on his path.
 He came, his heart overflowing with love for us.
 Alas, the same heart which was so courageous,
 Now refuses to sleep, mistaking
 The chirping of birds,
 For the tinkling of his chariot-bells,
 Even during dead of night
 When the whole village is absorbed
 In deep slumber!

- Ulōccanār.

288. குறிஞ்சி

அருவி ஆர்க்கும் அணங்குடை நெடுங் கோட்டு
 ஞாங்கர், இள வெயில் உணீஇய, ஓங்கு சினைப்
 பீலி மஞ்ஞை பெடையோடு ஆலும்
 குன்ற நாடன் பிரிவின் சென்று,
 நல் நுதல் புரந்த பசலை கண்டு, அன்னை
 செம் முது பெண்டிரோடு நெல் முன் நிநீஇ,
 கட்டின் கேட்கும் ஆயின், வெற்பில்
 ஏனற் செந் தினைப் பால் ஆர் கொழுங் குரற்
 சிறு கிளி கடிகம் சென்றும், 'இந்
 நெடு வேள் அணங்கிற்று' என்னும்கொல், அதுவே.

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்கு உரைப்பாளாய், வெறி அறிவுநீஇ வரைவு
 கடாயது. —குளம்பனார்.

288. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine, to be overheard by the hero)

A peacock with comely plumage
 Sports with its mate and bathes
 In the tender morning sun,
 Atop the tree thriving
 Beside a peak, high and spirit-haunted,
 From which drops down many a cascade.
 Such is the realm of our lover!
 Pallor pervades your forehead
 As he parted from us!
 Should our mother notice it,
 She may invite to our home
 The elderly oracular women.
 I fear that those women
 Will cause us to stand
 In our foreyard and spread paddy grains
 Before us; they will proclaim
 That our anguish is
 The work of Lord Murukan,
 While in fact we had gone
 To the field to drive off
 The parrots that plundered
 The juicy and heavy ears,
 Of the red millet crops
 Thriving on our hill.

- Kuḷampanār.

Note: She suggests that the heroine met the hero there and hence her anguish.

Suggestion: The peacock goes to the high peak and bathes in the morning sun in the company of its mate.

This suggests that the hero, to enjoy domestic life, should take the heroine with him and wed her.

289. முல்லை

அம்ம வாழி, தோழி!—காதலர்,
 நிலம் புடைபெயர்வதாயினும், கூறிய
 சொல் புடைபெயர்தலோ இலரே; வானம்
 நளி கடல் முகந்து, செறிதக இருளி,
 கனை பெயல் பொழிந்து, கடுங் குரல் பயிற்றி,
 கார் செய்து, என் உழையதுவே; ஆயிடை,
 கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய
 பெரு மர ஓடியல் போல,
 அருள் இலேன் அம்ம; அளியேன் யானே.

பிரிவிடைப் பருவம் கண்டு சொல்லியது. —மருங்கூர்ப் பட்டினத்துச் சேந்தன்
 குமரனார்

289. MULLAI

(The lonely heroine speaks at the advent of the rainy season)

O my friend!
 I wish you long life!
 Listen to my words!
 Our lover will not go against his plighted word,
 Even if the earth turns upside down.
 The clouds, having scooped water
 From the abundant sea, turned densely dark,
 Poured amain with boisterous claps
 Of thunder and have inaugurated the rainy season.
 They seem to have my life as their target.
 I am pitiable indeed!
 I am now like unto the bottom of the root
 Of a huge tree which is set on fire
 At night by the cowherds.
 Our lover has no mercy for us!

- Maruṅkūrppattinaṭṭu Cēṇāṅ Kumaraṇār.

Note: The girl means that she will be fully consumed by the fire of love, even like the root which is consumed by the fire.

290. மருதம்

வயல் வெள் ஆம்பல் சூடு தரு புதுப் பூக்
 கன்றுடைப் பனிற்றா தின்ற மிச்சில்
 ஓய்நடை முது பகடு ஆரும் ஊரன்
 தொடர்பு நீ வெஃகினை ஆயின், என் சொல்
 கொள்ளல்மாதோ, முள் எயிற்றோயே!
 நீயே பெரு நலத்தையே; அவனே,
 'நெடு நீர்ப் பொய்கை நடு நாள் எய்தி,
 தண் கமழ் புது மலர் ஊதும்
 வண்டு' என மொழிப; 'மகன்' என்னாரே.

பரத்தை விறலிமேல் வைத்துத் தலைமகளை நெருங்கிச் சொல்லியது; பரத்தையிற் பிரிய, வாயிலாய்ப் புக்க பாணன் கேட்ப, தோழி சொல்லியதூஉம் ஆம். —மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

290. MARUTAM

(The concubine speaks to the heroine as if she addresses a woman dancer (Virali).

Our lover is the chief of a fertile land;
 In his domain, the farmers cut down
 The fresh white lilies together with the paddy stalks
 Which a cow that had recently calved.
 Grazes and what is left over is
 Subsequently eaten by an ox
 Which is weary after its toil in the field.
 If you really wish to have his lasting kinship,
 Listen to my words!
 As you are so young and charming,
 Sulking with him will tarnish your honour.
 It is common talk
 That our lover is not a man
 But a bee that visits during night,
 A deep-watered tank and sucks honey
 From the flowers, cool, fresh and fragrant!

- Maturai Marutan Iḷaṇakanār.

Suggestion : The cow that had recently calved eats the Āmpal flowers and what is left over is eaten by a bull, which is tired after its toil in the field.

This implies that the heroine need not worry too much, for, the other women enjoyed her husband only after she had lived with him for a long time and bore children for him.

291. நெய்தல்

நீர் பெயர்த்து மாறிய செறி சேற்று அள்ளல்
 நெய்த் தலைக் கொழு மீன் அருந்த, இனக் குருகு
 குப்பை வெண் மணல் ஏறி, அரைசர்
 ஓண் படைத் தொகுதியின் இலங்கித் தோன்றும்,
 தண் பெரும் பௌவ நீர்த் துறைவற்கு, நீயும்,
 கண்டாங்கு உரையாய்; கொண்மோ — பாண!—
 மா இரு முள்ளூர் மன்னன் மா ஊர்ந்து,
 எல்லித் தரீஇய இன நிரைப்
 பல் ஆன் கிழவரின் அழிந்த இவள் நலனே?

வாயிலாகப் புக்க பாணற்குத் தோழி தலைமகளது குறிப்பு அறிந்து, நெருங்கிச் சொல்லியது. —கபிலர்.

291. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the Pānan who came as the messenger of the hero)

Our lover is the chief of a littoral region;
 In this beach of the cool and vast sea,
 Flocks of herons gather on the milk-white sand-dunes
 And appear like the armies of monarchs
 Fully armed with glittering weapons.
 The herons flock there to eat
 The succulent fishes whose heads contain
 Abundant fat, from the creek
 With dense mire, whose water had gone dry.
 O pana! you have not appraised him
 Of our true plight. Does it befit you?
 This girl's charm has perished
 Like the owners of the cattle
 Which were abacted at night,
 By Kari*, the expert horse-rider
 And renowned lord of Mullur.

- Kapilar.

* Kāri: One of the seven celebrated patrons of the ancient period. He was a member of the Malayar clan.

292. குறிஞ்சி

நெடுந் தண் ஆரத்து அலங்கு சினை வலந்த
 பசங் கேழ் இலைய நறுங் கொடித் தமாலம்
 தீம் தேன் கொள்பவர் வாங்குபு பரியும்,
 யாணர் வைப்பின், கானல் என்னாய்;
 களிறு பொரக் கரைந்த கயவாய்க் குண்டு கரை
 ஒளிறு வான் பளிங்கொடு செம் பொன் மின்னும்
 கருங் கற் கான்யாற்று அருஞ் சுழி வழங்கும்
 கராஅம் பேணாய்; இரவரின்,
 வாழேன் — ஐய! — மை கூர் பனியே!

இரவுக்குறி மறுத்தது. —நல்வேட்டனார்

292. KURIN̄CI

(The companion of the heroine refuses to arrange meeting by night)

This is a jungle of endless foison
 Where the honey-collectors cut and take away
 The Tāmalam creepers that entwine
 The swaying branches of the sandal trees long noded!
 You do not mind
 Passing through this forest, full of deep pits
 Which get filled as wild elephants
 Had fought on their banks;
 Along these banks ruined, are found
 Shining marble stones and ruddy gold;
 A wild stream courses through dark rocks;
 The stream has dangerous eddies,
 Hard to swim across;
 It also abounds in crocodiles.
 If you visit here, unmindful of all these,
 I will cease to hold breathe. !
 I cannot stay alive, bearing the pain of the densely dark night
 With freezing dew-fall!

- Nalvēṭṭanār.

Note: Though the companion says that she cannot stay alive, her reference is to her friend only.

Latent Meaning : The Kuravas cut down the creepers to collect honey.

The hero should avoid nightly visits and wed her in marriage so that she will be free from grief.

293. பாலை

மணிக் குரல் நொச்சித் தெரியல் சூடி,
 பலிக் கள் ஆர் கைப் பார் முது குயவன்
 இடு பலி நுவலுஅகன்தலை மன்றத்து,
 விழவுத் தலைக்கொண்ட பழ விறல் மூதூர்ப்
 பூங் கண் ஆயம் காண்தொறும், எம்போல்,
 பெரு விதுப்புறுகமாதோ— எம் இல்
 பொம்மல் ஓதியைத் தன் மொழிக் கொளீஇ,
 கொண்டு உடன்போக வலித்த
 வன்கண் காளையை ஈன்ற தாயே.

தாய் மனை மருண்டு சொல்லியது; அவரிடத்தாரைக் கண்டு சொல்லியதூஉம்
 ஆம். —கயமனார்.

293. PĀLAI

(The mother speaks after the elopement of her daughter)

Adorning his head with a wreath
Of sapphire-like Nocci blooms,
The aged and hefty potter who is wont
To imbibe the liquor, given as offering
To deities, summons the crows as well as the spirits
In the wide commonyard of this hoary and famed village,
Where the folk celebrate their festival!
My body shakes with grief, on the sight of girls
Of flowery eyes who are at play.
May the mother of the cruel youth
Also greatly shake like me,
The youth who took away my dense-haired daughter,
Alluring her with his honeyed words!

- Kayamaṇār.

294. குறிஞ்சி

தீயும் வளியும் விகம்பு பயந்தாங்கு,
 நோயும் இன்பமும் ஆகின்றுமாதோ;
 மாயம் அன்று— தோழி!— வேய் பயின்று,
 எருவை நீடிய பெரு வரையகம் தொறும்,
 தொன்று உறை துப்பொடு முரண் மிகச் சினைஇக்
 கொன்ற யானைக் கோடு கண்டன்ன,
 செம் புடைக் கொழு முகை அவிழ்ந்த காந்தள்
 சிலம்புடன் கமழும் சாரல்
 இலங்கு மலை நாடன் மலர்ந்த மார்பே!

மணமனையுள் புக்க தோழி தலைமனளது கவின் கண்டு சொல்லியது. —
 புதுக்கயத்து வண்ணக்கன் கம்பூர் கிழான்

294. KURIN̄CI

(The friend of the heroine on visiting the newly married heroine's house speaks)

Our lover is the chief of a shining mountain
 Whose range abounds in Eruvai plants
 And bamboo clusters; it is also rich in Kānta! plants;
 Their fertile buds have red outer petals;
 They resemble the blood-stained tusks
 Of an elephant which had slaughtered
 A huge wrathful tiger of immense puissance.
 Our lover's broad chest is
 At once the source of pleasure and pain
 Even like the sky where are born
 Both fire and wind.
 It is no a figment of imagination
 But a reality.

- *Putukkayattu* Vaṇṇakaṇ Kampūr Kīlār.

Latent Meaning : The Kānta! flowers issue forth their sweet fragrance throughout the hill-range.

This implies that the love of the hero gives joy to all the members of the family.

295. நெய்தல்

முரிந்த சிலம்பின் நெறிந்த வள்ளியின்,
 புறன் அழிந்து ஒலிவரும் தாழ் இருங் கூந்தல்
 ஆயமும் அழுங்கின்று; யாயும் அஃது அறிந்தனள்,
 அருங் கடி அயர்ந்தனள், காப்பே; எந்தை,
 வேறு பல் நாட்டுக் கால் தர வந்த,
 பல வினை நாவாய் தோன்றும் பெருந் துறை,
 கலி மடைக் கள்ளின் சாடி அன்ன, எம்
 இள நலம் இற்கடை ஒழியச்
 சேறும்; வாழியோ! முதிர்கம் யாமே.

தோழி செறிப்பு அறிவுறீஇ வரைவு கடாயது; சிறைப்புறமும் ஆம். —ஒளவையார்

295. NEYTAL

(The confidante importunes the hero to wed the heroine betimes by way of addressing the heroine)

Our playmates are much anguished;
 Their dense, dark and low-hanging hair
 Now resembles the charred Valli vine
 Of a fissured mountain.
 Our mother is well aware of our secret affairs.
 So she has mounted strict vigil.
 Let us lose all our strength
 And abide in our house and grow old here itself
 Losing all our youth and beauty!
 Our beauty is very like the jar
 In which our father has stored,
 With pride liquor, in the harbour,
 Where are seen anchored
 Huge vessels, wrought with great workmanship --
 The vessels which reached here
 From many a land
 Aided by wind! May you prosper!

- *Avvaiyār.*

296. பாலை

என் ஆவதுகொல்? தோழி!— மன்னர்
 வினை வல் யானைப் புகர் முகத்து அணிந்த
 பொன் செய் ஓடைப் புனை நலம் கடுப்ப,
 புழற் காய்க் கொன்றைக் கோடு அணி கொடி இணர்
 ஏ கல் மீமிசை மேதக மலரும்,
 பிரிந்தோர் இரங்குங் அரும் பெறல் காலையும்,
 வினையே நினைந்த உள்ளமொடு துனைஇச்
 செல்ப என்ப, காதலர்;
 ஒழிதும் என்ப நாம், வருந்து படர் உழந்தே.

தோழியால் பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகள் சொல்லியது. —குதிரைத் தறியனார்

296. PĀLAI

(The heroine speaks on hearing of the plan of the hero to part from her)

This is the rainy season when at the peaks of the lofty mountain,
 Clusters of flowers burgeon on
 Konrai trees and sway like vines.
 Their hollow pods hang low from every branch,
 Resembling the golden caparison
 On the speckled face of martial-tuskers
 Of crowned monarchs.
 This is the season that causes agony
 To the separated lovers.
 Our lover is so hard-hearted
 That he will rush through the jungle,
 His mind fixed firmly on his duty!
 Let us stay here, ever tormented by grief!
 Alas, what will betide us, my friend?

- Kutiraittariyanār.

Latent Meaning : The Konrai blossoms of the rainy season resemble the ornamental caparison on the speckled face of war elephants.

This suggests that the heroine was happy in her home as the wedded wife of her lover. But, like the flowers which wither away at the close of the rainy season, she also will die, unable to bear the pangs of separation.

297. குறிஞ்சி

பொன் செய் வள்ளத்துப் பால் கிழக்கு இருப்ப,
 நின் ஒளி எறியச் சேவடி ஒதுங்காய்;
 பல் மாண் சேக்கைப் பகை கொள நினைஇ,
 மகிழா நோக்கம் மகிழ்ந்தனை போன்றனை;
 'எவன்கொல்?' என்று நினைக்கலும் நினைத்திலை;
 நின்னுள் தோன்றும் குறிப்பு நனி பெரிதே;
 சிதர் நனை முணைஇய சிதர் கால் வாரணம்
 முதிர் கறி யாப்பின் துஞ்சும் நாடன்
 மெல்ல வந்து, நல் அகம் பெற்றமை
 மையல் உறுகுவள், அன்னை;
 ஐயம் இன்றிக் கடுங் கவவினளே.

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்கு உரைப்பாளாய், தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது; தோழி தலைமகளை அறத்தொடுநிலை வலிப்பித்ததூஉம் ஆம். — மதுரை அளக்கர் ஞாழார் மகனார் மள்ளனார்

297. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

My friend!
 The milk-filled golden cup lies
 On the floor uncared for;
 Your once lustrous body,
 Now has changed a lot;
 Neither do your roseate feet move about as of old;
 You have no taste for bed,
 So luxurious; even without taking liquor,
 Your eyes seem misty;
 Nor do you seem to feel for your present plight;
 The thought in your heart is certainly serious!
 Our mother has understood, for certain,
 That our lover - the chief of a mountain,
 Where a wild cock with slender legs
 Sleeps amidst the entangled and ripened vines
 Of pepper, satiated with eating
 The ripe buds buzzed by a swarm of bees-,
 Had come here and enjoyed union with you.
 See how our mother calls you
 In so a harsh and unkind voice!

- Maturai Aḷakkar Nāḷalār Maṇṇār Maḷḷaṇār.

Latent Meaning : The wild cock resents flowers and sleeps amidst pepper vines.

This suggests that the hero has forsaken the heroine and stays in his village.

298. பாலை

வம்ப மாக்கள் வரு திறம் நோக்கி,
 செங் கணை தொடுத்த செயிர் நோக்கு ஆடவர்
 மடி வாய்த் தண்ணுமைத் தழங்கு குரல் கேட்ட
 எருவைச் சேவல் கிளைவயிற் பெயரும்
 அருஞ் சுரக் கவலை, அஞ்சவரு நனந்தலைப்
 பெரும் பல் குன்றம் உள்ளியும், மற்று—இவள்
 கரும்புடைப் பணைத் தோள் நோக்கியும், ஒரு திறம்
 பற்றாய்—வாழி, எம் நெஞ்சே!— நல் தார்ப்
 பொற்றோர்ச் செழியன் கூடல் ஆங்கண்,
 ஒருமை செப்பிய அருமை, வான் முகை
 இரும் போது கமழும் கூந்தல்,
 பெரு மலை தழீஇயும், நோக்கு இயையுமோமற்றே?

தோழியால் பொருள் வலிப்பித்துதலைமகளை எய்தி ஆற்றாதாய நெஞ்சினை
 நெருங்கிச் சொல்லி, தலைமகன் செலவு அழுங்கியது. —விறுந்துற்று வண்ணக்கன்
 தத்தனார்.

298. PĀLAI

(The hero gives up the idea of parting from his beloved)

Hail to you my heart!
 On one side you consider the highly hilly region,
 Extensive with fearsome and branched paths,
 Where the brigands, with fierce looks,
 Shoot their straight arrows
 At the strangers, for whose arrival
 They had been waiting;
 They sound their drums, whose faces
 Are covered with folded leather.
 Scared by the roaring sound of these drums,
 The male eagles wing away to join their brood,
 On the other side,
 You think of the swelled arms
 Adorned with the drawing of a sugarcane
 Of this lass! You are reluctant
 To take a firm decision!
 At Maturai, the city of the Pāṇṭiyan
 With chariots, bedecked with golden garlands,
 My beloved's confidante, with her sweet words,
 Gave her consent to me to go
 In quest of riches! These words of hers,
 Brought me to these paths,
 Coursing through huge mountains.
 Could it be possible to me
 To see my beloved, endowed
 With tresses, fragrant with big flowers?

- Virrūru Vaṇakkan Tattanār.

Latent Meaning : The male eagle dreads the sound of the drum and wings away.

This implies that the hero will decide to return home considering the grief of his beloved though he now parts from her for the purpose of earning riches.

299. நெய்தல்

உரு கெழு யானை உடை கோடு அன்ன,
 ததர் பிணி அவிழ்ந்த தாழை வான் பூ,
 தயங்கு இருங் கோடை தூக்கலின், நுண் தாது
 வயங்கு இழை மகளிர் வண்டல் தாஅம்
 காமர் சிறுகுடி புலம்பினும், அவர்காண்;
 நாம் இலம் ஆகுதல் அறிதும் மன்னோ—
 வில் எறி பஞ்சி போல, மல்கு திரை
 வளி பொரு வயங்கு பிசிர் பொங்கும்
 நளி கடற் சேர்ப்பனொடு நகாஅ ஊங்கே.

தோழி தலைமகன் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது. —வடம வண்ணக்கன்
 பேரிசாத்தனார்.

299. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

In our hamlet, attractive and situate on the seashore,
 The big Talai bushes are aglow
 With their burgeoned flowers;
 These flowers very much resemble the broken tusks
 Of fearful elephants.
 The fine pollen of these flowers fall,
 Assailed by the west wind,
 On the toy-houses,
 Built by the bright-jewelled girls;
 Let this hamlet be angry with me!
 (I do not bother!)

The chief of a littoral land is my man
 In whose domain, the flooding waves,
 Battered by the rushing wind
 Threw off their glittering spray,
 Resembling the particles of cotton
 That fly in the air
 When beaten by the bow-string.*
 We do not feel that we live
 When we do not enjoy the joyful company
 Of that chief!

- *Vaṭama* Vaṇṇakkaṇ Pēri Cāttanār.

* The ancient Tamils used a bow to separate the cotton seeds.

300. மருதம்

கடர்த் தொடிக் கோமகள் சினந்தென, அதன் எதிர்
 மடத் தகை ஆயங்கைதொழுதா அங்கு
 உறு கால் ஒற்ற ஒல்கி, ஆம்பல்
 தாமரைக்கு இறைஞ்சும் தண் துறை ஊரன்—
 சிறு வளை விலை எனப் பெருந் தேர் பண்ணி, எம்
 முன் கடை நிறீஇச் சென்றிசினோனே!
 நீயும், தேரொடு வந்து பேர்தல் செல்லாது,
 நெய் வார்ந்தன்ன துய் அடங்கு நரம்பின்
 இரும் பாண் ஒக்கல் தலைவன்! பெரும் புண்
 ஏளர் தழும்பன் ஊணூர் ஆங்கண்,
 பிச்சை சூழ் பெருங் களிறு போல, எம்
 அட்டில் ஒலை தொட்டனை நின்மே.

வாயில் மறுத்தது; வரைவு கடாயதூஉம் ஆம், மாற்றோர் நொதுமலாளர் வரைவின்
 மேலிட்டு. —பரணர்

300. MARUTAM

(The Viralai (woman dancer) addresses the pāṇan who went to a concubine as the messenger of the hero)

He is the lord of a land full of cool fords;
 In his realm, the Āmpal flowers
 Bow before the lotus blooms,
 Assailed by the strong wind.
 They remind the young maids,
 That in supplication bow their heads
 Before the angry princess decked with bright bangles.
 The chief parked in our frontyard,
 His tall chariot, lofty and richly jewelled,
 As bride-price for this girl,
 With tiny bracelets, and went away.
 You who accompanied his chariot
 Stay back here, without following him,
 And stand touching the roof
 Of our kitchen, just like the elephant
 That goes round begging in the streets
 Of Uṇūr in the realm of Ērtalumpan*
 Who was grievously wounded in a battle-field
 And who was the generous patron
 Of bards with their yāls, fitted
 With strings resembling flowing oil!

- Paraṇar.

Ērtalumpan: The chief who has glorious scars of wounds received in the battle-fields. His proper name is unknown.

301. குறிஞ்சி

‘நீள் மலைக் கலித்த பெருங் கோற் குறிஞ்சி
 நாள்மலர் புரையும் மேனி, பெருஞ் சனை
 மலர் பிணைத்தன்ன மா இதழ் மழைக் கண்,
 மயில் ஓரன்ன சாயல், செந் தார்க்
 கிளி ஓரன்ன கிளவி, பணைத் தோள்,
 பாவை அன்ன வனப்பினள் இவள்’ என,
 காமர் நெஞ்சமொடு பல பாராட்டி,
 யாய் மறப்பு அறியா மடந்தை—
 தேம் மறப்பு அறியாக் கமழ் கடந்தலளே.

சேட்படுத்து, ‘பிரிவின் கண் அன்பின் இயற்கையில் தகுவகையதோர்
 ஆற்றாமைபினான்’ என்று, தோழி தன்னுள்ளே சொல்லியது. —பாண்டியன் மாறன்
 வழி.

301. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to herself after informing the hero of the rare greatness of the heroine)

Our mother, her heart brimming with love,
 Praises her daughter in glowing terms thus:
 "My daughter is hued like the Kur̄in̄ci flower of big stalk
 That burgeons on the lofty mountain,
 And her cool eyes are like the dark-petalled,
 Kuvaḷai blooms that unfold in a deep spring.
 She has the grace of a peacock
 And her words are sweet
 Like the voice of the parrots
 With ruddy stripes around their necks!
 Her arms resemble bamboo stems
 And she is verily the image of the goddess
 In the Kolli range!"
 My friend is a girl of whom our mother
 Cannot be oblivious even for a while!
 Her tresses send forth a sweet fragrance!

- Pāṇṭiyan Māraṇ Vaḷuti

302. பாலை

இழை அணி மகளிரின் விழைதகப் பூத்த
 நீடு கரி இணர கடர் வீக் கொன்றைக்
 காடு கவின் பூத்த ஆயினும், நன்றும்
 வரு மழைக்கு எதிரிய மணி நிற இரும் புதல்
 நறை நிறம் படுத்த நல் இணர்த் தெறும் வீ
 தாஅம் தேரலர்கொல்லோ— சேய் நாட்டு,
 களிறு உதைத்து ஆடிய கவிழ் கண் இடு நீறு
 வெளிறு இல் காழ் வேலம் நீடிய
 பழங்கண் முது நெறி மறைக்கும்,
 வழங்கு அருங் காணஇறந்திசினோரே?

பருவம் கழிந்தது கண்டு தலைமகள் சொல்லியது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்

302. PĀLAI

(The heroine speaks after the lapse of the time set by the hero for his return)

Our lover went to a far-off land
 Treading an impassable and hazardous path
 Through the wilderness; here, the tuskers
 Kick the ground with their feet
 And the abundant dust raised
 Veils fully the ancient path
 Rich in Vēlam trees of hardy trunks.
 Now, the Konrai trees are glowing
 With bunches of burgeoned flowers;
 They feast the eyes of every onlooker;
 These trees resemble the women
 Richly adorned with golden jewels;
 Even if our lover had not seen there Konrai trees,
 Would he not at least see the Eruḷ flowers
 Which appear in bunches?
 These have grown grey
 As the rainy season is over.
 These flowers are seen
 Amidst the sapphia-like bushes
 Well-fed by the new showers of rain.
 Has he not seen these flowers?
 (Had he, he would have returned home as promised.)

- Maturai Marutaṇ Iḷanākaṇār

303. நெய்தல்

ஒலி அவிந்து அடங்கி, யாமம் நள்ளென,
 கலி கெழு பாக்கம் துயில் மடிந்தன்றே;
 தொன்று உறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை
 மன்றப் பெண்ணை வாங்கு மடற் குடம்பைத்
 துணை புணர் அன்றில் உயவுக் குரல் கேட்டொறும்,
 'துஞ்சாக் கண்ணள், துயர் அடச் சாஅய்,
 நம்வயின் வருந்தும், நன்னுதல்' என்பது
 உண்டுகொல்?— வாழி, தோழி! தெண் கடல்
 வன் கைப் பதரவர் இட்ட செங் கோல்
 கொடு முடி அவ் வலை பரியப் போக்கி,
 கடு முரண் எறி சுறா வழங்கும்
 நெடுநீர்ச் சேர்ப்பன்தன் நெஞ்சத்தானே.

வேட்கை தாங்குகில்லாளாய்த் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது;
 சிறைப்புறத்தான் என்பது மலிந்ததூஉம் ஆம். —மதுரை ஆருலவிய நாட்டு
 ஆலம்பேரி சாத்தனார்

303. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend urged by excessive love)

Friend!

This is dead of night.

All the noises having died out,

This ever-bustling seashore hamlet

Is in deep slumber steeped.

Our lover is the chief of a littoral region

Where a murderous shark of enormous strength

Roams about, after having damaged

The beautiful fishing net, red in hue

With well-bound knots, which our fisherfolk

With strong hands had cast

In the clear-watered sea!

He would think thus : "My beloved endowed

With lovely forehead will be assailed

By intense grief and spend sleepless nights

And grow weak, nurturing resentment her heart

For us, whenever she hears

The voice that causes pain to the lonely

Of the night heron that enjoys union

With its mate, in the nest

Built amidst the curved leaves

Of the palmyra tree with swelled bottom,

That thrives in the village common

Beneath which was installed a deity in the distant past."

- Maturai Ārulaviya Nāṭṭu Ālmpēri Cāṭṭanār

304. குறிஞ்சி

வாரல் மென் திணைப் புலவுக் குரல் மாந்தி,
 சாரல் வரைய கிளைபுடன் குழீஇ,
 வளி எறி வயிரின் கிளி விளி பயிற்றும்
 நளி இருஞ் சிலம்பின் நல் மலை நாடன்
 புணரின், புணருமார் எழிலே; பிரியன்,
 மணி மிடை பொன்னின் மாமை சாய, என்
 அணி நலம் சிதைக்குமார் பசலை; அதனால்,
 அகணம் கொல்பவர் கை போல், நன்றும்,
 இன்பமும் துன்பமும் உடைத்தே,
 தண் கமழ் நறுந் தார் விறலோன் மார்பே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாளாகிய தலைமகள் வன்புறை எதிர்
 மொழிந்தது. —மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

304. KURIN̄CI

(There is delay in the hero wedding the heroine; To the consolation offered by her friend she replies)

Our lover is the chief of a goodly domain
 Of hills with high ranges.
 Here, the flocks of parrots gather
 And eat the millet ears,
 Soft and fragrant, and prattle
 In their voice, sweet like the Vayir-melody! *
 If he is beside me,
 I glow with greater charm!
 Whereas in his absence,
 My body which shines like gold embedded with blue-gem
 Loses its splendour, pervaded by pallor.
 See my friend,
 The very same chest bedecked with fragrant wreaths
 Of my victorious lover is the source
 Of both pleasure and pain,
 Like the hand of the Acunam-killer!

Notes: Acunam: A legendary bird\animal which is supposed to be a lover of music. In its presence hunters would play a melodious yāl and then suddenly stop playing it and begin sounding a drum of harsh tone, which would cause its instant death.

* Vayir - A wind instrument wrought of bamboo stem. It is considered to be the prototype of the present day Nadaswaram.

305. பாலை

வரி அணி பந்தும், வாடிய வயலையும்,
 மயில் அடி அன்ன மாக் குரல் நொச்சியும்,
 கடியுடை வியல் நகர் காண் வரத் தோன்ற,
 தமிழே கண்ட தண்டலையும் தெறுவர,
 நோய் ஆகின்றே— மகளை!— நின் தோழி,
 எரி சினம் தணிந்த இலை இல் அம் சினை
 வரிப் புறப் புறவின் புலம்பு கொள் தெள் விளி,
 உருப்பு அவிர் அமையத்து, அமர்ப்பனள் நோக்கி,
 இலங்கு இலை வெள் வேல் விடலையை
 விலங்கு மலை ஆர் இடை நலிபும்கொல் எனவே.

நற்றாய் தோழிக்குச் சொல்லியது; மனை மருட்சியும் ஆம். —கயமனார்

305. PĀLAI

(The mother shares her sorrows with the confidante of her eloped daughter)

The beautiful ball of my daughter
 Now lies uncared for;
 In my house, spacious and well-guarded;
 The Vayali creeper (which she reared) has wilted;
 The Nocci tree is there,
 With its dusky clusters of flowers;
 The grove looks desolate;
 Above all, I am greatly anguished
 By thinking on my daughter.
 I fear, your friend would annoy with her look,
 Turned red, owing to aestival heat,
 The youth, the wielder of a victorious lance
 That sports a shining leaf,
 While walking through the perilous path
 Intercepted by hills. I am worried
 That she would annoy the lad
 When she hears the painful call
 Of the pigeon with striped back
 Which is perched on the leafless
 But comely branch of a tree,
 During the eventide
 When the sun's rays are less fierce!

- Kayamaṇār

306. குறிஞ்சி

தந்தை வித்திய மென் தினை பையச்
 சிறு கிளி கடிதல் பிறக் கியாவணதோ—
 'குளிர் படு கையள் கொடிச்சி செல்க' என,
 நல்ல இனிய சூழி, மெல்லக்
 கொயல் தொடங்கினரே கானவர்; கொடுங் குரல்
 சூற் பொறை இறுத்த கோல் தலை இருவி
 விழவு ஒழி வியன் களம் கடுப்பத் தெறுவர,
 பைதல் ஒரு நிலை காண வைகல்
 யாங்கு வருவதுகொல்லோ— தீம் சொல்
 செறிதோட்டு எல் வளைக் குறுமகள்
 சிறு புனத்து அல்கிய பெரும் புற நிலையே?

புனல் மடிவு உரைத்துச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது; சிறைப்புறமும் ஆம்.
 — உரோடகத்துக் கந்தரத்தனார்

306. KURIN̄CI

(The friend of the heroine informs the hero of the confinement of the heroine)

What will betide, henceforth, to our guarding
 The soft-stalked millet crops,
 Which our father sowed and reared?
 For, our hillsfolk have slowly started to harvest the cars
 Addressing us with sweet and good words thus:

“O koṭicci with your kuḷir!”

May you go home!”

The barren stalks, their heads now
 Mere sticks, denuded of their heavy curved ears,
 Cause the field look desolate,
 Very like the wide arena after a festival is over!
 It is indeed a painful sight!
 Our young lass of sweet words
 Who is adorned with glittering bracelets, once stood
 On the wide-based loft
 Built in the small field!
 Alas, how can the hero afford to come here,
 Only to behold the desolate field and the deserted loft?

- Urōtakattukkantarattan̄ār.

1. Koṭicci - The women of the hill

2. Kuḷir - A musical instrument played for driving the birds away.

307. நெய்தல்

கவர் பரி நெடுந் தேர் மணியும் இசைக்கும்;
 பெயர் பட இயங்கிய இளையரும் ஒலிப்பர்;
 கடல் ஆடு வியல் இடைப் பேர் அணிப் பொலிந்த
 திதலை அல்குல் நலம் பாராட்டிய
 வருமே—தோழி!— வார் மணற் சேர்ப்பன்;
 இறை பட வாங்கிய முழவுமுதற் புன்னை
 மா அரை மறைகம் வம்மதி —பானாள்,
 பூ விரி கானல், புணர் குறி வந்து, நம்
 மெல் இணர் நறும் பொழில் காணா
 அல்லல் அரும் படர் காண்கம் நாம், சிறிதே.

குறி நீட ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத்தோழி வற்புறுத்தியது. —அம்மூவனார்

307. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the heroine)

O friend!
 The sweet tinkling of the bell
 Of the chariot, pulled by galloping steeds
 Is heard! We also hear the noise
 Of the walking attendants.
 The chief of the beach
 Dight with hill-like sand-dunes
 Will come to praise the beauty
 Of your forelap covered with yellow speckles!
 Come, let us hide ourselves,
 Behind the Punnai tree by our house
 The tree with bent and drum-like base,
 And enjoy for a while,
 The unbearable anguish,
 Caused by his failure to meet us
 In the appointed place,
 Amidst the grove, rich in fragrant
 Bunches of flowers!

- Ammūvanār.

308. பாலை

செல விரைவுற்ற அரவம் போற்றி,
 மலர்ஏர் உண்கண் பனி வர, ஆயிழை—
 யாம் தற் கரையவும், நாணிநள் வருவோள்,
 வேண்டாமையின் மென்மெல வந்து,
 வினவலும் தகைத்தலும் செல்லாள் ஆகி,
 வெறி கமழ் துறு முடி தயங்க, நல் வினைப்
 பொறி அழி பாவையின் கலங்கி, நெடிது நினைந்து,
 ஆகம் அடைதந்தோளே; அது கண்டு,
 ஈர் மண் செய்கை நீர் படு பசங் கலம்
 பெரு மழைப் பெயற்கு ஏற்றாங்கு, எம்
 பொருள் மலி நெஞ்சம் புணர்ந்து உவந்தன்றே.

நெஞ்சினால் பொருள் வலிக்கப்பட்டதலைமகன் தலைமகளை எய்தி ஆற்றானாய்,
 நெஞ்சினைச் சொல்லிச் செலவு அழுங்கியது. —எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்

308. PĀLAI

(The hero gives up his journey)

My beloved of choice jewels
 Heard the noise, when I was
 Busy preparing myself for departure,
 To go in quest of riches.
 At once, her flowery eyes became tear-bedewed!
 When I summoned her, she neared me
 In slow and gentle steps;
 Bashfulness was writ large
 In her face; her hesistant movement
 Indicated her disapproval.
 She neither questioned me nor tried
 To stop my journey.
 Assailed by anguish, she was thoughtful
 And suddenly fell on my chest.
 Then, her knotted hair shone,
 And she resembled an artful doll
 Which thrown out of gear, broke down.
 At this, my heart set on garnering riches,
 Melted to become one with hers,
 Very like an earthen vessel,
 Damp and unbaked,
 That becomes one with water
 When exposed to heary downpour!

- Eyinentai Maṇaṇ Iḷaṅkīraṇār.

309. குறிஞ்சி

நெகிழ்ந்த தோளும், வாடிய வரியும்,
 தளிர் வனப்பு இழந்த என் நிறனும், நோக்கி,
 'யான் செய்தன்று இவள் துயர்' என, அன்பின்
 ஆழல்; வாழி!— தோழி!— 'வாழைக்
 கொழு மடல் அகல் இலைத் தளி தலைக் கலாவும்,
 பெரு மலை நாடன் கேண்மை நமக்கே
 விழுமமாக அறியுநர் இன்று' என,
 கூறுவவமன்னோ, நீயே;
 தேறுவன்மன் யான், அவருடை நட்பே.

'வவை நீட ஆற்றாள்' எனக் கவன்று தான் ஆற்றாளாகிய தோழியைத் தலைமகள்
 ஆற்றுவித்தது. —கபிலர்

309. KURIN̄CI

(The heroine consoles her friend who grieved for her growing weak)

My friend!
My arms have drooped,
Lovely lines have faded,
And the hue of my skin, once shining
Like mango-shoots has changed.
As you have great love for me,
You think,
"I am the author of my friend's grief!"
Stop grieving so!
You also feel sorry saying,
That there is none to comprehend the pain
Your kinship with the chief
Of a huge mountain where rain-water
Gets locked in the wide leaves
Amidst the fleshy sheath of banana.
But I can wait for him,
For, I am confident that his kinship thrives.

- *Kapilar.*

310. மருதம்

விளக்கின் அன்ன சுடர் விடு தாமரை,
 களிற்றுச் செவி அன்ன பாசடை தயங்க,
 உண்துறை மகளிர் இரிய, குண்டு நீர்
 வாளை பிறழும் ஊரற்கு, நாளை
 மகட் கொடை எதிர்ந்த மடம் கெழு பெண்டே!
 தொலைந்த நாவின் உலைந்த குறு மொழி
 உடன்பட்டு, ஓராத் தாயரொடு ஒழிபுடன்
 சொல்லலைகொல்லோ நீயே—வல்லை,
 களிறு பெறு வல்சிப் பாணன் கையதை
 வள் உயிர்த் தண்ணுமை போல,
 உள் யாதும் இல்லது ஓர் போர்வைஅம் சொல்லே?

வாயிலாகப் புக்க விறலியைத் தோழி சொல்லியது. விறலியை எதிர்ப்பட்ட பரத்தை சொல்லியதூஉம் ஆம். —பரணர்

310. MARUTAM

(The companion of the heroine speaks to a woman-dancer who visits the heroine's house, as the messenger of the hero)

Ignorant woman!
 Our lover is the lord of a plain.
 In his domain, Vālai fishes frisk about
 And disturb the water in a deep tank;
 This results in the green leaves,
 Like elephant's ears of the lotus
 With flowers like flames of fire,
 Getting lashed;
 The frisking sound also scares
 The womenfolk who go there
 To fetch drinking water!
 You have agreed to arrange a hetaira
 Tomorrow, for that lord!
 Have you failed to secure one,
 In spite of your talent to wield
 Your base tongue and utter words
 Clothed in falsehood to win
 The favour of the ignorant mothers
 Of the bawds?
 Did not your words, hollow like
 The dinsome drum of the Pāṇaṇ
 Who receives the gift of an elephant from patrons,
 Help you secure a strumpet?

- *Paraṇar.*

Note: The friend of the heroine means to say that, the woman dancer would not have come to them as messenger, had she succeeded in securing a hetaira for the chief.

311. நெய்தல்

பெயினே, விடு மான் உழையினம் வெறுப்பத் தோன்றி,
 இருங் கதிர் நெல்லின் யாணரஃதே;
 வறப்பின், மா நீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறு புலர்ந்து,
 இருங் கழிச் செறுவின் வெள் உப்பு விளையும்,
 அழியா மரபின் நம் மூதூர் நன்றே—
 கொழு மீன் சுடு புகை மறுகினுள் மயங்கி,
 சிறு வீ ஞாழல் துறையுமார் இனிதே;
 ஒன்றே— தோழி!— நம் கானலது பழியே;
 கருங் கோட்டுப் புன்னை மலர்த் தாது அருந்தி,
 இருங் களிப் பிரசம் ஊது, அவர்
 நெடுந் தேர் இன் ஒலி கேட்டலோ அரிதே.

அலர் கூறப்பட்டு ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி ஆற்றுவித்தது. —
 உலோச்சனார்

311. NEYTAL

(The confidante consoles the heroine)

When the clouds pour rains,
 Our village is blessed with the fresh wealth
 Of huge ears of paddy that bend their heads
 Like the dense manes of horses.
 If drought prevails,
 The creek-banks become thick
 With Muḷḷi plants; the mire goes dry;
 But crystalline salt abounds in the pans nearby.
 Thus, our hamlet with its eternal prosperity is good.
 Its ford also is sweet.
 With its Nāḷai trees with tiny flowers.
 The streets are full of smoke
 As the village folk roast fish in fire.
 Yet the village suffers from a blemish
 That is, we do not hear
 The sweet tinkle of the bells
 From the tall chariot of our lover,
 As the dusky bees hum sweetly,
 After getting intoxicated
 With the honey from the flowers of the dark-trunked Punnai
 trees.

- Ulōccaṇār

312. பாலை

நோகோ யானே, நோம் என் நெஞ்சே—
 'பணிப் புதல் ஈங்கை அம் குழை வருட,
 சிறை குவிந்திருந்த பைதல் வெண் குருகு,
 பார்வை வேட்டுவன், காழ் களைந்தருள,
 மாரி நின்ற, மையல் அற்சிரம்—
 யாம் தன் உழையம் ஆகவும், தானே,
 எதிர்த்த தித்தி முற்றா முலையள்,
 கோடைத் திங்களும் பணிப்போள்—
 வாடைப் பெரும் பணிக்கு என்னள்கொல்?" எனவே.

பொருள் வலித்த தலைமகன் நெஞ்சினை நெருங்கிச் சொல்லியது. —கழார்க்
 கீரன் எயிற்றியார்

312. PĀLAI

(The hero addresses his own heart)

O my troubled heart!
 My delicate-breasted beloved
 Has yellow speckles all over her body.
 She would shake with fear
 Even during summer, and even in my presence.
 Alas, what will betide her
 During the season of heavy dew-fall,
 When the cold northerly blows?
 What will be her plight
 During the confusing dewy season
 When a kindly hunter unties
 The binding know, from the legs.
 Of a decoy bird, a white heron,
 Which is intensely anguished
 And which sits, its feathers folded,
 And its body gently brushed
 By the cool ĩnkai leaves?

- Kalārkkīraṇ Eyirriyār.

313. குறிஞ்சி

கருங் கால் வேங்கை நாள் உறு புதுப் பூ,
 பொன் செய் கம்மியன் கைவினை கடுப்ப,
 தகை வனப்புற்ற, கண்ணழி கட்டழித்து,
 ஒலி பல் கூந்தல் அணி பெறப் புனைஇ,
 காண்டற் காதல் கைம்மிகக் கடையாற்கு
 யாங்கு ஆகுவம்கொல்?— தோழி!— காந்தள்
 கமழ் குலை அவிழ்ந்த நயவருஞ் சாரல்
 கூதள நறும் பொழில் புலம்ப ஊர்வயின்
 மீள்குவம் போலத் தோன்றும் —தோடு புலர்ந்து
 அருவியின் ஒலித்தல் ஆனா,
 கொப்பதம் கொள்ளும், நாம் கூஉம் தினையே.

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய், புனம்அழிவு உரைத்தது,
 செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணகனார்.

313. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine indicates that her friend is confined to her home when the hero waits close by.)

O my friend!
 The millet crops which we guarded
 Against the plundering birds
 Are fully ripe and are ready for harvest.
 The dry blades rustle and sound
 Like a falling cascade.
 It seems we will leave for our home,
 Causing the fragrant grove look desolate.
 The grove, rich in Kūtaḷam plants
 Is in the comely hill-range
 Where Kāntaḷ flowers in clusters
 Breathe their sweet fragrance.
 How shall we get over the hazards
 Of the path and get to our lover, the deserter.
 Our heart is full of desire to behold him
 And our dense, charming hair glowing
 Like unto the workmanship of a goldsmith,
 Glows with the flowers, fresh of the dark-trunked Vēṅkai
 blooms?

- Taṅkāḷ Poṅkollan Veṇṇakaṇar.

314. பாலை

'முதிர்ந்தோர் இளமை ஒழிந்தும் எய்தார்;
 வாழ் நாள் வகை அளவு அறிஞரும் இல்லை;
 மாரிப் பித்திகத்து ஈர் இதழ் அலரி
 நறுங் காழ் ஆரமொடு மிடைந்த மார்பில்,
 குறும் பொறிக் கொண்ட கொம்மை அம் புகர்ப்பின்
 கருங் கண் வெம் முலை ஞெழுங்கப் புல்லிக்
 கழிவதாக, கங்குல்' என்று
 தாம் மொழி வன்மையின் பொய்த்தனர், வாழிய—
 நொடி விடுவன்ன காய் விடு கள்ளி
 அலங்கல்அம் பாலை ஏறி, புலம்பு கொள்
 புன் புறா வீழ் பெடைப் பயிரும்
 என்றாழ் நீளிடைச் சென்றிசினோரே!

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகள் சொல்லியது. —முப்பேர் நாகனார்

314. PĀLAI

(The separated heroine expresses her anguish to her companion)

In the extending and burning wilderness,
 There are Kalli plants with swaying branches;
 They look like dolls;
 Their fruits explode like the snapping
 Of fingers; from one such plant,
 A male pigeon, small and lovely,
 Calls its loving mate.
 Our lover who trod through such a barren land once spoke
 thus:
 "The aged never regain their bygone youth;
 Nor can one know of one's span of life.
 So, let our nights be spent in tight embrace.
 Let your tender breasts,
 Which are enticingly charming
 And endowed with small and dark nipples
 Be pressed by my chest which is adorned
 With the cream of fragrant and mellow sandalwood
 And the wreaths woven of the fresh petals
 Of pittikam flowers which open in winter'
 Thus with his power of tongue
 He deceived me!
 May he prosper!

-Muppēr Nākanār

315. நெய்தல்

ஈண்டு பெருந் தெய்வத்து — யாண்டு பல கழிந்தென,
 பார்த் துறைப் புணரி அலைத்தலின், புடை கொண்டு,
 மூத்து, வினை போகிய முரி வாய் அம்பி,
 நல் எருது நடை வளம் வைத்தென, உழவர்
 புல்லுடைக் காவில் தொழில் விட்டாங்கு,
 நறு விரை நன் புகை கொடாஅர், சிறு வீ
 ஞாழலொடு கெழிஇய புன்னை அம்கொழு நிழல்
 முழவு முதற் பிணிக்கும் துறைவ! நன்றும்
 விழுமிதின் கொண்ட கேண்மை நொவ்விதின்
 தவறும்; நற்கு அறியாய்ஆயின், எம்போல்,
 ஞெகிழ் தோள், கலுழ்ந்த கண்ணர்,
 மலர் தீய்ந்தனையர், நின் நயந்தோரே.

தலைமகளைப் பரத்தை நொந்து சொல்லியது. — அம்மூவனார்

315. NEYTAL
(An Anguished hetaira speaks)

O chief of a littoral land!
 Your shore is rich in Puṇṇai trees
 Whose swelled trunks are verily drums
 They cast their rich shades on the shore;
 Along with them grow, the tiny-flowered Nāḷal trees;
 The fishermen tether with ropes
 Their wornout boats, to these trunks of Puṇṇai trees.
 These are boats which had served them divinely for many a
year.

The battering waves had damaged their edges;
 They no more receive the offering of fragrant smoke;
 The act of the fisher folk is
 Just like the farmers' who no more offer
 Food and water to their once-lordly bulls,
 But leave them uncared for in the grassy meadows.
 These bulls, no more walk as they did in the past;
 It is wisdom indeed,
 Not to cause damage, even in the least,
 To the good friendship made with others.
 If you fail to realise this truth,
 The women whom you loved,
 Like ourselves, will feel abandoned,
 Their arms emaciated and eyes tear-bedewed.
 Alas, they are like the flowers
 Which blossom forth in vain,
 Only to get wilted the very next moment!

- *Ammūvanār*

316. முல்லை

மடவது அம்ம, மணி நிற எழிலி—
 'மலரின் மௌவல் நலம் வரக் காட்டி,
 கயல் ஏர் உண்கண் கனங்குழை! இவை நின்
 எயிறு ஏர் பொழுதின் ஏய் தருவேம்' என,
 கண் அகன் விசும்பின் மதி என உணர்ந்த நின்
 நல் நுதல் நீவிச் சென்றோர், தம்நசை
 வாய்த்து வரல் வாரா அளவை, அத்தக்
 கல் மிசை அடுக்கம் புதையக் கால் வீழ்த்து,
 தளி தரு தண் கார் தலைஇ,
 விளி இசைத்தன்றால், வியல் இடத்தானே.

விரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தது. —இடைக்காடனார்

316. KURIN̄CI

(The confidante consoles the grieving heroine)

O my friend!
 Our lover stroked your crescent-like forehead
 And took leave of you, the while saying,
 "Darling of carp-like eyes
 Fed with collyrium, and ears
 Bedecked with heavy ear-jewels,
 Look at these jasmine vines!
 I will be back here at the time
 When these vines put forth their buds
 Resembling your teeth!"
 Alas, such an one has not yet returned.
 But see how stupid these clouds,
 Hued like blue-gems are!
 They have started pouring heavily
 Veiling the whole hill-range!
 See how the paths are in dense gloom immersed,
 Even before he arrives here,
 His heart brimming with love for us!

-Iṭaikkāṭaṇār.

317. குறிஞ்சி

நீடு இருஞ் சிலம்பின் பிடியொடு புணர்ந்த
 பூம் பெறி ஒருத்தல் ஏந்து கை கடுப்ப,
 தோடு தலை வாங்கிய நீடு குரற் பைந் தினை,
 பவளச் செவ் வாய்ப் பைங் கிளி கவரும்
 உயர் வரை நாட! நீ நயந்தோள் கேண்மை
 அன்னை அறிகுவள் ஆயின், பனி கலந்து
 என் ஆகுவகொல்தானே — எந்தை
 ஓங்கு வரைச் சாரல் தீம் சுனை ஆடி,
 ஆயமொடு குற்ற குவளை
 மா இதழ் மா மலர் புரைஇய கண்ணே?

தோழி தலைமகனை வரைவு கடாயது. —மதுரைப் பூவண்ட நாகன் வேட்டனார்

317. KURIN̄CI

(The confidante importunes the hero to wed the heroine betimes)

O chief of a sky-high mountain!
 In your domain, the long and bent ears of millet,
 Seen amidst the upper blades of the plants
 Resemble the raised trunk
 Of a tusker of speckled face,
 Which enjoyed union with its mate,
 In the extending black mountain.
 These ears of millet are plundered
 By the flocks of green parrots with coral-red beaks
 Alas, what will betide her eyes
 That resemble the big-petalled blue flowers
 Of Kuvalai, which she herself plucked
 From the sweet-watered spring
 While sporting with her mates --
 The spring in the lofty range of our father.
 If our mother comes to know
 Of her relationship with you,
 Alas, these charming eyes will become tear-bedewed!

- Maturaippūvaṇṭanākaṇ Vēṭṭaṇār

Suggestion: The millet ears are enjoyed by the plundering parrots and not by the garden where they flourished.

So also, the heroine's charm is enjoyed by the hero and not by the family of her birth.

318. பாலை

நினைத்தலும் நினைதிரோ—ஐய! அன்று நாம்
 பணைத் தாள் ஓமைப் படு சினை பயந்த
 பொருந்தாப் புகர் நிழல் இருந்தனெமாக
 நடுக்கம் செய்யாது, நண்ணுவழித் தோன்றி,
 ஓடித்து மிசைக் கொண்ட ஓங்கு மருப்பு யானை
 பொறி படு தடக்கை சுருக்கி, பிறிது ஓர்
 ஆறு இடையிட்ட அளவைக்கு, வேறு உணர்ந்து,
 என்றாழ் விடர் அகம் சிலம்ப,
 புன் தலை மடப் பிடி புலம்பிய குரலே?

பிரிவு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகனைத் தோழி சொல்லியது. —பாலை பாடிய
 பெருங்கடுங்கோ

318. PĀLAI

(The companion of the heroine causes the hero to give up his proposed journey)

O Chief!
 Once we were resting in the dotted shade
 Cast by the huge branch of an Ōmai tree
 Of swelled bottom, when came there
 A tusker with upturned tusks;
 It did not frighten us
 Even in the least; it broke the branches
 Of the tree and placed them on its head;
 It then folded its speckled trunk
 And trumpeted and took a different path
 And disappeared; at this, its loving mate
 Endowed with soft head, misunderstood its mate
 And trumpeted, causing echo all through the hill-slope,
 Scorched by the burning sun.
 Could you recall to your mind that lament
 Of the cow-elephant, our lord?

- Pālaipāṭiya peruṅkaṭuṅkō.

319. நெய்தல்

ஒதமும் ஒலி ஒவின்றே; ஊதையும்
 தாது உளர் கானல் தவ்வென்றன்றே;
 மணல் மலி மூதூர் அகல் நெடுந் தெருவில்,
 கூகைச் சேவல் குராலோடு ஏறி,
 ஆர் இருஞ் சதுக்கத்து அஞ்சுவரக் குழறும்,
 அணங்கு கால் கிளரும், மயங்கு இருள் நடு நாள்;
 பாவை அன்ன பலர் ஆய் வனப்பின்,
 தட மென் பணைத் தோள், மடம் மிகு குறுமகள்
 சுணங்கு அணி வன முலை முயங்கல் உள்ளி,
 மீன் கண் துஞ்சும் பொழுதும்,
 யான் கண் துஞ்சேன்; யாதுகொல் நிலையே?

காப்பு மிகுதிக்கண் ஆற்றானாகிய தலைமகன் தலைமகளை நினைந்து தன்னுள்ளே
 சொல்லியது. —வினைத்தொழிற் சோகீரனார்.

319. NEYTAL

(The hero speaks to himself when the heroine is confined to her home)

This is gloomy midnight
 When the sea has ceased to roar;
 The cold breeze scatters the pollen of flowers;
 The grove has turned desolate;
 The broad and long streets
 Of this hoary village
 Are full of sand-dunes;
 From their junctions, which no one dares to approach,
 The male owls and their mates hoot
 And fill the hearts of folk with horror;
 The ghouls have come out of their abodes;
 During this hour, when even the fishes are sleeping,
 Alas, I am sleepless, longing for the embrace
 Of my beloved who is endowed
 With smooth, broad and supple arms,
 And lovely breasts with yellow speckles,
 And who is charming like the image,
 Carved out in the Kolli mountain.
 Alas, what will betide me?

- Viṇaittoḷil Cōkīraṇār.

320. மருதம்

‘விழவும் மூழ்த்தன்று; முழவும் தூங்கின்று;
 எவன் குறித்தனள்கொல்?’ என்றி ஆயின்—
 தழை அணிந்து அலமரும் அல்குல், தெருவின்,
 இளையோள் இறந்த அனைத்தற்கு, பழ விறல்
 ஓரிக் கொன்ற ஒரு பெருந் தெருவில்,
 காரிபுக்க நேரார் புலம்போல்,
 கல்லென்றன்றால், ஊரே; அதற்கொண்டு,
 காவல் செறிய மாட்டி, ஆய்தொடி
 எழில் மா மேனி மகளிர்
 விழுமாந்தனர், தம் கொழுநரைக் காத்தே.

பரத்தை தனக்குப் பாங்காயினார் கேட்ப, நெருங்கிச் சொல்லியது. —கபிலர்

320. MARUTAM

(The hetaira speaks to her friends)

"The festival is over; the drums are silent;
 I wonder what this young girl's intention could be!"
 So you express your feeling, my friend.
 One day, this young lass walked
 Through the street, her leaf garment swaying on her forelap.
 Even this trivial thing was cause
 For a great bustle in this village.
 The bustle was as great as the one,
 Made by the folk, in the matchlessly big street
 Of Ōri¹ renowned for his values in the past,
 When Kāri¹ took his victorious march
 Through it, after killing his foe.
 Even this was enough for the women
 Hued like the tender mango shoot
 To adorn themselves with charming bracelets
 And mount guard on their spouses
 And heave deep sighs of relief!

- *Kapilar.*

- (1) Ōri - One of the seven famous patrons of the classical period. He was a renowned archer.
- (2) Kāri - The chief of Muḷḷūr. He was called Malayamāṇ Tirumuṭikkari. This chief fought Ōri, defeated him and gave his territory to the contemporary Cēra monarch.

321. முல்லை

செந் நிலப் புறவின் புன் மயிர்ப் புருவை
 பாடு இன் தெள் மணித் தோடு தலைப்பெயர்,
 கான முல்லைக் கய வாய் அலரி
 பார்ப்பன மகளிர் சாரற் புறத்து அணிய,
 கல் கடர் சேரும் கதிர் மாய் மாலை,
 புல்லென் வறு மனை நோக்கி, மெல்ல
 வருந்தும்கொல்லோ, திருந்துஇழை அரிவை?
 வல்லைக் கடவுமதி தேரே; சென்றிக,
 குருந்து அவிழ் குறும்பொறை பயிற்ற,
 பெருங்கலி மூதுர் மரம் தோன்றும்மே.

வினை முற்றி மீளவான் தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது. —மதுரை அளக்கர் ஞாழார்
 மகனார் மள்ளனார்.

321. MULLAI

(The hero addresses his charioteer on his return journey)

This is evening when the sun retires
 To the western mountain; the short-haired
 Flocks of sheep return to their folds
 From the pasture of red soil, their bells
 Sweet and clear-toned, tinkling as they walk;
 The brahmin women of the hill-side hamlet
 Wear the wild jasmine blooms, their petals wide-open;
 Would my beloved, adorned with jewels
 Now grieve, gazing at my house
 Empty and desolate?
 Charioteer! Goad your horses!
 As we draw near the thicket,
 Rich in Kuruntam trees, all in full bloom,
 The tree-tops of our clamorous and ancient village
 Will be sighted.

- Maturai Aḷakkar Naḷalār Maṇṇ Maḷḷanār

322. குறிஞ்சி

ஆங்கனம் தணிசுவது ஆயின், யாங்கும்
 இதனின் கொடியது பிறிது ஒன்று இல்லை;
 வாய்கொல் வாழி— தோழி! வேய் உயர்ந்து,
 எறிந்து செறித்தன்ன பிணங்கு அரில் விடர் முகை,
 ஊன் தின் பிணவின் உயங்கு பசி களைஇயர்,
 ஆள் இயங்கு அரும் புழை ஒற்றி, வாள் வரிக்
 கடுங் கண் வயப் புலி ஓடுங்கும் நாடன்
 தண் கமழ் வியல் மார்பு உரிதினின் பெறாது,
 நல் நுதல் பசந்த படர் மலி அரு நோய்
 அணங்கு என உணரக் கூறி, வேலன்
 இன் இயம் கறங்கப் பாடி,
 பல் மலர் சிதறிப் பரவுறு பலிக்கே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது; தலைமகள் பாங்கிக்கு உரைத்தா஁ம் ஆம்.
 —மதுரைப் பாலாசிரியன் சேந்தன் கொற்றனார்

322. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to the heroine)

O my friend!
 Hail to you!
 Our lover is the chief of a mountain
 Where a mighty tiger of fierce look
 And sword-like stripes, abides concealed
 In the narrow path, unpenetrable,
 Where people move about
 On the boulder by the mountain-cleft,
 Rich in lofty bamboo clusters
 And shrubs, entangled,
 As if they were cut and planted
 Close to one another,
 To appease the acute hunger
 Of its mate eager to eat meat.
 As I do not enjoy the sweet embrace
 Of the chest, cool and odorous of our lover,
 The mountain-chief, I am inflicted with a grief
 Persisting and incurable.
 Pallor flourishes on my body!
 If my grief could be cured
 By the Vēlaṇ, who strews varied flowers,
 Sings the praise of Lord Murukaṇ
 And gives offerings and declares,
 "Murukaṇ is the cause of this malady",
 Nothing will be more cruel than it.

- *Maturai Pālāciriyaṇ Cētaṇ Korraṇār.*

323. நெய்தல்

ஒங்கித் தோன்றும், தீம் கள், பெண்ணை
 நடுவணத்துவேதெய்ய —மடவரல்
 ஆயமும் யானும் அறியாது அவண
 மாய நட்பின் மாண் நலம் ஒழிந்து, நின்
 கிளைமை கொண்ட வளை ஆர் முன்கை
 நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்;
 புலி வரி எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த
 மலி தாது ஊதும் தேனோடு ஒன்றி,
 வண்டு இமிர் இன் இசை கறங்க, திண் தேர்த்
 தெரி மணி கேட்டலும் அரிதே;
 வரும் ஆறு இது; அவண் மறவாதீமே.

தோழி இரவுக்குறி நேர்ந்தது. —வடம வண்ணக்கன் பேரிசாத்தனார்

323. NEYTAL

(The friend of the heroine consents to the hero to arrange a nocturnal meeting)

O chief!
 Enchanted by your kinship
 She has forsaken her great beauty.
 The village of the father of your darling,
 The one of banded forearms is
 Amidst the lofty palmyra palms
 That abound in sweet toddy.
 Our young playmates and myself
 Will be there, concealing ourselves;
 Others will not hear the clear tinkling
 Of the bells of your strong chariot,
 Owing to the sweet humming
 Of the bees which suck in pairs,
 The pollen in the fallen flowers of Punnai trees
 On the sand-dunes
 With striped shades like the tiger's skin!
 The path that leads you to that village is this.
 Forget not to visit!

- *Vaṭama Vaṇṇakkaṇ Pēri Cāttanār.*

324. குறிஞ்சி அல்லது பாலை

அந்தோ! தானே அளியள் தாயே;
 நொந்து அழி அவலமொடு என் ஆகுவன்கொல்,
 பொன் போல் மேனித் தன் மகள் நயந்தோள்?—
 கோடு முற்று யானை காடுடன் நிறைதர,
 நெய் பட்டன்ன நோன் காழ் எஃகின்
 செல்வத் தந்தை இடனுடை வரைப்பின்,
 ஆடு பந்து உருட்டுநள் போல ஒடி,
 அம் சில் ஒதி இவள் உறும்
 பஞ்சி மெல் அடி நடைபயிற்றும்மே!

தலைமகன் பாங்கற்குச் சொல்லியது; இடைச் சுரத்துக் கண்டோர் சொல்லியதும்.
 ஆம். —கயமனார்

324. KURIN̄CI

(The hero speaks to his friend)

This young girl of beautiful and short tresses
 Walks the barren land,
 Her cotton-soft and tender feet prancing
 With that ease with which she was
 Won't to sport with a ball
 In the spacious house of her prosperous father,
 Who wields a spear with a stem
 Hardy and shining as if anointed with oil
 And whose forest abounds in elephants of sturdy tusks!
 Alas, the love of her mother for her
 Whose body is golden, is great;
 She deserves pity.
 What will become of her,
 Whose anguish is limitless!

- *Kayamanār.*

325. முல்லை

கவிதலை எண்கின் பருஉ ஏற்றை
 இரை தேர் வேட்கையின் இரவில் போகி,
 நீடு செயல் சிதலைத் தோடு புனைந்து எடுத்த
 அர வாழ் புற்றம் ஒழிய, ஒய்யென
 முர வாய் வள் உகிர் இடப்ப வாங்கும்,
 ஊக்கு அருங் கவலை நீந்தி, மற்று — இவள்
 பூப்போல் உண்கண் புது நலம் சிதைய,
 வீங்கு நீர் வாரக் கண்டும்,
 தகுமோ?— பெரும! —தவிர்க நும் செலவே.

தோழி செலவு அழுங்குவித்தது. —மதுரைக் காருலவியங் கூத்தனார்

325. PĀLAI

(The heroine's friend causes the hero to give up his proposed journey)

Does it befit your honour O chief,
 To part from this girl
 Even after seeing her flowery and, khol-fed eyes
 Turning tearful and losing their great charm?
 Is it wise on your part
 To travel through the forest
 Which everybody dreads even to think of;
 The forest where a bear with a drooping head
 And thick hair, sets out seeking its prey at midnight,
 And breaks open with its strong claws, the ant hill,
 The while damaging its jaws.
 Which is the home of snakes,
 And which the innumerable red-ants (termites)
 Had made (once) with sustained effort
 (To take out the white pith?)

- *Maturaikkārulāviyan Kūttanār.*

Suggestion: The bear, during midnight breaks open the ant-hill and eats the pith in it. This suggests that the girl's excessive love will do away with her life.

326. குறிஞ்சி

கொழுஞ் சுளைப் பலவின் பயம் கெழு கவாஅன்,
 செழுங் கோள் வாங்கிய மாச் சினைக் கொக்கினம்
 மீன் குடை நாற்றம் தாங்கல்செல்லாது,
 துய்த் தலை மந்தி தும்மும் நாட!
 நினக்கும் உரைத்தல் நாணுவல் — இவட்கே
 நுண் கொடிப் பீரத்து ஊழ் உறு பூ எனப்
 பசலை ஊரும் அன்னோ; பல் நாள்
 அரி அமர் வனப்பின் எம் கானம் நண்ண,
 உண்டு எனும் உணராவாகி,
 மலர் என மரீஇ வருதும், இவள் கண்ணே.

தோழி தலைமகனை வரைவுகடாயது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்

326. KURIN̄CI

(The friend of the heroine urges the hero to wed her friend betimes)

O chief of a mountain
 Where a downy-headed she-monkey sneezes,
 Unable to bear the stench
 Issuing from a dead fish
 Which a stork scooped and then
 Perched on a branch in drupaceous jack-tree
 With which the hill-range is dight.
 Once the bees buzzed the eyes of this lass
 Mistaking them for blooms
 When we went to our comely field that invites insects.
 But now pallor creeps over those eyes -
 The pallor, resembling the flowers
 Of the soft Pīram vines
 That are about to wither and fall.
 I feel shy to tell this even to you.

- *Maturai Marutan̄ Iḷanākanār.*

Suggestion:

The jack tree - The millet-field

The crane - The hero

The fish - The heroine

The crane scooping the fish - The hero enjoys union with the
 heroine

The smell - Gossip of the village.

The sneezing monkey - The angry mother.

327. நெய்தல்

நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழி எனின்,
 பாடு இல கலுமும் கண்ணொடு சாஅய்ச்
 சாதலும் இனிதே — காதலும் தோழி!—
 அந் நிலை அல்லஆயினும், 'சான்றோர்
 கடன் நிலை குன்றலும் இலர்' என்று, உடன் அமர்ந்து,
 உலகம் கூறுவது உண்டு என, நிலைஇய
 தாயம் ஆகலும் உரித்தே — போது அவிழ்
 புன்னை ஒங்கிய கானற்
 தண்ணம் துறைவன் சாயல் மார்பே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாளாய தலைமகள் வன்புறை எதிர்
 அழித்தது. — அம்மூவனார்.

327. NEYTAL

(The heroine speaks when the hero prolongs the clandestine period)

Should anyone say that it is blameworthy
 To love the chief of the seashore land,
 Who is so ardent in his love,
 And who never ceases to seek our favour,
 Then, it is sweet to die
 For his sake, our sleepless eyes streaming with tears
 And our body losing all its strength.
 If we in turn decide such a death ignoble
 And patiently wait, hopeful
 Of attaining for ourselves,
 The broad chest of our lover
 Who is the chief of a cool ford
 Rich in tall and flowery Punnai trees,
 It may even prove successful,
 For, there is a common belief
 That virtuous people
 Never suffer the blame
 Of being forgetful of their duty.

- *Ammūvaṇār.*

Suggestion: In spite of the grove being in the domain of the one who forsook his dependants, it is in full bloom. It is indeed a wonder!

328. குறிஞ்சி

கிழங்கு கீழ் வீழ்ந்து, தேன் மேல் தூங்கி,
 சிற்சில வித்திப் பற்பல விளைந்து,
 தினைகிளி கடியும் பெருங் கல் நாடன்
 பிறப்பு ஓரன்மை அறிந்தனம்; அதனால்,
 அது இனி வாழி — தோழி! — ஒரு நாள்,
 சிறு பல் கருவித்து ஆகி, வலன் ஏர்பு,
 பெரும் பெயல் தலைக, புனனே! — இனியே,
 எண் பிழி நெய்யொடு வெண் கிழி வேண்டாது
 சாந்து தலைக்கொண்ட ஓங்கு பெருஞ் சாரல்,
 விலங்கு மலை அடுக்கத்தானும்,
 கலம் பெறு விறலி ஆடும் இவ் ஊரே.

தோழி வரைவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகளை வற்புறுத்தது. —தொல்கபிலர்

328. KURINCI

(The friend of the heroine advises the heroine to bear the pangs of separation)

Our lover is the chief of a realm
 Where on the mountain, tubers are embedded in the soil.
 Here, honey-combs are seen dangling all over;
 The hillmen sow a few seeds
 And harvest grains, in abundance,
 And the girls drive away the flocks
 Of parrots that prey upon grains.
 It is evident that his birth is far more superior to ours!
 Hail to his lofty clan!
 Let the clouds gather, float on high
 And pour sumptuously with claps of thunder and lightning
 In our fields atop the hill
 Rich in sandal trees where
 The woman dancer accepts not
 The sesame-oil and white cloth,
 But demands and gets valuable jewels.

- *Tolkapilar.*

Suggestions:

(1) The tubers are embedded and honeycombs dangle from above.

Our love with the chief is deep-rooted and it is ever sweet like honey.

(2) A few seeds sown yield grains in abundance.
 The occasional union he enjoyed with you will fetch you manifold benefits.

(3) The dancer performs her art without demanding oil and cloth. Our parents and other kin will give your hand to the hero without demanding expensive bride-price.

329. பாலை

வரையா நயவினர் நிரையம் பேணார்,
கொன்று ஆற்றுத் துறந்த மாக்களின் அடு பிணன்
இடு முடை மருங்கில், தொடும் இடம் பெறாஅது,
புனிற்று நிரை கதித்த, பொறிய முது பாறு
இறகு புடைத்து இற்ற பறைப் புன் தூவி
செங் கணைச் செறித்த வன்கண் ஆடவர்
ஆடு கொள் நெஞ்சமோடு அதர் பார்த்து அல்கும்,
அத்தம் இறந்தனர் ஆயினும், நத் துறந்து
அல்கலர் வாழி — தோழி! — உதுக் காண்;
இரு விகம்பு அதிர மின்னி,
கருவி மா மழை கல் முகந்தனவே!

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி பருவம் காட்டி வற்புறுத்தது. —மதுரை
மருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்

329. PĀLAI

(The friend of the heroine assumes that the hero will soon return)

My friend,
 Hail to thee!
 Our lover is immensely good;
 Hellish nature is alien to him;
 Such an one trod barren tracts
 Where the brigands slaughter wayfarers
 And leave their mortal remains unburied;
 From these remains now issues forth
 A stinking smell, and an aged eagle
 With speckled feathers, which had recently laid eggs
 Wings away resentfully,
 Unable to feed upon those corpses of strangers;
 In the course of its flight,
 The birds sheds its soft feathers
 Which the heroic brigands collect
 And fasten to their blood-stained darts
 And then look for wayfarers,
 Their hearts hopeful of booty
 Though our lover passed
 Through such paths, he will never stay there any further!
 Behold there!
 Thunder rumbles and the entire space quakes!
 Lightning flashes out!
 The dark clouds have gathered
 Heavily loaded with sea-water !

- *Maturai Marutaṅkilār Makaan Cokkuttanār*

330. மருதம்

தட மருப்பு எருமைப் பிணர்ச் சுவல் இரும் போத்து,
 மட நடை நாரைப் பல் இனம் இரிய,
 நெடு நீர்த் தண் கயம் துடுமெனப் பாய்ந்து,
 நாட் டொழில் வருத்தம் வீட, சேண் சினை
 இருள் புனை மருதின் இன் நிழல் வதியும்
 யாணர் ஊர! நின் மாண் இழை மகளிரை
 எம் மனைத் தந்து நீ தழீஇயினும், அவர்தம்
 புன் மனத்து உண்மையோ அரிதே; அவரும்,
 பைந் தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து,
 நன்றி சான்ற கற்போடு
 எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே.

தோழி தலைமகனை வாயில் மறுத்தது. — ஆலங்குடி வங்கனார்

330. MARUTAM

(The friend of the heroine consents to arrange a nocturnal meeting)

Chief,
 In your domain where wealth flows ceaselessly,
 A dark buffalo bull, strong-naped and bent-horned,
 Plunges with a thud into a tank, deep and cool,
 And causes the cranes of nimble gait
 To get scared and wing away.
 It gets relief from the fatigue
 Of the day's toil and rests on the shade,
 Of a cool and dark and ramiferous Marutu tree.
 You may even get to our house
 Your hetairas, who are richly jewelled
 And embrace them! But know chief,
 That you seldom find in their ignoble hearts
 True love! It is impossible for them
 To bear sons and daughters
 (For the growth of the clan)
 And claim equality with us
 As virtuous women of chastity.

- *Ālaṅkuṭi Vaṅkaṇār.*

331. நெய்தல்

உவர் விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்
 ஒழுகை உமணர் வரு பதம் நோக்கி,
 கானல் இட்ட காவற் குப்பை,
 புலவு மீன் உணங்கல் படு புள் ஒப்பி,
 மட நோக்கு ஆயமொடு உடன் ஊர்பு ஏறி,
 'எந்தை திமில், இது, நூந்தை திமில்' என
 வளை நீர் வேட்டம் போகிய கிளைஞர்
 திண் திமில் எண்ணும் தண் கடற் சேர்ப்ப!
 இனிதேதெய்ய, எம் முனிவு இல் நல் ஊர்;
 இனி, வரின் தவறும் இல்லை; எனையதூஉம்
 பிறர் பிறர் அறிதல் யாவது—
 தமர் தமர் அறியாச் சேரியும் உடைத்தே.

தோழி இரவுக்குறி நேர்ந்தது. —உலோச்சனார்

331. NEYTAL

(The friend of the heroine consents to arrange a nocturnal meeting)

Chief of a littoral region!
 In your domain, the young maidens
 Of the fisherfolk, in the company of their mates,
 Whose glances are charming,
 Stand guard to the stinking fishes
 That dry on the beach;
 They climb the salt-heaps
 Produced in the salt-pans
 By the fisherfolk who are the peasants
 Who do not plough; these await
 The advent of the salt-vendors.
 The lasses count the boats of their kin
 Saying, "This is my father's boat!
 That is the boat of your father!"
 Our village, goodly and hate-free,
 Is sweet indeed! Hereafter,
 Your visit here will bring no harm to us!
 Where is the chance for the strangers
 To know one another,
 In this village with streets,
 Where even close kin cannot know one another?

- *Ulōccaṇār*

Suggestion: The girls drive away the birds, and stand on the salt-heaps and count the boats in the sea.

The girls will drive out the birds and return home during night and will wait for the arrival of the hero.

332. குறிஞ்சி

இகுளை தோழி! இஃது என் எனப்படுமோ—
 'சுவளை குறுநர் நீர் வேட்டாங்கு,
 நாளுந்நாள் உடன் கவவவும், தோளே
 தொல் நிலை வழீஇய நின் தொடி' எனப் பல் மாண்
 உரைத்தல் ஆன்றிசின், நீயே; விடர் முகை,
 ஈன் பிணவு ஒடுக்கிய இருங் கேழ் வயப் புலி
 இரை நசைஇப் பரிக்கும் மலைமுதல் சிறு நெறி,
 தலைநாள் அன்ன பேணலன், பல நாள்,
 ஆர் இருள் வருதல் காண்பேற்கு,
 யாங்கு ஆகும்மே, இலங்கு இழை செறிப்பே?

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி களவுக் காலத்து வற்புறுப்ப, தலைவி
 கூறியது; வன்புறை எதிர்மறுத்ததூஉம் ஆம். —குன்றூர்கிழார் மகன்
 கண்ணத்தனார்

332. KURIN̄CI

(The heroine speaks to her friend during the premarital period)

My friend,
 Very often you grieve
 That my bracelets fall off
 In spite of my arms
 Constantly burshing those of my lover's,
 Even like the folk who feel thirsty,
 While they are in a pond
 Plucking Kuvaḷai flowers!
 But where is the chance for me
 To keep my jewels in position
 When I see my lover visiting here,
 Often, by densely dark night,-
 His love as immense as it was
 On the day of our first meeting-,
 Passing through narrow paths
 On the hill-slope, where lies concealing,
 A killer tiger of great puissance
 Looking for its prey, to appease
 The hunger of its mate
 Which had littered cubs
 In the cleft, hard by a boulder?

- *Kunrūr Kīlār Makaan̄ Kaṇṇattanār.*

Suggestion: The hero does not turn away from his quest for wealth to wed the heroine, even after witnessing the tiger going out in search of prey to appease the hunger of its mate.

333. பாலை

மழை தொழில் உலந்து, மா விகம்பு உகந்தென,
 கழை கவின் அழிந்த கல் அதர்ச் சிறு நெறிப்
 பரல் அவல் ஊறல் சிறு நீர் மருங்கின்,
 பூ நுதல் யானையொடு புலி பொது உண்ணும்
 சுரன் இறந்து, அரிய என்னார், உரன் அழிந்து,
 உள் மலி நெஞ்சமொடு வண்மை வேண்டி,
 அரும் பொருட்கு அகன்ற காதலர் முயக்கு எதிர்ந்து,
 திருந்திழைப் பணைத் தோள் பெறுநர் போலும்;
 நீங்குகமாதோ நின் அவலம் — ஓங்குமிசை,
 உயர் புகழ் நல் இல் ஒண் சுவர்ப் பொருந்தி
 நயவரு குரல பல்லி,
 நள்ளென் யாமத்து, உள்ளுதொறும் படுமே.

பொருள்வயிற் பிரிவின்கண் ஆற்றாளாகிய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தது.
 —கள்ளிக் குடிப் பூதம் புல்லனார்

333. PĀLAI

(The companion of the heroine importunes the heroine to bear the pangs of separation)

Our lover ventured to tread a wilderness
 Unmindful of the hazards there!
 The bamboo-clusters here have gone dry
 As the clouds stopped pouring
 And rose to the heights of the heavens;
 The paths are rocky and narrow,
 Where an elephant of speckled forehead
 Fights with a tiger to drink the scanty water
 Oozing out in the pebbled pit;
 He braved such a path
 For the sake of coming by wealth,
 Only to help the needy, with a delightful heart!
 May all your anguish now leave you.
 It seems he will be back here now
 Impelled by the passion to embrace
 Your bejewelled arms.
 From the shining wall of our house,
 Lofty and renowned,
 A gecko whose voice is pleasing, clicks
 During this densely dark midnight
 Whenever we think of him!

- *Kaḷḷikuṭippūṭampullaṇār.*

334. குறிஞ்சி

கரு விரல் மந்திச் செம் முகப் பெருங் கிளை
 பெரு வரை அடுக்கத்து அருவி ஆடி,
 ஒங்கு கழை ஊசல் தூங்கி, வேங்கை
 வெற்பு அணி நறு வீ கற்கனை உறைப்ப,
 கலையொடு திளைக்கும் வரையக நாடன்—
 மாரி நின்ற ஆர் இருள் நடு நாள்,
 அருவி அடுக்கத்து, ஒரு வேல் ஏந்தி,
 மின்னு வசி விளக்கத்து வரும் எனின்,
 என்னோ — தோழி!— நம் இன் உயிர் நிலையே?

தோழி இரவுக்குறி முகம் புக்கது. —ஐயூர் முடவனார்

334. KURIN̄CI

(The companion of the heroine consents to the hero's request to arrange trysts by meeting and urges her friend to concede the request)

In our lover's hill, a black-fingered and red-faced she-monkey
 Sports, accompanied with its crowded kin
 And then swings from the top
 Of a tall bamboo; it enjoys union
 With its mate on a Vēñkai tree
 And causes its blooms to fall into a spring.
 What will be the plight of our sweet life,
 Should he visit here, treading the hill-range
 Dight with many a cascade,
 Holding in his hand his matchless lance
 During this late winter midnight, of dense darkness,
 Being guided
 Only by the lightning flashes?

- *Aiyūr Muṭavanār.*

335. நெய்தல்

திங்களும் திகழ் வான் ஏர்தரும்; இமிழ் நீர்ப்
 பொங்கு திரைப் புணரியும் பாடு ஓவாதே;
 ஒலி சிறந்து ஓதமும்பெயரும்; மலி புனற்
 பல் பூங் கானல் முள் இலைத் தாழை
 சோறு சொரி குடையின் கூம்பு முகை அவிழ்,
 வளி பரந்து ஊட்டும் விளிவு இல் நாற்றமொடு
 மை இரும் பனைமிசைப் பைதல உயவும்
 அன்றிலும் என்புற நரலும்; அன்றி,
 விரல் கவர்ந்து உழந்த கவர்வின் நல் யாழ்
 யாமம் உய்யாமை நின்றன்று;
 காமம் பெரிதே; களைஞரோ இலரே!

காமம் மிக்க கழிபடர்கிளவி மீதுர்ந்து தலைமகள் சொல்லியது. —வெள்ளிவீதியார்

335. NEYTAL

(The heroine speaks out of her excessive love)

The moon emerges out in the clear sky;
 The sea of frothing waves billows ceaselessly;
 Its breakers batter the shore
 And withdraw; the multiflowered grove
 Is by a flooded creek encircled;
 In the thorny-bladed screwpine bushes,
 The buds appear like the palmyra cups
 Filled with cooked rice; these buds unfold
 And their fragrance
 Is disseminated by the blowing wind;
 To add to this, the anguished night-herons
 Cry near me, from the palmyra trees, tall and dark;
 Moreover, during this dead of night,
 I hear the sweet music of the Yāl
 Whose strings are with care strummed by fingers.
 All these render my life unbearable.
 Alas, while my sickness of love is at its height,
 The one who can relieve me of this malady is not with me!

- *Vellivitiyār.*

336. குறிஞ்சி

பிணர்ச் சுவற் பன்றி தோல்முலைப் பிணவொடு
கணைக் கால் ஏனல் கைம்மிகக் கவர்தலின்,
கல் அதர் அரும் புழை அல்கி, கானவன்,
வில்லின் தந்த வெண் கோட்டு ஏற்றை,
புனை இருங் கதுப்பின் மணையோள் கெண்டி,
குடி முறை பகுக்கும் நெடு மலை நாட!
உரவுச் சின வேழம் உறு புலி பார்க்கும்
இரவின் அஞ்சாய்; அஞ்சவல் — அரவின்
நர் அளைப் புற்றம், கார் என முற்றி,
இரை தேர் எண்கினம் அகழும்
வரை சேர் சிறு நெறி வாராதீமே!

ஆறு பார்த்துற்றுச் சொல்லியது. —கபிலர்

336. KURIN̄CI

(The confidante speaks about the horrors of the path which the hero treads)

O chief,
 In your land of high mountain,
 A male bear with bristling hair on its nape
 And its skinny-breasted mate
 Enter a millet field and plunder
 The fleshy-stalked ears;
 The owner of the field, a hunter,
 Shoots arrows at the white-tusked male boar
 Hiding himself in secret
 At the narrow entrance, amidst the rocky path,
 Which is difficult to pass through;
 His wife endowed with well-adorned dark tresses
 Cuts the beast into pieces and divides its meat
 Amongst her kin in the hamlet.
 Though you do not dread the midnight
 When a wrathful elephant waits for the advent of a tiger,
 Chief, we are very much anguished!
 Pray do not come through the narrow path
 Full of boulders where the bears
 Besiege like rain-clouds,
 The dampened ant-hills that shelter snakes,
 And dig them to take out the pith for their food!

- *Kapilar*

337. பாலை

உலகம் படைத்த காலை — தலைவ!—
 மறந்தனர்கொல்லோ சிறந்திசினோரே—
 முதிரா வேனில் எதிரிய அதிரல்,
 பராரைப் பாதிரிக் குறு மயிர் மா மலர்,
 நறு மோரோடமொடு, உடன் எறிந்து அடைச்சிய
 செப்பு இடந்தன்ன நாற்றம் தொக்கு உடன்,
 அணி நிறம் கொண்ட மணி மருள் ஐம் பால்
 தாழ் நறுங் கதுப்பில் பையென முள்கும்
 அரும் பெறல் பெரும் பயம் கொள்ளாது,
 பிரிந்து உறை மரபின் பொருள் படைத்தோரே.

தோழி தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிதலுற்றானது குறிப்பறிந்த விலக்கியது; தோழி உலகியல் கூறிப் பிரிவு உணர்த்தியதூஉம் ஆம். —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ

337. PĀLAI

(The companion of the heroine prevents the hero from parting for the sake of riches)

Chief!
 Many were the men
 Who lived a life of prosperity,
 By parting from their spouses.
 They forsook the rare and great joy
 Offered by the fragrant tresses of their spouses,
 Which were softly buzzed by bees ---
 Their sliding tresses, fit to be arranged
 In five different modes
 Which in hue resembled
 The comely sapphire and which emitted
 A sweet smell like the one
 Issued by a casket, kept open--
 The casket containing the flowers
 Of the wild jasmine that blooms
 During spring, and the goodly flowers
 With short and minutely fluffy
 Of the Pātiri of broad trunk,
 And the odorous Mōrōṭam flowers!
 Had such men ever forgotten
 To protect their dependants,
 Right from the word's creation?
 Never!

- Pālaipāṭiya Perunkaṭuṅkō.

338. நெய்தல்

கடுங் கதிர் ஞாயிறு மலை மறைந்தன்றே;
 அடும்பு கொடி துமிய ஆழி போழ்ந்து, அவர்
 நெடுந் தேர் இன் ஒலி இரவும் தோன்றா;
 இறப்ப எவ்வம் நலியும், நின் நிலை;
 'நிறுத்தல் வேண்டும்' என்றி; நிலைப்ப
 யாங்ஙனம் விடுமோமற்றே!— மால் கொள
 வியல் இரும் பரப்பின் இரை எழுந்து அருந்துபு,
 புலவு நாறு சிறுகுடி மன்றத்து ஓங்கிய
 ஆடு அரைப் பெண்ணைத் தோடு மடல் ஏறி,
 கொடு வாய்ப் பேடைக் குடம்பைச் சேரிய,
 உயிர் செலக் கடைஇப் புணர் துணைப்
 பயிர்தல் ஆனா, பைதலும் குருகே?

ஒருவழித் தணந்த காலை ஆற்றாத தலைமகள் வன்புறை எதிர்மொழிந்தது. —
 மதுரை ஆருலவிய நாட்டு ஆலம்பேரி சாத்தனார்

338. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend during the separation of the hero)

The fierce-rayed sun having set in
 The western mountain, night has fallen!
 Alas, I don't hear the sweet tinkle
 Of our lover's tall chariot
 That would come cutting pieces
 The Aṭumpu vines.
 I am assailed by immense grief;
 Above all, this crane by its cries sharpens my sorrow;
 It winged away
 To the vast and murky creek,
 Sought its prey and reached the swaying palmyra tree
 With a broad trunk which flourishes
 In our smelly commonyard.
 Now it ceaselessly cries
 Until its bent-beaked mate
 Reaches its nest to have union with it!
 These cries pain me; I fear that it will cause me
 Give up my ghost. At this hour,
 You advise me to put up with this pain
 And conceal it from others.
 But tell me how I shall be freed
 Of this malady.

- Maturai Ārulāviya Nāṭṭu Ālampēri Cāṭṭaṇār.

339. நெய்தல்

‘தோலாக் காதலர் துறந்து நம் அருளார்;
 அலர்வது அன்றுகொல் இது?’ என்று, நன்றும்
 புலரா நெஞ்சமொடு புதுவ கூறி,
 இருவேம் நீந்தும் பருவரல் வெள்ளம்
 அறிந்தனள்போலும், அன்னை— சிறந்த
 சீர் கெழு வியல் நகர் வருவனள் முயங்கி,
 நீர் அலைக் கலைஇய ஈர் இதழ்த் தொடையல்
 ஓள் நுதல் பெதும்பை நல் நலம் பெறீஇ,
 மின் நேர் ஒதி இவளொடு, நாளை,
 பல் மலர் கஞலிய வெறி கமழ் வேலித்
 தெண் நீர் மணிச் சனை ஆடின,
 என்னோ மகளிர்தம் பண்பு என்றோளே.

சிறைப்புறமாகத் தலைவன் கேட்பச் சொல்லியது. —சீத்தலைச் சாத்தனார்

339. KURINCI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero)

Our lover is one who knows not defeat;
 He has forsaken us altogether; so he does not
 Bestow his love on us; as a result,
 Our heart is ever laden with grief,
 Fearing that our affairs may come to light
 And be cause for slander.
 We invent very many reasons for our plight
 And swim in the flood of grief.
 Could it be, friend, that our mother
 Had known the cause for our malady?
 She came to our mansion, renowned and stately,
 And embraced me and spoke thus:
 "Dear girl! Your friend's garlands
 Wrought of cool flowers have lost their shape
 Lashed by the spring-water!
 Her lustrous forehead has lost its charm;
 Why can't you help her regain her youthful charm?
 Why don't you, with your friend of lustrous tresses,
 Sport tomorrow,
 In the clear-watered spring
 Whose surroundings smell sweet
 With many a kind of flowers?"
 It is but the nature of young girls to sport like this!

- *Cittalaiccāttanār.*

340. நெய்தல்

புல்லேன், மகிழ்ந்! புலத்தலும் இல்லேன்—
 கல்லா யானைக் கடுந் தேர்ச் செழியன்
 படை மாண் பெருங் குள மடை நீர் விட்டென,
 கால் அணைந்து எதிரிய கணைக் கோட்டு வாளை
 அள்ளல்அம் கழனி உள்வாய் ஓடி,
 பகடு சேறு உதைத்த புள்ளி வெண் புறத்து,
 செஞ் சால் உழவர்கோல் புடை மதரி,
 பைங் காற் செறுவின் அணைமுதல் பிறழும்
 வாணன் சிறுகுடி அன்ன, என்
 கோள் நேர் எல் வளை நெகிழ்த்த நும்மே!

பரத்தையின் மறுத்தந்த தலைமகனைத் தலைமகள் நொந்து சொல்லியது. —
 நக்கீரர்

340. MARUTAM

(The heroine speaks to her husband when he returns home after a brief stay with a hetaira)

O chief!
 Vāṇan is the chief of Cīrukuṭi;
 It is a beautiful town;
 Here is a well-laid tank
 Whose banks are eroded;
 It is named after Celiyan
 Whose chariots are swift-moving
 And elephants are full of inborn martial spirit;
 A fleshy horned Vālai fish
 Escapes from this tank
 And gets into a canal
 And swims against its water current
 And passes into a field
 Full of mire.
 The farmers whose bodies bear
 White dots of mud
 Splashed out by the legs of the oxen,
 Beat the fish with sticks
 But the creature defies their beating
 And at last rolls beside
 The bund of the watery field.
 My bracelets, well-crafted and glittering
 Are as beautiful as the town Cīrukuṭi
 You stand accused as the one
 Who caused those bracelets to fall off.
 I will neither embrace you
 Nor sulk with you

- Nakkīran

Suggestion: The Vālai fish damages the embankment of the tank, gets into the canal, gets smeared with mire and frisks about near the bund in spite of the farmers beating it.

The hero went from his house and reached the house of a hetaira aided by the messenger, and stayed there ignoring the gossip of the folk, when many other hetairas sought his company.

341. குறிஞ்சி

வங்கா வரிப் பறைச் சிறு பாடு முணையின்
 செம் பெறி அரக்கின் வட்டு நா வடிக்கும்
 விளையாடு இன் நகை அழுங்கா, பால் மடுத்து,
 அலையா, உலவை ஓச்சி, சில கிளையாக்
 குன்றக் குறவனொடு குறு நொடி பயிற்றும்
 துணை நன்கு உடையள், மடந்தை; யாமே
 வெம் பகை அரு முனைத் தண் பெயல் பொழிந்தென,
 நீர் இரங்கு அரை நாள் மயங்கி, கூதிரொடு
 வேறு புல வாடை அலைப்ப,
 துணை இலேம், தமிழேம், பாசறையேமே.

வினைவயிற் பிரிந்து ஆற்றனாகிய தலைமகன் சொல்லியது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

341. MULLAI

(The hero speaks to himself when staying in the war-camp)

My beloved is lucky to enjoy
 The company of the chief of our hill,
 Our beloved boy; he would enjoy blowing
 His horn and sounding his shapely drum;
 If satiated with it, he would play
 Lispering words, with his tongue
 With speckles on it.
 His tongue is ruddy like a piece of red lac;
 My wife would brandish a small twig
 And pretend to beat him
 While soliciting him to take milk;
 She would also tell him petty stories;
 The feeding with milk would spoil his joy of playing!
 My beloved is lucky to enjoy at least this company.
 But I am so unlucky
 That I am left alone in the unapproachable war-camp,
 In the territory of bitter foes.
 Cool showers fall noisily during
 This cold winter mid-night,
 When the northerly from the alien domain
 Assails me! Alas, I am all alone
 In the military camp!

- *Maturai Marutaṇ Iḷanākaṇār.*

342. நெய்தல்

‘மா என மதித்து மடல் ஊர்ந்து, ஆங்கு
 மதில் என மதி வெண் தேர் ஏறி,
 என் வாய் நின் மொழி மாட்டேன், நின் வயின்
 சேரி சேரா வருவோர்க்கு, என்றும்
 அருளல் வேண்டும், அன்பு உடையோய்!’ என,
 கண் இனிதாகக் கோட்டியும் தேரலள்;
 யானே — எல்வளை! — யாத்த கானல்
 வண்டு உண் நறு வீ நுண்ணிதின் வரித்த
 சென்னிச் சேவடி சேர்த்தின்,
 ‘என் எனப் படுமோ?’ என்றலும் உண்டே.

குறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளை முகம்புக்க தன் சொல் கேளாது விடலின். இறப்ப ஆற்றான் ஆயினான் என உணர்ந்து, ஆற்றாளாய்த் தன்னுள்ளே சொல்லியது; தலைமகனுக்குக் குறை நேர்ந்த தோழி, தலைமகளை முகம் புக்களாய், ஆற்றாது தன்னுள்ளே சொல்லியதூஉம் ஆம். —மோசி கீரனார்.

342. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to herself when the heroine refused to relent and the hero grieves excessively)

"Beloved friend!
 The chief rides on the palmyra stem
 Taking it for a real horse
 And takes the shining mirage for a protective fortress!
 You should show consideration to him
 For, he is not tired of visiting our street
 Seeking our favour."
 So said I unto her,
 Showing signs of joy in my eyes
 And bending aside my head a little.
 But she of shining bracelets,
 Refused to pay heed to my counseling
 It seems that she may condescend to pity him.
 And ask me
 "What about the chief you spoke of?"
 Only when I meet her in the fenced grove
 Where fragrant flowers shed their pollen
 And produce charming designs on the ground,
 Paying obeisance to her ruddy feet.

- Mōci Kīraṇār.

343. பாலை

முல்லை தாய கல் அதர்ச் சிறு நெறி
 அடையாது இருந்த அம் குடிச் சீறார்த்
 தாது ஒரு மறுகின், ஆ புறம் தீண்டும்
 நெடு வீழ் இட்ட கடவுள் ஆலத்து,
 உகு பலி அருந்திய தொகு விரற் காக்கை
 புன் கண் அந்திக் கிளைவயின் செறிய,
 படையொடு வந்த பையுள் மாலை
 இல்லைகொல் வாழி — தோழி!— நத்துறந்து
 அரும் பொருட் கூட்டம் வேண்டிப்
 பிரிந்து உறை காதலர் சென்ற நாட்டே?

தலைமகள் பிரிவிடை ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியது. —கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார்

343. PĀLAI

(The heroine speaks owing to her pangs of separation)

Our lover with the desire to garner riches,
 So rare to attain, parted from us
 And now abides in a far off land.
 Tell me my friend, if the dolorous evening
 Which came here fully armed
 Ever visits, the place of his sojourn.
 This is the hour,
 When the crows of converged claws
 Perch on branches of trees,
 After having tasted the food
 Strewn as offering to the deity
 Entempled in a divine banyan tree
 With long stilt roots
 Against which the cows brush
 Their itching bodies
 Ours is a small village to which
 A narrow path leads; it is full of
 Rocks from the crevices of which
 Mullai flowers burgeon.
 The streets in our village are coated
 With cow-dung; its houses are never closed.

- *Karuvūr Katappillaiccāttāñr.*

Suggestion: The crow that had eaten the food-offering beneath the banyan tree goes to stay with its kin.

The pallor that had destroyed the heroine's charm stays on the forehead.

344. குறிஞ்சி

அணி வரை மருங்கின் ஐது வளர்ந்திட்ட
 மணி ஏர் தோட்ட மை ஆர் ஏனல்
 இரும் பிடித் தடக் கையின் தடைஇய பெரும் புனம்
 காவல் கண்ணினம்ஆயின் — ஆயிழை!—
 நம் நிலை இடை தெரிந்து உணரான், தன் மலை
 ஆரம் நீவிய அணி கிளர் ஆகம்
 சாரல் நீள் இடைச் சால வண்டு ஆர்ப்ப,
 செல்வன் செல்லும்கொல் தானே— உயர் வரைப்
 பெருங் கல் விடரகம் சிலம்ப, இரும் புலி
 களிறு தொலைத்து உரறும் கடி இடி மழை செத்து,
 செந் தினை உணங்கல் தொகுக்கும்,
 இன் கல் யாணர்த் தம் உறைவின் ஊர்க்கே?

தோழி சிறைப்புறமாகத் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது. —மதுரை அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார்

344. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the heroine to be overheard by the hero)

O friend of choice jewels!
 Our lover lives with his kinsmen
 In his village of ceaseless flow of revenue;
 In that village, hard by the path,
 A tiger kills a tusker and growls
 Causing echo in the mountain clefts
 Thick with bamboos and the folk mistake
 The growling for the clapping of thunder
 And rush to collect their ruddy millet grains
 That dry in the sun.
 In our vast field in the charming hill-slope,
 The crops have grown with gem-like blades;
 The ears are big and curved
 And they resemble the huge trunk
 Of the cow-elephant.
 So, we propose to guard the crops
 From tomorrow. Would our lover
 Go to the village, with his lovely chest
 Bedaubed with sandal-cream
 Of his own hill, ever buzzed by a swarm of bees
 All unaware of our plan?

- *Maturai Aruvai Vanikan Ilavēṭṭanār.*

Suggestion: The hillsfolk collect the drying millet grains mistaking the growling of a tiger that destroyed a tusker for the roaring thunder.

The mother mistakes the gossip of the village women and confines the heroine to her house and then takes her to the ena meant for the frenzied dance.

345. நெய்தல்

கானற் கண்டல் கழன்று உகு பைங் காய்
நீல் நிற இருங் கழி உட்பட வீழ்ந்தென,
உறு கால் தூக்க, தூங்கி ஆம்பல்,
சிறு வெண் காக்கை ஆவித்தன்ன,
வெளிய விரியும் துறைவ! என்றும்,
அளிய பெரிய கேண்மை நும் போல்,
சால்பு எதிர்கொண்ட செம்மையோரும்
தேறா நெஞ்சம் கையறுபு வாட,
நீடின்று விரும்பார் ஆயின்,
வாழ்தல் மற்று எவனோ? தேய்கமா தெளிவே!

தெளிவிடை விலங்கியது. —நம்பி குட்டுவனார்

345. NEYTAL

(The companion of the heroine speaks to the hero upon of insisting his wedding the heroine soon)

Tossed by powerful wind
 The green and unripe fruits of the Kaṇṭal tree
 Drop down and sink deep into the blue-hued vast creek;
 These fruits while falling, strike against the Āmpal buds
 And cause them unfold and look like
 The yawning mouth of a small and white water crow;
 Such is the ford in your coastal land, O chief!
 You are a perfect man of great wisdom;
 You are friendly and graceful;
 If men of your stature too
 Should be so unkind toward their dependants,
 And cause them wilt away, all confused,
 It is not worthwhile for them
 To cling to their life still! Fie on your promises!

- *Nampi Kuṭṭuvan.*

Suggestion: The untimely opening of the Āmpal buds. owing to the impact of the falling Kaṇṭal fruit suggests that the heroine who was keeping calm owing to her modesty has now started to weep owing to the gossip in the village.

346. பாலை

குண கடல் முகந்து, குடக்கு ஏர்பு இருளி,
 தண் கார் தலைஇய நிலம் தணி காலை,
 அரசு பகை நுவலும் அரு முனை இயவின்,
 அழிந்த வேலி அம் குடிச் சீறார்
 ஆள் இல் மன்றத்து, அல்கு வளி ஆட்ட,
 தாள் வலி ஆகிய வன்கண் இருக்கை,
 இன்று, நக்கனைமன் போலா— என்றும்
 நிறையறு மதியின் இலங்கும் பொறையன்
 பெருந் தண் கொல்லிச் சிறு பசங் குளவிக்
 கடி பதம் கமழும் கூந்தல்
 மட மா அரிவை தட மென் தோளே?

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் ஆற்றானாய்த் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
 —எயினந்தை மகன் இளங்கீரனார்

346. PĀLAI

(The hero speaks to himself while going in quest of riches)

My heart!
 The cool clouds, having lifted water
 From the eastern sea, grew dark,
 Moved eastward, poured amain
 And thus have rendered the earth cool.
 At this hour; we are resting all alone,
 Our courageous heart poised for action
 To come by wealth,
 This commonyard so desolate
 And deserted it is ever assailed
 By violent wind;
 This is the commonyard of a hamlet,
 Close by a jungle path; its houses,
 Once beautiful, are now ruined
 As the forces of a foe, played havoc with them;
 Now you seem to delight yourself,
 With the thought that you can embrace
 The arms, curved and smooth,
 Of our beloved, young and comely,
 Whose odorous tresses sport
 The Kuṇḍalī flowers, tiny and fresh,
 Of the Kolli hills, immensely cool,
 Of Porayan, which is ever radiant
 Like the full moon!
 Are those arms of our beloved
 Easy of access for your embrace?

- *Eyinantai Maṇaṇ Iḷankīrṇār.*

347. குறிஞ்சி

முழங்கு கடல் முகந்த கமஞ் சூல் மா மழை
 மாதிர நனந் தலை புதையப் பாஅய்,
 ஓங்கு வரை மிளிர ஆட்டி, பாம்பு எறிபு,
 வான் புகு தலைய குன்றம் முற்றி,
 அழி துளி தலையிய பொழுதில், புலையன்
 பேழ் வாய்த் தண்ணுமை இடம் தொட்டன்ன,
 அருவி இழிதரும் பெரு வரை நாடன்,
 * 'நீர் அன நிலையன்; பேர் அன்பினன்' எனப்
 பல் மாண் கூறும் பரிசிலர் நெடுமொழி
 வேனில் தேரையின் அளிய,
 காண வீடுமோ — தோழி! — என் நலனே?

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக, ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுக்க
 மறுத்தது. —பெருங்குன்றுார் கிழார்.

* இன்ன நிலையன் என்றும் பாடம் உண்டு.

347. PĀLAI

(The heroine refuses to be consoled by her confidante when the hero delays the wedding)

Friend!

The murky clouds have become gravid
 After drinking the water from the billowing ocean;
 Now they screen the entire space;
 They cause the lofty mountain-peaks
 To crumble down and the snakes
 To grieve and die.
 They besiege the sky-kissing peaks
 All at once and pour heavy rains
 And thus cause the streams
 To flow down sounding
 Very like the wide-faced drums,
 Played by the Pulayas.*
 Such is the land of our lover!
 Will my feminine charm,
 That remains concealed within my body,
 Even like the toad that remains hidden
 During the summer season,
 Allow me to survive and enjoy
 Hearing the high encomium
 Of the bards who ever speak
 Very high of our lover's virtues
 And boundless love for us?

- *Peruṅkunrūr Kīlār.*

* Men of low status.

348. நெய்தல்

நிலவே, நீல் நிற விகம்பில் பல் கதிர் பரப்பி,
 பால் மலி கடலின், பரந்து பட்டன்றே;
 ஊரே, ஒலி வரும் சும்மையொடு மலிபுதொகுபு ஈண்டி,
 கலி கெழு மறுகின், விழவு அயரும்மே;
 கானே, பூ மலர் கஞலிய பொழில் அகம்தோறும்
 தாம் அமர் துணையொடு வண்டு இமிரும்மே;
 யானே, புனை இழை நெுகிழ்த்த புலம்பு கொள் அவலமொடு
 கனை இருங் கங்குலும் கண்படை இலெனே;
 அதனால், என்னொடு பொரும்கொல், இவ் உலகம்?
 உலகமொடு பொரும்கொல், என் அவலம் உறு நெஞ்சே?

வேட்கை பெருகத் தாங்கலளாய், ஆற்றாமை மீதுர்கின்றாள் சொல்லியது. —
 வெள்ளி வீதியார்

348. NEYTAL

(The heroine speaks overwhelmed by ardent love)

The moon spreads its myriad rays
 And so the blue-hued sky looks
 Like a sea of milk;
 The folk of this village
 Foregather and celebrate a festival;
 The streets are full of mirthful bustle;
 The groves look bright with burgeoned flowers,
 Which are buzzed by pairs of bees;
 I do not get sleep
 Even during this densely dark midnight,
 Assailed by loneliness and grief
 Which caused my jewels to slip!
 Alas, I do not know whether my grief-laden heart
 Will wage a war on this world
 On the festive world on me?

- *Veļļvītiyār*

Suggestion: Clouds pour heavy rains in the mountain and the cascade sounds like the drum.

The village resounds with slander as the hero visited and left.

349. நெய்தல்

கடுந் தேர் எறியும், காலின் சென்றும்,
 கொடுங் கழி மருங்கின் அடும்பு மலர் கொய்தும்,
 கைதை தூக்கியும், நெய்தல் குற்றும்,
 புணர்ந்தாம் போல, உணர்ந்த நெஞ்சமொடு
 வைகலும் இனையம் ஆகவும், செய் தார்ப்
 பசும் பூண் வேந்தர் அழிந்த பாசறை,
 ஒளிறு வேல் அழுவத்துக் களிறு படப் பொருத
 பெரும் புண்ணுறுநர்க்குப் பேளய் போல,
 பின்னிலை முனியா நம்வயின்
 என் என நினைபும்கொல், பரதவர் மகளே?

தலைமகன் தோழி கேட்பத் தன்னுள்ளே சொல்லியது. —மினை கிழான்
 நல்வேட்டனார்

349. NEYTAL

(The hero speaks to himself to be overheard by the companion of the heroine)

I went to her village in my chariot
 And also on foot; I plucked Aṭumpu flowers for her,
 From the bent creeks;
 I lowered the Tālai bush
 To help her pluck its flowers;
 I collected neytal flowers too for her;
 When served her thus,
 I felt like having enjoyed conjugal union with her;
 Alas, I stood behind her confidante, even like a beggar,
 Seeking her favour;
 In this respect, I resembled the ghouls
 That stood guard to the warriors,
 Who fell wounded grievously,
 After killing elephants, in the battle-field
 In which innumerable spears were wielded
 And where many a monarch, all decked
 With shapely jewels of gold perished!

- *Miḷaikilān Nalvēṭṭanār*

350. மருதம்

வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇ,
 பழனப் பல் புள் இரிய, கழனி
 வாங்கு சினை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும்
 தேர் வண் விராஅன் இருப்பை அன்ன, என்
 தொல் கவின் தொலையினும் தொலைக! சார
 விடேஎன்; விடுக்குவென் ஆயின், கடைஇக்
 கவவுக் கை தாங்கும் மதுகைய குவவு முலை
 சாடிய சாந்தினை; வாடிய கோதையை;
 ஆக இல் கலம் தழீஇயற்று;*
 வாரல்; வாழிய, கவைஇ நின்றோளே!

தலைமகள் ஊடல் மறுந்தாள் சொல்லியது. —பரணர்

* கழீஇயற்று என்றும் பாடம் உண்டு.

350. MARUTAM

(The reconciled heroine speaks to her husband)

My charm is like the town of Iruppai
 In the domain of Virāṇ, the bountiful patron
 Who bestows chariots on the bards;
 In Iruppai, the flower-clusters
 Swinging from the low-hanging branches
 Of the Marutam trees are caused to shed
 As the flocks of birds from the fields
 Perch on them after having been scared away
 By the drumbeats of the farmers who harvest
 White paddy stalks! I do not bother
 Even if that charm of mine deserts me!
 Approach me not!
 Should I allow you to approach, my eager hands may rush to
 embrace you
 Defying my self-control.
 Your chest has hugged
 The comely and firm breasts
 Of your hetaira! Your chest has marks
 Of the sandal cream with which your hetaira was bedaubed!
 Your garlands have faded!
 Hence, to touch you is akin to touching
 The polluted and forsaken mud-vessels!
 Do not approach our house!
 Go and live long with your hetaira!

- Paraṇar.

Implied meaning: The flocks of birds get scared by the sound of the drums of the farmers, and collect on the Marutam tree and thus cause it to shed its flowers. This suggests that the hero has no real love for his wife, but returns home only for fear of the gossip of the villagers and this act of him makes her hate her spouse.

351. குறிஞ்சி

'இளமை தீர்ந்தனள்இவள்' என வள மனை
 அருங்கடிப் படுத்தனை; ஆயினும், சிறந்து இவள்
 பசந்தனள் என்பது உணராய்; பல் நாள்
 எவ்வ நெஞ்சமொடு தெய்வம் பேணி
 வருந்தல் வாழி — வேண்டு, அன்னை! — கருந் தாள்
 வேங்கைஅம் கவட்டிடைச் சாந்தின் செய்த
 களிற்றுத் துப்பு அஞ்சாப் புலி அதள் இதணத்து,
 சிறு தினை வியன் புனம் காப்பின்,
 பெறுகுவள்மன்னோ என் தோழி தன் நலனே.

தோழி அருகு அடுத்தது. —மதுரைக் கண்ணத்தனார்

351. KURINCI

(The friend of the heroine addresses her mother)

Hail to you mother dear!
 Listen to me!
 You have put my friend under your strict vigil
 In our prosperous home, with the thought
 That she has attained puberty.
 Alas, you are unaware of the genuine cause
 For her body growing fallow.
 You are greatly anguished for many a day on account of this;
 You worship gods for her recovery;
 But you need not grieve so much for this!
 She will regain her lost charm,
 Should you allow her to look after
 The tiny-grained millet-crops
 Thriving in the vast field.
 She will be cured, if you allow her
 To stand in the loft, built on the sandal tree
 And roofed by the skin of a tiger
 That had fearlessly fought a mighty elephant,
 On the hill, rich in the dark-trunked Vēṅkai trees! *

- *Maturai Kaṇṇattanār.*

* The confidante suggests that the heroine has given herself to a lad and she will be cured only by his embraces.

352. பாலை

இலை மாண் பகழிச் சிலை மாண் இரீஇய
 அன்பு இல் ஆடவர் அலைத்தலின், பலருடன்
 வம்பலர் தொலைந்த அஞ்சுவரு கவலை,
 அழல் போல் செவிய சேவல் ஆட்டி,
 நிழலொடு கதிக்கும் நிணம் புரி முது நரி
 பச்சூன் கொள்ளை மாந்தி வெய்துற்று,
 தேர் திகழ் வறும் புலம் துழைஇ, நீர் நயந்து,
 பதுக்கை நீழல் ஒதுக்கு இடம் பெறாஅ
 அருஞ் சுரக் கவலை வருதலின், வருந்தி
 நமக்கும் அரிய ஆயின; அமைத் தோள்
 மாண்புடைக் குறுமகள் நீங்கி,
 யாங்கு வந்தனள்கொல்? அளியள் தானே!

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைமகன் இடைச் சுரத்துக்கண் ஆற்றானாய்த் தன்னுள்ளே
 சொல்லியது. —மதுரைப் பள்ளிமருதங்கிழார் மகனார் சொகுத்தனார்

352. PĀLAI

(The hero speaks to himself while going in search of riches)

My heart!
 It is a branched path in a wilderness,
 Highly hazardous, where strangers fall dead
 All at once, by the attack of darts
 With leaf-shaped heads,
 Aimed at them by heartless brigands.
 An aged jackal of the wild,
 That delights at the sight of its own shadow,
 And which is fond of eating meat,
 Drives away the vulture of fiery ear-lobes
 Which essays to eat the flesh
 Of the dead men, and itself eats to its fill,
 The fresh meat and grows thirsty
 Only to get deceived by mirages
 And at last grieves, getting no shade,
 Near a heap of gravel.
 This horrible path is so hard
 Even for us who are used to tread such paths.
 But, how was it possible for my beloved
 Whose soft arms are like tender bamboo
 And who is so virtuous and young,
 To walk in this wilderness?
 Pitiably indeed is her plight!

- *Maturaippalli Marutankilār Maṇṇār Cokuttanār*

Suggestion: The brigands kill the wayfarers and their dead bodies are sought after by eagles. But the jackal drives them away, and eats the flesh and suffers without getting water or shade.

The hero came by the heroine providentially. He made her happy and prevented the pallor from pervading her body. Seeking riches he goes on a journey during which he feels sorry for his plight.

353. குறிஞ்சி

ஆள் இல் பெண்டிர் தாளின் செய்த
நுணங்கு நுண் பனுவல் போல, கணம் கொள,
ஆடு மழை தவழும் கோடு உயர் நெடு வரை,
முட முதிர் பலவின் குடம் மருள் பெரும் பழம்
கல் கெழு குறவர் காதல் மடமகள்
கரு விரல் மந்திக்கு வரு விருந்து அயரும்,
வான் தோய் வெற்ப! சான்றோய்அல்லை — எம்
காமம் கனிவது ஆயினும், யாமத்து
இரும் புலி தொலைத்த பெருங் கை யானை
வெஞ் சின உருமின் உரறும்
அஞ்சவரு சிறு நெறி வருதலானே.

தோழி ஆற்றது அருமை அஞ்சி, தான் ஆற்றளாய்ச் சொல்லியது. —கபிலர்

353. KURINCI

(The friend of the heroine speaks, dreading the path through which the hero treads)

O chief of a sky-high mountain!
In your country, the young and loving girl
Of the hunting tribe, feasts
A dark-fingered female monkey
With the huge pot-like fruit
From a large and crooked jack tree
Growing on the high-peaked stately mountain.
Here, again, the clouds crawl
Resembling the fine cotton threads
Spun with great effort by widows!
Though you have great love for us,
You are not a man of wisdom,
For, you visit here through fearfully narrow path
Where a huge-trunked tusker
Kills a puissant tiger at midnight
And trumpets like the wrathful thunder.

- *Kapilar*

354. நெய்தல்

தான் அது பொறுத்தல் யாவது — கானல்
 ஆடு அரை ஒழித்த நீடு இரும் பெண்ணை
 வீழ் காவோலைச் சூழ் சிறை யாத்த
 கானல் நண்ணிய வார் மணல் முன்றில்,
 எல்லி அன்ன இருள் நிறப் புன்னை
 நல் அரை முழுமுதல் அவ் வயின் தொடுத்த
 தூங்கல் அம்பித் தூவல் அம் சேர்ப்பின்,
 கடு வெயில் கொதித்த கல் விளை உப்பு
 நெடு நெறி ஒழுகை நிரை செலப் பார்ப்போர்
 அளம் போகு ஆகலம் கடுப்ப,
 கௌவை ஆகின்றது, ஐய! நின் நட்பே?

தோழியால் செறிப்பு அறிவுநீஇ வரைவு கடயாது; மனைவயின் தோழியைத்
 தலைமகள் புகழ்ந்தாற்கு மறுத்துச் சொல்லியதூஉம் ஆம். —உலோச்சனார்

354. NEYTAL

(The friend of the heroine importunes the hero to wed the heroine eftsoon)

Chief!

Our village resounds with slander
 About our kinship with you;
 The slander is as loud as the shouts
 Made by the salt-vendors
 That goad their bulls, yoked to their carts,
 While moving toward the salt pans.
 The salt-vendors are folk,
 Who travel to distant lands
 With their long lines of carts,
 Loaded with the crystalline salt
 Produced in the pans,
 Aided by the hot sun on the shore,
 Where the breakers throw off
 The broken drops of water.
 There is a boat at rest; it is
 Tethered to the trunk of a Punnai tree
 Which is as dark as night.
 The Punnai stands in the foreyard
 Filled with white sand of the house.
 The house is hard by a grove and is enclosed
 By a fence of leaves,
 That had fallen from the tall palmyra trees
 That sway when struck by wind!
 How shall we remain here
 Bearing this loud gossip?

- Ulōccanār.

Suggestion: (1) The grove is girt with a fence of palmyra leaves. This implies that the mother has a watchful eye on the heroine. So the hero cannot visit by night.

(2) The boat remains motionless as it is tethered to a tree. This suggests that the heroine is prevented from moving about being confined in her house.

355. குறிஞ்சி

புதல்வன் ஈன்ற பூங் கண் மடந்தை
 முலை வாய் உறுக்கும் கை போல், காந்தட்
 குலைவாய் தோயும் கொழு மடல் வாழை
 அம் மடல் பட்ட அருவித் தீம்நீர்
 செம் முக மந்தி ஆரும் நாட!
 முந்தை இருந்து நட்போர் கொடுப்பின்,
 நஞ்சும் உண்பர் நனி நாகரிகர்;
 அம் சில் ஒதி என தோழி தோட் குயில்
 நெஞ்சின் இன்புறாய் ஆயினும், அது நீ
 என் கண் ஓடி அளிமதி—
 நின் கண் அல்லது பிறிது யாதும் இலளே!

தோழி அருகு அடுத்தது; தோழி தலைமகளது ஆற்றாமை கண்டு வரைவு
 கடாயதூஉம் ஆம்.

355. KURIN̄CI

(The companion of the heroine importunes the hero to wed her friend
eftsoon)

Chief!

Like the hand of a young mother of flowery eyes
Which sets her nipple into the mouth of her new-born babe,
The cluster of Kāntaḷ flowers
Touches a banana cone, whose sheaths are fleshy,
And the sweet water which flows down
From the sheath of the banana flower
Is drunk by a red-faced she-monkey
(Even like the baby that sucks the milk).
Such is the nature of your montane domain!

“If offered by their friends,
Sitting before them,
Men of high culture
Will readily swallow
Even deadly poison
And continue to be friends with them!”*

(So goes an old adage).
You did not deem it a joy
To slumber on the arms
Of this girl of comely tresses.
Yet I beseech you chief,
To enjoy sweet slumber
On your beloved's arms
At least for my sake. Alas, she has no refuge but you!

- *Anonymous*

* Compare : Tirukkural couplet no.580.

They drink with smiling grace,
though poison interfused they see
who seek the praise
of all-esteemed courtesy.

Tr. G.U. Pope

356. குறிஞ்சி

நிலம் தாழ் மருங்கின் தெண் கடல் மேய்ந்த
 விலங்கு மென் தூவிச் செங் கால் அன்னம்,
 பொன் படு நெடுங் கோட்டு இமயத்து உச்சி
 வான் அரமகளிர்க்கு மேவல் ஆகும்
 வளராப் பார்ப்பிற்கு அல்கு இரை ஓய்யும்
 அசைவு இல் நோன் பறை போல, செல வர
 வருந்தினை — வாழி, என் உள்ளம்! — ஒரு நாள்
 காதலி உழையளாக,
 குணக்குத் தோன்று வெள்ளியின், எமக்குமார் வருமே?

வரைவு மறுக்கப்பட்டு ஆற்றானாகிய தலைமகன் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது.
 —பரணர்.

356. KURIN̄CI

(The hero addresses to his heart)

O my heart!
 You have suffered a lot, wandering about endlessly,
 To and fro to meet our beloved,
 Even like the tireless wings of the mother swan
 Endowed with shining and soft feathers and ruddy legs,
 That grazes in the clear-watered sea,
 The low-lying part of the earth, and fetches prey
 To feed its growing fledgelings
 Which are fondly reared by the celestial damsels
 Abiding atop the high, golden peak of the Himalayas!
 Be assured, my heart,
 That a day will come
 When our beloved will be beside us
 Even like Venus that appears in the eastern horizon!

- Paraṇar.

Suggestion: The swan fetches food from the sea, to feed its young ones which stay atop the Himalayas, aided by its wings.

The hero thinks that he grieves by his effort to fetch wealth from a far off land to get his beloved who is with her kin. He is aided by the elders to get his beloved even like the wings of the swan.

357. குறிஞ்சி

நின் குறிப்பு எவனோ? — தோழி! — என் குறிப்பு
 என்னொடு நிலையாது ஆயினும், என்றும்
 நெஞ்சு வடுப்படுத்துக் கெட அறியாதே—
 சேண் உறத் தோன்றும் குன்றத்துக் கவாஅன்,
 பெயல் உழந்து உலறிய மணிப் பொறிக் குடுமிப்
 பீலி மஞ்ஞை ஆலும் சோலை,
 அம் கண் அறைய அகல் வாய்ப் பைஞ் கனை
 உண்கண் ஒப்பின் நீலம் அடைச்சி,
 நீர் அலைக் கலைஇய கண்ணிச்
 சாரல் நாடனொடு ஆடிய நாளே.

தலைமகன் வரைவு நீடிய இடத்து, 'ஆற்றுவல்' என்பது படச் சொல்லியது; 'மனை
 மருண்டு வேறுபாடாயினாய்' என்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது உம் ஆம்.
 — குறமகள் குறியெயினி.

357. KURINČI

(The heroine says that she can bear pain when the hero prolongs the period of clandestine relationship)

It was near a sky-high mountain
 That I bathed in the cascade
 In the company of our lover,
 Whose flower-wreaths were disturbed
 By the flowing water; I also plucked
 The eye-like blue-lilies from the spring,
 Wide and cool, and girt with a grove.
 The spring is near a wide rock
 Where crested peacocks with their fan-tails
 And gem-like dots on them, danced,
 Their feathers bristling after having
 Been dampened by rain-drops.
 The memory of this sporting
 With our lover, does not vanish
 Altogether! It has left a wound
 In my heart, through. Nor does it remain
 With me continuously!
 What do you think of it, my friend?

- *Kuramakal Ilaveyini.*

Suggestion: The pea-fowl gets wet with the rain and moves about in the grove.

The heart of the heroine which once enjoyed the grace of the hero moves on his shoulders tirelessly even now.

358. நெய்தல்

‘பெருந் தோள் நெகிழ், அவ் வரி வாட,
 சிறு மெல் ஆகம் பெரும் பசப்பு ஊர,
 இன்னேம் ஆக, எற் கண்டு நாணி,
 ‘நின்னொடு தெளித்தனர் ஆயினும், என்னதூஉம்,
 அணங்கல் ஓம்புமதி, வாழிய நீ!’ என,
 கணம் கெழு கடவுட்கு உயர் பலி தூஉய்,
 பரவினம் வருகம் சென்மோ — தோழி!—
 பெருஞ் சேயிறவின் துய்த் தலை முடங்கல்
 சிறு வெண் காக்கை நாள் இரை பெறுஉம்
 பசும் பூண் வழிதி மருங்கை அன்ன, என்
 அரும் பெறல் ஆய் கவின் தொலைய,
 பிரிந்து ஆண்டு உறைதல் வல்லியோரே.

பட்டபின்றை வரையாது பொருள்வயிற் பிரிந்த காலத்து, தோழி, ‘இவள் ஆற்றானாயினாள்; இவளை இழந்தேன்’ எனக் கவன்றாள் வற்புறுத்தது; அக் காலத்து ஆற்றானாய் நன்ற தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம். — நக்கீர்

358. KURINCI

(The heroine speaks to her friend in the absence of her lover)

Our lover is so hard-hearted that he abides
 In a far-off place, leaving us to languish
 Here, all alone. I have lost all my charm.
 Alas, it once glowed like the Marunkai town
 In the realm of Pacumpūṇ Valuti,
 Where the small white crows enjoy eating
 The bent shrimps with red and downy heads.
 He once made solemn affirmations
 Before god and also in my presence,
 That he would not part from me,
 Owing to his sense of shame,
 On the sight of my wide arms growing weak,
 The comely stripes on my body fading
 And my small and delicate breasts turning fallow.
 But he, even he, has now forgotten his promises.
 Shall we, my friend, worship with rare offerings,
 The god with a large retinue
 And pray to it not to torment him
 Even mildly, for his failure
 To keep his promise?

- Nakkīraṇ

Suggestion: The small white crow (sea-gull) eats the shrimp at early morning. The heroine believes that the hero will fetch huge wealth and return.

359. குறிஞ்சி

சிலம்பின் மேய்ந்த சிறு கோட்டுச் சேதா
 அலங்கு குலைக் காந்தள் தீண்டி, தாது உக,
 கன்று தாய் மருளும் குன்ற நாடன்
 உடுக்கும் தழை தந்தனனே; யாம் அஃது
 உடுப்பின், யாய் அஞ்சதுமே; கொடுப்பின்,
 கேளுடைக் கேடு அஞ்சதுமே; ஆயிடை
 வாடலகொல்லோ தாமே—அவன் மலைப்
 போருடை வருடையும் பாயா,
 குருடை அடுக்கத்த கொயற்கு அருந் தழையே?

தோழி தழையேற்றுக் கொண்டு நின்று தலைமகன் குறிப்பின் ஓடியது. —கபிலர்

359. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks after accepting the gift, to study the mind of the heroine)

Our lover is, the chief of a hill
 Where a calf fails to recognise its mother,
 A cow, red of hue and short-horned,
 As it had got its colour altered
 After it had rubbed its body
 Against the swaying clusters of Kānta! blooms,
 While grazing in the hill.
 Offered us the woven leaves
 Which we are reluctant to accept and wear
 For fear of our mother!
 Should we refuse
 We would be pained by our lover's distress.
 Would not our dilemma cause
 The leaves fade away -
 These leaves which he fetched here
 Were secured by him painstakingly,
 From the hillside,
 Haunted by deities and so,
 Even the war-like hill-goats
 Would not frolick in it?

- *Kapilar.*

Suggestion: The calf is perplexed and fails to identify its mother, as the red-hued animal is smeared with the pollen of the Kānta! flowers.

The friend of the heroine is perplexed at the change found in the heroine who is besieged by her bashfulness and other feminine qualities.

360. மருதம்

முழவு முகம் புலர்ந்து முறையின் ஆடிய
 விழவு ஒழி களத்த பாவை போல,
 நெருநைப் புணர்ந்தோர் புது நலம் வெளவி,
 இன்று தரு மகளிர் மென் தோள் பெறீஇயர்,
 சென்றீ — பெரும! — சிறக்க, நின் பரத்தை!
 பல்லோர் பழித்தல் நாணி, வல்லே
 காழின் குத்திக் கசிந்தவர் அலைப்ப,
 கையிடை வைத்து மெய்யிடைத் திமிரும்
 முனியுடைக் கவளம் போல, நனி பெரிது
 உற்ற நின் விழுமம் உவப்பென்;
 மற்றும் கூடும், மனை மடி துயிலே.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகனைத் தோழி, தலைமகள் குறிப்பறிந்து, வாயில்
 மறுத்தது; தலைமகள் ஊடிச் சொல்லியதூஉம் ஆம். — ஓரம்போகியார்.

360. MARUTAM

(The heroine speaks to her husband who returned from the house of the hetaira)

The women whom you embraced yesterday
 Have lost their fresh charm;
 Having been deserted by you, they resemble
 A danseuse in the theatre after a festival,
 In which she enacted many dance-forms
 In succession, until the time
 The Mārccanai¹ applied to one of the faces
 Of the drum got withered.
 Now you may rush to embrace
 The smooth arms of the new women
 Fetched by your Pāṇan!
 May those women, your favourites, live long!
 You are immensely distressed,
 Ashamed greatly by the words of derision
 Uttered by many,
 I delight at this, your distress,
 Which is akin to the ball of food
 Placed in the trunk of an elephant-calf,
 That scatters it all over its body
 As the mahouts pricked it with ankus
 And urged it to eat the food!
 You may get an opportunity
 To slumber here, in your abode
 On another day in future!
 (You may go now!)

- Ōrampōkiyār.

(1) The paste of clay which helps to produce sweet sound.

361. முல்லை

சிறு வீ முல்லைப் பெரிது கமழ் அலரி
 தானும் சூடினன்; இளைஞரும் மலைந்தனர்;
 விசம்பு கடப்பன்ன பொலம் படைக் கலி மா,
 படு மழை பொழிந்த தண் நறும் புறவில்,
 நெடு நா ஒண் மணி பாடு சிறந்து இசைப்ப,
 மாலை மான்ற மணம் மலி வியல் நகர்த்
 தந்தன நெடுந்தகை தேரே என்றும்;
 அரும் படர் அகல நீக்கி,
 விருந்து அயர் விருப்பினள், திருந்து இழையோளே.

வாயில்களோடு தோழி உறழ்ந்து சொல்லியது. —மதுரைப் பேராலவாயர்

361. MULLAI

(The companion of the heroine speaks to the servants)

The chief of great renown and his aides
 Have decked themselves with wreaths
 Of the tiny flowers of Mullai,
 Immensely odorous; his noisy horses
 With golden saddles pull the chariot
 With flying speed; they gallop through
 The woodland, fragrant and dampened
 By heavy downpour; the horses seem
 To cross even the wide firmament;
 The long-tongued bells, adorning the chariot
 Sharply tinkle, as he arrives
 At the sandy foreyard of his house,
 Which is spacious; during this dusk,
 Having been relieved of all her anguish.
 His wife, bedecked with well-crafted jewels
 Is impatient to accord him a guest's reception.

- *Maturaippērālavāyar.*

362. பாலை

வினை அமை பாவையின் இயலி, நுந்தை
 மனை வரை இறந்து வந்தனை; ஆயின்,
 தலை நாட்கு எதிரிய தண் பத எழிலி
 அணி மிகு கானத்து அகன் புறம் பரந்த
 கடுஞ் செம்மூதாய் கண்டும், கொண்டும்,
 நீ விளையாடுக சிறிதே; யானே,
 மழ களிறு உரிஞ்சிய பராரை வேங்கை
 மணல் இடு மருங்கின் இரும் புறம் பொருந்தி,
 அயர் வரின், அஞ்சேன், பெயர்க்குவென்;
 நுமர் வரின், மறைகுவென் — மாஅயோளே!

உடன்போகாநின்ற தலைமகன் தலைமகட்குச் சொல்லியது. —மதுரை மருதன் இளநாகனார்

362. PĀLAI

(The hero speaks to his beloved during elopement)

O my dusky-hued beloved!
 You have come out of your father's house
 And followed me, walking like a skilfully wrought icon.
 You may now sport for a while
 Beholding and catching the ruddy cochineal insects
 Which move about briskly. They are seen
 Scattered all over the expansive woodland.
 Well-fed by the first showers of the seasonal clouds,
 Cool and pregnant with water,
 The woodland wears a charming look!
 I will hide myself behind the huge sand-dune
 Beside the Vēṅkai tree of swelled trunk
 Against which young tuskers had rubbed their bodies,
 And fearlessly fight the foes if any,
 And conceal myself
 In case your kin pursue us.

- *Maturai Marutan Iḷanākaṇār*

363. நெய்தல்

‘கண்டல் வேலிக் கழி சூழ் படப்பைத்
 தெண் கடல் நாட்டுச் செல்வென் யான்’ என
 வியம் கொண்டு ஏகினை ஆயின், எனையாதூஉம்
 உறு வினைக்கு அசாவா உலைவு இல் கம்மியன்
 பொறி அறு பிணைக் கூட்டும் துறை மணல் கொண்டு
 வம்மோ—தோழி! — மலி நீர்ச் சேர்ப்ப —
 பைந் தழை சிதைய, கோதை வாட,
 நன்னர் மாலை, நெருதை, நின்னொடு
 சில விளங்கு எல் வளை ஞெகிழ்,
 அலவன் ஆட்டுவோள் சிலம்பு ஞெமிர்ந்து எனவே.

பகற்குறி வந்து நீங்கும் தலைமகனைத் தோழி, ‘தலைமகளை என்னை ஆற்றுவிக்குமென்று ஆகாதோ எம்பெருமான் கவலாது வெல்வது? யான் ஆற்றுவிக்குமிடத்துக் கவன்றால் நீ ஆற்றுவி’ எனச் சொல்லியது; கையுறை நேர்ந்த தோழி தலைமகளுக்குக் கையுறை உரைத்ததூஉம ஆம். —உலோச்சனார்

363. NEYTAL

(The confidante of the heroine speaks to the hero during the clandestine period)

O chieftain of a littoral region!
 If you intend to go to the land of clear-watered sea,
 Whose gardens are girt with creeks
 And fenced by Kaṇṭal trees, forget not
 To fetch here the sand which is needed
 By the smith, who is tireless and who performs
 His trade of mending damaged jewels
 With ease; my friend got her anklets broken
 Last evening, when she sported with you
 Running after the crabs to catch them
 Causing her garment wrought of fresh and green leaves
 Get crushed, her flower-wreaths faded,
 And her very few shining bracelets fall off!

- *Ulōccaṇār*.

Note: The companion suggests that if mother comes to know of the fact that her daughters's anklet had got broken, she may put her under strict vigil rendering clandestine meetings impossible.

364. முல்லை

சொல்லிய பருவம் கழிந்தன்று; எல்லையும்
 மயங்கு இருள் நடு நாள் மங்குலோடு ஒன்றி,
 ஆர் கலி வானம் நீர் பொதிந்து இயங்க
 பனியின் வாயையொடு முனிவு வந்து இறுப்ப,
 இன்ன சில் நாள் கழியின், பல் நாள்
 வாழலென் வாழி — தோழி! — ஊழின்
 உரும் இசை அறியாச் சிறு செந் நாவின்
 ஈர் மணி இன் குரல் ஊர் நணி இயம்ப,
 பல் ஆ தந்த கல்லாக் கோவலர்
 கொன்றைஅம் தீம் குழல் மன்றுதோறு இயம்ப,
 உயிர் செலத் துனைதரும் மாலை,
 செயிர் தீர் மாரியொடு ஒருங்கு தலைவரினே.

தலைமகள் பிரிவிடை மெலிந்தது. —கிடங்கில் காவிதிப் பெருங் கொற்றனார்

364. MULLAI

(The heroine grieves when the hero is away in a foreign land to secure wealth needed for wedding)

O my friend! Hail to you!
 The season marked by our lover
 For his return is already past;
 The pregnant clouds move about in space
 And make even broad day look like gloomy night;
 The northerly and its chill blast
 Direct their wrath toward me;
 Even if I survive for a few days,
 I cannot hold my life for long,
 If the evening hour too sets in,
 Joining hands with the rain,
 Free from claps of thunder.
 Alas, evening is the hour which is in a hurry
 To render the bodies of the lonely, lifeless.
 It is the hour when the cowherds
 Are on their way home, with their flocks,
 The while playing their Konrai pipes.
 Every courtyard resounds with the melody of the pipes.
 It is also the hour, when the entire village
 Is filled with the tinkle
 Of the tiny-tongued bells adorning the cattle!

- *Kiṭāṅkil Kāviti Peruṅkorraṇār*

365. குறிஞ்சி

அருங் கடி அன்னை காவல் நீவி,
 பெருங் கடை இறந்து, மன்றம் போகி
 பசலே, பலரும் காண, வாய் விட்டு
 அகல் வயற் படப்பை அவன் ஊர் வினவி,
 சென்மோ வாழி — தோழி! — பல் நாள்
 கருவி வானம் பெய்யாது ஆயினும்,
 அருவி ஆர்க்கும் அயம் திகழ் சிலம்பின்
 வான் தோய் மா மலைக் கிழவனை,
 'சான்றோய் அல்லை' என்றனம் வரற்கே.

தோழி தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தலைமகட்கு உரைப்பாளாய் இயற்பழித்து,
 'இன்னது செய்தும்' என்பாளாய்ச் சொல்லியது. — கிள்ளிமங்கலம் கிழார் மகனார்
 சேர கோவனார்

365. KURIN̄CI

(The confidante of the heroine speaks to the heroine to be overheard by the hero)

Hail to you my friend!
 Shall we defy the surveillance of our watchful mother
 And reach the commonyard of our village,
 Quitting our broad foreyard,
 During this broad day, and go
 Making loud enquiries,
 About the way that leads
 To our lover's land, which is rich in vast paddy-fields
 To be witnessed by all?
 Shall we return here after accusing our lover
 As a man lacking virtue?
 He is the chief of a sky-high mountain
 Where dinsome cascades flow ceaselessly
 Even during times of prolonged drought
 When no rain pours, accompanied by thunder and lighthning.

- *Kiḷḷimaṅkalam Kīlār Cōkōvaṇār.*

366. பாலை

அரவுக் கிளர்ந்தன்ன விரவுறு பல் காழ்
 வீடுறு நுண் துகில் ஊடு வந்து இமைக்கும்
 திருந்துஇழை அல்குல், பெருந் தோட் குறுமகள்
 மணி ஏர் ஐம்பால் மாசு அறக் கழீஇ,
 கூதிர் முல்லைக் குறுங் கால் அலரி
 மாதர் வண்டொடு சுரும்பு பட முடித்த
 இரும் பல் மெல் அணை ஒழிய, கரும்பின்
 வேல் போல் வெண் முகை விரியத் தீண்டி,
 முதுக் குறைக் குரீஇ முயன்று செய் குடம்பை
 மூங்கில்அம் கழைத் தூங்க, ஒற்றும்
 வட புல வாடைக்குப் பிரிவோர்
 மடவர் வாழி, இவ் உலகத்தானே!

உலகியல் கூறிப் பொருள்வயிற் பிரிய வலித்த நெஞ்சிற்குத் தலைமகன் சொல்லியது.
 —மதுரை ஈழத்துப் பூதன் தேவனார்

366. PĀLAI

Too stupid are those folks of this earth,
 Who go to distant lands, seeking riches,
 During this season when northerly
 Blows, unfolding the spear-like and white buds
 Of sugarcanes and shaking the beautiful bamboos,
 Whence swing the nests,
 Which the sparrows of wisdom great, had built
 With great labour! Alas, the folks
 Are so ignorant to forsake
 Their blissful slumber on the delicate quilts
 Of the soft and dusky tresses of their youthful spouses.
 Their tresses after a wash, shine like blue-gems;
 They deserve to be plaited in five different modes;
 They are buzzed by comely bees, both male and female,
 As they sport with Mullai flowers on slender stalks,
 Which were opened by the chill northerly!
 Their shapely forelaps resemble
 The raised serpent-hoods; they are decked
 With many-layered pearl-strings;
 They send out their radiance
 Through the delicate garments
 Which sway gently as they walk.

- *Maturai Nattuppūtan Tēvanār.*

367. முல்லை

கொடுங் கண் காக்கைக் கூர் வாய்ப் பேடை
 நடுங்கு சிறைப் பிள்ளை தழீஇ, கிளை பயிர்ந்து,
 கருங் கண் கருனைச் செந்நெல் வெண் சோறு
 சூருடைப் பலியொடு கவரிய, குறுங் கால்
 கூழுடைநல் மனைக் குழுவின இருக்கும்
 மூதில் அருமன் பேர் இசைச் சிறுகுடி
 மெல் இயல் அரிவை! நின் பல் இருங் கதுப்பின்
 குவளையொடு தொடுத்த நறு வீ முல்லைத்
 தளை அவிழ் அலரித் தண் நறுங் கோதை
 இளையரும்சூடி வந்தனர், நமரும்
 விரி உளை நன் மாக் கடைஇ,
 பரியாது வருவர், இப் பணி படு நாளே.

வரவு மலிந்தது —நக்கீரர்

367. MULLAI

(The friend of the heroine happily announces that the hero comes ready to wed the heroine)

O my friend!
 You are a youthful lass of soft-mien;
 Your tresses are dark and dense,
 You have decked them with the cool and fragrant wreaths
 Wrought of the Kuṇḍalī blooms
 And the burgeoned flowers of the odorous Mullai.
 You are now abiding in the highly renowned Cīrukuṭi
 In the realm of Aruman, the scion of an ancient clan.
 Here, a fierce-eyed and sharp-beaked female crow
 Embraces its fledgeling of fluttering feathers
 And summons its kin and waits
 At a goodly house, which is supported by short poles
 And abounding in food-stuffs,
 Eager to eat the white balls of cooked rice ---
 The food prepared with the red paddy grains
 And the pieces of dark-eyed Karunai roots
 Together with the fearsome food
 Offered by the folk to the deities.
 See, my friend, how the aides
 Of our chief have arrived here,
 All decked with wreaths, wrought
 Of the same flowers
 With which your wreaths are woven!
 It is certain that our chief
 Also will arrive here soon,
 Unharmd, riding on his goodly horse,
 Endowed with spread-out manes
 During this season of heavy showers of dew!
 (Be free from worries!)

- Nakkīrar.

Suggestion: The female crow embraces its fledgeling and sits in a house together with its kin, to eat the food-offering. This implies that the heroine should embrace her child with love and support her relatives with the wealth which her husband earns.

368. குறிஞ்சி

பெரும் புனம் கவரும் சிறு கிளி ஒப்பி,
 கருங் கால் வேங்கை ஊசல் தூங்கி,
 கோடு ஏந்து அல்குல் தழை அணிந்து, நும்மொடு
 ஆடினம் வருதலின் இனியதும் உண்டோ?
 நெறி படு கூழைக் கார் முதிர்பு இருந்த
 வெறி கமழ் கொண்ட நாற்றமும், சிறிய
 பசலை பாய்தரு நுதலும், நோக்கி,
 வறிது உகு நெஞ்சினள், பிறிது ஒன்று சுட்டி,
 வெய்ய உயிர்த்தனள் யாயே—
 ஐய!— அஞ்சினம், அளியம் யாமே!

தோழி தலைமகற்குச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —கபிலர்

368. KURIN̄CI

(The confidante speaks to the hero)

We guard our vast millet garden
Against the plundering parrots, small in size;
We delight sitting on the oscillating swing
That hangs down from the branch
Of the dark-trunked Vēnkai tree; we sport
In the cascade, our raised forelaps
Bedecked with leaves and then return home!
Could there be aught more joyous than this?
But see, our mother has smelt something
Unusual in our fragrant tresses,
Which are dark and curled!
She has also seen the pervading
Pallor on our narrow foreheads!
An unwanted grief torments her heart
And so she heaves hot sighs,
Out of anger, as though some trouble is seething
In her heart. We poor girls
Dread this our lord!

- Kapilar.

369. நெய்தல்

கடர் சினம் தணிந்து குன்றம் சேர,
 நிறை பறைக் குருகினம் விசும்பு உகந்து ஒழுக,
 எல்லை பைபயக் கழிப்பி, முல்லை
 அரும்பு வாய் அவிழும் பெருபுன் மாலை
 இன்றும் வருவதுஆயின், நன்றும்
 அறியேன் வாழி — தோழி! — அறியேன்,
 ஞெமை ஓங்கு உயர் வரை இமையத்து உச்சி,
 வாஅன் இழிதரும் வயங்கு வெள் அருவிக்
 கங்கைஅம் பேர் யாற்றுக் கரை இறந்து இழிதரும்
 சிறை அடு கடும் புனல் அன்ன, என்
 நிறை அடு காமம் நீந்துமாறே.

பட்ட பின்றை வரையாது பொருள்வயிற் பிரிந்து, ஆற்றாளாகிய தலைமகள் வன்புறை
 எதிர் அழிந்தது. — மதுரை ஒலைக் கடையத்தார் நல்வெள்ளையார்

369. NEYTAL

(The grieving heroine complains to her friend who consoled her to bear the pangs of separation when the hero is away in a far-off land)

The dolorous evening is the time
 When the sun retires to the western hill,
 Its fierceness getting abated; it is also the hour,
 When the heavily-feathered flocks of herons
 Are up in the sky. Mullai buds blow,
 Bidding farewell to the day-time slowly.
 If such an hour sets in today also,
 As it does daily, alas, how shall I swim
 Against the flood of love,
 That swells and tries to erode my fortitude?
 It is like the swift-flowing flood
 That overflows the banks and erodes the dams,
 Of the great Ganges,
 Which cascades down
 As a silvery stream,
 From the high peaks of the great Himalayas,
 Thick with Nemaï trees!

- *Maturai Ōlaikkaṭayattār Nalvellaiyār.*

370. மருதம்

வாராய், பாண! நகுகம் — நேரிழை
 கடும்புடைக் கடுஞ் சூல் நம் குடிக்கு உதவி,
 நெய்யோடு இமைக்கும் ஐயவித் திரள் காழ்
 விளங்கு நகர் விளங்கக் கிடந்தோட் குறுகி,
 'புதல்வன் ஈன்றெனப் பெயர் பெயர்த்து, அவ் வரித்
 திதலை அல்குல் முது பெண்டு ஆகி,
 துஞ்சதியோ, மெல் அம் சில் ஓதி?' என,
 பல் மாண் அகட்டில் குவளை ஒற்றி,
 உள்ளினென் உறையும் எற் கண்டு, மெல்ல,
 முகை நாண் முறுவல் தோற்றி,
 தகை மலர் உண்கண் கை புதைத்ததுவே.

ஊல் நீட ஆற்றானாய் நின்றான் பாணற்குச் சொல்லியது; முன் நிகழ்ந்ததனைப்
 பாணற்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம். — உறையூர்க் கதுவாய்ச் சாத்தனார்.

370. MARUTAM

(The hero speaks to his Pāṇaṇ about the sulking of his spouse)

Come Pāṇa! Let us laugh and enjoy!
 My beloved of shapely jewels,
 In her first pregnancy, blessed our clan
 With a son; all our kin took great care of her;
 Until she bore the child,
 She was in her bed
 When ghee and the white mustard seeds
 Were besmeared in the house;
 The mixture made the house glow bright;
 It was then, I neared her and spoke thus:
 "Soft-miened darling, endowed with comely tresses!
 Having borne a son, have you now assumed a name anew?
 (Mother)
 Do you sleep now having grown so old
 With forelap of stripes and speckles?"
 Praising her so, I, with a bloom of Kuvaḷai,
 Stroked her stomach so praiseworthy.
 I stayed near her for a while,
 Steeped in deep thought. At this,
 She smiled gently when her teeth
 Shone like the fresh buds of Mullai.
 She, with her hands, covered her eyes, touched with collyrium,
 And beauteous like a pair of flowers,
 And felt elated! (Lo! Such an one is now sulking with me!)

- *Uraiṃṇur Katuvāyccattanār.*

371. முல்லை

காயாங் குன்றத்துக் கொன்றை போல,
 மா மலை விடர் அகம் விளங்க மின்னி,
 மாயோள் இருந்த தேளம் நோக்கி,
 வியல் இரு விசம்பு அகம் புதையப் பாஅய்,
 பெயல் தொடங்கினவே, பெய்யா வானம்;
 நிழல் திகழ் கடர்த் தொடி ஞெகிழ ஏங்கி,
 அழல் தொடங்கினளே ஆயிழை; அதன் எதிர்,
 குழல் தொடங்கினரே கோவலர்—
 தழங்கு குரல் உருமின் கங்குலானே.

வினை முற்றி மறுத்தராநின்றான் பாகற்குச் சொல்லியது. —ஒளவையார்

371. MULLAI

(The hero addresses his charioteer while returning, his task completed)

The clouds, flash out like the Konrai flowers
 In the hill, rich in Kāya trees;
 They flood with light,
 The dark clefts of the lofty hill;
 Now they move towards the village
 Where my dark-hued beloved abides.
 Nimbi spread all through the vast sky and start to pour.
 These are the clouds, which, hitherto
 Withheld the showers. Alas, my beloved
 Has started weeping; her glittering
 And well-crafted bracelets slip off;
 Before her, the cowherds have started
 Blowing their pipes; during this night.
 The melody of these pipes
 Would bring usher in fear
 Even like the claps of thunder!

- Avvaiyār.

372. நெய்தல்

அழிதக்கன்றே — தோழி! — கழி சேர்பு
கானற் பெண்ணைத் தேனுடை அளி பழம்,
வள் இதழ் நெய்தல் வருந்த, மூக்கு இறுபு,
அள்ளல் இருஞ் சேற்று ஆழப் பட்டென,
கிளைக் குருகு இரியும் துறைவன் வளைக் கோட்டு
அன்ன வெண் மணற்று அகவயின், வேட்ட
அண்ணல் உள்ளமொடு அமர்ந்து, இனிது நோக்கி,
அன்னை தந்த அலங்கல் வான் கோடு
உலைந்தாங்கு நோதல் அஞ்சி, 'அடைந்ததற்கு
இனையல் என்னும்' என்ப — மனை இருந்து,
இருங் கழி துழவும் புனித் தலைப் பரதவர்
திண் திமில் விளக்கம் எண்ணும்
கண்டல் வேலிக் கழி நல் ஊரே.

மேல் இச்செறிப்பான் அறிந்து ஆற்றாளாகி நின்ற தலைமகன் ஆற்ற வேண்டி,
உலகியல் மேல் வைத்துச் சிறைப்புறமாகச் செறியார் எனச் சொல்லியது. —
உலோச்சனார்

372. NEYTAL

(The confidante of the heroine consoles the heroine saying that her parents will not put her under strict vigil)

My friend!
 The honeyed fruits, overripe of the palmyra trees
 In the beach slip from their stalks
 And fall into the marshy creek;
 They crush and deshape the wide-petalled Neytal flowers
 While falling and the falling noise
 Of the fruits causes the flocks of herons
 To get scared and wing away
 Such is the ford of our lover.
 That chief very much longed
 To embrace you in a place on our shore
 With heaps of sand, as white as conch-shells.
 As if to fall in a line with your high thinking,
 This village women remain at their houses
 And keep counting the lamps
 In the strong boats of their menfolk
 Who, with their bodies shaking of cold breeze,
 Search for fishes in the dusky creek.
 These women of our lovely hamlet
 Encircled by a creek and fenced
 With Kaṇṭal tree cast their kind looks at you
 And console you saying,
 'Girl! Do not grieve for what has happened!'
 Alas, they are under the impression
 That you are upset for the deshaping
 Of the long stick with swaying leaves,
 Which our mother gave you
 To drive the birds from the drying fishes!
 There is no need for you to grieve.
 (Our elders are ignorant of our affairs.
 They will not restrict your movements)

Ulōccanār

Latent Meaning: The herons wing away as the fruits fall down causing damage to the neytal flowers. This suggests that if the hero weds the heroine and puts an end to the clandestine meetings, the gossips of the village will become silent.

373. குறிஞ்சி

முன்றிற் பலவின் படு சுளை மரீஇ,
 புன் தலை மந்தி தூர்ப்ப, தந்தை
 மை படு மாவரை பாடினள் கொடிச்சி,
 ஐவன வெண்ணெல் குறுஉம் நாடனோடு
 சூருடைச் சிலம்பின் அருவி ஆடி
 கார் அரும்பு அவிழ்ந்த கணி வாய் வேங்கைப்
 பா அமை இதணம் ஏறி, பாசினம்
 வணர் குரற் சிறு திணை கடிய,
 புணர்வது கொல்லோ, நாளையும் நமக்கே?

செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —கபிலர்

373. KURINCI

(The friend of the heroine indicates to the hero that her friend is under the strict guard of her elders)

Will it be possible tomorrow also,
 To guard the bent-eared millet crops
 With tiny grains against green parrots,
 Standing on the wide loft
 Built on the Vēṅkai tree,
 Which can foretell like fortune-tellers-,
 The Vēṅkai tree full of oped flowers,
 Dark of hue-, after having sported
 In the stream of the fearsome slope,
 Haunted by spirits,
 In the company of our lover,
 The chief of a mountain
 Where a Kurava girl pounds Aivaṇam grains,
 The while singing the prosperity
 Of her father's cloud-clad hill
 And where a downy-headed she-monkey
 Enjoys eating the drupes
 Of jack-fruits and drops down the seeds?

- *Kapilar.*

Suggestion: The she-monkey eats the drupe of the jackfruit and drops down the seeds when the Kurava girl pounds grains. This suggests that the hero enjoys the charm of the heroine in secret and causes gossip in the village, at which the mother will invite the Vēlaṇ and perform a sacrifice singing the glory of Murukaṇ and cause a lamb to be killed.

374. முல்லை

முரம்பு தலை மணந்த நிரம்பா இயவின்
 ஓங்கித் தோன்றும் உமண் பொலி சிறுகுடிக்
 களரிப் புளியின் காய் பசி பெயர்ப்ப,
 உச்சிக் கொண்ட ஓங்கு குடை வம்பலிர்!
 முற்றையும் உடையமோ மற்றே — பிற்றை
 வீழ் மா மணிய புனை நெடுங் கூந்தல்,
 நீர் வார் புள்ளி ஆகம் நனைப்ப,
 விருந்து அயர் விருப்பினாள் வருந்தும்
 திருந்துஇழை, அரிவைத் தேமொழி நிலையே?

வினை முற்றி மீள்வான் இடைச் சுரத்துக் கண்டார்க்குச் சொல்லியது. —வன்
 பரணர்

374. MULLAI

(The hero speaks to the folks on his way home after accomplishing his mission in a foreign land)

O strangers!
This is an interminable path
Whose surface is full of pebbles;
Here are small settlements
Of the salt-vendors;
These hamlets are on high ground;
You, after appeasing your hunger,
By eating the pods of the tamarind trees
That grow in the brackish soil,
Walk ahead, holding tall-stalked umbrellas
Above your heads.
My beloved is impatient
To accord me a guest's reception;
She of shapely ornaments and well-dressed hair,
That hangs low resembling in hue the blue-gem,
Is busy preparing food in the kitchen;
Her breasts are wet
With tear-drops;
Have we ever enjoyed in full,
Such a joyous state of her? Never!

- *Vanparaṇar.*

375. நெய்தல்

நீடு சினைப் புன்னை நறுந் தாது உதிர,
கோடு புனை குருகின் தோடு தலைப் பெயரும்
பல் பூங் கானல் மல்கு நீர்ச் சேர்ப்ப!
அன்பு இலை; ஆதலின், தன் புலன் நயந்த
என்னும் நாணுநன்னுதல் உவப்ப,
வருவை ஆயினோ நன்றே — பெருங் கடல்
இரவுத் தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தென, உரவுத் திரை
எறிவன போல வருஉம்
உயர் மணல் படப்பை எம் உறைவின் ஊரே.

வரையாது நெடுங்காலம் வந்தொழுக, தலைமகள்து நிலை உணர்ந்த தோழி
வரைவு கடாயது —பொதும்பில் கிழார் மகன் வெண்கண்ணி.

375. NEYTAL

(The heroine's friend speaks to the hero who extends the period of clandestine courtship)

O chief of a littoral region
 Whose beach is rich in countless flowers
 Where on the high branches of Punnai trees,
 Flocks of cranes perch and then wing away,
 Seeking prey and cause the fragrant, pollen
 Of the flowers to shed.
 You have no (genuine) love for us!
 If you come to our hamlet, sweet to live in,
 With preparations to wed my friend, -
 To the village where waves rise high
 When the full moon emerges out
 At night, as if they would rush to attack,
 And with gardens full of high sand-dunes,
 It will spell good to my friend.
 My friend is one who feels shy
 To speak out her mind, even to me!
 I am dear to her; I will actualise her every wish!

- Potumpil Kilār makan Venkaṇṇiyār.

Suggestion: (1) The cranes wing away causing the pollen of the Punnai tree fall down.

The hero who was with the heroine during the premarital period parted from her causing her to weep.

(2) The sea rises up at the sight of the full moon.

This suggests that the kin of the heroine will rejoice at the coming of the hero who comes with the proposal to wed the her.

376. குறிஞ்சி

முறஞ்செவி யானைத் தடக் கையின் தடைஇ
 இறைஞ்சிய குரல பைந் தாட் செந் தினை,
 வரையோன் வண்மை போல, பல உடன்
 கிளையோடு உண்ணும் வளைவாய்ப் பாசினம்!
 குல்லை, குளவி, கூதளம், குவளை,
 இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந் தண் கண்ணியன்,
 சுற்று அமை வில்லன், செயலைத் தோன்றும்
 நல் தார் மார்பன், காண்குறின், சிறிய
 நற்கு அவற்கு அறிய உரைமின்; பிற்றை
 அணங்கும் அணங்கும் போலும்? அணங்கி,
 வறும் புனம் காவல் விடாமை
 அறிந்தனீர் அல்லிரோ, அறன் இல் யாயே?

தோழி கிளிமேல் வைத்துச் சிறைப்புறமாகச் செறிப்பு அறிவுறீஇயது. —கபிலர்

376. KURIN̄CI

(The friend of the heroine informs the hero of the confinement of the heroine)

O, bent-beaked parrot-flocks
 Eating the grains of green-stalked millet
 With your kin -, the millet
 Whose well-ripe and curved ears
 Resemble the huge trunks of elephants
 With winnow-like wide ears
 Even like the suppliants who enjoy
 The wealth of a generous hill-chief!
 If you happen to meet beneath the Acōku tree,
 The garlanded chief,
 Holding a well-strung bow and adorned with cool wreaths,
 Woven of the flowers of Kullai,
 Kuḷavi, Kūṭalam, Kuḷalai and Illam,
 Tell him a little of what you know
 Of our plight, convincingly! We are
 Afraid that Lord Murukan
 Will torment us besides our mother!
 She is virtueless
 And does not allow us to stand guard
 To the millet-field, which now is
 Desolate without our guarding?

- *Kapilar.*

377. நெய்தல்

மடல்மா ஊர்ந்து, மாலை சூடி,
 கண் அகன் வைப்பின் நாடும் ஊரும்
 ஒள் நுதல் அரிவை நலம் பாராட்டி,
 பண்ணல் மேவலமாகி, அரிது உற்று,
 அது பிணி ஆக, விளியலம் கொல்லோ—
 அகல் இரு விசும்பின் அரவுக் குறைபடுத்த
 பசங் கதிர்மதியத்து அகல் நிலைப் போல,
 அளகம்சேர்ந்த திருநுதல்
 கழறுபு மெலிக்கும் நோய் ஆகின்றே?

சேட்படுக்கப்பட்டு ஆற்றானாகிய தலைமகன், தோழி கேட்ப, தன்னுள்ளே சொல்லியது. —மடல் பாடிய மாதங்கீரனார்

377. KURIN̄CI

(The hero speaks to himself to be heard by the heroine's friend)

My beloved's forehead is narrow;
 It is bordered by her hair;
 The forehead resembles the moon,
 Cool-rayed and luminous,
 Which is partially gripped by the snake,*
 In the vast sky.
 It has weakened me,
 To be condemned by my friends;
 Oh! how strong is my desire
 To ride on a horse, wrought of the palmyra stems,
 Adorning myself with wreaths woven of blooms
 And go round, visiting every country,
 Of extensive landscape, and every village,
 All along praising the great beauty of my beloved!
 How intense is my desire
 To control my heart with effort great,
 And die of the same illness!

- *Maṭal pāṭiya Mātankīranār.*

* The hero means that the forehead glows like the moon during the lunar eclipse, when only part of the moon is visible. The poet is renowned for his talent to describe most imaginatively, the act of mounting the pseudo-horse of the disappointed lover. Hence the epithet *Maṭalpāṭiya* before his proper name.

378. நெய்தல்

யாமமும் நெடிய கழியும்; காமமும்
 கண்படலீயாது பெருகும்; தெண் கடல்
 முழங்கு திரை, முழவின் பாணியின், பைபய,
 பழம் புண் உறுநரின், பரவையின் ஆலும்;
 ஆங்கு அவை நலியவும், நீங்கி யாங்கும்,
 இரவு இறந்து, எல்லை தோன்றலது; அலர் வாய்
 அயல் இற் பெண்டிர் பசலை பாட,
 ஈங்கு ஆகின்றால் — தோழி!— ஓங்கு மணல்
 வரி ஆர் சிறு மனை சிதைஇ வந்து,
 பரிவுதரத் தொட்ட பணிமொழி நம்பி,
 பாடு இமிழ் பனி நீர்ச் சேர்ப்பனொடு
 நாடாது இயைந்த நண்பினது அளவே.

தோழி சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது; தலைமகன் ஒரு வழித் தணந்த பின்னை வன்புறை எதிர்மொழிந்ததூஉம் ஆம். —வடம வண்ணக்கன் பேரி சாத்தனார்.

378. NEYTAL

(The heroine's friend speaks to be overheard by the hero)

O friend!
 The night extends and my sickness swells
 And causes me sleeplessness;
 The sea-waves roll and roll
 Even like those with unhealed old wounds;
 The waves make noise gently
 Like the rhythmic drums.
 Amidst this anguish,
 The sun seems not to emerge out.
 Our lover once visited our shore
 And destroyed our small sand-homes
 We had built on the high sand-dune;
 He made pleasing affirmations, soaked in love,
 Which were so pleasing to hear;
 We poor girls took his words to be true!
 This kinship we made,
 Quite thoughtlessly, with the chief
 Of the cool and dinsome shore,
 Has made the women, our neighbours,
 To wield their slanderous tongues
 And sing of our pallor!

- Vaṭama Vaṇṇakkaṇ Pēri Cāttanar.

379. குறிஞ்சி

புன் தலை மந்திக் கல்லா வன் பறழ்
 குன்று உழை நண்ணிய முன்றிற் போகாது,
 எரி அகைந்தன்ன வீ ததை இணை
 வேங்கைஅம் படு சினைப் பொருந்தி, கைய
 தேம் பெய் தீம் பால் வெளவலின், கொடிச்சி
 எழுது எழில் சிதைய அழுத கண்ணே,
 தேர்வண் சோழர் குடந்தைவாயில்
 மாரி அம் கிடங்கின் ஈரிய மலர்ந்த,
 பெயல் உறு நீலம் போன்றன; விரலே,
 பாஅய் அவ் வயிறு அலைத்தலின், ஆனாது,
 ஆடு மழை தவழும் கோடு உயர் பொதியில்
 ஓங்கு இருஞ் சிலம்பில் பூத்த
 காந்தளும் கொழு முகை போன்றன, சிவந்தே.

தோழி தலைமகற்குத் தலைமகளை மடமை கூறியது; காப்புக் கைம்மிக்க காலத்துத்
 தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதூஉம் ஆம். —குடுவாயிற் கீரத்தனார்

379. KURIN̄CI

(The companion tells the hero that her friend is too young to marry)

Chief!

A strong cub, naturally endowed with skills,
 Of a soft-headed she-monkey,
 Refuses to move away from the foreyard
 Of a house, close by the hill,
 And sits on a huge branch of a Vēṅkai tree
 With clusters of fire-like flowers
 And snatches away from the hands
 Of this Kurava girl, the vessel,
 Filled with honeyed milk. At this,
 The girl weeps sorely and causes
 Her eyes lose their charm;
 Those eyes now resemble the blue-lilies,
 Which were assailed by the pouring rain
 And which flourish in the moat
 Filled with rain water, at Kuṭantai,
 The town of the Cōlās,
 Who give away chariots to suppliants.
 Her fingers turn red and look like
 The well-grown Kāntaḷ buds
 On the high dark Potiyil hill
 With high peaks, owing to her
 Striking at her stomach with them,
 At the loss of the milk-filled cup!

- Kuṭavāyil Kīrattanār.

380. மருதம்

நெய்யும் குய்யும் ஆடி, மெய்யொடு
 மாசு பட்டன்றே கலிங்கமும்; தோளும்,
 திதலை மென் முலைத் தீம் பால் பிலிற்ற,
 புதல்வற் புல்லிப் புனிறு நாளும்மே;
 வால் இழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்
 தேரோற்கு ஒத்தனெம் அல்லேம்; அதனால்
 பொன் புரை நரம்பின் இன் குரல் சீறியாழ்
 எழாஅல் வல்லை ஆயினும், தொழா அல்;
 கொண்டு செல் — பாண! — நின் தண் துறை ஊரனை,
 பாடு மனைப் பாடல்; கூடாது நீடு நிலைப்
 புரவியும் பூண் நிலை முனிகுவ;
 விரகு இல மொழியல், யாம் வேட்டது இல் வழியே!

பாணற்குத் தோழி வாயில் மறுத்தது. —கூடலூர்ப் பல்கண்ணனார்

380. MARUTAM

(The friend of the heroine refuses entry to the messenger (panan) of the hero)

O pana!
 Our garments are with ghee and smoke stained;
 From our arms issue a kind of smell,
 By the milk sprinkled on them
 While suckling our new-born son;
 Our mellowed breasts with yellow speckles
 Are swollen with milk;
 We are no match to your patron,
 Who is a rider of chariot
 And who is ever in the company
 Of the brightly-jewelled hetairas;
 No doubt you are an adept
 In playing the small yāl, pregnant with sweet melody.
 We resent your standing here, begging for our favour!
 Take back your patron, the chief of a plain
 With many a cool ford.
 The horses are growing impatient.
 They are yoked to the chariot for a pretty long time!
 Your words will bear no fruit,
 As we refuse to be moved by them!

- *Kūṭalūrppalkaṇṇāṇār.*

381. முல்லை

‘அருந் துயர் உழுத்தலின் உண்மை சான்ம்’ எனப்
 பெரும்பிறிது இன்மையின் இலேனும் அல்லேன்;
 கரை பொருது இழிதரும் கான் யாற்று இகுகரை
 வேர் கிளர் மராஅத்து அம் தளிர் போல,
 நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு, இடும்பை
 யாங்கனம் தாங்குவென்மற்றே? —ஒங்கு செலல்
 கடும் பகட்டு யானை நெடு மான் அஞ்சி,
 ஈர நெஞ்சமொடு இசை சேண் விளங்க,
 தேர் வீச இருக்கை போல,
 மாரி இரீஇ மான்றன்றால் மழையே.

பிரிவிடை ஆற்றாளாகிய தலைமகள் பருவ வரவின்கண் சொல்லியது. —
 ஓளவையார்

381. MULLAI

(The heroine speaks at the advent of the rainy season)

The clouds have started pouring heavily,
 Steadily and continually.
 The downpour is akin to the limitless shower
 Of gifts on the suppliants,
 In the diurnal court of Neṭumān Añci,
 The king with fleeting horses and tuskers
 Of swift and majestic gait,
 Who with his generous heart bestows
 Gifts on bards with a view
 To establish his fame in time and space!
 How shall I bear the grief?
 My heart ceaselessly trembles
 Even like the beautiful and tender leaves
 Of the mango tree, its roots exposed,
 Standing on the eroded bank of a wild stream in spate.
 (I should have died by now!)
 But I am still alive, bearing the pangs of separation!
 Does it mean that I have no love for my lover?

- *Avvaiyār.*

382. நெய்தல்

கானல் மாலைக் கழி நீர் மல்க,
நீல் நிற நெய்தல் நிரை இதழ் பொருந்த,
ஆனாது அலைக்கும் கடலே; மீன் அருந்தி,
புள்ளினம் குடம்பை உடன் சேர்பு உள்ளார்
துறந்தோர் தேளத்து இருந்து, நனி வருந்தி,
ஆர் உயிர் அழிவது ஆயினும் — நேரிழை!—
கரத்தல் வேண்டுமால்மற்றே, பரப்பு நீர்த்
தண்ணம் துறைவன் நாண,
நண்ணார் தூற்றும் பழிதான் உண்டே.

ஒரு வழித் தணந்த காலத்துப் பொழுதுபட ஆற்றாளாகி நின்ற தலைமகளைத்
தோழி ஆற்றுவிக்கல்லாளாயினாட்குத் தலைமகள் சொல்லியது. —நிகண்டன்
கலைக்கோட்டுத் தண்டனார்.

382. NEYTAL

(The heroine speaks to her consoling friend when the hero is away
during the courting period)

The creeks amidst the sea-side grove
In filled with tidal water during evening;
The blue Neytal folded;
The birds returned to their abodes
After having eaten the fishes from the sea,
Whose waves rise and fall endlessly;
Our lover did not think of the evening hour
And went away; even if we should stay
In the place where he stayed and give up our precious life
On account of our unbearable grief,
We should conceal it
From the knowledge of others.
(So, I will bear the pain; you need not grieve!)

- *Nikaṇṭaṇ Kalaikkōṭṭuttaṇṭaṇār.*

383. குறிஞ்சி

கல் அயற் கலித்த கருங் கால் வேங்கை
 அலங்கல்அம் தொடலை அன்ன குருளை
 வயப் புனிற்று இரும் பிணப் பசித்தென, வயப் புலி
 புகர் முகம் சிதையத் தாக்கி, களிறு அட்டு,
 உரும் இசை உரறும், உட்குவரு நடு நாள்,
 அருளினை போலினும், அருளாய் அன்றே—
 கனை இருள் புதைத்த அஞ்சுவரும் இயவில்
 பாம்பு உடன்று இரிக்கும் உருமோடு,
 ஓங்கு வரை நாட! நீ வருதலானே.

தோழி ஆறு பார்த்துற்றுச் சொல்லியது.— கோளியூர் கிழார் மகனார் செழியனார்

383. KURINCI

(The friend of the heroine speaks about the path which the hero treads)

O lord of a lofty mountain!
 You visit here treading
 The fearful path wrapped up
 In dense darkness, during the midnight;
 Thunder reverberates and kills snakes;
 A mighty tiger smashes
 The speckled face of a tusker
 To appease the hunger of its mate,
 A dark and sickly tigress
 Which had recently littered cubs;
 These cubs resemble the swaying garland
 Wrought with the flowers of the dark-trunked Vēṅkai tree
 That thrives at the foot of the hill,
 And growls louder than the thunder;
 You are not really gracious
 Though you seem to be so!

- Koliyūr Kilār maṇaṇār Celīyaṇār.

Suggestion: The tiger loves its mate and kills an elephant to appease its hunger.

This suggests that the hero also should honour the wishes of his beloved, go to distant lands, destroy his foes and come with wealth to wed her, proclaiming his advent with the blare of conches.

384. பாலை

பைம் புறப் புறவின் செங் காற்சேவல்
 களரி ஓங்கிய கவை முடக் கள்ளி
 முளரி அம் குடம்பை ஈன்று, இளைப்பட்ட
 உயவு நடைப் பேடை உணீஇய, மன்னர்
 முனை கவர் முது பாழ் உகு நெற் பெறுஉம்
 அரண் இல் சேய் நாட்டு அதர் இடை, மலர்ந்த
 நல் நாள் வேங்கைப் பொன் மருள் புதுப் பூப்
 பரந்தன நடக்க, யாம் கண்டனம் மாதோ;
 காண் இனி வாழி — என் நெஞ்சே! — நாண் விட்டு
 அருந் துயர் உழந்த காலை
 மருந்து எனப்படுஉம் மடவோளையே.

உடன் போகாநின்றான் மலிந்து தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. —பாலை பாடிய
 பெருங்கடுங்கோ

384. PĀLAI

(The hero speaks to his heart during elopement)

Hail my heart!

The young lass is the medicine to cure us

Of the malady of love-sickness

Which caused us the loss of our sense of shame.

We now see her walking like a swan

On the path leading to a distant land

Strewn with the golden flowers of Vēṅkai

Whose blossoming augurs the auspicious season

Of wedding; it is the path through villages

Deserted by its inhabitants.

The villages are ruined to the core

As an alien army had destroyed

And looted them; here are seen scattered

The grains of paddy that grew on their own.

These grains are collected by a red-legged dove

With fleshy back, to feed its mate

Which had recently laid eggs

In the nest built of twigs

At the top of a tall Kaḷḷi plant.

That thrives in the brackish barren land.

Rejoice, O my heart, at the sweet gait of our beloved!

- Pālaipāṭiya Perunkaṭuṅkō.

385. நெய்தல்

எல்லை சென்றபின், மலரும் கூம்பின;
புலவு நீர் அடைகரை யாமைப் பார்ப்போடு
அலவனும் அளவையிற் செறிந்தன; கொடுங் கழி
இரை நசை வருத்தம் வீட, மரமிசைப்
புள்ளும் பிள்ளையொடு வதிந்தன; அதனால்,
பொழுதன்று ஆதலின், தமியை வருதி;
எழுது எழில் மழைக்க.....

385. NEYTAL

(The friend of the heroine speaks to the hero)

The sun has sunk;
 The flowers have folded;
 Along the shore of the sea
 With stinking water,
 The crabs with their young ones
 Abide in their holes;
 The birds, freed from their pain
 Of searching for their prey
 In the curved creek,
 Are confined to their nests
 With their fledgelings;
 This is not the opportune time
 For your visit; yet you visit here all alone;
 The cool and charming eyes
 Of my friend are touched with collyrium.....

- *Añcilāntaiyār.*

Note: This verse is incomplete in all the available palm-leaf manuscripts. According to the manuscript belonging to the Maturai Tamil Caṅkam, the author of this verse is Añcilāntaiyār.

386. குறிஞ்சி

சிறு கட் பன்றிப் பெருஞ் சின ஒருத்தல்,
 துறுகட் கண்ணிக் கானவர் உழுத
 குலவுக் குரல் ஏனல் மாந்தி, ஞாங்கர்,
 விடர் அளைப் பள்ளி வேங்கை அஞ்சாது,
 கழை வளர் சாரல் துங்கம் நாடன்,
 'அணங்குடை அருஞ் சூள் தருகுவென்' என நீ,
 'நும்மோர் அன்னோர் துன்னார் இவை' என,
 தெரிந்து அது வியந்தனென் — தோழி!— பணிந்து நம்
 கல் கெழு சிறுகுடிப் பொலிய,
 வதுவை என்று அவர் வந்த ஞான்றே.

பரந்தையின் மறுத்தந்த தலைமகற்கு வாயில் நேர்ந்த தோழி தலைமகளை
 முகம்புகுவல் என முற்பட்டாள், தலைமகள் மாட்டு நின்ற பொறாமை நீங்காமை
 அறிந்து, பிறிது ஒன்றன்மேல் வைத்து, 'பாவியேன் இன்று பேதைமை செய்தேன்;
 எம்பெருமாட்டி குறிப்பு உணர்ந்து வழிப்படுவேனாவேன் மன்னோ' எனச்
 சொல்லியது. —தங்கால் ஆத்திரயேன் செங்கண்ணனார்.

386. KURIN̄CI

(The heroine's companion speaks to the heroine, after having allowed the hero into his house when he returned from the house of the hetaira)

My friend!
 Our lover is the chief of the mountain
 Where a tiny-eyed and wrathful male boar,
 After having eaten the bent ears of millet,
 Which was grown by the wreathed hillfolk,
 Sleeps in the slope rich in bamboo-clusters
 Quite fearless of the tigers that abide
 In the nearby mountain-cleft.
 He once said to you,
 That he would take a rare and terrible oath
 But you prevented him to do so
 Saying, "Men of your standing
 Would not do such things."
 Did I not wonder, knowing
 He was a matchless man,
 When I saw him coming to our small village
 With proposal to wed you
 Cusing our village glow with a new charm?

- *Tankāl Ātirēyan Ceṅkaṇṇanār.*

Suggestion: The wild boar eats the millet grains of the hillsman and sleeps undaunted by the presence of tiger close by.

This suggests that, the hero enjoyed union with the stallion pet and waits at the foreyard undaunted by the dicta of denigrators.

387. பாலை

நெறி இருங் கதுப்பும், நீண்ட தோளும்,
 அம்ம! நாளும் தொல் நலம் சிதைய,
 ஒல்லாச் செந் தொடை ஓர்இய கண்ணிக்
 கல்லா மழவர் வில்லிடை விலங்கிய
 துன் அருங் கவலை அருஞ் சுரம் இறந்தோர்
 வருவர் வாழி — தோழி! — செரு இறந்து
 ஆலங்கானத்து அஞ்சுவர இறுத்த
 வேல் கெழு தானைச் செழியன் பாசறை
 உறை கழி வாளின் மின்னி, உதுக்காண்,
 நெடும் பெருங் குன்றம் முற்றி,
 கடும் பெயல் பொழிடும், கலி கெழு வானே.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைமகளைத் தோழி பருவம் காட்டி வற்புறீஇயது. —
 பொதும்பில் கிழார் மகனார்.

387. MULLAI

(The heroine's friend consoles her grieving friend)

Our lover went through a forest
 With many a branched path
 Hard to tread and unapproachable.
 The paths are infested with warriors,
 With inborn martial spirit.
 These men wear flower wreaths
 And shoot their straight darts at the wayfarers.
 So no man dares to walk through the paths.
 He who went through such a path
 Will be back here soon.
 Behold yonder! The extending lofty mountain
 Is besieged by the rumbling rain-clouds!
 They pour out heavy and forceful rains!
 The clouds flash-out, even like the unsheathed sword
 Of Neṭuñceliyan, the Pāṇṭiyan monarch
 Who fought a fearsome battle
 And encamped at Ālaṅkānam,
 With his army of spear-wielding men!
 Take care, not to spoil,
 The charm of your curly and dark
 Tresses as well as your broad shoulders!

- Potumpil Kīlār.

388. நெய்தல்

அம்ம வாழி, தோழி! — நன்னுதற்கு
 யாங்கு ஆகின்றுகொல் பசப்பே— நோன் புரிக்
 கயிறு கடை யாத்த கடு நடை எறி உளித்
 திண் திமில் பரதவர் ஒண் சுடர்க் கொளீஇ,
 நடு நாள் வேட்டம்போகி, வைகறைக்
 கடல் மீன் தந்து, கானற் குவைஇ,
 ஓங்கு இரும் புன்னை வரி நிழல் இருந்து,
 தேம் கமழ் தேறல் கிளையொடு மாந்தி,
 பெரிய மகிழும் துறைவன் எம்
 சிறிய நெஞ்சத்து அகல்வு அறியானே?

வரைவு நீட ஆற்றாளாகிய தோழிக்குக் தலைமகன் சிறைப்புறமாகச் சொல்லியது;
 'மனையுள் வேறுபடாது ஆற்றினாய்' என்றாற்குத் தலைமகள் சொல்லியதூஉம்
 ஆம். —மதுரை மருதங்கிழார் மகனார் பெருங்கண்ணனார்.

388. NEYTAL

(The heroine speaks to her friend)

Listen to me my friend!
 I wish you long life!
 How can pallor pervade our comely forehead?
 The chief of the sea-shore region
 Is never away from our humble hearts -
 In his domain
 The fisherfolk sail the waters
 In their fishing boats, strongly-made.
 They carry with them sharp chisels,
 Fastened to the ends of cords,
 Wrought of well-twisted strands.
 They go during midnight with bright lamps,
 Bring ashore their catch at dawn,
 Heap them near the groves
 Imbibe honey-smelling toddy
 In the company of their kin,
 And rest beneath the dotted shade
 Of tall and dark Punnai trees.

-Maturai Marutaṅ kilār Peruṅkaṇṇāṇār.

Suggestion: The fisherfolk sail into the sea in their boats, catch fishes, heap them on the shore and enjoy taking toddy beneath the Punnai trees.

This suggests that the hero should go to a foreign land, earn wealth, heap the riches in the foreyard of the heroine and wed her and enjoy domestic life.

389. குறிஞ்சி

வேங்கையும் புலி ஈன்றன; அருவியும்
 தேம் படு நெடு வரை மணியின் மானும்;
 அன்னையும் அமர்ந்து நோக்கினளே, என்னையும்—
 களிற்று முகம் திறந்த கல்லா விழுத் தொடை
 ஏவல் இளையரொடு மா வழிப்பட்டென,
 'சிறு கிளி முரணிய பெருங் குரல் ஏனல்
 காவல் நீ' என்றோளே; சேவலொடு
 சிலம்பின் போகிய சிதர் கால் வாரணம்
 முதைச் சுவல் கிளைத்த பூமி, மிகப் பல
 நன் பொன் இமைக்கும் நாடொனாடு
 அன்புறு காமம் அமைக நம் தொடர்பே.

பகற்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற காலத்துத் தலைமகன் கேட்பச் சொல்லியது.—
 காவிரிப் பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனார்.

389. KURIN̄CI

(The friend of the heroine speaks to be overheard by the hero, during
tryst by day)

The Vēnkai trees are aglow
With blooms striped like the tiger's skin;
Gem-like streams cascade down
From the lofty peaks, rich in honey;
Our mother cast her looks, affectionate, at me
And said that our father had gone
Ahunting, followed by his aides
Wielding straight darts; they are darts
Which had once split tuskers' faces;
She bade me to guard the millet
As the tiny parrots plundered
The ears, heavy with grains.
What will betide our friendship,
Rooted in love genuine, with the chief
Of a montane realm, where plenty of fine gold
Shines in the soil, when the slender-legged fowl
And its mate, scratch
The upper layer of the hoary highland?

- *Kāvirippūmpaṭṭinattuccenkaṇṇanar.*

Suggestion: The hero is the chief of a land where gold abounds in the soil
scratched by a wild fowl.

This implies that the hero has not fetched wealth and wed-
ded her in spite of his being very rich.

390. மருதம்

வானை வாளின் பிறழ், நாளும்
 பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும்
 கை வண் கிள்ளி வெண்ணி சூழ்ந்த
 வயல் வெள் ஆம்பல் உருவ நெறித் தழை
 ஐது அகல் அல்குல் அணி பெறத் தைஇ,
 வீழ்வின் செலீஇயர் வேண்டும்மன்னோ;
 யாணர் ஊரன் காணுநன் ஆயின்,
 வரையாமையோ அரிதே; வரையின்,
 வரைபோல் யானை, வாய்மொழி முடியன்
 வரை வேய் புரையும் நல் தோள்
 அளிய — தோழி! — தொலையுந பலவே.

பாங்கு ஆயின வாயில் கேட்ப, நெருங்கிச் சொல்லியது; தலைமகள் தோழிக்கு உரைப்பாளாய், வாயிலாகப் புக்கார் கேட்ப, சொல்லியதூஉம். — ஒள்வையார்.

390. MARUTAM

(The heroine speaks to her friend to be heard by the messengers of the hero)

Friend,
 I should visit the village arena
 Where a festival is on now,
 Bedecking my soft and broad forelap
 With the beautiful and curly leaves
 Of Āmpal, growing in the fields
 Around Veṇṇi, the city of generous Kiḷli.
 Here, the Vālai fishes roll in water,
 Even like swords, as the otters
 In the pond do not eat them
 But slumber peacefully.
 If the chief of the plain with ceaseless revenue
 Happens to see this young lass,
 He will rarely fail to take her as his spouse!
 If he weds her, these goodly arms of mine
 Which are so smooth like the mountain-bamboos
 Will lose much of their charm.
 They are pitiable.

- *Avvaiyār.*

Suggestion: The otter did not think to prey upon the Vālai fish even though it rolled before its eyes. Like this, the concubine did not take steps to screen the strange girl who stood richly decked with jewels but remained at home foolishly.

391. பாலை

ஆழல், மடந்தை! அழுங்குவர் செலவே—
 புலிப் பொறி அன்ன புள்ளிஅம் பொதும்பின்
 பனிப் பவர் மேய்ந்த மா இரு மருப்பின்
 மலர்த் தலைக் காரான் அகற்றிய தண்ணடை
 ஓண் தொடி மகளிர் இழை அணிக் கூட்டும்,
 பொன் படு, கொண்கான நன்னன் நல் நாட்டு
 ஏழிற்குன்றம் பெறினும், பொருள்வயின்
 யாரோ பிரிகிற்பவரே — சுவளை
 நீர் வார் நிகர் மலர் அன்ன, நின்
 பேர் அமர் மழைக் கண் தெண் பனி கொளவே?

பிரிவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது, வரைவு உணர்த்தியதூஉம் ஆம். —பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ.

391. PĀLAI

(The companion of the heroine consoles the heroine who grieves over
apprised of the hero's parting)

O friend,
Weep not! He will give up his proposed journey!
Our lover will not part from you
Even if he can get the Ēlil hill
In the Konkān with rich deposit of gold,
Of Nannan, (the Vēl-chief)¹ where
The women with glowing bracelets
Collect the leaves, which the black buffalo
Endowed with dark and huge horns
And broad head, spared while grazing
The cool creepers amidst the thicket,
Whose shade is spotted like
The leopard's skin. Will he part from you,
Causing your broad eyes
Resembling a pair of Kuvaḷai blooms
Dripping with water
Turn tear-bedewed?

- *Pālaipāṭiya Perunkaṭuṅkō.*

(1) Vēl - A member of the clan of minor chieftains.

392. நெய்தல்

கடுஞ் சுறா எறிந்த கொடுந் தாட் டந்தை
 புள் இமிழ் பெருங் கடல் கொள்ளான் சென்றென,
 மனை அழுது ஒழிந்த புன் தலைச் சிறாஅர்
 துணையதின் முயன்ற தீம் கண் நுங்கின்
 பணை கொள் வெம் முலை பாடு பெற்று உவக்கும்,
 பெண்ணை வேலி, உழை கண் சீறூர்
 நன் மனை அறியின், நன்றுமன்தில்ல;
 செம்மல் நெஞ்சமொடு தாம் வந்து பெயர்ந்த
 கானலொடு அழியுநர் போலாம் — பானாள்,
 முனி படர் களையினும் களைப;
 நனி பேர் அன்பினர் காதலோரே.

இரவுக்குறி முகம்புக்கது; வரைவு நீட ஆற்றளாய தலைமகளைத் தோழி வரைவு உணர்த்தி வற்புறுத்தியதூஉம் ஆம். —மதுரை மருதன் இளநாகனார்.

392. NEYTAL

(The heroine expresses her willingness to meet the hero)

A hardworking fisherman, expert in hunting
 Terrible sharks, goes to the vast sea,
 Full of noisy birds,
 Leaving his young sons, soft-haired, at home.
 These boys who stayed back at home,
 Weeping all along, get by their effort
 The tender palmyra fruits
 With sweet eyes (the drupes),
 Which look like well-shaped breasts,
 And taste them.
 It is good, if our lover locates
 Our goodly house in this village.
 I fear that he grieves with his disappointed heart,
 In the very same grove,
 Where he once used to meet us
 With his prideful heart!
 His love for us is so great
 That he would relieve us
 Of our suffering, even visiting us
 During dead of night!
 (It is painful to think
 That such an one
 Should grieve so sorely.)

- *Maturai Marutan Ilanākanār.*

393. குறிஞ்சி

நெடுங் கழை நிவந்த நிழல் படு சிலம்பின்
 கடுஞ் சூல் வயப்பிடி கன்று ஈன்று உயங்க,
 பால் ஆர் பசும் புனிறு தீரிய, களி சிறந்து,
 வாலா வேழம் வணர் குரல் கவர்தலின்,
 கானவன் எறிந்த கடுஞ் செலல் ளெகிழி
 வேய் பயில் அடுக்கம் சுடர மின்னி,
 நிலை கிளர் மீனின், தோன்றும் நாடன்
 இரவின் வரூஉம் இடும்பை நாம் உய,
 வரைய வந்த வாய்மைக்கு ஏற்ப,
 நமர் கொடை நேர்ந்தனர் ஆயின், அவருடன்,
 நேர்வர்கொல் வாழி — தோழி! — நம் காதலர்
 புதுவர் ஆகிய வரவும், நின்
 வதுவை நாண் ஒடுக்கமும் காணுங்காலே?

வரைவு மலிந்தது. —கோவூர் கிழார்.

393. KURINCI

(The heroine's friend announces the coming of the hero prepared for his wedding)

My friend! May you prosper!
 Our lover is the lord of a hilly domain
 Where a dark-hued tusker with its delightful heart
 Steals away the bent millet ears
 To appease the hunger of its mate.
 A forester here swiftly wields at it
 A blaring torch which burns bright
 Flooding the entire slope with light.
 The torch resembles the lightning flash
 That appears on high and then vanishes.
 If he comes with intent to wed,
 Posing to be a total stranger,
 You will grow bashful
 With the thought of your wedding.
 We will also become free
 Of the anguish, caused by his nightly visits.
 How good it would be, if our kin accept his proposal
 And are friendly with him
 In admiration of his truthfulness!

- Kōvūr Kīlār.

394. முல்லை

மரந்தலை மணந்த நனந் தலைக் கானத்து
 அலந்தலை ளெமையத்து இருந்த சூடினா,
 பொன் செய் கொல்லனின், இனிய தெளிர்ப்ப,
 பெய்ம் மணி ஆர்க்கும் இழை கிளர் நெடுந் தேர்,
 வன் பரல் முரம்பின், நேமி அதிர,
 சென்றிசின் வாழியோ, பனிக் கடு நாளே;
 இடைச் சுரத்து எழிலி உறைத்தென, மார்பின்
 குறும் பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு
 நறுந் தண்ணியன்கொல்; நோகோ யானே?

வினை முற்றி மறுத்தராநின்ற தலைமகனை இடைச் சுரத்துக் கண்டார்
 சொல்லியது; வன் சொல்லால் குறை நயப்பித்த தோழி தந்து அளித்ததூஉம்
 ஆம். —ஒளவையார்

394. MULLAI

(The confidante speaks to herself)

It was the early-dew season
 When he parted from his beloved.
 He rode on his chariot
 Through the expansive jungle,
 Thick with tall trees.
 The chariot, richly adorned,
 Rolled on, its wheels making enormous din
 As they struck against the hard and pebbled ground,
 And its bells tinkling sweetly.
 As he thus rode,
 A giant owl, from a faded Nemaï tree
 Hooted wit a regular beat
 Which sounded very much
 Like the sound heard
 From the smithy of a goldsmith.
 Such an one is now
 On his way home!
 He rushes toward his wife in all celerity,
 As he noticed the rain-clouds
 Moving about on high.
 He is cooler than
 Even the sandal cream
 That adorns his chest.
 May he live long!
 Shall I grieve for this?
 No, I am immensely delighted!

- *Avvaiyār.*

395. நெய்தல்

யாரை, எலுவ? யாரே, நீ எமக்கு
 யாரையும் அல்லை; நொதுமலாளனை;
 அனைத்தால் கொண்க, நம்மிடையே நினைப்பின்;
 கடும் பகட்டுயானை நெடுந் தேர்க் குட்டுவன்
 வேந்து அடு மயக்கத்து முரசு அதிர்ந்தன்ன,
 ஓங்கற் புணரி பாய்ந்து ஆடு மகளிர்
 அணிந்திடு பல் பூ மரீஇ, ஆர்ந்த
 ஆ புலம் புகுதரு பேர் இசை மாலைக்
 கடல் கழு மரந்தை அன்ன, எம்
 வேட்டனை அல்லையால், நலம் தந்து சென்மே.

‘நலம் தொலைந்தது’ எனத் தலைவனைத் தோழிகூறி, வரைவு கடாயது. — அமழுவனார்

395. NEYTAL

(The confidante of the heroine finds fault with the hero for the loss of her friend's beauty)

Friend!
 Who are you? In what way are you related to us?
 You are neither a friend nor a foe,
 You are a total stranger
 And truly nothing more.
 May you leave from here,
 But not before restoring our charm to us!
 Māntai is the city, where during the evening when
 Fluten music wafts, the cattle return to their stalls
 After grazing, and where young girls
 Plunge into the hill-like rising waves
 And sport when the wreaths
 Forsaken by them are washed ashore by the waves,
 Which roar like the victorious drums
 In the battle-field, in which
 Kuṭṭuvan of a vast army of tuskers
 And tall chariots destroyed his foes.

- Ammūvanār.

396. குறிஞ்சி

பெய்து போகு எழிலி வைகு மலை சேர,
 தேன் தூங்கு உயர் வரை அருவி ஆர்ப்ப,
 வேங்கை தந்த வெற்பு அணி நல் நாள்,
 பொன்னின் அன்ன பூஞ் சினை துழைஇ,
 கமழ் தாது ஆடிய கவின் பெறு தோகை
 பாசறை மீமிசைக் கணம் கொள்பு, ஞாயிற்று,
 உறு கதிர் இள வெயில் உண்ணும் நாடன்!
 நின் மார்பு அணங்கிய செல்லல் அரு நோய்
 யார்க்கு நொந்து உரைக்கோ யானே — பல் நாள்
 காமர் நனி சொல் சொல்லி,
 ஏமம் என்று அருளாய், நீ மயங்கினையே?

தோழி தலைமகனை வரைவு கடாயது; வரைவு உணர்த்தப்பட்டு ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியதூஉம் ஆம்; இரவுக்குறி மறுத்ததூஉம் ஆம்.

396. KURINCI

(The friend of the heroine insists the hero upon wedding her friend
 eftsoon)

The rain-clouds, after having poured heavily
 Now move towards the hills, their erstwhile abodes!
 Dinsome cascades flow down
 From the hills, rich in dangling honey-combs!
 The Venkai trees are in full bloom
 In the beautiful hill;
 The branches glow bright,
 With the golden flowers at early morning,
 When the peacocks get their feathers smeared
 With the odorous pollen.
 They gather together, atop the green rocks
 And enjoy bathing in the tender morning sun!
 You are the lord
 Of such a montane region.
 To whom shall I complain
 Of the incurable grief of love-sickness,
 Which your chest has inflicted on my friend
 You never ceased to speak to us
 Honeyed words for many a day.
 But, alas, you have done nothing
 That will ensure our safety and welfare!
 You are greatly bewildered indeed!

- *Anonymous*

Suggestion: The peacock bathes in the pollen of flowers and then enjoys bathing in the tender sun in the company of its kin. This suggests that the hero should wed his beloved and lead his domestic life amidst his kith and kin.

397. பாலை

தோளும் அழியும், நாளும் சென்றென,
நீள் இடை அத்தம் நோக்கி, வாள் அற்றுக்
கண்ணும் காட்சி தெளவின; என் நீத்து
அறிவும் மயங்கி, பிறிது ஆகின்றே;
நோயும் பெருகும்; மாலையும் வந்தன்று;
யாங்கு ஆகுவென்கொல் யானே? ஈங்கோ
சாதல் அஞ்சேன்; அஞ்சவல், 'சாவின்
பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின்,
மறக்குவேன்கொல், என் காதலன்' எனவே.

பிரிவிடை ஆற்றாகி நின்ற தலைமகளை வறபுறாநின்ற தோழிக்கு 'ஆற்றுவல்'
என்பது படச் சொல்லியது. — அம்மூவனார்.

397. PĀLAI

(The heroine speaks to her friend who consoled her during the hero's separation)

Days pass away; my arms wilt;
 My eyes are bereft of their charm;
 Their lustre is gone
 As I gazed and gazed, expectantly,
 At the extending path he pursued.
 I am befuddled; my intellect has quit me.
 Up soars my grief.
 To add to this, the evening too has set in!
 Alas, what will betide me?
 I do not fear death,
 Yet I fear death too,
 For, if my birth changes by Fate,
 I will be compelled to forget my lover!

- *Ammūvanār.*

For the eternal nature of love, refer verses 49 and 57 of Kuruntokai.

398. நெய்தல்

உரு கெழு தெய்வமும் கரந்து உறையின்றே;
 விரி கதிர் ஞாயிறும் குடக்கு வாங்கும்மே;
 நீர் அலைக் கலைஇய கூழை வடியாச்
 சாய்அய் அவ் வயிறு அலைப்ப, உடன் இயைந்து,
 ஓரை மகளிரும், ஊர் எய்தினரே;
 பல் மலர் நறும் பொழில் பழிச்சி, யாம் 'முன்,
 சென்மோ, சேயிழை?' என்றனம்; அதன் எதிர்
 சொல்லாள் மெல்லியல், சிலவே — நல் அகத்து
 யாணர் இள முலை நனைய,
 மாண் எழில் மலர்க் கண் தெண் பனிக் கொளவே.

முன்னுற உணர்ந்து பகற்குறி வந்து மீளும் தலைகனை, 'நீ தான் இவளது
 தன்மையை ஆற்றாவி' எனச் சொல்லியது. — உலோச்சனார்

398. NEYTAL

(The confidante of the heroine meets the hero during tryst by day, and requests him to console the heroine)

The fearful god was out of its abode
 And was roaming about in the grove;
 The sun
 Withdrew its spread-out rays and sank in the west;
 The girls who were at play in the beach
 Collected together, and squeezed their hair
 Dampened by the pouring rain;
 Their tresses lay disarrayed, assailed by the downpour;
 Getting got exhausted by their sporting,
 They ran home whilst their tresses
 Swayed on their comely stomachs;
 We greatly praised your beloved, in the multi-flowered grove,
 And said to her, "One of ruddy jewels!
 Let us go home!" At once,
 Her highly charming eyes flooded with tears;
 The tears of that soft-miened lass drenched
 Her young and bewitching breasts.
 She uttered no words in response to our suggestion!
 (She is of such a tender nature!
 Please take care to console her before you go!)

- *Ulōccanār*

399. குறிஞ்சி

அருவி ஆர்க்கும் பெரு வரை அடுக்கத்து,
 குருதி ஒப்பின் கமழ் பூங் காந்தள்
 வரி அணரி சிறகின் வண்டு உண மலரும்
 வாழைஅம் சிலம்பில், கேழல் கெண்டிய
 நிலவரை நிவந்த பல உறு திரு மணி
 ஒளி திகழ் விளக்கத்து, ஈன்ற மடப் பிடி,
 களிறு புறங்காப்ப, கன்றொடு வதியும்
 மா மலை நாடன் நயந்தனன் வருஉம்
 பெருமை உடையள் என்பது
 தருமோ — தோழி! — நின் திரு நுதல் கவினே?

நெடுங்காலம் வந்து ஒழுக ஆற்றாமை வேறுபட நின்ற தலைமகளைத் தோழி, 'எம்பெருமான் இதற்காய நல்லது புரியும்' என்று தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாகச் சொல்லியது. 'இதற்காய நல்லது புரியும் பெருமான் திறம் வேண்டும்' என்றாட்குத் தலைமகள் சொல்லியதூஉம் ஆம். —தொல் கபிலர்.

399. KURINCI

(The friend of the heroine speaks to the heroine)

Our lover belongs to a montane region.
 In his domain, blood-red and fragrant
 Kānta! flowers unfold in the grove
 Thick with banana trees and attract
 Swarms of bewinged bees,
 Lovely and striped; dinsome cascades
 Fall down in the high slopes, rich in bamboo-clusters.
 Wild boars dig the ground for tubers,
 When many a costly gem come to surface
 In the banana grove;
 In that region made radiant
 By the coruscating gems,
 A cow-elephant delivers a calf
 And stays safe with the calf
 Protected by its loving mate.
 Will your bewitchingly beautiful forehead
 Draw into you as your lover
 The chief of a dark mountain
 Who will for sure, beseech your favour?
 Will thus your forehead assert its greatness?

- Tolkapilar.

400. மருதம்

வாழை மென் தோடு வார்புறுபு ஊக்கும்
 நெல் விளை கழனி நேர் கண் செறுவின்,
 அரிவனர் இட்ட சூட்டு அயல், பெரிய
 இருஞ் சுவல் வாளை பிறழும் ஊர!
 நின்இன்று அமைகுவென் ஆயின், இவண் நின்று,
 இன்னா நோக்கமொடு எவன் பிழைப்பு உண்டோ?
 மறம் கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து,
 அறம் கெட அறியாதாங்கு, சிறந்த
 கேண்மையொடு அளைஇ, நீயே
 கெடு அறியாய் என் நெஞ்சத்தானே.

பரத்தை தலைவனைப் புகழ்ந்தது. முன்பு நின்று யாதோ புகழ்ந்தவாறு' எனின்,
 'நின் இன்று அமையாம்' என்று சொன்னமையான் என்பது. —ஆலங்குடி
 வங்கனார்.

400. MARUTAM

(The favourite hetaira pleads with her lover)

O chief!
 Yours is a fecund domain
 Where in the fields full of mire,
 Pleasing to the eyes,
 Paddy crops grow tall and touch and push upwards
 The long well-grown plantain leaf,
 Hanging low! Here again,
 Huge and dark-naped Vālai fishes
 Frisk about, hard by the stubs
 Of paddy, which the farm hands
 Had left after harvesting.
 I cannot live without you!
 Should I yet survive,
 What use is there, in living such a life,
 That invites the derision and the unkind looks of others?
 Even like Justice that is preserved intact,
 In the court of the victorious Cōlar,
 You ever indwell me
 That knows no change

- *Ālaṅkuṭivaiṅkaṇār*

APPENDIX I

THE POETS AND THEIR COMPOSITIONS

1. Akampalmāl Ātaṇār	- 81
2. Añcil Añciyār	- 90
3. Añcil Āntaiyār	- 233
4. Ammaḷḷaṇār	- 82
5. Ammūvaṇār	- 4, 35, 76, 138, 275, 307, 315, 327, 395, 397
6. Ammeiyaṇ Nākaṇār	- 252
7. Allam Kiraṇār	- 245
8. Arivuṭai Nampi	- 15
9. Ālañkuṭi Vañkaṇār	- 230, 330, 400
10. Ālamperi Cāttaṇār	- 152, 225, 303, 338
11. Āvurkkāvitikaḷ Cātēvaṇār	- 264
12. Iṭaikkāṭaṇār	- 142, 221, 316
13. Iḷaṅkīraṇār	- 3, 62, 113, 266, 308, 346
14. Iḷanākaṇār	- 205, 231
15. Iḷamtiraiyaṇār	- 94, 99, 106
16. Iḷantēvaṇār	- 41
17. Iḷampullūrkkāviti	- 89
18. Iḷampōtiyār	- 72
19. Iḷaveyiṇaṇār	- 263
20. Iḷavēṭṭaṇār	- 33, 157
21. Iṇicantanākaṇār	- 66
22. Ūkkirapperuvaḷuti	- 98
23. Ūrōṭakattukkantarattaṇār	- 306

24. Ūlōccaṇār - 11, 38, 63, 64,
74, 131, 149,
191, 203, 223,
249, 254, 278,
287, 311, 354,
363, 372, 378
25. Uṛaiyūrkkatuvāyccāṭṭaṇār - 370
26. Eyiṇantaiyār - 43
27. Aiyūr Muṭavaṇār - 206, 334
28. Oruciraipperiyaṇār - 121
29. Ōrampōkiyār - 20, 360
30. Avvaiyār - 129, 187, 295,
371, 181, 390,
394
31. Kaccippēṭṭu Iḷantaccaṇār - 266
32. Kaccippēṭṭupperuntaccaṇār - 144, 213
33. Kaṭuvaṇ Iḷamḷḷaṇār - 150
34. Kaṇakkāyaṇār - 23
35. Kaṇipunkunraṇār - 226
36. Kaṇṇakaṇār - 79
37. Kaṇṇakāraṇ Korraṇār - 143
38. Kaṇṇaṇkorraṇār - 156
39. Kaṇṇampullaṇār - 159
40. Katappiḷlaiccāṭṭaṇār - 135
41. Kapilar - 13, 32, 59, 65,
77, 217, 222,
225, 253, 267,
291, 309, 320,
336, 353, 359,
368, 373, 376

42. kayamaṇār	- 12, 198, 279, 293, 305, 324
43. karuvūrkkōcaṇār	- 214
44. Kaḷārkkīraṇ Eyīriyār	- 281, 312
45. Kaḷḷampāḷaṇār	- 148
46. Kaḷḷikkūṭi Pūṭampullaṇār	- 333
47. Kācipaṇ Kīraṇār	- 248
48. Kāñcippulavaṇār	- 123
49. Kāppiyañcētaṇār	- 246
50. Kāmakkaṇippacalaiyār	- 243
51. Kārikaṇṇaṇār	- 237
52. Kāvalmullaippūtaṇār	- 274
53. kāvirippūṃ paṭṭinattuccēṇkaṇṇaṇār	- 389
54. Kiṭaṇkil Kāviti kīraṇkaṇṇaṇār	- 218
55. Kiṭaṇkil Kāvittipperuṇkorraṇār	- 364
56. Kiḷḷimaṇkalam kiḷār Makaṇār cōkōvaṇār	-
57. Kīraṇkaṇṇaṇār	- 78
58. Kuṭavāyil kīraṭtaṇār	- 27, 42, 212, 379
59. Kuṇṭukaṭpāliyaṭaṇār	- 220
60. Kutiraittariyaṇār	- 296
61. Kuḷampaṇār	- 288
62. Kuṛamakaḷ Kuṛi Eyīṇi	- 357
63. Kuṇriyaṇār	- 117, 239
64. Kuṇrūr kiḷār Makaṇār kaṇṇattaṇār	- 332
65. Kūṭalūr Pālkaṇṇaṇār	- 200, 380
66. Kūṛraṇkumaraṇār	- 244
67. Koṭṭampalaṇār	- 95
68. Koḷḷampakkaṇār	- 147
69. Korraṇkorraṇār	- 259

70. Korraṇār	- 30
71. Kōkkuḷamurraṇār	- 96
72. Kōṭṭiyūr Nallantaiyār	- 211
73. Kōṇmā Neṭunkoṭṭaṇār	- 40
74. Kōvūr Kiḷār	- 393
75. Kōḷiyūr kiḷār Makaanār Ceḷiyaṇār	- 382
76. Calliyaṇkumaraṇār	- 141
77. Cāttantaiyār	- 26
78. Cīrumōlikaṇār	- 61
79. Cīraikkūti Āntaiyār	- 16
80. Cittalaiccāttaṇār	- 36, 127, 339
81. Ceṇkaṇṇaṇār	- 122
82. Cempiyaṇār	- 102
83. Cēkampūtaṇār	- 69, 261
84. Cēntaṇkaṇṇaṇār	- 54
85. Taṇkāl Āttireyaṇ Ceṇkaṇṇaṇār	- 386
86. Taṇkāl Poṇkollan Veṇṇākaṇār	- 313
87. Taṇimakaṇār	- 153
88. Tāyaṇkaṇṇaṇār	- 219
89. Tumpicēr kīraṇār	- 277
90. Tuṇaikkurūmāviṇ pālaṇkorraṇār	- 289
91. Tūṇkalōriyār	- 60
92. Teypuri paḷaṇ kayiṇṇaṇār	- 284
93. Tēvaṇār	- 227
94. Tolkapilar	- 114, 276, 328, 397
95. Nakkaṇnaiyār	- 19, 87
96. Nakkīrar	- 31, 167, 179, 258, 340, 358, 367

97. Nappālāṭaṇār	- 240
98. Nampi kuṭṭuvaṇ	- 145, 236, 345
99. Nallantuvaṇār	- 88
100. Nallavūr kiḷār	- 154
101. Nallūrccirumēṭaviyār	- 282
102. Nalviḷakkaṇār	- 85
103. Nalvelliyār	- 7, 47
104. Nalvēṭṭaṇār	- 53, 210, 292, 349
105. Narcēntaṇār	- 128
106. Nārāṇkorraṇār	- 136
107. Nārāmaṇār	- 133
108. Nikaṇṭaṇ Kalaikkōṭṭuttaṇṭaṇār	- 382
109. Neytal Tattaṇār	- 49
110. Nocchi Niyamaṇ kiḷār	- 17, 208, 209
111. Paraṇar	- 6, 100, 201, 247, 260, 265, 270, 280, 300, 310, 350, 356
112. Parāyaṇār	- 155
113. Pāṇṭiyaṇ Māraṇ Valuti	- 97
114. pāratampāṭiya Peruntēvaṇār	- Invocation
115. Pālaipāṭiya Peruṇkaṭuṇkō	- .
116. Picir Āntaiyār	- 91
117. Piramacāri	- 34
118. Pīrāṇ cāttaṇār	- 68
119. Putukkayattu Vaṇṇakkaṇ kampūr kiḷāṇ	- 294
120. Pūtaṇkaṇṇaṇār	- 140
121. Pūtaṇār	- 29
122. Pūtantēvaṇār	- 80

123. Peruñkaṇṇaṇār	- 137
124. Peruñkunrūr kiḷār	- 5, 112, 116, 347
125. Peruñkaucikaṇār	- 139
126. Peruntalaiccāttaṇār	- 262
127. Peruntēvaṇār	- 83
128. Perumpatumaṇār	- 2, 106
129. Peruvaḷuti	- 55, 56
130. Pērālavāyar	- 51, 361
131. Pēricāttaṇār	- 25, 37, 67, 104, 199, 299, 323, 378
132. Potumpilkiḷār	- 18
133. Potumpilkiḷār Makaṇār Veṇkaṇṇiyār	- 57
134. Poikaiyār	- 18
135. Pōtaṇār	- 110
136. Maṭalpāṭiya Mataṅkīraṇār	- 277
137. Maturai Aḷakkar Nālālār Makaṇār Maḷḷaṇār	- 297, 321
138. Maturai Aṟuvai Vāṇikaṇ Ḳlavēṭṭaṇār	- 344
139. Maturai Ḳlampāl Āciriyaṇ Cētaṇ Kūṭtaṇār	- 273
140. Maturai Ḳlattuppūtaṇ Tēvaṇār	- 366
141. Maturai Ōlaikkaṭayattār Nalvellaiyār	- 250, 369
142. Maturai Kārulaviyaṅkūṭtaṇār	- 325
143. Maturai Kaṇṇattaṇār	- 351
144. Matraikkollaṇ Veṇṇākaṇār	- 285
145. Maturaiccuḷlampōtaṇār	- 215
146. Maturaippaḷḷi Marutaṅkiḷār Makaṇār Cokuttaṇār	- 329, 352
147. Maturaippūvaṇṭakaṇ Vēṭṭaṇār	- 317
148. Maturaipperumarutaṇār	- 214
149. Maturapperumarutiḷanākaṇār	- 251
150. Maturai Marutaṅkiḷār Makaṇār Peruñkaṇṇaṇār	- 388

151. Maturai Marutaṇ Iḷanākaṇār	- 21, 39, 103, 194, 216, 283, 290, 302, 326, 341, 362, 392
152. Maruṇkūrppaṭṭinattuccēntaṇ Kumaraṇār	- 289
153. Marutam Pāṭiya Iḷaṇkaṭuṇkō	- 50
154. Malaiyaṇār	- 93
155. Maḷḷaṇār	- 204
156. Māmūlaṇār	- 14, 75
157. Mārōkkattu Nappacalaiyār	- 304
158. Mukkal Ācāṇ Nalvellaiyār	- 272
159. Muṭattirumāraṇ	- 105, 228
160. Mutukūrṇaṇār	- 28, 58
161. Muppēr Nākaṇār	- 314
162. Muruveṇkaṇṇaṇār	- 232
163. Mūlaṇkīraṇār	- 73
164. Mōcikaṇṇattaṇār	- 124
165. Mōcikiraṇār	- 342
166. Vaṇṇakkaṇ Corumaruṇkumaraṇār	- 257
167. Vaṇṇappurakkantarattaṇār	- 71
168. Vaṇparaṇār	- 374
169. Viḷikkaṇpētaipperṇkaṇṇaṇār	- 71
170. Virrūrūrru Vaṇṇakkaṇ Tattaṇār	- 298
171. Vinaittolil Cōkīraṇār	- 319
172. Velliyantinnaṇār	- 101
173. Vellivītiyār	- 70, 335, 348
174. Vellaiḷkuṭi Nākaṇār	- 158, 196
175. Veripāṭiya Kāmakkaṇṇiyār	- 268

Note : This translator follows the Narriṇai edition of Piṇṇattūr
Nārāyaṇaswāmi Aiyer.

II (a) FLORA IN NARRINAI

S.No.	Tamil Name	English Name	S.No. of the verse
1.	Aṭumpu	Goat's foot	145, 272, 338, 349
2.	Atavam	Fig Tree	95
3.	Atiral	Wild Jasmine	52, 124, 337
4.	Āciṇi	Bread-fruit tree	44
5.	Āmpal	Water Lily	6, 100, 230, 280, 290, 300
6.	Āram	Sandal Wood Tree	259, 292, 314
7.	Āl, Ālam	Banyan Tree	265, 343
8.	Iṇṭai	Eight Pinnate Soap-pod	2
9.	Itti	White Fig Tree	162
10.	Iratti	Jujube	113
11.	Iruppai	Mahua	111, 279, 350
12.	Illam	Clearing nut tree	376
13.	Ilavam	Silk Cotton tree	160
14.	Īṅkai	A sensitive plant	2, 79, 86, 124, 181, 193, 205, 312
15.	Īntu	Date Palm	2, 174
16.	Ukāy	Tooth Bursh tree	66
17.	Uṭai	A kind of tree	286
18.	Uḷuntu	Black gram	89
19.	Erukku	Madar	152
20.	Eruvai	A kind of reed	156, 261, 294
21.	Ēṇal	Millet	13, 108, 206, 209, 336, 344, 386, 189
22.	Aiyavi	White mustard	370
23.	Aivaṇam	Wild rice	373

24.	Ōmai	Sand Paper tree	84, 107, 137, 198, 252, 279, 318
25.	Kaṭampu	Indian Sea side oak	34
26.	Kaṇṭal	Mangrove	54, 74, 123, 191, 207, 345
27.	Karumpu	Sugarcane	366
28.	Karuviḷai	Mussel-Shell Creeper	221, 262
29.	Kalunīr	Water Lily	260
30.	Kaḷḷi	Milk Heldge, Spurge plant	169, 314, 384
31.	Kāntaḷ	Glogry lily	14, 34, 188, 294, 313, 359, 379, 399
32.	Kāyā	Bilberry	242, 371
33.	Kumil	Cashmere tree	6, 274, 296
34.	Kuravam	Common Bottle flower	56, 266
35.	Kurukkatti	Common delight of the woods	97
36.	Kuruntu	Wild Lime	321
37.	Kullai	Wild Basil	376
38.	Kuvaḷai	Blue lily	6, 34, 105
39.	Kuḷavi	Wild Jasmine	119, 232, 346
40.	Kurīñci	Cone head	268, 301
41.	Kūtaḷam	Convolvulus	119, 313
42.	Kaitai	Fragrant Screwpine	163, 349
43.	Konrai	Indian Laburnum	46, 99, 141, 221, 242, 246, 296, 302, 371
44.	Kōṅku	Yellow Silk Cotton	48, 86, 202
45.	Kōṭal	Glory Lily	99
46.	Cāntam	Sandalwood	7, 64, 261
47.	Ceyalai	Asoka Tree	244, 376

48.	Ñālai	Tiger Claw tree	31, 54, 74, 96, 106, 167, 191, 311
49.	Ñemai	A kind of tree	394
50.	Tamālam	Mysore gamboge	292
51.	Taḷavam	Cemmullai (Red Jasmine)	61, 242
52.	Tāmarai	Lotus	1, 310
53.	Tālai	Fragrant screwpine	19, 49, 78, 131, 203, 211, 235, 270, 299, 335
54.	Tōnri	Red Glory lily	69, 221
55.	Nelli	Gooseberry	3, 87, 231
56.	Nocci	Chaste tee	115, 200, 246, 267, 293, 305
57.	Pakanrai	Indian Jalap	
58.	Palā	Jack tree	26, 77, 102, 326, 353, 373
59.	pākal	Bitter guord	52, 118, 337
60.	Pātiri	Trumpet flower tree	52, 118, 337
61.	Piṭaram	Bedali emetic nut tree	25, 99, 238, 242, 246, 256
62.	Pittikam	A kind of Jasmine	97, 314
63.	Pīram	Sponge guord	197, 277, 326
64.	Pun <u>ku</u>	Indian Beech tree	9
65.	Pun <u>nai</u>	Alexandrian Laurel	4, 31, 45, 63, 67, 76, 78, 87, 91, 94, 96, 145, 163, 167, 231, 235, 249, 278, 307, 311, 354, 388
66.	Peṇṇai	Palmyra Palm	133, 146, 199, 218, 303, 323, 338, 354, 372

67.	Mañcaḷ	Turmeric	101
68.	Maral	Bow-string hemp	92
69.	Marām	Common Indian Oak	20, 148
70.	Marutu	Queen's flower tree	350
71.	Mā	Mango tree	87, 118, 243, 381
72.	Murukku	East Indian Coral tree	73
73.	Mullai	Jasmine	59, 69, 109, 248, 321, 361, 366, 367, 369
74.	Mūñkil	Bamboo	28
75.	yām	Yā tree	186, 198
76.	Vayalai	Gamboge	179, 305
77.	Vaḷai	Colophyllum inophyllum	222
78.	Vaḷli	Sweet potato	82, 295
79.	Vālai	Banana	176, 188, 222, 225, 251, 309, 355, 400
80.	Viḷavu	Wood apple	24
81.	Vēnkai	Indian Kino tree	28, 112, 151, 157, 168, 202, 206, 216, 232, 257, 259, 276, 313, 362, 372, 373, 379, 383, 384, 389, 396
82.	Vēmpu	Neem tree	3, 103, 218, 279
83.	Vēlam	A thorny tree	256, 302

Note : With rare exceptions, most of the Tamil names have been used in the translation.

II (b) FAUNA IN NARRINAI

ANIMALS

Tamil Name	English Name	S.No. of the verse
Attiri	Mule	278
Arimā	Lion	112
Āmān	Wild cow	57, 165
Āli	Leopant	205
Ān Ā	Cow	37, 171, 240, 395
Iralai kalai	Stag	69, 256, 242
Uluvai	Tiger	
Ulai navvi	Deer	124, 274
Ekinam Nāy	Dog	82, 132, 212, 252, 276
Eṇku	Bear	125
Ey Muḷauamān	Porcupine	85, 98
Erutu	Ox	
Erumai Kārān	Buffalo	60, 80, 120, 260, 271, 330, 391
Kaṭuṇan	Male Monkey	22, 151, 233
Kēlal Kōṭṭumā	Wild Boar	75, 82, 98, 119, 336, 386, 339
Cennāy	Dhole	43, 103
Namali Nāy	Dog	82, 212, 252, 276, 285
Pakaṭu	Ox	290
Panri	Wild Boar	82, 98, 336, 386
Piṭi	She-Elephant	14, 47
Mān	Deer	84, 274

Mucu	Black-faced Monkey	119
Muyal	Hare	59, 352
Yānai Vēlam	Elephant	7, 18, 85, 89, 105, 141, 151, 186, 194, 217, 287, 296, 318, 324, 336, 353, 381, 395
Varuṭai	Hill goat	359

BIRDS

Eruvai	Vulture	298
Kaṇantuḷ	Lapwing	212
Kākkai	Crow	258, 272, 281, 358, 337
Kiḷi	Parrot	43, 209, etc
Kuṭiñai	Great Horned Owl	394
Kuyil	Cuckoo	9, 97, etc.
Kurāl	Barn-owl	218, 319
Kokku kuruku	Crane	70, 211
Ciral	King-fisher	61, 169
Vāval	Bat	87
Veṅkākkai	White crow	31, 345, 358
Veṅkuruku	White heron	138

FISHES

Iravu Iral	Shrimp	27, 111, 132, 223, etc
Curā	Sword-fish	303
Varāl	Murrel	60

Vālai	Scabbard-fish	340
Cirumīn	Small fishes	91, 178

OTHER CREATURES

Eli	Rat	83
Citalai	White ants	325
Cilampi	Spider	189
Ciļvītu	Ciccada (Cricket)	252
Cemmūtāy	Cochineal insect	362
Tumpi	Dragon fly	17, 25 etc
Piracam	Honey bee	93, 268
Karām	Crocodiles	292
Pāntaļ	Python	14, 238
Palli	Lizard	
Aravu Pāmpu	Snake	51, 75, 366 etc.

APPENDIX III

CHART - I

Tiṇai	Region	Major Time	Minor Time
Mullai	Forest and sylvan tracts	Rainy Season Āvaṇi-purāṭṭaci	Evening
Kurinji	Hills and Mountainous tracts	Winter and Early Dewy seasons Aippaci-Kārtikai and Mārkaḷi-Tai	Midnight
Palai	Arid Wilderness	Summer mild and wild, and Late Dewy season- Cittirai-Vaikāci, Āṇi- Āṭi and also Māci- Paṅkuni	Mid-day
Marutam	Farms and agricultural tracts	All seasons	Small hours and dawn
Neytal	Sea and littoral tracts	All seasons	Sun-set

CHART - II

Region	Name of People	Name of Chieftains
Mullai	Itayan, Āayar	Annal, Tōṇral
Kuriṇji	Kuravan, Kuratti	Malai Natan, Verpan
Palai	Eyinar, Eyirriyar	Meeli, Viṭalai
Marutam	Uḷavar, Uḷattiyar	Oorn, Makhizhnan
Neytal	Nuḷaiyar, Nulaicciyar	Cērppan, Turaiavan, Konkan

CHART - III

Karu-p-porul	Mullai	Kurinji	Palai	Marutam	Neytal
1. Deity	Tirumāl	Murukan	Kālī	Intiran	Varuṇan
2. Food	Paspulam frumentaceum and 'mutirai' a pulse variety	Millet, wild rice and 'vetir nel'	Whatever is obtained by loot	Rice	Food obtained by sale of salt
3. Animal	Deer, Rabbit	Elephant, Tiger, Hog, Bear	Emaciated Elephant, Buffalo and the Tiger, wild Dog (Cennai)	Water-Dog (Nirnāy)	Shark
4. Tree	Indian Laburnum Cinnamomum Cassia, 'putal'	Indian Kino, Silk- Cotton tree	Mimusops Hexandra, South Indian mahua, Spurge, 'Soorai'	Arjuna, Myrobalan, River Portia	Alexandrian laurel, Fragrant screw pine
5. Bird	Forest Hen	Peacock, Parrot	Vulture, Hawk	Swan, 'Anril'	The Sea-Crow
6. Drum	'Erukōṭ Parai'	Veriyattu-p-parai Tonṭaka-p-parai	Vazhi-p-pari parai Cūrai Koṇṭa Parai	Nellari Parai	Navai-p-parai

7. Vocation	Grazing cattle	Honey-gathering	Dacoity	Agriculture	Fishing and Salt Manufacture
8. Tune (Raga)	Catari (Kamavar-dhini)	Kuṛiñji	Pālai	Marutam	Sevvali
9. Flower	Jasmine, The wild shrub bearing white fragrant flower, Jasminum sambac	Gloriosa Superba, strobilanthus	Wild cinchona (Marām flower)	Lotus, Lily	Lotus alba
10. Source of Water	Jungle-river	Spring, water-falls	Disused wells, springs	Rivers, Tanks	Wells, Sea-water

**Showing the Classification of the Verses under the Five
Stages and Moods of Love Recognised in Tamil
Aesthetics**

		Poem Numbers					
Kuriñji (132 Poems)		1	5	6	8	13	17
		22	23	25	32	34	36
		39	44	47	51	53	55
		57	61	64	65	68	75
		77	82	83	85	88	93
		95	98	102	104	108	112
		114	116	119	122	125	128
		129	133	134	136	140	144
		146	147	151	154	156	158
		160	165	168	173	176	182
		185	188	190	192	194	201
		204	206	209	213	217	220
		222	225	228	232	233	234
		236	244	247	251	253	255
		257	259	261	265	268	273
		276	282	285	288	292	294
		297	301	304	306	309	313
		317	322	324	326	328	332
		334	336	339	341	344	347
		351	353	355	356	357	359
Mullai (28 Poems)		365	368	373	376	377	379
		383	386	389	393	396	399
		21	42	59	69	81	89
		97	99	121	139	142	161
		169	181	221	238	242	248
Marutam (32 Poems)		266	289	321	361	364	367
		371	374	381	394		
		20	30	40	50	60	70
		80	90	100	120	150	170
		180	200	210	216	230	250
		260	280	290	300	310	320
		330	340	350	360	370	380
		390	400				

Neytal
(102 Poems)

4	11	15	19	27	31
35	38	45	49	54	58
63	67	72	74	78	87
91	94	96	101	106	111
117	123	124	127	130	131
132	135	138	145	149	152
155	159	163	167	172	175
178	183	187	191	195	196
199	203	207	211	215	218
219	223	227	231	235	239
245	249	254	258	263	267
270	272	275	278	283	287
291	295	299	303	307	311
315	319	323	327	331	335
338	342	348	349	354	358
363	369	372	375	378	382
385	388	392	395	398	

Pālai
(106 Poems)

2	3	7	9	10	12
14	16	18	24	26	28
29	33	37	41	43	46
48	52	56	62	66	71
73	76	79	84	86	92
103	105	107	109	110	113
115	118	126	137	141	143
148	153	157	162	164	166
171	174	177	179	184	186
189	193	197	198	202	205
208	212	214	224	226	229
237	240	241	243	246	252
256	262	264	269	271	274
277	279	281	284	286	293
296	298	302	305	308	312
314	316	318	325	329	333
337	343	346	352	362	366
384	387	391	397		

APPENDIX IV A

HISTORICAL PERSONS IN NARRINAI

Atiyamāṇ Neṭumāṇ	A celebrated patron who ruled from Takaṭūr. Its
Añci	modern name is Tarumapuri. He was the friend of Avvaiyār [Naṟ:381]
Aṇṭiran	- A patron of great renown. He was called Āy Aṇṭiran. He was the ruler of the Potiyil Hill. [Naṟ:237]
Arman	- The ruler of Ciṟukuṭi. He belonged to an ancient clan [Naṟ:367]
Alici	- The ruler of Ārkkāṭu in the Cōla country. [Naṟ:87, 190]
Anṇi	- A minor chief tain. He cut down the punṇai tree of one Titiyaṇ at kurukkaipparaṇtalai [Naṟ:180]
Āy	- See Aṇṭiran
Utiyaṇ	- The Cērā monarch. Most probably he was Utiyaṇ Cēralātaṇ, the hero of the First Decade in Paṭiṟrup pattu. [Naṟ:113]
Ōri	: One of the seven celebrated patrons. He was the chief of the Kolli Hill. He was a great anchor. [Naṟ:6, 52, 265, 320]
Kāri	- The chief of Muḷḷūr [320]
Kiḷli	- Cōlā monarch [Naṟ:141, 390]
Kuṭṭuvaṇ	- The Cēra monarch [Naṟ:14, 105, 395]
Cempiyaṇ	- The Cōla monarch. [Naṟ:14]
Celiyaṇ	- The Pāṇṭiya monarch [39, 298, 340, 387]
Cenṇi	- The Cōla monarch [265]
Cēntan	- A Cōla monarch [190]
Taḷumpaṇ	- A minor chief [300]

- Tittan - A minor chief [58]
- Tirumā Uṇṇi - A young woman who pulled out one of her breasts in frustration. [216]
- Nannan - A king of the Vēlir clam. He was the ruler of the koṇkānam region. [270, 391]
- Paḷayan - A minor chief. He ruled from Pōr [10]
- Pulli - A chief of the Vēṇkaṭam region. He was a famous warrior and a patron [14]
- Periyan - A minor chief. He ruled from poraiyāru [Naṟ:131]
- Malaiyan - Malaiyamāṇ Tirumuṭikkāri, the chief of Muḷḷūr [77, 100, 170]
- Maḷavar - A class of warriors who were expert horse-riders [52]
- Miṇili - A minor chief. He ruled from Pāram [265]
- Muṭiyan - Malayamāṇ Tirumuṭikkāri, the chief of Muḷḷūr [390]
- Mūvṇ - A minor chief. He was defeated by the Cēra monarch and his tooth was pulled out as a punishment. [Naṟ:18]
- Vāṇan - A minor chief. He ruled from Ciṟukuṭi. [340]
- Virāṇ - A minor chief. He was ruler of Iruppaiyior. [380]
- Viraivēṇmāṇ - A Vēḷ chief. His capital was Vīrai, a coastal town. [58]

For further reference [1] Introduction of Piṇṇattūr Narāyaṇacēmi Aiyer to his Naṟṇai edition

[2] A concise compendium of Caṅkam Literatrue, Part I and II, [Prof. K.G. Seshadri, Tamil University, Thanjavur.]

APPENDIX IV B

NAMES OF PLACES IN NARRINAI

- Akappā - Inner fort... palyānai celkeḷu kuṭṭuvaṇ, a cēra monarch captured it.]paṭṭiṇappālai, 22:26, 27; Patirruppattu, 3:3] Cempiyaṇ, a coḷa king captured it in broad daylight. Narrinai, 14:3-5.
- Ampar - A town in the ancient Cōḷa country. Aruvantai was its chief. Killi, the Cōḷā monarch ruled it. The town was fed by the river Aricil. [Naṛ.141]
- Ārkkāṭu - This town is at present a village in the Tañcāvūr region. Its chief was Alici, father of Cēntan [Naṛ 190, 227]
- Ārēru - This town was in the Cōḷa country [Naṛ 265]
- Ālañkāṇam - A town in the Cōḷa country. In this place, pāṇṭiyaṇ Neṭuñceliyaṇ defeated the other two crowned monarchs and many other minor chieftains [Akam 36, Naṛ 387]
- Iruppai - A town in the realm of a chief named Virāṇ [260]
- Uṛantai - The capital city of the Cōḷās. Now it is part of Tiruccirāppallī. It is otherwise known as Uṛaiyūr and Kōḷi [Naṛ : 400]
- Ūṇūr - The capital of one Taḷumpan [300]
- Ēḷilkunram - A hill in the realm of Naṇṇaṇ, a Vēḷ chief. It is in the Koṇkāṇam region [391]
- Kaḷār - A town in the cōḷa country. It was near Puḱār city, the ancient sea-port. It was ruled by one Matti, a chief of the fisher folk. [Naṛ.280]
- Kāṇṭvāyil - A town of ancient Tamilnadu. It was on the sea-shore [Naṛ.38]
- Kiṭaṇkil - A town in the realm of Nalliyakkōṭaṇ, the hero of Ciṛupāṇāruppaṭai [naṛ:65]

- Kuṭantaivāyil - Modern Kuṭavāyil near Kumpakōṇam. It was a fortified town of the cōlās. Kīrattañār hailed from this place. [Naṟ:379]
- Kūṭal - Madurai city, the capital of the Pāṇṭiyas [Naṟ:39.298]
- Kor̥kai - A famous seaport in the Pāṇṭiya country. It was renowned for pearl fishery. It is referred to by the western writers. [Naṟ:23]
- Cāykkāṭu - A town near Kāvīrippumpaṭṭiṇam. It is celebrated in the Tēvāram of St. Tirugananacampantar. [Naṟ:73]
- Cīrukuṭi - A small town in the Cōlā country. It is spoken as the capital town of Arumaṇ as well as Vāṇaṇ. [Naṟ:340.367]
- Toṇṭi - A sea-port in the Cēra country. It is referred to by the western writers. [Naṟ:8,18,195]
- Poṟaiyāru - A town on the east coast. This town exists even now with the same name.
- Maruñkūrppaṭṭiṇam - A coastal City with a sea-port [naṟ:258]
- Maruñkai - A town in the Pāṇṭiya country [Naṟ:358]
- Muḷḷūr - A town ruled by kāri, one of the seven celebrated patrons [Naṟ:170.291]
- Veṇṇi - A town in the domain of kiḷli, a Cōlā monarch. Karikāl peruvaḷattān, the most renowned Cōlā monarch of the caṅkm period defeated the other two Tamil monarchs as well as many minor chieftains in the battle of Veṇṇi. Now the place goes by the name Koyil Veṇṇi. It is in the Tiruvārūr district. [Naṟ:391]
- Vēḷir kuṇṇūr - Kuṇṇūr belonged to the ancient vēḷ chiefs [Naṟ:280]

APPENDIX V

COMPARISONS IN NARRINAI

The thing described	The Simile
1. The kinship of the hero	As sweet as the sweet honey gathered by the bees on the sandal tree, after buzzing the pollen of the lotus. ¹
2. The hero is indispensable to the heroine	Like the nain to the world. 1
3. The dauntless heart of the hero	The thunder that shatters even the mountain. ²
4. The boxes drawn on the ground for playing vattu [dice] game	The touchstone that tests gold.
5. The sweetness of the heroine	The satisfaction derived when one completes one's duty. 3
6. The hue of the heroine	The stalk of the Āmpal plant, its outer skin removed. 6
7. The shining body of the heroine	The blue gem. 8
8. The never-failing affirmation of the hero	The never-failing spear of paḷaiyan. 10
9. The faded body of the heroine	The flower-wreath that remains unworn. 11
10. The flowers of the vēṅkai tree	The sparks of fire from the workshop of a black smith. 13
11. The heroine forsakes her precious bashfulness	The mother forsakes her child when a devil snatches it

12. The transient nature of wealth	The water way made by a fish on the surface of the tank. 16
13. The stream that flows from a mountain	A single tusk of an elephant. 18
14. The scaly trunk of the Tālai bush	The skin of the shrimp. 19
15. The thorny blade of the Tālai	The horn of the sword-fish. 19
16. The monkey dampened with the rain water	Those who sit in penance during the month of Tai. [22]
17. The arrival of the hero to the delight of his beloved	The rain that falls during night to save the paddy crops during acute drought [22]
18. The woodapple fruit that lies in the ground	The abandoned balls after the game is over [23]
19. The dragon-fly bathed on pollen dust	The touchstone with streaks of gold on it [25]
20. The melody of the yāl	The humming of the bees [30]
21. The plight of the hero who is pulled by many women	The plight of single plank of wood caught hold of by many during a shipwreck [30]
22. The black hill with a white stream	Māyōn and vāliyōn seen together. [32]
23. The suffering of the heroine on hearing of the parting of the hero	The suffering of a minor chief with a dilapidated fortress when besieged by a strong army [43]

24. The transient nature of youth and
pleasure	The shadow of a shot
arrow[46]
25. The buds of the Mullai	The beaks of the king-
fishers [61]
26. The empty body of the heroine after
her wisdom and heart had deserted it.	The sandal tree that slowly
dies after the kuṛavar had
cut its branches
inadvertently. [64]
27. The fingers of the ghoul	The dried out pods of the
koṇrai tree [73]
28. The white layer on the brackish soil	The half-formed butter
floating in the pot while
churning [84]
29. The pakaṇrai flower	Silver vessel-pāṇṭil [86]
30. The heart that melts of agony	The heap of salt subjected
to rain shower [88]
31. The wilted chamaleon	The faded blade of maral
[92]
32. The heroine who conceals within
herself the new charm she got from
the union with her lover.	The fresh pearls with their
hidden beauty before
giving it a wash. [94]
33. The red face of a monkey	The sweet fig [95]
34. The bristling manes of a wild boar	The thorns on the porcupine
[96]
35. The hero who shakes of fear that his
amorous nature will come to the
knowledge of his wife.	The vibrating face of the
durm beaten. [100]
36. The skin of the shrimp	The outer skin of tender
mañca! [turmeric] tuber.
[101]

37. The fruit of the pālai tree
The fork used by the smiths
[107]
38. The state of the lonely heroine
The plight of a small cow
kept in a miry stall, tied to
a raft in the roof during a
gloomy night with cold
wind and rain [109]
39. The downy headed shrimp
The downy flowers of
Iruppai tree [111]
40. The intermitent lightning flashes
The winking of the moun-
tain [110]
41. The sobbing of the heroine
The melody of the pipe
played in the battle field
[113]
42. The leaf of the nocci plant
The foot of the peacock
[115]
43. The downy headed pātiri flower
The Painter's bursh soaked
in red lac [118]
44. The separated lovers
The separated Anril pair
[124]
45. The hoof-print of deer on the sand dune
The crusible used for
melting silver. [124]
46. The faded body of the suffering
woman
The lamp lit on a broad day
[128]
47. The thorny blade of the Tālai bush
The thorny horn of the
shark [131]
48. The sweet words of the heroine
offering solace to the hero
The water sprinkled with a
leaf-cup by a blacksmith on
the red-hot iron abating the
hotness [133]

49. The konrai trees with their dry pods The hill-dwelling ascetics
with their matted, hair [141]
50. The cool shade of the tree The just rule of a virtuous
king [146]
51. The lightning flash The shining of the copper
pot while taking shape in
the workshop. [153]
52. The water surface in a tank The clear and shining blue-
gem. [159]
53. The white sand-dune Gathered moon-light. [159]
54. The eyes of the heroine A pair of kuṇḍai flowers
[160]
55. The red blades of the Tālai bush The rays of the setting sun
[163]
56. The soft feathers of the crane The softly crushed white
membrane found inside the
bamboo stem. [178]
57. The reddish flower of the Īṅkai Melted lac [193]
58. The fresh moon-light The milk kept in a vessel
[196]
59. The lamps in the fishing boats The stars in the sky [199]
60. The Kōṅku trees full of blooms The rows of lamps lit on the
kārtikai festival day [202]
61. The charming hue of the heroine The tender leaf of the Īṅkai
subjected to rain [205]
62. The black-legged heron The Tālai flower [211]
63. The elephant that ever looks beautiful The wealth of a generous
man that flourishes for ever
[217]
64. The bright lamps in the fishing boats The reflection of the tender
sunlight [219]

65. The karuviḷai flowers Blue gems [185]
66. The heroine regains her husband's love The fissured field receiving rain water [231]
67. The tiny white crows bathing in the blue sea The constellation of seven stars in the sky [231]
68. The dark clouds collected together The elephants collected by Aṇṭiraṇ to distribute to the newly arrived suppliants [237]
69. The flowers of the vēlam plants The wisks used by the monarchs [241]
70. The transient nature of human life The changing of place of the dice [243]
71. The white clouds moving on hill-top The cotton beaten by the bow for removing the seeds [247]
72. The mullai buds The dots on the face of the elephant [248]
73. The kumiḷ fruits The golden swings of the jewels worn by women [274]
74. The Drops of mist falling on the bat's wings The drops of oil dripping from a wick. [279]
75. The suffering of the body of a hero in dilemma, whether to proceed on his travel or return home. A wornout rope of weak strands which is pulled from either ends by two strong tuskens. [284]
76. The excessive love sickness of the heroine The flame that burns when the cowherds set fire to the root of a cut down tree. [289]

77. The heroes gathered on the sand-dune	The army of monarchs. [290]
78. The bunches of flowers hanging from
the konrai tree	The golden face-cover of
an elephant [296]
79. The shining drops of water of the sea-
waves struck by wind	The cotton struck by a bow
to remove the seeds from
it [295]
80. The screeching of the parrot	The melody of the vayir
[304]
81. The nocci leaves	The peacock's foot. [305]
82. The field of millet after harvest
is desolate	The desolate arena after the
festival is over. [306]
83. The unfolded lotus flowers	The burning lamp [310]
84. The wide leaves of lotus in a tank	The moving ears of el-
ephant [310]
85. The inner hollowness of a drum
covered by leather pieces	The empty words of the
bard devoid of truth [310]
86. The wornout boat nomore receives the
usual offerings.	The old bull which is no
more useful for service is
driven out to graze in the
gardern. [315]
87. The ripe millet ears	The lifted trunks of
elephant [317]
88. The arms of the heroine grow weak
in spite of her inseparable union with
her lover	The folk feel thirsty even
while they pluck kuvalai
flowers in the tank [332]
89. The Tālai flower unfolding	The palmyra leaf-cup filled
with cooked rice [335]
90. The unfolded āmpal bud	The beak of the white crow
while yeanning. [345]
91. The din of the flowing stream	The sound of the drum
played by a bard [347]

92. The hero follows the heroine's friend
expecting her favour ceaselessly
93. The tip of the banana flower touches
the unfolded kāntaḷ flower
94. The forelap bedecked with many
layers of jewels
95. The unbounded love-passion
96. The clouds flash out in the hill
97. The suppliants enjoy the wealth of a
generous patron
98. The trembling heart of the heroine
99. The hooting of the owl
100. The lover remains for ever in the
heart of the woman
- The ghoul that keeps watch
over the soldiers who got
wounded in the war [349]
- The mother inserts the
nipple of her breast into the
mouth of her new-born
child [355]
- The raised serpent hood
[366]
- The flood of the Ganges
that erodes its banks [369]
- The shining flower bunches
of the konrai trees in the hill
thick with kāyā [371]
- The parrots freely eat the
ripe millet grains in the
field. [376]
- The trembling of the tender
leaf of a tree on the eroded
bank of a wild river during
a flood. [381]
- The sound heard in the
workshop of a blacksmith
[394]
- Justice is preserved in the
court of the Cōḷa monarch
[400]

Note : The number in the brackets refer to the serial numbers of the poems.

APPENDIX VI

SOME OF THE CUSTOMS AND MANNERS OF
THE ANCIENT TAMILS

1. Flowers were preserved in caskets - 337
2. Young girls raising alarm (Tiger! Tiger!) while collecting vēṅkai flowers - 389.
3. The fisherfolk burn incenses to their boats in use - 315
4. Kings burn down foe's territories - 384
5. Rotation of crops was known - 210
6. Medicinal plants preserved - 226
7. Hunters use decoy birds and animals - 212, 312
8. Women dancers receive oil and pieces of cloths as gifts - 328
9. Cloths washed and starched - 90
10. Foe's tooth pulled out as a punishment - 17
11. Fish-fat used as fuel for lamps - 175, 215
12. Pony used as a vehicle - 278
13. Maral fibre used to make garments (Hillsfolk) - 64
14. Potters perform priestly jobs - 200, 293
15. Night-guards employed - 132
16. Bellows used by ironsmiths - 125
17. Widows live on spinning - 353
18. Salt exchanged for paddy - 31, 254
19. Clay-mould used for making ornaments - 363
20. Brigands sound drums while looting - 298
21. Crows fed by women - 258
22. Blades of fragrant screw-pine used as roofing material - 207
23. Millet-field watched from lofts - 276
24. Oil-bath was practised - 380
25. Omens were believed - 40, III
26. Dance in festival days - 50

27. Cowherds blow pipes - 69
28. Spindles in use for spinning - 74
29. Horses adorned with golden jewels - 78
30. Manes of horses trimmed - 81
31. Horses adorned with bells - 81
32. Hounds employed in hunting - 82
33. Snares used to catch animals - 98
34. Painters employ brushes - 118
35. Rings worn in fingers - 120
36. Bride-price was paid to secure brides - 150, 300
37. Copper pots made - 153
38. Shields of warriors decorated with peacock feathers and bells - 177
39. Seeds separated from cotton using a bow - 247
40. Honey ripens inside bamboo pipes, buried in the ground - 276
41. Chisels used to catch huge fishes - 388
42. Women wear Atumpu flowers - 145
43. Woman dances on a rope - 95
44. Shepherds wear wreaths - 169
45. Shepherds dig out wells - 240
46. Cattle adorned with bells - 264
47. Woman wears waist band - 366
48. Lamps taken in boats while going for fishing - 67
49. Blacksmith pours water on red-hot iron - 133
50. Vines grown in mud-pots - 179
51. Pipers employed in battle fields - 113
52. Penance was in practice - 226
53. Women sport in the sea - 307
54. Gods given offerings - 251
55. Towns of monarchs have protective walls - 197

56. Vēlan strews flowers and dances to the accompaniment of musical instruments - 51, 322
57. Hunters' sons play vaṭṭu game - 3
58. Curd churned during early morning - 12
59. The constellation of seven stars is sacred - 231
60. One cannot know of one's life-span - 314
61. King should not extract dues by unfair means - 226
62. Lord Murukan is appeased by worship - 47
63. The value of youth praised - 314
64. Fearful deities roam about during night - 398
65. Women play with balls - 140
66. Austere food taken during Tai month - 22
67. Doctor should prescribe the right medicine - 136
68. Men should protect friends and relatives - 286
69. Theory of karma well-known - 88
70. Religious bath at early morning - 80
71. Lizards foretell - 169
72. Children fed with food mixed with milk - 110
73. Doves reared in houses - 71
74. Deity abides in banyan tree - 343
75. Night-guards advise people to close doors at the fall of night - 132
76. The guards sing Kañci raga - 255
77. Houses fenced with fallen leaves of palmyra tree - 3
78. Seeds taken in baskets for sowing - 210
79. Women wait for oracular words - 288
80. The high ideal of young girls - 110

Note : The above list is not exhaustive though it contains most of the customs and manners found in this anthology.

APPENDIX VII

SOME ASPECTS OF RELIGION

1. Māyōṇ - Lord Vishnu and his incarnation Balaraman	32
2. The creator of the world	240
3. Lord Murukaṇ and his consort Vaḷḷi	82
4. Kāmaṇ the god of love	39
5. Deities abide in springs, hills, fords and trees	34, 83, 155, 165, 343
6. Deities are fearsome	398
7. Deities appear before the devotees to bless them	9
8. Offerings to gods	73, 251, 358, 367, 398
9. Ghouls roam about at night and visit the village common	171, 255, 73
10. Vēlaṇ conducts frenzied dance in honour of Murukaṇ	34, 47, 51, 173, 273, 282, 322
11. Potter plays the role of a priest	293
12. Woman conducts rituals	34
13. Penance and austere food	80, 272
14. Theory of karma	88, 188
15. Idea of Rebirth	397
16. Month of Tai [Jan-Feb] auspicious for penance	22
17. Constellations of six stars and seven stars worshipped	202, 231
18. Crows receive food offering	258, 281, 343
19. Saints with matted hair and unwashed bodies Jain monks?	141
20. Gods have their retinues	358

APPENDIX VIII

VERSES OF SPECIAL SIGNIFICANCE

1. Bashfulness of woman is more precious than life	17
2. Age cannot wither true love	
3. A virtuous man lives for his fellowmen	286
4. Do not leave a task unfinished	284
5. The wise would never fail in their duties	327
6. Poverty tolerated by a precocious daughter	110
7. A concubine's children have no social status	330
8. Even poison is worth taking if served by a friend	355
9. How to choose friends	378
10. Love is eternal and continues through births	397
11. Nature of a good doctor	136
12. Do not bear false witness	196
13. Compassion as the greatest wealth	210
14. Even a tree can become the sister of a girl	172
15. Monks live in the hill-side	141
16. Silver melted in a cup	124
17. It is painful to part from even an enemy	108
18. A gypsy woman walks on the rope	95
19. The virtuous act of entertaining strangers	41, 81, 120, 142, 258, 280, 361
20. Paying bride-price	150, 300
21. Monkey milks a sleeping cow	100-54
22. A bat's dream	87
23. Past karma	88
24. A clicking lizard influences a wild boar	98
25. The painting of a cowherd	142
26. woman pulls out her breast in frustration	216
27. Know the limit in anything	226
28. Indolence is the mother of poverty	252
29. Protecting friends	286
30. The sneeze of a monkey	326
31. A prostitute is not a match to a wedded wife	230

அண்மை வெளியீடுகள்

தமிழக வரலாறு மக்களும் பண்பாடும்	125.00
சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்	30.00
தொல்காப்பிய ஆய்வுகள்	20.00
Indian Epistemology	125.00
பெ.நா. அப்புசுவாமியின் அறிவியல் கட்டுரைகள் தொகுதி-2	80.00
தாய்நாட்டிலும் மேலை நாடுகளிலும் தமிழியல் ஆய்வு	75.00
ஐப்பானியக் காதல் பாடல்கள்	75.00
குறுந்தொகை - ஒரு நுண்ணாய்வு	80.00
பயிலரங்கக் கவிதைகள்	18.00
உ.வே.சா. நூல்களில் சொல்லும் சுவையுமும்	18.00
தமிழ் நாடகம் - நேற்றும் இன்றும்	30.00
நாடகமும் நாடகக் கம்பெனி அனுபவங்களும்	60.00
இ.ப.த. மன்ற ஆய்வுக் கோவை 1970 தொகுதி-3	50.00
இ.ப.த. மன்ற ஆய்வுக்கோவை 1970 தொகுதி-2	70.00
இ.ப.த. மன்ற ஆய்வுக்கோவை 1970 தொகுதி-1	75.00
இ.ப.த. மன்ற ஆய்வுக்கோவை 1969 தொகுதி-2	65.00
இ.ப.த. மன்ற ஆய்வுக்கோவை 1969 தொகுதி-1	70.00
சங்க கால மன்னர்களின் காலநிலை தொகுதி-2	64.00
சங்க கால மன்னர்களின் காலநிலை தொகுதி-1	56.00
இராமாயணம் - தோற்பாவை நிழற்கூத்து	125.00
லவகுச நாடகம்	30.00
அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத் தமிழ்ச் சுவடிகள்	
விளக்க அட்டவணை தொகுதி-4	110.00
அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத் தமிழ்ச் சுவடிகள்	
விளக்க அட்டவணை தொகுதி-3	110.00
எட்டையபுரப் பள்ளு	60.00
திருக்குறள் பூரணலிங்கம்பிள்ளை ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு	100.00
தொல்காப்பியப் பாவியல் கோட்பாடுகள்	40.00
இந்திய விடுதலைக்கு முந்தைய தமிழ் இதழ்கள் தொகுதி-2	65.00
நானும் என் கவிதையும்	40.00
On Translation	95.00
ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்	85.00
தனிநாயகம் அடிகளாரின் சொற்பொழிவுகள்	40.00
Literary Criticism in Tamil and Sanskrit	45.00
செந்தமிழ் அகராதி	150.00
சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி	200.00
தமிழ்ச்சொற் பிறப்பாராய்ச்சி	30.00
அரசினர் கீழ்த்திசைச் சுவடிகள் நூலகத் தமிழ்ச் சுவடிகள்	
விளக்க அட்டவணை தொகுதி-2	110.00
பிரதிமா ஸ்வபன் வாசவதத்தம்	55.00
அறநூல்	38.00
இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் நாடகங்கள்	75.00
பொருள் புதிது	35.00
ஆளும் தமிழ்	28.00
தமிழர் கொடிகள்	30.00
தமிழர் சமூகவியல்	35.00